

Giới thiệu Vị Vãn

Converter: ngocquynh520

Edit: hoa hồng

Trong lòng ta mang hận thù, trong lòng chàng đủ trái ngang, tình yêu của hai ta như một nắm mờ. Muộn hay không, đã không còn ý nghĩa gì nữa. Ánh trăng đại mặc quá đỗi hiu, khi tái ngộ, nấu rượu cùng uống là ấm áp rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Mở đầu

Lửa cháy lớn.

Lửa cháy ngút trời, đốt đỏ cả khắp bầu trời đêm, sắc trời tối đen như mực nhiễm ánh đỏ, ánh lửa màu máu dữ tợn xé rách màn trời vốn yên tĩnh, khói đặc nóng xông vào mũi, tràn vào trong phổi làm cho người ta buồn nôn cùng với mùi cháy khô tanh hôi.

Tiếng kêu thảm thiết.

Tiếng kêu khóc tuyệt vọng.

Gió lớn sắc bén.

Thế lửa tràn ra gào thét.

Tiếng phòng ốc sập xuống.

Văn Nhi.

Văn Nhi.... ..

Có ai đó thảm thiết kêu lên.

Mẫu thân!

Âm thanh sợ hãi mới kêu ra khỏi miệng, miệng đã bị người gắt gao che kín, hàm dưới bị cầm mạnh đến phát đau.

Nàng giãy dụa, đá đánh, nước mắt tuyệt vọng chảy xuống, chạy xuống cả bàn tay đang kiêu chết nàng, khi đó sức lực khẽ buông lỏng, nàng dùng hết toàn bộ sức lực cắn xuống, mùi máu tanh vị mặn chát của nước mắt tràn vào trong miệng, nàng có khoái cảm gần như điên cuồng.

Nhưng mà, y không thả ra.

Bàn tay rộng rãi kia, luôn gắt gao che miệng của nàng, phảng phất như chủ nhân của nó, hoàn toàn không có cảm giác đau đớn.

Nếu không quay về, sẽ không còn kịp nữa.

Biển lửa tàn sát bừa bãi, ở trước mặt nàng mơ hồ một mảnh.

Nàng không còn thấy rõ hình dạng phòng ốc nữa, trong lỗ tai kêu gào, là vô số oan hồn khóc thét.

Chỉ còn lại mình nàng.

Căn nhà lộng lẫy bị ngọn lửa địa ngục cắn nuốt, hóa thành tro tàn nóng rực, phát sáng trong đêm tạo nên điệu múa.

Chỉ còn lại mình nàng - nàng bất chấp tất cả điên cuồng bò lên phía trước, đột nhiên bị một churòng đánh vào, má trái đau nhức, cả người nàng bị ngã sang một bên, hai mắt nhắm lệt tìm đập nhanh và loạn nhịp nhìn nam nhân ở trước mắt.

Dung nhan tuấn mỹ không biểu cảm, phảng phất như vui buồn của thế giới này cũng không ở trong mắt y.

“Ngươi trở về không được nữa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2: Đốt mộng

“Ngươi trở về không được nữa rồi.”

Một giọng nói vang lên như trong giấc mơ - thật sự trở về không được nữa sao?

Nàng chậm rãi quay đầu lại.

Phía sau, là sự im lặng như chết.

Không có ánh lửa, không có tiếng kêu giá lạnh, chỉ có ánh trăng lạnh lẽo chiếu lên đồng đồ nát thê lương, chim cú đêm bay qua.

Nơi này không còn là vườn nhà ngày xưa nữa.

Đây là một ngôi mộ lớn lẻ loi cô độc.

Văn Nhi.

Giọng nói nhẹ nhàng phảng phất ở ngay bên tai, cũng có thể cảm nhận được hơi thở.

Nàng chần chờ xoay người lại.

Có câu “một cái bóng trắng nhẹ nhàng dựa lưng vào tường, ánh trăng sao thê lương”

Văn Nhi.

Người trong bóng tối chậm rãi ngẩng đầu, mỉm cười.

Nàng trừng lớn mắt.

.....

“Mẫu thân!”

Tiếng kêu the thé lao ra khỏi cổ họng, nàng đột nhiên ngồi dậy, miệng mở to, liều mạng đánh vào ngực.

“Gặp ác mộng hả?” Một giọng nói nhẹ nhàng tự nhiên truyền đến từ bên cửa sổ, mang theo ý cười.

Nàng xóc màn trướng lên, một đôi chân trắng như tuyết mang đôi giày vải bên giường, động tác linh hoạt khoác áo vào.

Cầm bảo màu trắng che khuất dáng người linh lung, cổ tay thêu hoa văn màu bạc thoát ản thoát hiện, lộng lẫy đẹp đẽ.

Cầm lấy đoạn dây băng trên bàn nhỏ đầu giường buộc tóc lại, nàng xoay người nhìn về phía giường nhỏ có một đôi nam nữ.

“Tư chất Hàn cô nương tốt như vậy, sao lại mặc nam trang? Trang điểm lên khang định khuynh quốc khuynh thành....”

“Ai cần ngươi lo.” Không kiên nhẫn đánh gãy mỹ nhân lấy lòng, Hàn Vi Văn ném ra một ánh mắt sắc lạnh.

Nhiều chuyện! Nàng mặc nam trang cũng khuynh quốc khuynh thành được không?

“Tuyên gia --” Mỹ nhân ủy khuất thấp giọng gọi, thuận thế tới gần lồng ngực rộng lớn phía sau.

“Không có việc gì, đừng để ý đến nàng, nguyệt sự nàng đến nên tâm tình không tốt.” Giọng nói mềm mại dễ nghe như tơ lụa an ủi mỹ nhân trong ngực, gương mặt khôi ngô tươi cười dịu dàng, lại như mang mặt nạ, không tràn vào trong mắt.

“Ngươi mới nguyệt sự đến!” Mỹ nhân mặt nam trang giận dữ gầm nhẹ. “Sao lại mang người khác vào trong phòng, quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác?”

“Nơi này là chỗ của ta.” Nam nhân kia chậm rãi uống trà. “Người có phòng không ngủ, chạy đến trên giường ta làm cái gì?”

“Giường người thoải mái!”

Tình hình thực tế là, mỗi khi tâm tình nàng không tốt, chỉ có ở trên giường của y mới ngủ được.

“Tuyên gia, nếu Hàn cô nương không vui, chúng ta đi thôi, du hồ được không --”

“Người cầm miệng cho ta!” Hàn Vị Văn cắn tức nhìn ả ta.

“Ca Nhi.” Phảng phất như Tuyên Dương không nhìn thấy trạng thái hai người giường cung bật kiếm, thẳng thắn dạy dỗ mỹ nhân. “Lấy cho ta một hạt ô mai.”

“Vâng.” Mỹ nhân xinh đẹp nở nụ cười, dưới chỗ y không nhìn thấy, âm thầm liếc mắt nhìn Hàn Vị Văn một cái, thì thầm nói: “Không phải là nha đầu nhật được sao --”

“Người nói cái gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn ngưng lại thành sương lạnh lẽo, hai mắt Hàn Vị Văn lóe ra ánh sáng lạnh gần như muốn bắn thủng ả ta. “Tốt nhất người đừng để ta nghe thấy lần thứ hai, người chỉ là đồ chơi để y không có việc gì phát tiết mà thôi, người tin không, đêm nay ta có thể đưa cho y một tá?”

“Vân Nhi.” Âm thanh trầm thấp, ẩn chứa mang theo chút ý tứ cảnh cáo, Tuyên Dương nhìn về phía người hiện tại đang gồng lên như con nhím, mi tâm nhíu lại, phảng phất như có chút bất mãn nàng nói lời thô lỗ.

“Người, người.... ..” Trên mặt mỹ nhân thoát đỏ thoát trắng, bị nàng chọc tức đến nói một câu cũng không hoàn chỉnh, ả là danh viện Dương Ngôn Ca thành danh truyền xa, gia thế hiển hách, đã bao giờ bị người nói đến không chịu nổi như vậy chưa? Nếu không phải liên quan đến trái tim người nam nhân trước mặt, nàng đã sớm tát cho một cái rồi.

“Ngaoan, không cần so đo với nó, nó chỉ là đứa bé không hiểu chuyện.”

Tuyên Dương mỉm cười, biểu cảm dịu dàng như trước, hoàn toàn không nhìn nữ tử đứng bên cạnh nhìn thấy bộ dạng này của y sẽ khinh thường liếc mắt một cái.

Cất, ba mươi là hơn người sao, còn khoe cái gì mà lẳng lơ!

Lười lại nhìn bọn họ một cái, nàng bước đi ra khỏi cửa.

“Người đi đâu?” Âm thanh lạnh nhạt vang lên.

“Tùy tiện, mắt không thấy.” Nàng táo bạo xoay người: “Ngài còn có việc?”

“Đi tắm rửa một chút.” Trong con người đen mang theo một chút trào phúng nhìn nàng gấp ác mộng đến chảy mồ hôi: “Khi đi ngang qua người thấy thối-”

Cửa cách một tiếng, bị thô bạo đóng lại.

Tuyên Dương cúi đầu tiếp tục hưởng thụ noãn ngọc ôn hương trong lòng, khóe miệng lại hiện lên chút ý cười như có như không.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Dò xét

Ánh trăng màu trắng phân chia chiếu xuống, hình ảnh dải Ngân Hà, làm mặt hồ gọn sóng, bóng đêm mập mờ.

Gió xuân se lạnh thổi qua, ngọn đèn đuốc của Tiểu Lâu đối diện chiếu xuống.

“Xuân thành vô xử bất phi hoa, hàn thực đông phong ngư liễu tà. Nhật mộ Hán cung truyện chá chúc, khinh yên tán nhập ngũ hầu gia...”

(* Là bài thơ Hàn Thực của tác giả Hàn Hoảng. Sẽ giải thích cuối chương)

Mấy chiếc thuyền hoa chạy qua, học quán trên bờ vang lên tiếng đọc sách lạnh lạnh, một ít bạch y thư sinh không kiềm nén được ào ào chạy xuống, vượt lên trước may mắn vớt được đèn hoa đăng trong nước, đưa tới tiếng cười duyên liên tục của những cô nương trên thuyền hoa.

“Chậc, đức hạnh này.” Khẽ giữu cột một tiếng, một công tử tuần tú dựa vào phía trước cửa sổ đưa tay ném mứt hoa quả trong tay ra ngoài, dẫn tới đàn vịt trên mặt hồ nháo nhào một trận.

“Haizz, đây là đĩa quả mơ ra đầu tiên trong năm nay.” Nữ tử trung niên ăn mặc xinh đẹp cầm lấy khăn lụa trong tay đánh “hắn” một cái. “Lãng phí quá!”

“Hàn Thực hử, Phụng Nương?” Thiếu niên nhớ tới câu thơ lọt vào tai vừa rồi, nhìn cảnh liễu trên cửa sổ ô vuông, quay đầu lại hỏi, gương mặt thanh lệ thoát tục, trên mi tâm có một nốt ruồi màu đỏ xinh đẹp, đúng là Hàn Vị Văn mặc nam trang.

“Ừm.” Mặc dù lớn tuổi, nhưng dung mạo vẫn xinh đẹp tao nhã chọc người nhìn trộm như ngày xưa, Thẩm Phụng than nhẹ một tiếng: “Lại già thêm một tuổi.”

“Chỗ nào, ngài càng già càng xinh đẹp, lên trời còn có thể quyến rũ được Ngọc Hoàng đại đế đấy.”

“Phi!” Thẩm Phụng làm bộ nheo gương mặt của nàng một chút, nhúu mày nhìn mấy đĩa đồ ăn trên bàn nhỏ: “Sao một chút cũng chưa động vào?”

“Không có khẩu vị.” Vị Văn ngồi ở trên ghế, lười nhác trả lời.

“Dạ dày không tốt thì ngủ không yên, nhìn bộ dạng tinh thần con không phấn chấn, buổi tối hai ngày nay ngủ không ngon?” Thẩm Phụng đánh giá màu đen dưới mắt của nàng.

“Con ngủ không yên nên dạ dày không điều hòa.” Vị Văn không hiểu nhìn bà đứng dậy: “Phụng Nương đi đâu?”

“Nấu cho con chút thứ gì đó.”

“Không phải hôm nay mọi nhà cấm lửa, chỉ có thể ăn đồ ăn sẵn sao?”

“Mặc kệ lễ nghi phiền phức này, con ngồi chờ chút.”

Vị Văn ngồi dậy từ trên giường êm, nhanh nhẹn nhảy tới đánh lén lên mặt Thẩm Phụng một cái: “Vẫn là Phụng Nương yêu thương con nhất!”

“Không đứng đắn.” Thẩm Phụng oán trách gõ lên trán nàng một cái, dáng người đung đưa đi ra khỏi cửa.

.....

Yến Nhạn vô tâm, những đám mây bay qua trên Sầu Hồ Tây. Làn khói nước lạnh, tiếng sáo thổi đến bình minh.

Khi tiếng ca lọt vào tai thì một con mèo bình thường hơi hé mở mắt, thân thuyền rung lên một cái, có lẽ là dừng lại, Vị Văn chậm rãi ngồi dậy ngó ra ngoài cửa sổ, đã đến dưới cầu hình vòm, bên phải chạy tới một con thuyền hoa, cũng chờ qua cầu.

Liếc nhìn đèn lồng trên con thuyền kia, khoe miệng nàng nở nụ cười bước xuống khỏi giường, đi lên mũi thuyền, mũi chân điểm nhẹ một phát, ở bên trong tiếng kêu của Phụng Nương, nàng đã nhảy lên thuyền đối phương.

Quay đầu làm mặt quỷ với Phụng Nương, nàng cách rèm châu trầm giọng nói: “Lãnh cô nương - “

“Hôm nay không tiếp khách.” Giọng nói lạnh lùng truyền từ trong ra, không khách khí đánh gãy lời nàng nói.

“Tại hạ ngàn dặm đến, vì nghe danh tiếng, cô nương lạnh nhạt như thế, thật sự làm tổn thương tại hạ rồi.”

“Hôm nay không tiếp khách.” Giọng điệu nhàn nhạt nhắc lại câu vừa mới trả lời.

Vị Văn che miệng không khỏi cười lên, đứng ở trước rèm châu không động đậy.

“Ngươi --” Lãnh Hương Nùng nhúu mày kéo rèm châu ra, thấy là nàng nhất thời bất đắc dĩ cười: “Là đồ quỷ muội phá phách.”

“Muội nói trên Sầu Hồ Tây này có nữ tử nào có thể đàn ra giai điệu thanh cao thoát tục như vậy, nhìn ra ngoài quả nhiên là thuyền của tỷ---”

Đang nói đột nhiên ngừng lại, Vị Văn nhìn nam nhân ngồi gần cửa sổ, không khỏi trào phúng cười: “Trách không được Hương Nùng tỷ không tiếp khách, hóa ra là Tuyên gia danh tiếng lẫy lừng ở trong này.”

Tuyên Dương nhàn nhạt liếc nàng một cái, cũng không lên tiếng trả lời, lật qua trang khác tiếp tục đọc sách.

“Hôm nay thân áo màu tím của muội rất đẹp mắt, giống như mỹ thiếu niên cử chỉ nhanh nhẹn.” Lãnh Hương Nùng kéo tay nàng khen, nghe thấy không ít mùi thuốc súng bên trong.

Cặp cha nuôi và con gái này cũng thật sự kỳ quái, dường như cả ngày đều xung đột nhau.

“Áy, ăn mặc ai dám bì kịp ngài ấy chứ.” Nhân vật được khiêu khích bĩu môi, toàn bộ vẻ khinh bỉ đều viết ở trên mặt nàng. “Nhìn xiêm y của y là thứ gì

đầu không, trên áo dài trắng như tuyết có một mảng lớn đóa hoa hồng, người này là yêu nhân mê hoặc lòng người! Y cho rằng bộ dạng này của y là khôi ngô tuấn tú vô song kiệt xuất nhất thiên hạ sao?”

“Đúng vậy.” Lãnh Hương Nùng mỉm cười đáp lại.

“Cái gì ‘đúng vậy?’” Vị Văn không hiểu hỏi.

“Tuyên gia như vậy tuấn tú cực kỳ.”

Vị Văn che miệng lại, sắc mặt trắng nhợt - Những lời vừa rồi là do nàng nhất thời kim lòng không đậu nói ra khỏi miệng sao?”

Ánh mắt bắn về phía người bên cửa sổ, y hoàn toàn coi nàng như không khí, vẫn dáng vẻ nhàn nhã đọc sách của y.

Một ngọn lửa không tên bốc lên, nàng bĩu môi: “Này, người tên Dương gì Ca đó đâu, sao ngài lại bỏ được người ta, chạy đến trên thuyền của Hương Nùng tỳ vậy?”

“Ôi, có dấm chua.” Lãnh Hương Nùng làm bộ nhìn bên ngoài một chút. “Đêm nay Phụng tỳ làm đồ ăn gì?”

“Cái gì dấm chua.....” Vị Văn lầu bầu, gò má chợt đỏ bừng lên.

“Không có gì, tỳ đoán một chút thôi.” Lãnh Hương Nùng buồn cười nhìn nàng. “Tuyên gia đến đây vào buổi trưa, dù sao tỳ đánh đàn, ngài ấy đọc sách, không liên quan gì nhau, cũng yên tĩnh.”

“Tất nhiên, cũng chỉ có tỳ chường mắt ngài ấy, nếu đổi một chiếc thuyền khác, ngài ấy đã sớm bị ăn sổng nuốt tươi rồi!” Vị Văn tức giận mở miệng.

Lãnh Hương Nùng bật cười: “Không phải tỳ chường mắt Tuyên gia, ngài ấy là người có phong thái, cách ly thế giới, có thể để ai ở trong lòng chứ, tỳ thức thời, đỡ phải tự mất mặt.”

“Cách ly thế giới?” Vị Văn làm mặt quỷ với nam nhân kia. “Còn Mai Thê Hạc Tử!”

(*Mai thê hạc tử: câu này ám chỉ người ở ẩn, mang khí chất thanh cao thoát tục.

Mai: cây mai, hoa mai; Thê: vợ; Hạc: chim hạc; Tử: con -> nghĩa câu này là lấy cây mai làm vợ, lấy chim hạc làm con)

“Con giống Hạc sao? Nhiều nhất cũng chỉ là một con chim cút mà thôi.” Lời nói lạnh lùng truyền tới từ bên cửa sổ, khóe miệng Tuyên Dương nâng lên thành một đường cong vô cùng đẹp, con người đen nhàn nhát cao giọng nhìn nàng.

“Ngài mới chim cút!” Chỗ nào của nàng giống loài động vật ngu xuẩn kia hả?

Lãnh Hương Nùng bật cười ra tiếng.

(*Chú thích bài thơ Hàn Thực – Hàn Hoảng

Hàn Thực

Xuân thành vô xứ bất phi hoa,

Hàn thực đông phong ngự liễu tà.

Nhật mộ Hán cung truyền lạp chúc,

Khinh yên tán nhập ngũ hầu gia.

Dịch nghĩa:

Trong thành mùa xuân không nơi nào không có hoa bay

Tiết hàn thực liễu ở vườn ngự uyển bị nghiêng trước gió đông

Sáng chiều trong cung Hán đem nến đuốc ra

Khói bay nhẹ nhàng tản mạn qua nhà năm tước hầu

Hàn thực: tiết trước tiết thanh minh một ngày. Giới Tử Thôi có công với Tấn Văn Công, nhưng không nhận, cống mẹ vào núi ở ẩn. Tấn Văn Công lại chỗ mời không ra bèn đốt lửa khiến Thôi bị chết cháy trong đó. Tấn Văn Công tưởng nhớ Giới Tử Thôi, ngày đó cấm không được đốt lửa.

Theo thivien.net)

Chương 3: Cười vui vẻ

Thân thuyền rung lên, truyền đến tiếng người.

“Sao lại thế này?” Đôi mi thanh tú của Lãnh Hương Nùng khẽ chau lại, hỏi bên ngoài.

“Bầm chủ tử, có con thuyền chấn ở đằng trước chúng ta, bảo là hướng về phía Tuyên công tử cầu thầy trị bệnh.”

“Á, sao ngoại trừ ta người nào cũng biết y ở chỗ này?” Vị Văn đùa giỡn cười cười, đứng dậy vén rèm châu lên đi ra ngoài xem náo nhiệt.

Có vẻ như lai lịch đối phương không nhỏ, du thuyền ba tầng, cột chạm trở hoa Lan, mỗi một chỗ đều tinh xảo mà không xa hoa, cho dù hậu duệ vương tôn quý tộc nối liền không dứt đến Sáu Tây Hồ đây, cũng khó gặp.

Khi Vị Văn đến bên ngoài còn thuyền đã bắt vài cầu gỗ, vài người đã đi tới, hạ nhân trên thuyền hoa đi lên ngăn lại, Vị Văn cũng không nói gì, chỉ đứng ở một bên thái độ nghiêng ngả nhìn, từ nhỏ đi theo bên người Tuyên Dương, dạng gì trường hợp gì, nhân vật nào chưa gặp qua, ở trong mắt nàng, chỉ không cùng nhau làm trò thôi.

Nam tử trung niên đi đầu, phong thái hiên ngang, mặc cẩm bào xanh thẫm, bên hông đeo một ngọc bội Thương Ưng Phi Thụ, mấy người tùy tùng phía sau cũng ăn mặc bất phàm, ông ta ôm quyền hành lễ, giữa lông mày toát ra một vẻ buồn rầu: “Tại hạ Tống Văn, mạo muội quấy rầy Tuyên gia và Lãnh cô nương thật sự là bởi vì khuyển tử bệnh lâu không khỏi, người làm cha làm mẹ luôn buồn rầu nên bất đắc dĩ.”

“Đã biết là quấy rầy, vậy mời trở về.” Giọng nói trong trẻo không nhanh không chậm truyền ra từ trong rèm châu, hiển nhiên chuyện này không liên quan gì đến mình.

Vị Văn khẽ cười, thấy nhưng không thể trách.

“Tuyên gia!” Vẻ mặt Tống Văn lộ vẻ nôn nóng, nhưng vẫn kiềm chế khẩn thiết cầu xin: “Tại hạ từ kinh thành một đường tới đây, muốn tìm được Tuyên gia, trong thiên hạ chỉ có ngài có thể cứu được khuyển tử, nếu ngài nguyện ý ra tay cứu giúp, đừng nói gia tài bạc vạn, bảo tại hạ làm cái gì ta cũng đều làm muốn lần chết không từ chối!”

“Được, vậy ông đi đi.” Giọng nói lười nhác lại vang lên.

“Tuyên gia?” Trái tim Tống Văn đập mạnh và loạn nhịp, không rõ chân tướng.

“Ông đã nói, vậy thì xin cứ đi tự nhiên, không cần muôn lần chết, một lần đã đủ, ta sẽ cứu nhi tử của công.” Rèm châu được vén lên, giọng nói thanh thúy êm tai dễ nghe vang lên, nam nhân tuấn kiệt phi phàm bước ra, cao lớn vững chãi, khỏe miệng ẩn chứa nụ cười thần nhiên.

“Gia!” Nghe hiểu ý tứ của Tuyên Dương, mấy người tùy tùng nhất thời biến sắc, khẩn trương nhìn chủ tử phía trước.

“Thế nào? Quyết định ra sao?” Tuyên Dương bình tĩnh mở miệng, giống như hoàn toàn không phải đang nói đến chuyện sống chết. “Ta không có nhiều thời gian cho ông lãng phí như vậy.”

Nam nhân đứng bất động đầu thuyền trên trán chảy ra tầng mồ hôi lạnh, sắc mặt xanh mét nhìn Tuyên Dương, hoàn toàn không ngờ y sẽ thật sự đưa cho mình vấn đề khó như vậy.

“Nhìn dáng vẻ của ngài, bình thường rất ít đi cầu người khác, vì chuyện này vào nơi nước sôi lửa bỏng, muôn lần chết không chối từ mà nói, nghĩ đến chắc cũng chỉ là thói quen nghe người khác nói.” Tuyên Dương khoanh tay đứng nhìn, nhìn hồ nước bị bóng đêm bao phủ chợt cười lên: “Trước khi nói chuyện, vẫn nên suy nghĩ rõ ràng.”

“Gia, Tống gia không thể không có ngài...” Một người tùy tùng không nhịn được lên tiếng.

“Khó xử thế này sao, để ta tới thử xem một chút.” Trong màn đêm mờ mịt vang lên giọng nói ôn hòa, tiếng cười khẽ lập tức vang lên: “Ngược lại ta muốn xem chứng bệnh gì mà khó trị như vậy.”

“Công tử là...” Tống Văn nghi hoặc nhìn thiếu niên mặc y phục màu tím ngồi ở trước mũi thuyền, nhất thời đoán không ra lai lịch “hắn”.

“Nghĩa phụ, ngài nói nên thế nào đây?” Vị Văn bỗng nhiên buồn nôn gọi Tuyên Dương, thậm chí đi đến trước người y nở nụ cười xán lạn.

Chỉ có Tuyên Dương thấy, ám chi “ngài dám nói không ta sẽ không để yên cho ngài” trong mắt nàng.

Biết rõ thân phận của nàng, trong mắt Tống Văn xuất hiện thêm một chút ngạc nhiên vui mừng.

Ánh mắt Tuyên Dương nhìn trên mặt nàng một lát, lập tức mỉm cười, xoay người đi vào khoang thuyền.

“Vị công tử này...” Nhìn y rời đi, Tống Văn chần chờ nhìn về phía Vị Văn.

“Ta họ Hàn.” Vị Văn cười nhìn ông ta. “Nghĩa phụ đáp ứng để ta xem bệnh cho nhi tử ông, ý của ông thế nào?”

“Nếu Hàn công tử nguyện ý ra tay tương trợ, chuyện đó không gì tốt hơn.” Tống Văn vui mừng khôn xiết.

“Ta cũng có điều kiện.”

Tống Văn ngăn ra: “Mời công tử nói.”

“Ta trị bệnh cho nhi tử của ông, ông cho ta thứ ông thích nhất.” Ở trong lương tâm suy nghĩ thật lâu, cũng đừng hy vọng nàng có thể từ bi.

“Ta đáp ứng công tử.” Tống Văn nhìn nàng, như định đóng cột nói ra lời hứa.

.....

Hoa khoe màu đua sắc, mây hồng lượn lờ, chỉ thời gian mấy ngày, cũng đã tràn đầy một phòng hoa.

Hoa thật đặc biệt, màu đậm và đẹp đơn thuần hiếm có, tuy giống như không có gió tự động đưa.

Mà hoa trước người nọ, không chút nào không mất đi vẻ đẹp.

Vị Văn dừng bước, nhìn người nằm ngửa trên ghế dây mây.

Là một người nam nhân, lông mi của y phải gọi là xinh đẹp hoảng sợ lòng người, giống như hai cây quạt, che khuất luôn cặp mắt luôn cười như không cười kia.

Môi mòng nhếch lên, khoe miệng cong thành một độ cong hoàn mỹ, vì thế nụ cười lúc thức dậy, luôn có dáng vẻ đùa cợt khắp thế gian.

Cho dù trong một vùng tuyệt đẹp trong thế giới này, mùi thơm xông vào mũi, hơi thở của y, luôn đặc biệt, sạch sẽ.... Nàng không cách nào hình dung được cảm giác này.

Có một loại người, tự do qua lại giữa thế gian, lại chỉ luôn có một vùng trời của riêng mình, y là người như vậy. Cứ việc theo y nhiều năm như vậy, nam nhân này đối với nàng mà nói, luôn như câu đố.

Mà nàng luôn thử tìm kiếm đáp án.

Giống như nằm mơ, nàng hoảng hốt vươn tay, chậm rãi, nhẹ nhàng mà...

Y mở mắt ra.

Con ngươi đen lạnh nhạt không gợn sóng, rõ ràng chiếu lên biểu cảm mất tự nhiên của nàng.

Y không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Vị Văn thu bàn tay cứng ngắc về.

Làm sao nàng có thể xem nhẹ.... lấy võ công của y, ngay từ đầu đã cảm nhận được nàng đến gần rồi.

“Lúc này lấy cái gì?” Y hỏi.

“Từ lâu đệ nhất Kinh Thành, Câu Hoan Nhan.” Hóa ra đó là nơi Tống Văn ưa thích.

“An đắc quang hạ thiên vạn gian, đại tí thiên hạ hàn sĩ câu hoan nhan, phong vũ bất động an như sơn*... ..” Giọng nói ảm áp như ngọc từ từ ngân lên, Tuyên Dương mỉm cười: “Tung đắc quang hạ, vị tất chân khả đắc Hoan Nhan”**

(*Đây là những câu thơ nằm trong bài Mao ốc vị thu phong sở phá ca của Đỗ Phủ. Sẽ chú thích ở cuối chương.

** Nghĩa là: “nhà cao cửa rộng, chưa chắc thật sự nở nụ cười.”)

“Nghe nói Hoan Nhan có chín tầng, mọi người đều muốn đi lên tầng thứ tám, tiến vào hàng ngũ vương công quý tộc.” Y lại mở miệng, con ngươi đen ý vị thâm trường nhìn Vị Văn.

“Thói thường của con người.” Trong mắt của Vị Văn ẩn chứa âm u.

“Thông thường người sấy chân, thường cách đỉnh núi không xa.” Y nhìn chăm chăm nàng.

“Cho dù người thân ở trên đỉnh núi, cũng sẽ có ngày rơi xuống.” Nàng cười lạnh.

“Người trở về không được nữa rồi.” Câu nói luôn xuất hiện trong mộng, giờ phút này lại vang lên bên tai.

“Chỉ cần ta muốn, mặc kệ là lúc trước hay sau này, không có đường nào là không thể trở về.” Cúi người người nắm chặt hai nắm đấm, nàng quật cười nói ra - cho dù là con đường không lối về, nàng cũng sẽ đi.

Y không nói gì nữa, gió nhẹ thổi qua, bên tai mơ hồ có tiếng thở dài.

*Chú thích bài thơ:

Mao ốc vị thu phong sở phá ca

Bát nguyệt thu cao phong nội hào,

Quyển ngã ốc thượng tam trùng mao.

Mao phi độ giang sái giang giao.

Cao già quái quyển trường lâm sao,

Hạ giả phiêu chuyển trầm đường ao.

Nam thôn quần đồng khi ngã lão vô lực,

Nhân năng đối diện vi đạo tặc.

Công nhiên bão mao nhập trúc khứ,

Thần tiêu khẩu tảo hô bất đắc.

Qui lai ý trượng tự thán tức.

Nga khoảnh phong định vân mặc sắc,

Thu thiên mặc mặc hướng hôn hắc.

Bồ khâm đa niên lãnh tự thiết.

Kiều nhi ác ngọa đập lý liệt.

Sàng đầu ốc lậu vô can xứ,

Vũ cước như ma vị đoạn tuyệt.

Tự kinh táng loạn thiếu thủy miên,

Trường dạ chiêm tháp hà do triệt.

An đắc quang hạ thiên vạn gian,

Đại tí thiên hạ hàn sĩ câu hoan nhan,

Phong vũ bất động an như san.

Ô hô, hà thời nhân tiền đột ngột kiến thử ốc,

Ngô lư độc phá thụ đông tứ diệc túc.

Dịch nghĩa

Tháng tám, trời thu cao, gió gợn dờ gào thét,

Cuốn đi ba lớp cỏ tranh trên mái nhà ta.

Cỏ tranh bay qua sông, rải xuống miền đất bên sông.
Cao thì vắt vẻo treo trên ngọn cây rừng;
Thấp thì tả tơi rơi chìm xuống ao nước.
Lũ trẻ xóm nam khinh ta già yếu,
Nhấn tâm làm giặc cướp ngay trước mặt ta.
Chúng công khai ôm cỏ tranh đi vào trong xóm trúc;
Ta khô môi rát miệng, kêu thét mà không được.
Trở về, chống gậy, thở than.
Một lát sau, gió yên mây đen như mực.
Trời thu bát ngát đen tối lúc chiều tà.
Chiếc chăn vải dùng nhiều năm, lạnh như sắt,
Bị đưa con thơ khó ngủ đập rách toang.
Ở đầu giường mái nhà dột, không chỗ nào khô;
Vết mưa nhiều như gai vẫn còn chưa hết.
Từ khi gặp con loạn lạc, mình ít ngủ,
Suốt đêm dài ướt đẫm, biết làm sao hết được!
Mong sao có được ngàn vạn gian nhà lớn,
Đề giúp cho các hàn sĩ trong thiên hạ đều được vui vẻ,
Không bị kinh động vì mưa gió, yên ổn như núi non!
Hỡi ôi, biết bao giờ được trông thấy nhà này đứng cao sừng sững trước mắt,
Dù cho riêng nhà ta bị phá vỡ, mình có chịu rét đến chết, cũng thỏa lòng!
Theo thivien.net
Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Say rượu

Nếu thức ăn đủ ngon, chỉ nhìn thôi cũng thấy vui vẻ.
Nhìn mỹ nhân làm thức ăn ngon thì càng vui vẻ.
Trong chén sứ trắng hoa xanh, ở trên mặt nước canh xuất hiện màu trắng láng bóng mê người, phối hợp với trứng thái lát mỏng, hành băm được vẩy lên.
“Làm sao làm được màu sắc món mì sợi này?” Vị Văn tò mò.
“Nấu mì vắt với nước màu xanh của cải bó xôi, với nước cà rốt chanh.” Lãnh Hương Nùng vớt mì sợi trong tay, quay đầu lại nhìn nàng kinh ngạc cười.
”Muội đã được ăn rồi hả?”
Vị Văn làm mặt quỷ với nàng: “Ăn thật ngon.”
Trên bàn nhỏ làm từ gỗ đàn mộc hương để ba bát mì, một bát ở trong tay Vị Văn, một bát ở trước mặt Lãnh Hương Nùng, một bát không có chủ nhân.

Vị Văn hoài nghi nháy mắt mấy cái.

Ngược lại Lãnh Hương Nùng nâng bát lên, giống như không thấy ánh mắt của nàng.

Vị Văn oán giận dẫu môi - Lãnh Hương Nùng không thể so với Phụng Nương, nũng nịu một chút hay nói một chút là có thể đối phó, nàng tức giận, của ai người nấy cầm cũng không mua, cho dù người tự cho mình là siêu phẩm cũng không thể may mắn thoát khỏi, mà chuyện này của nàng ấy cũng chưa phải là nơi được Vị Văn tán thưởng nhất.

.....

“Đây là khúc gì, sao thê lương mà lại sục sôi như vậy?” Vị Văn ước lượng ly trà, theo tiếng đàn nhìn về phía Lãnh Hương Nùng.

.”Phá Trận Tử.” Người sau màn nhận nhát đáp lại, âm luật lưu loát từ trong ngón tay bay ra.

“Nhưng mà trong say rượu treo đèn nhìn kiếm, nằm mơ thổi kèn liên tục sao?” Vị Văn nhú mày hỏi.

Lãnh Hương Nùng gật đầu.

Vị Văn kinh ngạc: “Tỷ một người nữ tử mảnh mai, sao có thể nghĩ đến đàn một khúc như vậy được?”

Lãnh Hương Nùng nhìn nàng một cái không nói chuyện, thẳng đến khi khúc nhạc kết thúc, mới khẽ mở miệng: “Một người bằng hữu dạy.”

“Hả? Một người bằng hữu...” Vị Văn nâng cằm cười liếc nàng. “Tình lang?”

“Chưa bao giờ có tình, tại sao nói tình lang.” Lãnh Hương Nùng rũ mắt xuống, giống như không chút để ý gảy dây đàn.

“Chưa bao giờ có tình - đúng vậy hán ta vô tình, tỷ cũng vô tình, làm sao biết là vô tình?” Hứng thú bị gọi lên, ánh mắt Vị Văn ẩn chứa vô hạn chờ mong nhìn nữ tử trước mắt.

Thấy nàng hơi thất thần, Vị Văn thừa thắng xông lên: “Bát mỳ này để lại cho hán ta?”

Như bị nói trúng tâm sự, Lãnh Hương Nùng đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía nàng, cuối cùng khẽ gật đầu: “Hôm nay là ngày sinh của y.”

Vị Văn lại bối vì lời nói của nàng đột nhiên tim đập mạnh và loạn nhịp - cũng có một người sinh vào ngày hôm nay sao?

“Làm sao vậy?” Lãnh Hương Nùng không hiểu sao nàng lại im lặng.

Vị Văn lắc đầu, nụ cười có chút cô đơn: “Không có gì, chỉ tò mò dạng người như thế nào có thể làm cho tỷ động tâm thôi.”

“Động tâm có gì tốt? Tự tìm phiền não mà thôi, thiên hạ nào có nhiều chuyện tốt như vậy.”

Đến tận đây, Vị Văn đã có thể thấy được tâm tư trong lòng của nàng, không khỏi buồn bã thờ dài.

“Muội than thở cái gì? Tuyên gia tốt với muội vô cùng.”

Trên mặt Vị Văn bỗng nhiên xuất hiện màu đỏ khả nghi: “Tỷ nói ra y làm gì?”

“Tự lừa dối mình.” Lãnh Hương Nùng cười cao giọng nói: “Chút tâm tư nhỏ đó của muội mà tỷ còn chưa nhìn ra sao?”

Vị Văn trừng mắt nhìn nàng, ủ rũ ở trên giường không nói chuyện.

“Y tốt với muội cái rắm.” Qua thật lâu, rốt cuộc nàng buồn bực nói ra một câu.

“Sao lại không tốt? Y thuật bí truyền cũng truyền cho muội, cung cấp cho muội ăn ngon xiêm y đẹp, hai thứ quan trọng với nữ nhân y cũng cho muội, còn chưa biết đủ.”

“Có ý gì?”

“Tài trí và tài phú, thứ trước có thể làm cho nữ nhân có được tự tôn, thứ sau để khi nữ nhân bảo vệ tự tôn sẽ không vất vả, Vị Văn, muội hạnh phúc hơn tỷ nhiều.”

“Muội hiểu.” Vị Văn ôm đầu gối, vùi đầu vào trong, âm thanh mơ hồ: “Muội thà rằng y cấp những thứ đó cho muội ít một chút.”

“Vậy muội muốn cái gì nhiều một chút?” Lãnh Hương Nùng nhìn nàng.

“Hương Nùng tỷ.....” Vị Văn kéo dài chữ cuối cầu xin tha thứ, bị sắc bén của nàng làm cho không còn đường lui. “Không nói với tỷ nữa.”

Thật sự là nâng tảng đá đập vào chân mình, sớm biết rằng không nên mở đầu vấn đề tình lang gì đó, đều do lòng hiếu kỳ với nam nhân thần bí kia!

“Không nói đến nữa thì thôi.” Lãnh Hương Nùng nhìn nàng đứng dậy đi ra ngoài: “Muội đi đâu?”

“Buồn quá, ra ngoài đi dạo.” Vị Văn ngượng ngùng đáp lại, nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng cười đùa cợt, nhất thời cảm thấy quẫn bách, dường như bước nhanh hơn.

... .. nghìn vàng

“Oán hận kiếp phù du thật dài....., ít vui vẻ, chịu yêu nghìn vàng khế nhẹ nhàng...” Một mùi rượu đập vào mặt, nam nhân say khướt mang theo bầu rượu nghiêng ngả chao đảo bổ nhào vào trước bàn, đầu lười chuyển qua chuyển lại.

“Cười ngây ngô.” Vị Văn thu hồi ánh mắt từ trên pho người đi như thoi đưa ngoài cửa sổ, nhàn nhạt quét mắt nhìn hấn một cái.

“Cái gì.....” Nam nhân trừng mắt.

“À... Cười ngây ngô.” Nam nhân làm ra vẻ thỏa mãn thờ dài, lập tức nhú mày: “Không phải.... Không phải cười ngây ngô.”

“Thế là cái gì?” Vị Văn hỏi lại, như mèo vờn chuột.

“Không có ai sẽ lấy nghìn vàng đổi cười ngây ngô.....” Nam nhân giầy dựa phản bác.

“Ta cho người nghìn vàng, người cười một cái.”

“Không cần, ta cười không cần tiền.....” Nam nhân cười ha ha, ôm nàng thân nam trang. “Hiền đệ đến đây, cùng nhau uống rượu.”

Trên bàn bên cạnh, mấy người đồng bạn của hấn cùng nhau hét to.

Vị Văn liếc nhìn bọn họ một cái, đi qua cầm lấy bầu rượu trên bàn lập tức ngửa đầu uống hết.

“Giỏi! Từu lượng giỏi!” Tiếng reo hò nổi lên bốn phía.

Chất lỏng lạnh lẽo chảy vào bên trong cổ họng, một đường thiêu đốt thành ngọn lửa cực nóng, đốt vào ngũ tạng, dường như máu cũng sôi trào hừng hực theo.

Tích tụ trong lồng ngực dường như cũng bởi vì vậy mà phai nhạt một chút.

Lãnh Hương Nùng nói không sai, quả thật người kia cho nàng quá nhiều, thậm chí là y hoàn toàn không màng trả giá.

Nhưng mà, kết quả nàng muốn ở đâu?

Cái nàng chân chính muốn, y lại không nguyện ý cho?

“Tiếp tục!” Mơ hồ say rượu, nàng cười to ra tiếng: “Đến đây, chúng ta chơi trò đổ số!”

Thoải mái kéo ống tay áo lên, cổ tay trắng nõn như ngọc xuất hiện, rơi vào trong mắt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: thích

Màn che buông xuống, ở trên nửa cửa sổ là ánh trăng nghiêng.

Một phòng được ánh nến chiếu sáng như ban ngày, nam tử ẩn giấu bên trong áo khoác màu xanh thẫm đang đứng trước bàn viết chữ, màu mực trút xuống một chỗ, câu chữ nổi trên giấy, bóng dáng cao to hiện trên mặt đất, đều lộ ra khí thế cao ngạo phóng khoáng.

“Thiên Thanh.” Y dùng bút, âm thanh trầm thấp tinh tú như rượu ngon.

“Gia.” Nam tử áo đen cao lớn đứng ở trước bàn.

“Người cảm thấy những chữ đó thế nào?”

Tầm mắt của Bộ Thiên Thanh chậm rãi nhìn qua tờ giấy Tuyên Thành.

- Vì quân trì từ khuyên tà dương, thả hương hoa gian lưu vẫn chiếu.

(*Đây là hai câu cuối trong bài thơ Ngọc Xuân lâu của Tống Kỳ. Sẽ chú thích ở cuối chương.)

Hắn ngẩng đầu nhìn mặt bên anh tuấn của nam nhân: “Gia có chuyện trong lòng.”

“Sao nói lời ấy?” Tuyên Dương không nhanh không chậm hỏi ra tiếng, ánh mắt vẫn nhàn nhạt nhìn chăm chú vào chữ viết của mình.

“Khi viết chữ tôi kỳ nhất là để tình cảm vào, tôi nay gia viết chữ này, thoáng nhìn thì lối viết vẫn thuận buồm xuôi gió như nước, duy chỉ có một nét “gạch” bị hỏng, ở giữa viết ra cố ý câu chậm mà gấp ngưng trệ.”

Thấy Tuyên Dương im lặng không nói, hắn lại mở miệng: “Thiên Thanh tự ý thường thức chữ, chỉ tùy tiện phỏng đoán.”

“Không phải.” Tuyên Dương mỉm cười: “Ngươi nói rất khá.”

Lấy khăn ướt bên cạnh lau tay, y nhìn về phía Thiên Thanh: “Giờ nào rồi?”

“Vừa qua khỏi giờ Hợi.”

Tuyên Dương không nói gì, vén rèm cửa sổ lên nhìn bóng đêm phía bên ngoài, qua một lúc lâu mới nói ra tiếng: “Ra ngoài đi dạo.”

Trong mắt Bộ Thiên Thanh thoáng qua một chút kinh ngạc, nhưng cái gì cũng không hỏi, chỉ đi theo sau lưng y ra khỏi cửa.

... ..

“Vẫn là Chu huynh đã thường thức qua các loại hoa khắp cả nước, đạo hạnh đủ cao thâm không thể tưởng tượng được vị trước mắt giả làm Phan An, người thật đẹp....” Ánh đèn lay động trong ngõ nhỏ, có người phát ra âm thanh tán thưởng, trong tiếng cười lộ ra một cổ dâm tục.

“Đừng đứng đó, giúp ta nâng nâng lên.” Người đi cùng với người nọ đặc ý nói: “Đi nhanh một chút, về nhà có nhiều cơ hội cho huynh xem!”

Tiếng chuông mơ hồ mà khe khẽ dần dần truyền đến, dưới ánh trăng màu bạc có một chiếc xe ngựa từ xa lại gần, sau đó chậm rãi dừng lại, bên trong màn màu xanh ngọc lộ ra một bóng người mờ ảo.

“Buông nàng ra.” Âm thanh lạnh lùng từ từ vang lên trong bóng đêm.

Hai người trong ngõ nhỏ sừng sốt, nhìn về phía nữ tử mặc nam trang bị hai người họ kèm hai bên, liếc nhìn lẫn nhau, tiếp tục đi về phía trước.

“Đừng để ta nói lần thứ hai.” Âm thanh trong xe ngựa lại vang lên, một thanh kiếm màu xanh dài ba thước lóe lên ánh sáng sắc bén đã để ngang ở trước mặt hai người.

“Gia, xử lý thế nào?” Bộ Thiên Thanh lạnh lùng nhìn hai nam nhân đáng khinh trước mắt.

“Các người là ai, dựa vào cái gì chặn đường chúng ta?” Nam nhân họ Chu tăng thêm can đảm mở miệng.

Bộ Thiên Thanh cười nhạo một tiếng, ánh mắt dừng lại trên người Hàn Vị Văn bị bọn họ kèm hai bên: “Trong lòng ngươi rõ ràng nhất.”

“Thiên Thanh.” Người bên trong xe ngựa không kiên nhẫn mở miệng, giọng nói lười nhác: “Ta không thích nghe lời vô nghĩa.”

Ánh sáng trắng chột lóe, kiếm trong tay Bộ Thiên Thanh đã để ở trên cổ nam nhân họ Chu.

“Ngươi làm gì? Ta không tin ngươi dám làm liều.... Giết người như vậy!” Người phía sau sợ tới mức mặt không có chút máu.

“Cảnh sắc đêm trăng đẹp thế này, cảnh thái bình ca múa trên Sáu Tây Hồ.” Tiếng cười trầm thấp dễ nghe vang lên. “Nếu có hai người uống say ngã vào trong hồ bỏ mình, thiết nghĩ cũng là chuyện bình thường.”

“Gia nói đúng.” Bộ Thiên Thanh mỉm cười, trong mắt đầy vẻ lạnh lùng.

“Chúng ta thả nàng.” Một người khác cả kinh ngay cả giọng nói cũng thay đổi: “Chúng ta thả nàng!”

Bộ Thiên Thanh tiến lên một bước đỡ được thân thể Hàn Vị Văn ngã xuống, khi quay đầu lại, chỉ thấy hai người kia đã sợ tới mức chạy như điên.

“Bọn chuột nhất nhất gan...” Hắn trào phúng cười, đã thấy màn xe chột vén lên, bóng dáng cao to bước ra.

“Gia, không cần đến ngài, thuộc hạ có thể làm được.....” Âm thanh chột ngừng lại, hắn chần chừ nhìn nam tử trước mắt, người đến nữ tử say đến bất tỉnh từ trong ngực hắn.

“Trở về.” Mãn che buồng xuống một lần nữa, âm thanh lạnh lùng truyền ra, nghe không ra cảm xúc gì.

Xe ngựa chạy vào trong sân, Bộ Thiên Thanh đứng ở một bên vừa vurun tay ra, Tuyên Dương ôm Hàn Vị Văn đưa ra một tay ra vén lên, né qua hẳn, trực tiếp xuống xe.

Trên mặt Bộ Thiên Thanh thoáng qua một chút kinh ngạc, lại lập tức thức thời mở miệng: “Thuộc hạ đi kêu nha hoàn chuẩn bị chút nước ấm, tắm rửa cho tiểu thư.”

“Mang nước ấm đến phòng ta là được, từ nhỏ nàng đã không thích quá thân thiết với người khác.” Tuyên Dương liếc nhìn người đứng trong bóng tối, thấp giọng phân phó.

Bộ Thiên Thanh hơi giật mình, lập tức gật đầu.

... ..

Có lẽ lần đầu tiên trong đời uống rượu, nàng say đến lợi hại.

Gương mặt đỏ gay, bộ dạng hồn nhiên không hề phòng bị, lại chọc cho trong lòng người ta yêu thương.

Y ngẩng nhìn nàng thật lâu, đưa tay vén tóc mai rơi lộn xộn trên trán.

Dưới ánh nến, làm gương mặt anh tuấn càng thêm vài phần nhu hòa.

“Văn Nhi...” Y gọi tên nàng, không tự giác bật ra một tiếng than nhẹ.

Có lẽ bởi vì giữa ngón tay của y vuốt nhẹ có quá nhiều xúc cảm, nàng nhủu mày, xoay người lại, lại vừa vặn ôm eo của y, cái ôm này, lại giống như tìm được gối ôm thoải mái, nàng không chịu buông tay.

Y ngồi bất động tại chỗ, nhìn động tác trẻ con của nàng, bất đắc dĩ cười.

Ánh mắt dừng trên thân nam trang của nàng, mới phát hiện y phục bị rượu làm ướt một nửa, y nhủu mày, rốt cuộc vẫn đưa tay đẩy đẩy nàng: “Văn Nhi.”

Kêu vài tiếng, hơn thân thân thể bị rung quá dữ dội, nàng mơ màng ngẩng đầu, đôi mắt mông lung nhìn về phía y: “Tuyên Dương.”

Giọng nói của nàng mà đáng thương, hấp dẫn không nói nên lời, làm y không khỏi ngớ người ra.

Bàn tay nhỏ bé trắng tinh khiết đưa từ eo y lên thắt lưng, sau đó cả người nàng rúc vào trong ngực y, hai tay ôm y.

“Văn Nhi.” Y khéo léo nâng hàm dưới của nàng lên. “Tắm rửa trước rồi đi ngủ được không?”

Khép hờ con ngươi như con mèo lười nhác, nàng khẽ cười với y: “Tuyên Dương...”

“Hả?”

“Ta thích chàng.” Nàng ngẩng đầu, chạm vào trên môi y, lướt như chuồn chuồn.

Nhất thời y sững sốt.

Chú thích:

Ngọc lâu xuân - Tống Kỳ

Đông thành tiệm giác phong quang hảo,

Hộc trứ ba văn nghinh khách trạo,

Lục dương yên ngoại hiểu hàn khinh,

Hồng hạnh chi đầu xuân ý náo.

Phù sinh trường hận hoan du thiếu,

Khẳng ái thiên kim khinh nhất tiếu,

Vị quân trì tửu khuyến tà dương,

Thả hướng hoa gian lưu văn chiếu.

Dịch nghĩa

Dần cảm thấy phong cảnh phía đông thành thật là đẹp,

Sóng nước lăn tăn đón mái chèo của khách,

Sáng sớm còn hơi lạnh lạnh ngoài làn dương liễu rủ mảnh như khói phủ,

Ý xuân náo động đầu cành hoa hồng hạnh.

Kiếp phù sinh cứ giận mãi ít lúc được đùa vui hoan hỷ,

Lẽ nào lại tiếc nghìn vàng xem nhẹ một tiếng cười (mà không dám mua),

Xin anh dâng rượu khuyen ánh tà dương,

Hãy lưu lại những tia nắng cuối cùng cho vùng hoa thắm.

Lang trung Trương Tiên (990-1078) rất thích bài từ theo điệu “Ngọc lâu xuân” phía trên của thượng thư Tống Từ Kinh (998-1065). Trương Tiên khen:

- Câu thơ “Hồng hạnh chi đầu xuân ý náo” của thượng thư thật là thiên cổ tuyệt xướng! Chỉ có một chữ “náo” đã lột tả được hết thần thái của cảnh tượng hoa hồng hạnh giành lạ giết đẹp, trăm hoa đua tươi, chim chóc ríu rít. Không rõ lúc bấy giờ ngài đã nghĩ ra được câu thơ đó như thế nào?

Hớp một ngụm rượu, thượng thư trả lời thích thú:

- Người sống ở đời, gian khổ lập nghiệp, thời gian vui sướng chẳng được mấy lúc. Ngày hôm ấy, gặp dịp cùng bạn bè du ngoạn, chúng tôi vừa chèo thuyền vừa giong sóng đi đến phía đông thành Khai Phong, có hoa hồng hạnh đầy cành, có liễu dương rủ mảnh như khói phủ. Chúng tôi thả cửa nói cười huyên náo, uống rượu ngâm thơ giữa cảnh hoa thơm chim hót, ong bay bướm lượn. Và thế tôi đã viết nên bài từ này.

Nhiều bạn đọc Việt Nam đã rất thích hai câu thơ tả cảnh xuân đầy sức sống của nhà thơ Diệp Thích (1150-1223) đời Tống: “Xuân sắc mẫn viên quan bất trú, Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai” (Xuân sắc đầy vườn giam chẳng nổi, Một nhành hồng hạnh vượt qua tường). Song ở Trung Quốc, khi nói đến việc dùng hoa hồng hạnh để tả cảnh xuân thì câu “Hồng hạnh chi đầu xuân ý náo” của Tống Từ Kinh đã được xếp đầu bảng. Người ta đề cao đến mức đã gán câu thơ ấy với chức vụ Nhà nước của nhà thơ (Thượng thư Hồng hạnh chi đầu xuân ý náo chỉ Tống Từ Kinh, về sau gọi tắt là Thượng thư Hồng hạnh).

Nửa phần sau bài từ ít nhiều có phóng phát tình điệu bi quan, hưởng lạc, song hầu hết các nhà nghiên cứu đều nhất trí cho rằng âm hưởng chủ đạo của tác phẩm vẫn là lạc quan, lành mạnh, thấm đượm một tinh thần yêu đời, yêu thiên nhiên và cuộc sống tha thiết.

(Nguyễn Khắc Phi) Theo thivien.net

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bị tức giận

Ngón tay thon dài cời bỏ đai lưng, áo khoác tơ gấm mở rộng, bên trong là áo trong màu trắng. Tuyên Dương cúi đầu nhìn thoáng qua ánh mắt mê ly say như chết thiên hạ trong bóng tối, động tác dịu dàng cời vạt áo trên người nàng ra, lộ ra bả vai thon thả mà tron bóng, vải quần trên ngực làm cho làn da dưới ánh nến càng thêm lóng lánh sáng bóng mê người.

“Tuyên Dương.....” Tiếng gọi mềm mại lười nhác bật từ trong miệng ra, hai tay tinh tế trắng nõn vòng lên cổ y, thế nào cũng không chịu buông ra.

Trong nháy mắt cúi đầu, cảm của y đụng phải làn da tron bóng mềm mại, xúc cảm tốt đẹp này là mắt y trong nháy mắt tối sầm lại, rũ mắt xuống, y có chút bất đắc dĩ than nhẹ: “Văn Nhi, buông ta ra trước có được không?”

Bộ dạng này của nàng, cho dù là thánh nhân cũng sẽ phát cuồng, cho dù y luôn có định lực kinh người, giờ khắc này cũng cảm giác được hơi thở bản thân hỗn loạn.

Nàng cười khanh khách, tiếng cười như tiếng chuông vang, thanh thúy êm tai.

Màn che bị gió thổi bay, có lẽ là gió thổi đến, đôi mi thanh tú không vui nhăn lại, nàng chui vào trong lòng y càng sâu thêm một chút.

Mái tóc đen như thác nước rơi ở giữa lưng, cùng với làn da trắng nõn hình thành cảnh tượng đối lập, có một cảnh đẹp đến rung động lòng người. Tầm mắt chậm rãi rơi xuống, y sợ run lên, sau đó đưa tay gạt những sợi tóc đen che sau lưng nàng.

Trong nháy mắt, như bị điện giật như bị sấm sét giết chết.

Cửa phòng bị người đẩy ra, Bộ Thiên Thanh quay đầu nhìn về phía nam nhân bước nhanh đi ra.

“Kêu nha hoàn đi vào tắm rửa thay y phục cho nàng.” Y trầm giọng phân phó, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, dưới ánh trăng diện mạo anh tuấn dường như đặc biệt tái nhợt.

“Vâng, gia.” Bộ Thiên Thanh cúi đầu đáp ứng, thu lại chút vẻ ngạc nhiên trong mắt.

.....

Như câu “ánh trăng như ẩn như hiện ở trên tầng mây trôi, màu xanh trên màn trời, quần sao lóng lánh, ánh trăng bạc, điều giấy lượn lờ lúc ẩn lúc hiện trong màn mây mù, xa xa nhìn lại, nó càng bay càng cao, giống như thật sự biến thành con chim ưng, lúc nào cũng sẽ vỗ cánh mà bay mất.

Văn Nhi, thích không?

Nam nhân lạnh nhạt mà lười nhác cười.

Thích - Tuyên Dương, ngài có thể bắt nó cho ta được không?”

Tiểu hải tử không thể kêu tên của ta như vậy, không lễ phép.

Tiếng cười mang ý khiển trách vang lên, sợi dây được để ở trong lòng bàn tay non nớt, bàn tay to cầm lấy sợi chỉ nhỏ - nắm cho chặt, Văn Nhi, thích cái gì, thì phải nắm nó cho chặt, nếu không nó sẽ bay mất.

Vâng. Nàng nghe lời gật đầu.

Điều giấy nhẹ nhàng xuyên qua ở trong tầng mây, tung bay, nàng đuổi theo nó, vừa chạy vừa cười. Đột nhiên, dưới chân lao đảo một cái, sợi dây thừng trong tay bị đứt -----

Không!

Nàng kêu lên, bỗng dung mở mắt ra, trong lòng bàn tay ẩm ướt một mảng.

Ngay sau đó cảm giác đầu đau như muốn vỡ ra, mỗi một mạch máu đều bởi vì căng lên mà kêu gào.

Đứng dậy xuống giường, nàng vui đầu vào trong chậu nước lạnh một chập, ngẩng đầu, trong gương trang điểm là một gương mặt tái nhợt mà uể oải.

.....

Hoa và cây cối trong đình viện phát triển tươi tốt, làm người ta muốn nhào vào ngửi, mang theo mùi hương ngọt ngào, làm cho người ta cảm thấy buồn bực.

“Bộ Thiên Thanh.” Vị Văn gọi nam tử cao lớn mặc áo đen trên hành lang, trong giọng nói có chút phiền chán.

“Tiểu thư.” Người kia hơi vuốt cằm.

“Tối hôm qua ta về nhà thế nào?” Nhớ mang máng, bản thân ở tửu lâu uống không ít.

“Tiểu thư say, là thuộc hạ mang về.”

“À.” Nàng làm như không chút để ý lên tiếng, trong lòng đã tích tụ một loại cảm giác nói không nên lời.

Là nàng ảo giác sao ---- đêm qua mê man, mơ hồ có cái ôm ấm áp nhẹ nhàng ôm nàng, một làn hơi thở làm người ta an tâm, như có như không lượn lờ ở trong lòng ngực nàng.

Hóa ra, là Bộ Thiên Thanh.

“Y đâu?” Long mi khẽ nâng, trong con mắt sáng mang theo ý hỏi.

“Ở hậu viện.” Bộ Thiên Thanh trả lời ngắn gọn, thần sắc có chút phức tạp.

Vị Văn vẫn chưa chú ý, trực tiếp đi tới hậu viện.

“Tuyên gia hư, lâu như vậy cũng không tới tìm thiếp.....” Lời hờn dỗi buồn nôn vang lên ở trong đình, trên gò má đánh phản ánh thanh thoảng xuất hiện mảng đỏ ửng, nữ tử xinh đẹp mềm yếu không xương dựa vào trên người nam nhân, si ngơ nhìn chăm chăm vào gương mặt tuấn mỹ vô song trước mặt.

“Không phải đặc biệt phải người đến đón nàng đó sao.” Cho dù giai nhân trong ngực, giọng nói vẫn lạnh lùng trước sau ung dung như trước, chỉ là khóe miệng nàng thành một đường cong lạnh lùng, lại rất cảm động.

Dương Ngôn Ca nghe xong uất ức dụ dỗ, má phẩn đỏ ửng một mảng.

“Hoa nở thật đẹp.” Nàng đưa tay ra chỉ một nhánh bông hoa đỏ như lửa, chuẩn bị bỏ đến tí mỉa mai thường thức.

“A ---” Nàng kêu thảm, cổ tay đau nhức, nhất thời nước mắt lưng tròng rớt tay về.

“Những bông hoa đó là của ta, ngươi không có tư cách chạm vào.” Vị Văn đứng ở một cách đó không xa, đang cầm một cục đá trong tay, lạnh lùng lên tiếng.

“Tuyên gia.” Dương Ngôn Ca vừa sợ vừa giận, rung rung ủy khuất trốn ở trong lòng Tuyên Dương. “Nàng khi dễ thiếp!”

Vị Văn chỉ đùa cợt bừa bãi, chẳng hề để ý, ánh mắt dừng ở trên người nam nhân bên cạnh nàng ta.

Đột nhiên, nàng chấn động cả người.

Nàng chưa bao giờ thấy qua loại ánh mắt này của y, nhiều năm như vậy, mặc kệ nàng làm ra nhiều chuyện thái quá, y cũng chưa bao giờ lộ ra ánh mắt như vậy - nghiêm khắc, oán giận, thất vọng... Chán ghét.

Chán ghét -- lần đầu tiên nàng ở trong biểu cảm của y đọc được tin tức như vậy.

Nàng nhìn y, ý đồ lấy sắc mặt bình tĩnh che giấu đột nhiên hoảng loạn trong lòng nàng, lại cẩn thận phỏng đoán tâm tình chân thật của y trong giờ phút này lần nữa.

“Con nháo đủ chưa.” Y lên tiếng, ánh mắt đặc biệt lạnh lùng. “Đừng luôn điều ngoa tùy hứng như vậy.”

“Những bông hoa đó là loại hoa Anh Túc ngài cho ta, ta không thích người khác chạm vào.” Trong lòng vì bị y trách cứ mà bị thương, nàng quật cường nghênh đón y.

“Ta có thể gieo trồng chúng nó, thì cũng có thể hủy chúng nó đi.”

“Ngài dám!” Nàng nổi giận.

“Con đang uy hiếp ta?” Y nhẹ nhàng cười, giống như nghe được chuyện nực cười gì đó. “Hàn Vị Văn, con thật đúng là càng lớn càng có tiền đồ rồi.”

“Bộ dạng ta thế nào trong lòng bản thân ta rõ ràng nhất, không cần ngài đến nhắc nhở.”

Càng lớn càng có tiền đồ - Y có còn nhớ ngày hôm qua là ngày sinh của nàng không?

“Ca Nhi, nàng thích hoa nào?” Tuyên Dương liếc cũng không thèm liếc nhìn nàng một cái, chỉ cúi đầu cười nhìn nữ tử trong lòng.

“Hoa sen, từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.” Dương Ngôn Ca nỉ non vờn tay chỉ, nhu thuận trả lời.

“Nực cười, đã từ nước bùn, làm thế nào mà có đạo lý không dính dơ bản chất.” Vị Văn lạnh lùng trào phúng, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, “Thật sự là nhìn các người cũng chướng mắt.”

“Cảm thấy chướng mắt, vậy ngươi đi đi.” Tuyên Dương ngẩng đầu, ánh mắt lười biếng không mang theo một chút ảm áp nào.

“Đi thì đi, ai hiếm lạ!”

“Ngươi muốn đi, có đi xa cũng không cản trở về nữa.”

Lời nói lạnh nhạt nửa thật nửa giả, phân biệt không rõ là đùa giỡn hay tức giận.

Nhưng đương nhiên, chuyện này đối với trong con giận của Hàn Vị Văn không khác thêm dầu vào lửa.

“Như, ý, nguyện, của, ngài.” Nàng cắn răng, nói ra từng chữ một, sau đó xoay người rời đi.

Đi qua nhanh, cho nên nàng không chú ý tới, ánh mắt nhìn chăm chú vào bóng lưng nàng phía sau, cất giấu cảm xúc thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chiến tranh lạnh

“Nha đầu, ăn cơm.” Thẩm Phụng vén màn lên, giọng nói vang dội.

“Không có khâu vị.” Giọng nói mơ hồ truyền từ trên giường đến, giống như đang nằm mơ.

“Con đứng lên cho ta.” Thẩm Phụng nâng gương mặt nhỏ nhắn chôn ở trong tấm chăn lên, lông mày không vui dựng thẳng lên. “Con muốn trốn tránh tới khi nào?”

Đôi mắt phượng từ từ mở ra, ánh mắt lại hoàn toàn không phải ánh mắt lim dim vừa mới tỉnh ngủ, ngược lại mang theo một mối.

“Con ăn, được chưa.” Vị Văn mở miệng, giọng nói khàn khàn miễn cưỡng.

“Đã ba ngày rồi, con thật sự định cả đời không quay về gặp y sao?” Thẩm Phụng thăm dò nàng.

“Gặp ai?” Vị Văn hỏi hốt nhiên cái bát dựa vào cạnh cửa sổ, trên người tùy ý khoác một cái áo khoác xanh thẫm, có một cảm giác khí khái anh hùng không kém nam nhi chút nào.

Thẩm Phụng chán nản, liếc nhìn nàng một cái.

“Con định tức giận bao lâu nữa.” Bà ngồi xuống chỗ đối diện Vị Văn. “Cũng không phải do con chọc y trước hay sao?”

“Con khó chịu.” Về mặt lạnh lùng.

“Cần gì phải như thế, kết quả là chính mình tức giận.” Thẩm Phụng ý vị thâm trường than nhẹ. “Không có ai có thể thương hại bất kỳ kẻ nào, trừ khi người kia nguyện ý bị đối phương thương hại.”

Tay cầm đôi đũa hơi cứng lại, Vị Văn trầm mặt xuống không nói gì.

Đáng chết, đúng vậy - cho dù không thừa nhận, trong lòng nàng cũng rõ ràng, nàng cảm thấy bị thương hại.

Mỗi khi nhớ đến ánh mắt xa cách lúc đó của y, giọng điệu không kiên nhẫn, ngực nàng đều rất khó chịu, giống như có vô số con sâu đang cắn vậy.

“Không sao cả, dù sao cũng ăn nhờ ở đậu, xứng đáng nhìn sắc mặt người khác.” Nàng rầu rĩ lên tiếng.

“Ăn nhờ ở đậu?” Thẩm Phụng kinh ngạc cười ra tiếng. “Cuộc sống của con như vậy mà gọi là ăn nhờ ở đậu? Làm ơn, nha đầu, cho dù con là người thành thoi không làm gì, nên cũng không hiểu được đầu năm nay có bao nhiêu người đứng, quỳ, y đối xử với con thế nào tất cả mọi người đều nhìn thấy cả, con đừng ở trong phúc mà không biết phúc nghe không?”

truyện chỉ đăng duy nhất tại .

Vị Văn nhấp máy môi, nhìn bà một lúc lâu mới thấp giọng đáp lại: “Phượng Nương, có phải con thật sự điều ngoa tùy hứng theo như lời y nói không?”

“Điều ngoa tùy hứng? Đương nhiên không phải.” Thẩm Phụng trào phúng cười: “Muốn ta nói thì quả thật bướng bỉnh không chịu nổi, ta muốn có một nữ nhi như muội vậy, đừng nói là nhận nuôi, chính là cha mẹ ruột cũng hầu hạ gây gộc vô số lần, sao lại nhẹ nhàng bằng quơ một câu như vậy, hơn nữa vài năm nay đều như vậy một lần?”

“Phượng Nương!” Vị Văn vừa thẹn vừa cáu, biểu cảm kỳ quái nhìn bà.

“Nha đầu, thực ra tâm sự của con ta hiểu, dù sao cũng chỉ là tư tình nhi nữ, trò đoán trái tim mà thôi.” Thẩm Phụng nắm tay nàng khuyên bảo an ủi. “Nhưng làm nữ nhân, dù thông minh cũng phải học mở một con mắt nhắm một con mắt, nhìn phải hiểu biết, càng so đo nhiều càng dễ bị thương. Ngẫu nhiên làm nũng trêu chọc người trong tim yêu thương, sẽ làm kích thích niềm vui hơn. Đương nhiên không phải ta trách cứ con, chỉ là tính tình của con quá cao ngạo, hơn nữa Tuyên Dương cũng không phải nam tử tầm thường, con càng nên dùng nhiều tâm tư để suy nghĩ hơn, nhẫn nại nhiều hơn một chút, con đã cơ hội gần bên cạnh, nên quý trọng nên tiến hành cẩn thận, mà không phải làm cho cục diện càng thêm bế tắc.”

Bị bà phân tích tâm tư rõ ràng như thế, mặt Vị Văn hơi đỏ lên, co quắp gật đầu, làm bộ như đang chuyên tâm ăn cơm trưa, rõ ràng trái tim đã sớm bay lên chín tầng mây rồi.

... ..

Ngủ mơ mơ màng màng, mơ hồ cảm thấy có chút lạnh. Thời tiết cuối tháng ba có chút mát, hơi lạnh gió xuân khẽ lạnh lẽo.

Gió đột nhiên ngừng lại, rèm cửa sổ như bị người kéo lên, tiếp đó xúc cảm ấm áp từ giữa trán lưu luyến đến gò má, lại giống như có ai đó ở bên tai nàng khẽ thở dài, cúi đầu gọi một tiếng, “Văn Nhi.”

Giọng nói quá mức quen thuộc, đã có cảm giác buồn bã nặng nề không còn sức lực, cho dù ở trong giấc ngủ, nàng vẫn cảm thấy đau xót trong lòng.

Nỗ lực mở mắt ra, kết quả thấy rõ ai ở bên cạnh, đỉnh đầu bỗng nhiên tên rần, ý thức của nàng lại lâm vào bên trong bóng tối một lần nữa.

Khi tỉnh lại, rèm cửa sổ thật sự bị kéo lên.

Trong lòng có chút phiền muộn khác thường, vén một góc màn tơ lên theo bản năng, mặt trời chiều đã ngã về Tây, sương chiều nặng nề. Hơi nước mặt hồ thật dày, núi xa lâm vào bên trong mờ tối chiều hôm, chỉ còn hình dáng lơ mơ, có vẻ đặc biệt thê lương.

Ngon đèn ở con đê chiếu xuống chút ánh sáng, quán rượu ven đường phố dần dần náo nhiệt, người đi đường nối liền không dứt.

Một bóng dáng màu trắng quen thuộc bỗng dưng lọt vào mắt, trên bến tàu một bóng dáng thon dài lẳng lặng đứng im, phong thái tuyệt vời.

Nàng đột nhiên ngồi dậy chạy tới đầu thuyền - nhưng không có người.

Chỉ một cái chớp mắt, vị trí này không có một bóng người, giống như cảnh vừa mới thấy chỉ là ảo giác của nàng.

Nhưng cảm giác tồn tại mãnh liệt trong lòng nói cho nàng biết, bóng dáng nàng nhìn thấy kia nhất định là Tuyên Dương, hơn nữa y đã đứng ở nơi đó, từ xa đứng ngắm nhìn về chỗ nàng.

Trái tim bỗng đập dữ dội, nàng lớn tiếng gọi: “Phượng Nương!”

“Làm sao vậy?” Thảm Phượng kinh ngạc nhìn sắc mặt nàng tái nhợt.

“Vừa rồi có người đến không?” Nàng nắm chặt bàn tay theo bản năng, nín thở chờ câu trả lời của bà.

“À, là Tuyên Dương.” Thảm Phượng cười đáp. “Y nhìn thấy con rồi lập tức đi, còn bảo ta đừng đánh thức con, ta nghĩ y không bỏ được con, con nên trở về nói lời xin lỗi, rồi chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.”

“Đừng đánh thức con?” Vị Văn lúng ta lúng túng nhớ lại, nhớ đến cảm giác tê rần trên đỉnh đầu ở trong mộng, không khỏi hơi giật mình - là y điểm huyết ngủ của nàng sao?”

“Ừ, ta nghĩ y tạm thời cũng không biết nên đối mặt với con thế nào.”

Vị Văn do dự nhìn bà một cái, không nói gì - vì sao trong lòng nàng có một cảm giác bất an mãnh liệt? Mới vừa rồi, trong giây lát bóng dáng kia biến mất trong tầm mắt nàng, làm nàng cảm thấy không yên, giống như, y thật sự muốn như vậy mà biến mất trong sinh mệnh nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đừng nhớ

Cửa gỗ khắc hoa bị người từ bên ngoài đẩy ra, tiếp đó một bóng dáng màu xanh thẫm vội vã vào trong phòng, rồi vội vã đi ra khỏi phòng.

Trong phòng không có một người, chỉ có mùi thuốc quen thuộc như có như không tràn ngập.

Giờ phút này, y đi nơi nào rồi?

Vị Văn thất thần ngồi xuống bên giường, vô ý thức ngắm nhìn tua trên màn che rơi xuống, trên mặt xuất hiện vẻ hiu quạnh.

Tầm mắt nhìn khắp nơi, dừng ở trên bàn - nàng bỗng dưng đứng lên, vẻ mặt khiếp sợ.

Đồ chặn giấy và bút mực y thích nhất đều biến mất.

Những thứ đó dù y có đi khắp thiên hạ cũng sẽ mang theo bên người.

Ngay sau đó nàng chạy tới phía trước tủ quần áo, đột nhiên kéo cửa tủ ra, nhất thời cả người lạnh như băng - mấy bộ y phục ngày thường mặc cũng không thấy đâu.

“Bộ Thiên Thanh!” Nàng chạy ra khỏi phòng kêu gào không ngừng.

“Tiểu thư ----” Nghe tiếng mà đến là quản gia, ông do dự nhìn nàng, lúng túng lên tiếng: “Gia và Bộ công tử đều đi rồi.”

“Đi rồi?” Vị Văn biến sắc. “Có ý gì? Bọn họ đi chỗ nào?”

“Gia không nói, chỉ để lại cho tiểu thư một phong thư.” Quàn gia thấy vẻ mặt nàng lạnh lùng, nom nớp lo sợ đưa thư cho nàng.

Vị Văn nhận lấy, bàn tay run nhẹ. Hít sau một hơi, nàng hung hăng xé chỗ mở phong thư.

“Bảo trọng.

Đừng nhớ.”

Một tờ giấy màu trắng, chỉ viết bốn chữ.

Nàng cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, gần như đứng không vững.

“Tiểu thư?” Quàn gia thân thiết hỏi.

“Ông... Để ta bình tĩnh một chút.” Nàng chống vào cột trụ bên cạnh, dùng hết tất cả sức lực nói ra một câu.

Tiếng bước chân xa dần, bốn phía yên tĩnh lại. Bóng đêm nặng nề, màn sương biểu thị trời đang lạnh, cơn lạnh xâm nhập vào bên trong tay chân, đến lục phủ ngũ tạng cũng gần như ngưng thành băng, giống như chỉ cần động một chút, đều sẽ tan thành mảnh nhỏ.

Y có ý gì? Rốt cuộc y đang tính toán gì?

Nước mắt trong mắt cuộn cuộn, nàng cho rằng bản thân sẽ rơi lệ, kết quả bên miệng lại nở nụ cười lạnh - ngu ngốc cũng nhìn ra được, nàng bị bỏ, giống như đứa ngốc, một mình ở lại tại chỗ hoảng hốt lúng túng.

Sáu năm trước, y cứu nàng ra khỏi ngọn lửa địa ngục, sáu năm sau, y lại tự tay đẩy nàng vào bên trong vực sâu không đáy, thủ đoạn thông dong thoải mái giống nhau, đều - tuyệt tình.

Bảo trọng? Nàng không khỏi cười lạnh -- đã lựa chọn rồi đi, cần gì phải làm bộ làm tịch?

Đừng nhớ? Y đoán được nàng ngu xuẩn lại không có thuốc chữa để suy nghĩ tình hình hiện tại sao? Sợ nàng thương tâm khổ sở hay sợ nàng cố ý dây dưa?

.....

“Tiểu thư, ngài muốn làm gì? Tiểu thư ---” Đám nha hoàn thấy nàng rút kiếm đi ra từ trong phòng, sợ tới mức kêu lên không ngừng, lại không dám bước lên ngăn cản.

Đi qua hành lang, bước chân của nàng gấp gấp. Khi thì mây trời khi thì ánh trăng, lúc sáng lúc tối làm sắc mặt nàng có vẻ đặc biệt âm trầm.

Ánh sáng màu trắng chợt hiện, vài nhánh bông hoa màu đỏ rực như lửa rơi xuống, trên đất đầy một vùng hoa đỏ rực.

Vì sao? Vì sao đi như vậy? Cho dù muốn đi cũng phải là ta đi, dựa vào cái gì là ngài chứ?

Cuối cùng vẫn để lại một mình ta, lúc trước cần gì cứu ta, thu nhận ta làm gì?

Luôn là ngài đưa ra quyết định, luôn là ngài định đoạt, đối với ngài mà nói, ta là một sùng vật mà thôi, cao hứng đến đùa một chút, mất hứng đẩy ta ra bước đi?

Những hoa Anh Túc này, là ngài vì ta mà trồng, ngài đã nói ngài có thể gieo trồng chúng nó, cũng có thể hủy chúng nó, ngài đã không cần, ta cần gì phải đau lòng? Không bằng để tự tay ta hủy, từ đây sạch sẽ một chút cũng không vướng bận!

-- Hai mắt nhắm lệ nhìn không rõ, đau đốn dưới đáy lòng kêu gào, nàng lại gắt gao cắn môi, một chữ cũng không nói.

Cánh hoa rơi là tả như mưa, không tiếng động rơi xuống đất, cho dù tình yêu của nàng, ngay cả cơ hội thương tiếc cũng không có.

Mùi dầu lửa gay mũi bay tới, ngọn lửa điên cuồng cắn nuốt những nhánh hoa thâm bại không chịu nổi, cánh hoa khoe màu đua sắc ở trong biển lửa hóa thành tro tàn, một làn gió thổi qua, khói đặc cùng với ánh lửa xông lên giữa không trung, dây dưa nhau hóa thành điệu múa tuyệt đẹp.

Bắt đầu từ một trận cháy, cũng kết thúc từ một trận cháy.

Về lý do ngài rời đi, ta sẽ không truy cứu nữa, nếu không có ngài, sáu năm trước ta đã không có ở nhân gian.

Mà ta khổ sở, nếu không thương ta, sẽ không nên dẫn đường sai cho ta, hà có gì cho ta hạnh phúc ảo.

.....

Ánh trắng bạc như lưỡi câu, ánh trắng lạnh lùng chiếu vào trên mái hiên cao ngất của lầu gác, một bóng dáng đứng hờ hững.

Ánh lửa mờ ảo phía xa ánh vào bên trong đôi mắt thâm trầm như mực, y lặng lặng nhìn héch môi mỏng.

“Gia.....” Bộ Thiên Thanh phi thân lên, đứng ở bên cạnh y muốn nói lại thôi.

“Muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi.” Tuyên Dương lên tiếng, vẫn giọng điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm cho người ta đoán không ra suy nghĩ chân thật trong lòng của y.

“Vì sao?” Trong giọng nói của Bộ Thiên Thanh có chút không đành lòng.

Trả lời cho hắn là im lặng dài đằng đặc.

Lúc hắn gần như muốn buông bỏ vấn đề này, thì giọng nói trầm thấp mang theo một chút đè nén, từ từ vang lên ở bên tai: “Trên lưng Văn Nhi có một cái bớt hình cánh hoa màu tím.”

Cả người Bộ Thiên Thanh chấn động, bỗng nhưng nhìn về phía y, lại nhìn thấy một chút chua xót trong mắt của y.

“Hy vọng nàng đừng luẩn quẩn trong lòng.” Nhìn ánh lửa xa phía chân trời kia, Bộ Thiên Thanh không nhịn được than nhẹ.

“Người xem hiện tại nàng đang làm gì? Nàng sẽ không luẩn quẩn trong lòng, cũng đánh nát không quẩn quýt.” Tuyên Dương mỉm cười, vẻ mặt đau đớn cùng với âm áp chồng lên nhau. “Tuy rằng thương tâm là khó tránh khỏi, nhưng nàng kiêu ngạo như thế, tính tình lại hư hỏng như vậy, sẽ không cho phép bản thân yếu đuối.”

“Nhưng mà.... Nàng sẽ hận ngài.”

“Hận sao? Cũng tốt..... Hận đơn giản hơn yêu, khi yêu một người luôn hy vọng đối phương cũng yêu bản thân, khi hận một người thì đối phương cũng không nhất định phải hận mình.”

Ánh lửa trong tầm mắt dần dần nhỏ xuống, bóng đêm lại xâm nhập vào lúc đó một lần nữa, y nhớ tới ánh trắng sáng đêm hôm đó, nàng chỉ cao tới ngực y, một đôi mắt khóc đến đỏ bừng, trên gương mặt nhỏ nhỏ lại tràn đầy quật cường.

truyện chỉ đăng duy nhất tại .

Sau đó nàng ngẩng đầu nhìn y nói, ngài bảo vệ ta.

Y hỏi, bao lâu?

Nàng đáp, chờ khi ta cũng mạnh như ngài.

Y cười mà không nói.

-- Tha thứ cho ta, rời khỏi nàng sớm như vậy.

Bởi vì, ta muốn bảo vệ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Gặp lại

Khói tan hết, bầu trời sáng rõ hơn, dưới ánh trăng sa mạc càng có vẻ mênh mông vô cùng, đơn độc im lặng.

Một bóng dáng đỏ như lửa nhanh như tia chớp bay qua, ngưng mắt khi ngón tay thon dài kéo ra, chỉ nghe vút một tiếng, mũi tên rời cung với tốc độ kinh người đuổi theo.

Phía sau gò cát ở xa truyền đến một tiếng nức nở, trong mắt thiếu niên mặc áo trắng nhiễm lên một chút đặc ý, cong khóe miệng lên, hắn giờ roi giục ngựa chạy qua.

Trên mặt cát màu trắng bạc, một con vật đẹp màu đỏ như lửa lặng lặng nằm ở nơi đó, đúng là Hỏa Hồ mà hắn đã đuổi bắt lâu ngày.

Nhưng mà khi đi tới trong nháy mắt nhìn thấy Hỏa Hồ, một con lạnh đồng thời ập vào lòng, tiếp đó toàn thân hắn đều cảm giác được một cỗ hàn khí.

Có một người.

Cách chỗ Hỏa Hồ không xa, đã sớm có một người ngồi trên lưng ngựa, trường kiếm đưa ra, Hỏa Hồ đã vào trong tay y.

Thiếu niên mặc áo trắng gần như có thể khẳng định người nọ biết đến sự tồn tại của hắn, nhưng đối phương làm như không nhìn thấy, kéo dây cương rời đi.

“Buông nó ra.” Hắn kéo cung nhắm về phía sau lưng người nọ.

Một tiếng cười trầm thấp vang lên, người nọ quay đầu ngựa lại, chậm rãi đi về phía hắn.

Trong nháy mắt đó, tay thiếu niên mặc áo trắng run lên một cái, gần như tim đập loạn nhịp nhìn người đi tới.

Đó là một đôi mắt màu xanh kỳ dị làm cho người ta kinh hãi!

Đôi mắt sâu không lường được, ở dưới ánh trắng cũng có một loại ánh sáng đoạt tâm hồn con người, làm cho dung nhan lạnh lùng kia càng có vẻ âm sâu vô tình.

Ở chỗ cách nhau vài chục bước, y dừng lại, khoảng cách gần như vậy, thiếu niên mặc áo trắng mới phát hiện người nam nhân trước mặt cao lớn như thế, mang theo cảm giác áp bức và uy hiếp không thể bỏ qua được, y cứ ngồi trên lưng ngựa như vậy, lấy một loại ánh mắt đùa giỡn liếc nhìn hắn.

Cho dù tên đã nhắm ngay mi tâm của y, dáng vẻ của y vẫn chẳng hề để ý, giống như không để tất cả vào trong mắt.

“Cho ta lý do.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng như mùa thu, lại mang theo khí phách nồng đậm vang lên.

“Là ta phát hiện nó, cũng là ta bắn trúng.” Thiếu niên mặc áo trắng nhất quyết không buông tha lên tiếng, trên mi tâm có một nốt ruồi đỏ sẫm như máu, đúng là Hàn Vị Văn mặc nam trang.

“Người xác định?” Nam nhân kia cười lạnh, đưa Hỏa Hồ trong tay ra, “Đáng tiếc bắn trúng bộ phận quan trọng của nó, không phải mũi tên của người.”

Hàn Vị Văn ngẩn ra, chỉ thấy trên bụng của Hỏa Hồ có một mũi tên màu đen, lông vũ trên mũi tên màu đen, mà mũi tên của nàng, lông vũ màu trắng trên mũi tên chỉ bắn trúng phần đuôi.

Trong lòng ngọt ngào, nàng không phục phản bác: “Có lẽ là ta bắn làm Hỏa Hồ bị thương trước, nên nó cử động không tiện mới bị người nhặt tiện nghi.

“Ta còn chưa từng thấy được có người bắn mũi tên còn nhanh hơn cả ta.” Đôi mắt màu xanh mà quý khóa chặt nàng, nam nhân kia cười lạnh lùng ra tiếng: “Về phần người, càng không thể.”

Xưa nay Vị Văn còn chưa bao giờ bị người chế giễu như thế, hơn nữa mấy ngày trước đuổi bắt Hỏa Hồ đã sớm hao hết tính nhẫn nại, không khỏi bị chọc giận, nhẹ buông tay, tên đã bay ra khỏi dây cung, bắn về phía người nọ.

Trong lúc tức giận, nàng chỉ còn kịp nhìn thấy tay người nọ nhanh chóng giương lên, ngay sau đó tiếng xé gió lọt vào tai nàng, búi tóc trên đỉnh rơi ra, cây trâm Ngọc Hoàn vỡ thành hai mảnh rơi xuống đất, mái tóc đen như thác nước xõa xuống trên bả vai.

Trong lòng khiếp sợ, nàng bỗng dừng nhìn về phía nam nhân ở đối diện.

“Muốn lấy mạng ta sao? Thật sự là một nha đầu độc ác.” Giọng nói lãnh khốc mà khàn khàn vang lên, khoảnh khắc nhìn vào đôi mắt màu xanh kia, Vị Văn lại thấy không có biện pháp hít thở, giống như bị ánh mắt của y đóng tại chỗ.

Y nhận ra thân phận nữ tử của nàng! Mà ánh mắt của y, đang không kiêng nể gì nhìn khắp người nàng - hai tay nàng nắm chặt dây cương, cố gắng hít thở vững vàng, không biến sắc nhìn chằm chằm y.

Đôi mắt màu xanh hơi nheo lại - trong ánh trắng màu bạc, mái tóc đen của nàng bay phát nhẹ, áo trắng như tuyết, mặt mày giống như một gốc cây Tường Vi dưới ánh trắng, thanh nhã mê ly, trong trẻo mà lạnh lùng thoát khỏi người trần tục, cả người lại có gai.

Ở trong sinh mệnh của y, chưa bao giờ có một nữ nhân nào dám nhìn thẳng y lâu như vậy, càng đừng nói đến bắn tên làm y bị thương.

-- Có chút ý tứ.

Vì thế, y nở nụ cười.

Môi mỏng khẽ nhếch, nở nụ cười mê hoặc mà lại lạnh nhạt, y lẳng lặng nhìn nàng, trong đôi mắt màu xanh lộ ra ngọn lửa đen làm cho người ta kinh ngạc.

Y kiêu căng ngồi trên ngựa như vậy, phía sau bóng dáng cao lớn, là một vòng trăng tròn vĩ đại mà sáng ngời, mây trên bầu trời, bão cát xuất hiện trong nháy mắt, ánh trắng lại nhuộm màu đỏ mê ly mà quý dị.

Mà y giống như sói ở trên sa mạc, ngao nghể dưới ánh trắng.

Vị Văn nhìn y, thật lâu cũng không thể ổn định rung động trong lòng.

“Như vậy.” Rót cuộc nàng mở miệng. “Phải như thế nào, người mới bằng lòng đưa nó cho ta?”

“Người muốn nó là gì?” Nam nhân kia nhìn nàng, giọng nói vẫn lạnh lùng.

“Bên cạnh sa mạc có loại cỏ gọi là Tiêu Sắt, độc tính rất mạnh, nếu như người chỉ cần dính một chút cũng sẽ bị mất mạng, chỉ có Hòa Hồ đi lại không có chuyện gì, có một lão đại phu từng lấy Tiêu Sắt cho Hòa Hồ ăn nhưng cũng không có chuyện gì, ông ấy nói với ta, ngũ tạng lục phủ của Hòa Hồ đều có thể làm thuốc.” Nhất định phải có, bởi vậy Vị Văn nói ra sự thật.

“Người là đại phu?” Nam nhân kia nhìn nàng, vẻ mặt khó lường.

“Đúng vậy.” Vị Văn gật đầu, lại hỏi một lần nữa: “Phải thế nào, người mới bằng lòng đưa nó cho ta?”

Y không trả lời, vang lên tiếng vó ngựa, có người phi nhanh tới.

Chỉ trong giây lát, mộ gã nam tử thân hình cao ngất cưỡi ngựa đến bên cạnh họ, nghiêng người nói vào bên cạnh lỗ tai của y vài câu.

Vị Văn nhìn trong đôi mắt màu xanh kia thoáng qua một chút ánh sáng lạnh lùng nghiêm túc, sau đó y nhìn về phía nàng, vẻ mặt mang theo suy nghĩ sâu xa.

“Muốn có Hòa Hồ, giúp ta làm một chuyện.” Y lạnh lùng mở miệng.

Vị Văn không nói, khẽ giương roi ngựa lên, chậm rãi đi đến bên cạnh y, lấy chủy thủ bên hông ra.

“Làm gì ----”

Tùy tùng bên cạnh hét lên, nhưng nam nhân kia đưa tay ngăn lại hành động rút kiếm của hắn ta, lạnh lùng nhìn nàng.

Vị Văn cười nhạt, vung chủy thủ trên tay, cổ tay áo của nam nhân kia bị cắt một đoạn vải màu đen.

“Đẫn đường.” Vị Văn cầm mảnh vải buộc tóc lại, hồi phục tư thế oai hùng hiên ngang, ánh mắt khiêu khích nhìn y.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tiến hành cứu giúp

“Người đi theo được không?” Lúc giờ roi lên, y cười trầm thấp, tuần mã dưới thân nhanh như tia chớp phi đi.

Vị Văn nhìn bóng lưng y, trong mắt tràn đầy vẻ thông dong, võ nhẹ xuống cổ con ngựa, tiếng chuông thanh thúy như bài ca vang lên, trong nháy mắt đuổi theo y, nàng nhướn mày cười, con mắt còn sáng hơn ánh trăng, lại kêu khẽ một tiếng, chạy vượt qua y mấy trượng.

Y giương mắt nhìn, trong ngàn dặm cát trắng, lúc ẩn lúc hiện như mộng dưới ánh trăng là áo trắng cùng với ngựa phi về phía trước, nàng ngoái đầu nhìn lại khí khái bức người cười khiêu khích, lại có một loại quyến rũ khác người.

Khóe môi nâng lên, y giục ngựa đuổi theo nàng, chạy song song.

Vị Văn lờn nam nhân cao lớn bên cạnh một cái, trong lòng không khỏi kinh ngạc khả năng cưỡi ngựa của y, mà nàng không thể roi vào phía sau người khác, vì con ngựa dưới thân của nàng là nhận được khi khám bệnh, là ngựa quý giá nhất ở Tây Bắc - Hãn Huyết Bảo Mã.

Khom người một cái thì bên cạnh đã xuất hiện tầng tầng lớp lớp đèn đuốc, vài bóng người trong lều trại, thoạt nhìn bọn họ như thương đội lui tới.

Vị Văn theo nam nhân kia đi vào, một mùi máu tươi xông vào mũi, vẻ mặt nàng chợt tắt, nhìn về phía giường - nơi đó nằm một người, trên ngực đã đỏ một mảng lớn, nhìn thấy rất ghê người, hẳn là bị thương không nhẹ.

“Cứu hắn.” Đôi mắt màu xanh nhìn chằm chằm vào nàng, mệnh lệnh ngắn gọn mà có lực vang lên ở trên đỉnh đầu.

Vị Văn ngẩng đầu, mới phát hiện bản thân chỉ tới ngực của y, nhìn lên trên, là cằm có đường cong rõ nét, nhìn môi mỏng cũng rất vô tình -- người này trước sau luôn nhếch môi, không biết khi hôn, kết quả có cảm giác gì?

“Người nhìn cái gì?” Đôi mắt màu xanh lạnh nhạt liếc nàng, khẩu khí của y có chút không kiên nhẫn: “Ta không cho người lãng phí thời gian.”

Trên mặt Vị Văn nóng lên, trong lòng mắng bản thân suy nghĩ linh tinh, bước nhanh đến trước bên cạnh giường.

Trước mắt là chàng trai trẻ tuổi, gương mặt tuấn nhã bởi vì mắt máu quá nhiều mà có vẻ đặc biệt tái nhợt, hân hoan híp mắt, mi tâm bởi vì đau đớn mà nhúu chặt, đã lâm vào trạng thái hôn mê, có thể thấy được là dựa vào sự nỗ lực cố gắng mà chống đỡ.

Vị Văn lấy túi đại phu luôn mang theo bên người ra, cởi áo và lấy sợi bông cầm máu ở trước ngực hân ra, nhìn thấy miệng vết thương ghê người xuất hiện trước mắt, miệng vết thương hình chữ thập, mơ hồ có thể thấy vũ khí màu đen ở sâu trong đó, nếu vội vàng rút ra, bất cứ lúc nào đều ảnh hưởng đến tính mạng.

Vị Văn cân nhắc trong chốc lát, trong lòng đã có tính toán, nàng lấy mấy vị thuốc trong túi thuốc ra, quay đầu nhanh nhẹn phân phó: “Dập nát ba thứ này trộn vào nhau, mặc khác ngay lập tức đi nấu, ta còn cần ánh nến, nước ấm, vải.”

Vừa lấy ra một thanh kiếm lưỡi mỏng, cánh tay của nàng đột nhiên bị người nắm chặt, ngay cả xương cổ tay cũng bị nắm đến đau.

“Nhiệm... ..” Tiếng gọi khàn khàn mà vội vàng từ trong miệng người bị thương bật ra, trên gương mặt tuấn tú tao nhã tràn đầy khát vọng và vui sướng, trong con ngươi đen thoảng hiện nhiệt tình làm nàng nhất thời giật mình.

“Không phải nàng.” Một bàn tay to cỡ ngón tay trên cánh tay nàng ra, giải vây giúp nàng, đôi mắt màu xanh thâm trầm nhìn về phía nàng. “Hắn đã ý thức không rõ, ngươi phải nhanh lên.”

“Không cần ngươi nhắc nhở ta.” Nàng tức giận cãi lại, trong lòng lại xuất hiện hoài nghi.

Không phải nàng -- không phải nàng cái gì?

.....

Trong lều trại không lớn đứng vài người, lại im lặng không có tiếng người, chỉ có gió đêm ngoài sa mạc gào thét thổi qua.

Vị Văn cầm dao cẩn thận chọn chỗ da thịt để cắt vào ám khí, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, không biết qua bao lâu, chỉ nghe cách một tiếng, ám khí hình chữ thập đã nằm trên khay bạc.

Có thể đều khê thờ phào nhẹ nhõm, tiếng vui mừng xì xào bàn tán truyền đến, tiếng nói chuyện dần dần lớn.

“Câm miệng.” Tiếng cảnh cáo không kiên nhẫn bật ra từ trong miệng Vị Văn, nàng khâu lại miệng vết thương, lạnh lùng liếc nhìn mọi người. “Còn muốn cứu một mạng của hân, thì đừng chọc ta phiền lòng.”

Mọi người trong lều đều hai mắt nhìn nhau, đều có chút xấu hổ và tức giận, lại chỉ có thể không lên tiếng, chỉ có nam tử có đôi mắt màu xanh kiêu ngạo nhìn nàng, khóe miệng nhếch lên.

Sau khi khâu xong miệng vết thương, Vị Văn dùng vải bông thấm nước rửa sạch quanh miệng vết thương của người nọ rồi chuẩn bị rịt thuốc, khoảnh khắc kéo áo hân lại, một khối ngọc bội xuất hiện ở trước mặt nàng, Dương Chi Bạch Ngọc*, chạm khắc quả thật là rồng bay.

(Dương Chi Bạch Ngọc hay còn gọi là “Bạch ngọc”, được biết đến với màu trắng không lẫn với màu khác)

Trong lòng nàng chấn động, ngón tay khê run, cũng không lộ vẻ mặt kéo áo hân lại, tiếp tục rịt thuốc.

Trong nháy mắt ngừng đầu, lại đón nhận ánh mắt lạnh như băng, đôi mắt màu xanh tà mị khóa chặt nàng, trong đôi mắt màu xanh đó, có nghiên cứu tìm tòi, có chế giễu - có sát khí.

Nàng đột nhiên cảm thấy, cuộc gặp gỡ đêm nay dữ dội lạnh ít, mà hiện giờ, cũng đã đắm lao phải theo lao.

.....

Vén rèm cửa sổ lên, lộ ra phía chân trời.

Tận cùng của sa mạc có nhuộm màu đỏ, chậm rãi, mây màu đỏ đỏ khắp sa mạc, nàng lặng lẽ nhìn, ngón tay thon dài trắng nõn vô ý thức bắt đầu làm đồ chặn giấy.

Cũng không biết chủ nhân của đồ chặn giấy này là ai, chỉ là chữ trên mảnh vải trên bàn tay, bị nàng nhìn thấy rảnh rồi không việc gì làm, nên ngắm nghía.

-- Say rượu đối ứng tuyết núi Yên, đang là tháng đông lạnh nhất, sáng sớm bay trên đám mây dài.

Chữ viết bá khí, số bút mực ít ỏi, đã vẽ ra phong cảnh hùng tráng của biên quan nước Bắc, càng thêm có người nhìn trộm sách viết hào hùng vạn trượng, cùng với khí thế liếc nhìn thiên hạ.

Kết quả là dạng người gì, có thể viết ra chữ như vậy? Giờ khắc này, nàng có chút tò mò.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, nàng không quay đầu lại.

“Công tử, đây là canh bỏ gia chúng ta đặc biệt phân phó cho người nấu.” Một người hầu tiến lên, cung kính nâng khay.

Bên cạnh gã, người có đôi mắt màu xanh kia chỉ nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt mang vẻ thâm thúy.

truyện chỉ đăng duy nhất tại

Vị Văn nhàn nhạt nhìn về phía gã, cũng không nhìn trong chén rót cuộc có gì, ngửa đầu uống sạch.

Trong đôi mắt màu xanh thoáng qua kính ngạc, rồi biến mất trong nháy mắt.

Vị Văn rũ mắt thu lại nụ cười nhạt trên khóe miệng - Hiện tại y là dao thót, nàng là thịt cá, tránh được nhất thời cũng không phòng được cả đời, không bằng không đếm xỉa đến thẳng thắn vô tư mà chống đỡ, nhìn y còn có thủ đoạn gì.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Kinh hãi gặp nhau

“Một đêm không ngủ?” Giọng nói lười biếng vang lên bên tai, y lại chỉ cách nàng một bước, gần như Vị Văn có thể cảm nhận được hơi thở trên người y, không phải nàng nghĩ thấy mùi thuốc nhẹ như cỏ như không đã quen, mà là mùi nam tính thuần túy, tràn ngập cảm giác áp bách cùng với cướp đoạt.

“Biết rõ còn có hỏi.” Trong lòng thoáng qua bóng dáng kia làm sắc mặt nàng hơi trầm xuống: “Ta còn muốn Hòa Hò trên tay ngươi, đương nhiên một đêm này ta phải chú ý tình trạng thay đổi vết thương của hấn.”

“Yên tâm.” Bên tai vang lên tiếng cười trầm thấp mà đặc ý: “Ta đã đáp ứng cô nương rồi, thì sẽ không nuốt lời.”

Vị Văn không nói gì, chỉ nhìn y, sau đó cười lạnh.

Y nhìn nàng một lát, xoay người vén rèm rồi đi.

.....

Ba thanh kiếm mỏng hình dạng khác nhau, hai hàng ngâm chìm dài ngắn phẩm chất không đồng nhất, nàng cầm lấy vải tì mi lau sạch, giống như những thứ này vô giá với nàng.

Trong lều trại chỉ xuyên vào một chút nắng, ánh nến vẫn đung đưa, ánh lửa màu vàng khê đứng thẳng, trong khoảnh khắc lưỡi kiếm mỏng đột nhiên chọt lóe lên ánh sáng, nàng hoảng hốt thất thần.

Ngày hôm nay hàng năm, là ngày sinh của nàng.

Bất tri bất giác, đã đi xa như thế, lâu như vậy rồi.

Lại nhớ ngày đó ở phương Nam mưa phùn không tiếng động mùa xuân đến, ở trên con đê bông liễu* bay tán loạn, có người ngồi thuyền dựa vào trên cửa sổ mà đọc, như sương mờ cười từ từ trong làn sương dập dờn bay thẳng vào đáy lòng, vô số ban đêm, vẫn mơ hồ nghe thấy có người khẽ gọi “Văn Nhi.” ở bên tai.

(*Bông liễu: hạt của cây liễu có tơ, có thể bay theo gió)

Khi tỉnh lại, từng chút đều là mộng.

Y nói, bảo trọng, đừng nhớ.

Bảo trọng thế nào, đừng nhớ thế nào?

Bỗng nhiên trong lúc ly biệt đó, nếu như cô chịu đựng thêm một đao, mở đầu chính là sợ hãi do dự, máu tươi do tự mình làm tổn thương mình tràn ra trên miệng nhưng không biết đau, đợi đến khi hồn phách hơi tỉnh lại, mới chính thức đau đến chết lòng.

Cũng may đau đớn này, cũng dần dần làm chết lặng cảm giác.

.....

“Ngươi đang làm gì?” Giọng nói rất khàn khàn vang lên, Vị Văn nhất thời ngẩn người, tưởng bản thân nghe lầm, sau đó mới nhìn thấy một đôi mắt đen như mực.

“Ngài đã tỉnh.” Vị Văn nhàn nhạt trần thuật, đưa lưỡi dao nắm chặt trong tay vừa rồi vào trong túi đựng thuốc theo bản năng, sau đó đứng lên: “Ta đi gọi người đến.”

Việc của nàng đã hoàn thành, không nên lãng phí thời gian quan trọng.

“Đợi một chút.”

Vị Văn xoay người lại, ánh mắt mang theo ý hỏi nhìn nam tử trên giường.

“Trên mặt ngươi có nước mắt.” Hắn thẳng thắn lên tiếng, trong mắt bình tĩnh không gợn sóng.

Vị Văn cứng đờ cả người.

Đang muốn đưa tay áo lau, màn vải đột nhiên bị người xốc lên, tiếp đó một ánh mắt nghiền ngẫm mà nóng rực dừng ở trên mặt nàng.

“Nam nhi Tây Bắc có Thần Châu, đừng nhỏ lệ bên cầu phía Tây.” Đôi mắt xanh sâu như hồ nước giấu cợt nhìn nàng, người tới chậm rãi mở miệng, giọng điệu bồn chồn: “Chẳng lẽ đại phu có chuyện gì thương tâm sao?”

Vị Văn tròn mắt nhìn y, gần như tức giận đến nghiến răng.

Y biết rõ ràng thân phận nữ nhi của nàng, lại còn vui vẻ trêu chọc nàng!

“Nói như vậy, vết thương của ta là ngài đã chữa khỏi?” Nam tử nằm trên giường ôn hòa lên tiếng, trên gương mặt có chút tái nhợt xuất hiện nụ cười tao nhã. “Ăn cứu mạng, thật sự rất cảm tạ.”d.ie.n.d.a.n.l.e.q.uy.d.on

“Cảm tạ nàng làm gì?” Nam tử có đôi mắt màu xanh bày ra dáng vẻ lưỡi nhác dựa vào trên ghế dựa, chậm rãi giương mắt nhìn Vị Văn: “Chỉ vì một con Họa Hổ.”

“Ha ha.” Vị Văn cao giọng cười, trả lời lại một cách mỉa mai: “Vị công tử này hẳn là bằng hữu của ngươi, hóa ra trong mắt của ngươi mạng của y chỉ bằng một con súc sinh, có người bạn như vậy, thật đúng là đáng buồn.”

“Nhanh nhồm nhanh miệng.” Giữa trán có vẻ lạnh lùng chợt hiện lên, y lại cười đến hết sức không đứng đắn. “Không sai, ngươi thật sự có chút gan dạ sáng suốt.”

“Xin hỏi tôn tính đại danh của công tử?” Nam tử bị thương như quen với tính tình bất định của bạn tốt, vẫn không nói gì, mà mỉm cười nhìn về phía Vị Văn.

Vị Văn trầm mặc một chút, chậm rãi mở miệng: “Ngụy Văn.”

“Công tử họ --- Ngụy?” Trên gương mặt tuấn tú tái nhợt của nam nhân kia có vẻ mừng rỡ, lại có chút hồn bay phách lạc.

“Vâng.” Vị Văn kiên trì khẳng định. “Nếu không có chuyện gì khác, xin cho ta rời đi trước.”

“Ngươi không hỏi tên họ của chúng ta sao?” Phía sau truyền đến một giọng nam trầm thấp, nghe qua không chút đề ý, nhưng có mùi phần uy hiếp.

“Đường rộng thênh thang, mỗi người đi một bên, cũng chỉ ngẫu nhiên gặp nhau, cần gì phải hỏi nhiều.” Vị Văn cũng không quay đầu lại, nhàn nhạt trả lời.

Thực ra nàng sợ sau khi biết bọn họ là ai nàng sẽ không đi ra khỏi được doanh trường này.

Khẽ nhếch khóe môi lên mang theo ý cười lạnh lùng, đôi mắt màu xanh lợi hại như chim ưng nhìn bóng lưng nàng: “Nếu ta càng muốn nói tên của ta cho ngươi biết thì sao?”

Y thích người thông minh, cần phải rất thông minh, mới gây phiền toái.

Vị Văn chấn động cả người, bước đi ra bên ngoài như xông ra.

Cánh tay bị một sức mạnh giữ chặt, nàng tức giận ngoái đầu nhìn lại, lực kiềm chế trên cánh tay càng ngày càng chặt, trên gương mặt lạnh lùng hiện ra nụ cười sâu xa khó hiểu: “Ta gọi là Tạ, Khâm, nhớ kỹ chưa?”

“Dung Trạm” Nam tử trên giường lạnh nhạt lên tiếng, giới thiệu bản thân, giọng điệu bình tĩnh.

Nhất thời Vị Văn cương cứng tại chỗ, ngực bởi vì đập nhanh mà gần như hít thở không thoải mái, thật lâu sau cũng nói không nên lời.

Đây là hai cái tên như sấm bên tai!”

Tạ Khâm, chỉ ba mươi tuổi đã là đốc quân Tây Bắc chiến công huy hoàng, là Thiết Huyết tướng quân tiếng tăm lừng lẫy, từng san bằng ngàn dặm lãnh thổ bên ngoài nước Tần, từ nay về sau rồng rã ba năm giặc ngoại xâm chưa từng dám bước đến gần nửa bước.

Dung Trạm, Tam hoàng tử đương triều, tuổi nhỏ dễ tang mẫu thân, do Tiêu quý phi nuôi dưỡng thành người, kể lại tính cách của y ôn hòa, yêu thích cảnh sắc thiên nhiên, chú trọng vào âm luật thi từ, xưa nay luôn không quan tâm đến việc triều đình.

Nhưng hai người vốn không hợp nhau trước mắt này, lại không hiểu sao cùng trong một lều trại ở Quan Ngoại*, làm người khác không khỏi sinh lòng kinh ngạc.....

(*Quan Ngoại: vùng đất phía đông Sơn Hải Quan hoặc vùng đất phía tây Gia Cốc Quan, Trung Quốc)

Vị Văn nhìn bọn họ, chỉ cảm thấy cả trái tim mình càng không ngừng trầm xuống, thấy lạnh lẽo tràn ngập cả người.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chạy trốn

Đôi mắt ung sắc bén như thủy tinh cười như không cười nhìn nàng, giống như mong đợi phản ứng của nàng.

“Xin lỗi nhị vị, con người của ta, trí nhớ không tốt, cho tới bây giờ đều không nhớ được.” Vị Văn nâng khóe miệng cười nhẹ, “Hơn nữa một người lang bạt chỉ cầu y phục nhẹ ngựa chạy nhanh, sáng này vừa thấy, ngày mai có lẽ đã cách núi cao, thật sự không cần hao tổn tâm trí quen biết với người khác.”

“Đã như vậy, đợi ăn sáng xong ta lập tức sai người đưa Ngụy công tử rời đi, công tử thấy thế nào?” Dung Trạm nhìn nàng mỉm cười, thần thái khiêm tốn nhún nhường có lễ.

“Đồ ăn sáng?” Vị Văn cười đến ý vị thâm trường, “Được.”

Chỉ chớp lát đã có hạ nhân bưng bàn thức ăn vào, mặc dù không thể nói tinh xảo, nhưng từng đợt khói trắng nóng hổi xông vào mũi, cũng làm bụng đói meo, Vị Văn động ngón tay.

Lúc này Tạ Khâm đột nhiên biến sắc, lui về phía sau một bước.

“Ngươi làm sao vậy?” Vị Văn cầm đôi đũa, có chút hứng thú nhìn y.

Dung Trạm không rõ chân tướng nhìn Tạ Khâm, trong ánh mắt mang theo ý hỏi.

Tạ Khâm cứng ngắc đứng ở một chỗ một lúc lâu, bỗng nhiên trừng mắt nhìn Vị Văn: “Ngươi dùng độc?”

“Cảm giác của các hạ quả nhiên sâu sắc hơn người thường, bội phục.” Vị Văn gấp một hạt đậu phộng cho vào miệng, ăn từ từ. “Thế nào, mùi hương này thích chứ?”

Khói trắng trong bát hương bốc lên, trong lúc đó cả phòng tràn đầy mùi hương thơm mát, có mùi thơm ngào ngạt của hoa cỏ, lại có mùi các vị thuốc thoang thoảng, hít vào, làm cho người ta có cảm giác yên bình lạ thường.

Ngay sau đó, một bàn tay đã khóa cổ họng nàng lại, cả người Vị Văn đều bị một sức mạnh nâng lên, nàng kinh hãi nắm lấy cánh tay kia, ra sức muốn bẻ ra, không thể lay động được đôi phương chút nào. Vì thế nàng dứt khoát buông tha giấy giũa, giương một đôi mắt sáng ngời quật cường lẳng lặng chăm chú nhìn gương mặt lãnh khốc trước mắt.

“Không muốn cái cổ nhỏ bé đáng thương này bị vặn nát bươm, thì thành thật nói với ta ngươi đã làm gì.” Khoảng cách gần như vậy, Vị Văn cảm thấy trong đôi mắt màu xanh kia tỏa ra khí lạnh, gần như có thể làm cho nàng từ đầu đến chân đều đóng băng.

“Ngươi buông ta ra trước, ta không thích bị người bóp cổ nói chuyện.” Nàng tăng thêm can đảm cố giữ vững bình tĩnh.

Một chút kinh ngạc xuất hiện trong mắt, Tạ Khâm gần như muốn khen ngợi nữ tử có dũng khí không biết trời cao đất rộng này.

“Được lắm” Y cười âm trầm. “Ta rất chán ghét người uy hiếp ta.”

Sức lực tác dụng vào cần cổ không lưu tình chút nào tăng thêm, Vị Văn trừng lớn mắt, bởi vì hô hấp ngừng trệ mà mặt đỏ lên, nàng không dám tin tưởng mắt nhìn nam nhân trước mặt -- Vương bát đản! Nếu ánh mắt có thể giết người, y đã sớm bị nàng lẳng tri đến chết rồi!

“Là Sở Yêu Khinh.....” Nàng giấy giũa phun ra mấy chữ.

“Cái gì?” Y khẽ mở miệng, giọng điệu lại mang theo nguy hiểm mãnh liệt.

Bàn tay trên cổ nàng chợt nói lỏng ra, đã lâu không khí không đi vào cổ họng, nàng cúi người ho khan dữ dội, sau một lúc mới có thể đứng thẳng.

“Là độc cho tự ta nghiên cứu ra, thành phần chủ yếu có Đẳng tiêu[1], hoa dâm bụt, sương tím, lá cây táo, bình thảo[2].” Nàng gần như cắn chặt răng, lại mỉa mai hoặc cười: “Ta gọi là Sở Yêu Khinh, dễ nghe không?”

([1]Đẳng tiêu hay đẳng tiêu hoa to (danh pháp khoa học: *Campsis grandiflora*) là một loài thực vật có hoa trong họ Chùm ớt.

[2]: *Marsilea quadrifoliata* là một loài dương xỉ trong họ Marsileaceae. Loài này được L. mô tả khoa học đầu tiên năm 1763. Theo wikipedia)

Tạ Khâm lạnh lùng nhìn nàng.

“Nếu người bị thương ngừng thấy, có thể tĩnh tâm an thần, có tác dụng dưỡng bệnh, nhưng nếu người có thân thể kiện khang ngừng phải, ăn cơm không được, ăn vào là nôn, sau đó từ từ gây yếu đi, cuối cùng thân thể suy kiệt mà chết.” Nàng giương mắt nhìn y, trong vẻ mặt có một chút vui sướng khi người gặp họa.

“Thuốc giải đâu?”

“Bị ta ăn rồi, người hạ nhân vừa rồi tiếp xúc cũng không lâu, không có gì đáng ngại, cho nên người trúng độc chỉ có ngươi.”

“Ngươi công tử.....” Dung Trạm nhìn nàng mang vẻ bất đắc dĩ -- người này, rõ ràng là đang dử hổ mưu bì*.

(*Dử hổ mưu bì: không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương)

“Ngươi muốn thế nào?” Tạ Khâm cười lạnh.

“Bảo vệ ta an toàn rồi đi, bốn ngày sau ta sẽ sai người đưa thuốc giải tới.” Vị Văn nhìn sắc mặt âm trầm của y, đưa ra điều kiện của mình.

“Bốn ngày?” Y cười nhạo. “Nhưng mà cũng đủ để người trốn được rất xa.”

“Ngươi đường đường là một nam nhân có thân thể khỏe mạnh, chẳng lẽ bốn ngày không ăn cơm thì không sống được sao?” Vị Văn không kiêng nể gì đánh giá y, trêu chọc cười.

“Sao mà ta biết được ngươi không nuốt lời?” Y chậm rãi mở miệng, ánh mắt sắc bén.

“Giữ ta lại, ngươi càng khó như ý nguyện.”

“Nếu ta làm cho ngươi sống không bằng chết?” Giọng điệu của y bình thản không hề giống như nói uy hiếp.

“Tin ta đi, ta có vô số biện pháp có thể tự sát.” Vị Văn lạnh lùng giương mắt, trong con mắt sáng ngời có một chút độc ác, không kém y chút nào. “Có người chôn cùng, ta cũng không lỗi.”

.....

Mặt trời đỏ đứng giữa bầu trời, như đám mây trên bầu trời xanh thẫm, khắp nơi đều là ánh nắng chói sáng, làm con người không mở được mắt ra, mà cát nóng dưới chân, cách giày vài đều có thể cảm nhận được.

“Đội cái nóng hừng hực này mà chạy đi, cũng không sợ rám đen một thân làn da vô cùng trắng này sao?” Giọng nói tà mị mà giễu cợt truyền đến từ sau lưng, người nói chuyện đang cười giễu cợt.

“Chuyện này không nhọc ngươi lo.” Vị Văn quay đầu nhìn về phía nam từ cao lớn. “Ngươi vẫn nên nhanh chóng thay bộ y phục này đi, miễn cho người ta hoài nghi ngươi có ham mê đoạn tụ, hay là, đúng lúc ngươi coi cơ hội tuyên bố này cầu còn không được?”

Tạ Khâm nhìn lướt qua trên tay áo bị nàng cắt một mảnh đem qua, môi mỏng tà mị cong lên: “Ngươi có hứng thú nghiên cứu qua ham mê thật sự của ta không?”

Ám muội trong giọng điệu của y, làm cho người ta muốn xem nhẹ cũng khó, gò má Vị Văn như bị phồng, hất mặt giả bộ nắm thật chặt dây thừng buộc bọc hành lý trên lưng ngựa.

Thoáng nhìn lỗ tai nhuộm đỏ của nàng, trong đôi mắt màu xanh toát lên một chút đắc ý, y nhếch miệng xoay người: “Đến đây tạm biệt, không tiễn.”

“Này!” Vị Văn vội vàng gọi y.

Y đứng tại chỗ, nghiêng người nhìn nàng, nhàn nhạt nhíu mày.

“Hỏa Hồ đâu?? Nàng hỏi.

“Bốn ngày sau, ngươi đưa thuốc giải, ta đưa Hỏa Hồ.” Y trả lời lưu loát, giống như câu hỏi của nàng đã sớm trong dự đoán của y.

“Ngươi...” Nàng chán nản. “Khi đó nó đã thối rồi!”

“Đó là chuyện của cô nương.” Y khoanh tay đứng, khí định thần nhàn.

Một trận gió thổi qua, nàng nhớ tới một bóng dáng, cao lớn vững chãi trên con đê ở dưới ánh trăng, cười nhạt một tiếng điên đảo chứng sinh.

Trong lòng đau xót, nàng xoay mình lên ngựa, không nói lời nào mà gió roi quất ngựa chạy đi.

Tạ Khâm nhìn bóng dáng màu trắng dần dần đi xa, trong mắt hiện lên ý cười xảo quyệt.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Bị tập kích

Khi chạng vạng phong vân đột biến, ban đầu mặt trời còn nóng rất trong nháy mắt bị mây đen che lại, bầu trời tối tăm âm trầm dọa người, gió lạnh rít gào thổi qua, cuốn lấy cát trên đất, Vị Văn nằm sấp trên lưng ngựa gần như không mở mắt ra được.

Nhìn sắc trời này có lẽ là bão tuyết, may mắn đi thêm một đoạn nữa có thể đến khách điểm bên cạnh sa mạc, nàng ra sức đánh roi, để con ngựa chạy nhanh hơn một chút.

Nói là khách điểm, thực ra là một nhà đất cũ nát, ban đêm có gió lạnh thổi vào từ cửa sổ, trong phòng vẫn lạnh lẽo bức người.

Vị Văn cuộn tròn ở trong chăn mê man ngủ, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng ngựa hí, vốn ngủ không yên ổn nàng nhất thời cả kinh, đột ngột ngồi dậy trên giường.

Lại khôi phục yên tĩnh, bóng đêm đen đặc, xung quanh đưa tay không thấy được năm ngón, chỉ nghe thấy cuồng phong gào thét ngoài cửa sổ, bông tuyết rơi trên cửa sổ phát ra tiếng.

Nàng có chút tâm thần không yên, rõ ràng xuống giường chuẩn bị đốt nến lại đụng phải bàn.

Ánh nến vừa vụt sáng trong nháy mắt, Vị Văn chỉ cảm thấy sau lưng tràn tới một con lạnh lẽo, ánh sáng trắng thoáng qua trước mắt, nhảy ra hai gã áo đen cầm kiếm -- bọn họ đều che mặt, nhìn không được gương mặt thật, ánh mắt lại đều lộ ra vẻ độc ác.

“Các ngươi là ai?” Vị Văn kiềm chế sợ hãi trong lòng lên tiếng hỏi. Tay phải đã cầm ngân châm để trong ống tay áo.

“Thì ra là một nữ tử.” Một người trong đó cười lạnh một tiếng, dường như thả lỏng cảnh giác, chậm rãi ép tới gần nàng: “Nói với ta, ngày hôm qua ngươi có cứu một người phải không?”

Vị Văn suy nghĩ, không phủ nhận: “Đúng vậy.”

“Người thế nào?”

“Nam nhân trẻ tuổi, diện mạo tuấn tú lịch sự.” Nàng dừng một chút. “Trước ngực có ngọc bội khắc rồng bay.”

Quả nhiên không thoát khỏi dự đoán của nàng, bọn họ hai mặt nhìn nhau, trong mắt ẩn chứa đắc ý.

“Coi như cô nương thức thời.” Tên áo đen kia mở miệng. “Thương thế của hãn thể nào?”

“Rất nghiêm trọng, ám khí đi vào ngực gần nửa tấc, muốn khỏi hẳn phải phí chút thời gian, nếu tình huống không tốt có khả năng sẽ để lại bệnh căn.”

“Tốt lắm.” Người áo đen nhe răng cười. “Như vậy cô nương cũng có thể yên tâm ra đi được rồi ---”

Trong nháy mắt kiếm trong tay gã đâm tới, Vị Văn lắc mình một cái, ngân châm trong tay bắn về phía yết hầu của gã, hơn nữa khoảng cách quá gần nên hoàn toàn không đoán trước nàng sẽ phản kích, người nọ không thể tin được trừng lớn hai mắt ngã xuống đất.

Vị Văn tóm lấy kiếm trong tay gã, sau đó ngăn chặn tiến công của người mặc áo đen còn lại phía sau, nhưng mà mấy chiêu sau nàng đã dần dần có hết sức -- hai người này tuyệt đối là sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh, võ công cao cường hơn nàng rất nhiều, nếu không phải đã giải quyết được một người, vừa rồi nàng đã bị mất mạng.

Trường kiếm trong tay người kia múa tung bay, như rắn độc quấn chặt kiếm trong tay nàng, theo sát sau hãn ta là đánh tới một chưởng, Vị Văn chỉ cảm thấy cánh tay trái đau đớn dữ dội, rốt cuộc giờ lên không được.

Ngay sau đó kiếm của nàng đã bị hãn ta đánh bay, cả người bị ép đến bên giường.

“Cô nương thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.” Lấy kiếm để trên cổ nàng, người kia trào phúng mở miệng.”

“Đúng vậy, mọi người đều sợ chết.” Giọng nói của Vị Văn khẽ run, đôi mắt sạch sẽ nhìn hắn ta. “Phải như thế nào ngươi mới buông tha cho ta?”

“Đáng tiếc, thật đúng là một mỹ nhân khó gặp --” Câu nói dâm tục bật ra khỏi miệng, người kia nhìn nàng nâng tay phải lên, mũi kiếm nhất thời đưa lên trước: “Ngươi muốn làm gì?”

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của hắn ta, Vị Văn tháo nút buộc xiêm y ra, nhất thời bầu ngực tuyết trắng với một cái túi màu tím đồng thời đều lộ ra ở trong không khí, ở dưới ánh nền màu vàng long lánh sáng bóng mê người.

Hầu kết nam nhân kia vừa động, kiếm trong tay chậm rãi dời xuống, chạm vào dây buộc mỏng manh của cái túi.

Vị Văn ngừng thở.

“Thân thể này quả thật làm người mất hồn,“ Ánh mắt si mê của nam nhân kia nháy mắt chuyển sang lạnh lẽo: “Đáng tiếc cô nương vẫn nên --”

Chữ “chết” chưa ra khỏi miệng, hai cây ngân châm đã chia nhau cắm vào yếu huyệt và ngực của hắn ta!

Vị Văn nhìn hắn ta ngã xuống đất không còn hơi thở, bỗng chốc ngồi sững trên giường, trong tay nắm chặt túi ngân châm vừa mới lấy từ dưới gối ra.

May mắn nàng không hy sinh sắc đẹp vô ích, chính trong nháy mắt của hắn ta thất thần, cũng đủ làm nàng chớp được tiên cơ, nhưng nhớ đến ánh mắt đáng khinh vừa rồi của người kia, nàng có cảm giác buồn nôn.

Chính vào lúc này, cửa sổ vốn đang khép chặt đột ngột bị người đẩy ra, một cái bóng bay vào phòng, đảo mắt đã ở trước mặt nàng.

Vị Văn tuyệt vọng nhắm mắt lại, biết lúc này đây chạy cũng không thoát.

Thật lâu sau, trong phòng cũng không có động tĩnh gì.

Nàng chần chờ, chậm rãi mở mắt ra, chống lại đôi mắt màu xanh sắc bén -- đúng là Tạ Khâm!

“Lộ như vậy, không sợ cảm lạnh sao?”

Khỏe miệng của y chứa một chút ý cười nghiền ngẫm, ánh mắt cực nóng không kiêng nể gì đánh giá bờ vai và bầu ngực lồ lộ của nàng, Vị Văn hít một hơi khí lạnh, lập tức kéo áo mình lên, xấu hổ nhìn chăm chăm y.

“Đáng tiếc, ta còn chưa nhìn đủ.” Y vẫn chưa thỏa mãn, ánh mắt bức người dừng ở trên hai gò má đỏ bừng của nàng. “Hào phóng với người khác như vậy, sao lại keo kiệt với ta như thế, thật sự không công bằng.”

“Ngươi đều biết toàn bộ? Ngươi ở bên ngoài khoan tay đứng nhìn?” Vị Văn nghe ra tin tức khác trong câu nói của y, nhất thời tức giận chất vấn.

“Ta biết thì như thế nào? Thấy thì đã sao?” Y lạnh lùng mở miệng, kiêu căng nhìn nàng: “Cô nương là gì của ta, dựa vào gì mà muốn ta cứu cô nương?”

Vị Văn im bất, chỉ có thể không làm gì khác hơn là trừng mắt nhìn y -- nam nhân lãnh huyết vô tình bỉ ổi này!

“Vậy hiện tại ngươi xông vào làm cái gì? Đây là phòng của ta!” Nàng phản bác, trong lòng vô cùng oán hận.

“Có người khác quan tâm cô nương.” Y nhàn nhạt mở miệng.

Vị Văn ngó ra, đã không phải là y, như vậy người “quan tâm” nàng chính là Dung Trạm rồi.

Chỉ là thái độ kiêu ngạo của người nam nhân trước mặt này làm trong lòng nàng rất buồn bực, giống như giờ phút này y bị buộc ở cùng nàng là có bao nhiêu không tình nguyện.

“Ngươi thật nghe lời, đi lại một chuyến dưới gió tuyết này.” Nàng châm chọc. “Đáng tiếc là việc hoàn toàn không quan trọng.”

“Chuyện này là đương nhiên, cô nương cũng có nhiều bản lĩnh, đến một người giết một người, đừng nói giết mấy nam nhân, mười vạn đại quân cũng không thành vấn đề.” Y nhìn nàng lạnh lùng phản kích.

“Ngươi ---” Vị Văn cắn răng, tức giận đến nói không ra lời.

Y lại xem như không thấy, chân đá thi thể bên cạnh: “Thật sự mất hứng, đều bị ngươi giết, nếu không thì giữ lại một nhân chứng sống để trở về báo tin cũng được.”

Thật hiển nhiên, y biết hai người mặc áo đen này tới điều tra Dung Trạm.

“Cô nương nhanh chóng thu dọn một chút, chúng ta phải lập tức đi khỏi nơi này.” Y ra lệnh cho nàng.

“Vi sao ta phải nghe lời người?” Tuy rằng rất muốn lập tức rời khỏi nơi kỳ quái có hai cỗ thi thể này, nhưng Vĩ Văn vẫn quật cường tranh cãi lại.

“Không muốn chết, tốt nhất hiện tại bắt đầu làm theo lời ta nói.” Y nheo mắt lại, vẻ mặt nghiêm trang lạnh lùng.

Căn môi trầm ngâm trong một lát, Vĩ Văn đứng lên: “Đợi một chút.”

“Cô nương lẽ mề cái gì, ngân châm vút đi còn là bảo bối sao?” Y không kiên nhẫn nhìn nàng rút ba cây châm từ trên thi thể của hai người áo đen lên.

Nàng không nói --- túi châm kia là Tuyên Dương đưa cho nàng.

Trầm mặc dưới cái bóng đen che phủ, y cúi người không để ý kháng nghị của nàng một phen vác nàng lên nhảy ra khỏi cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đồng hành

Ngựa của nàng bị giết, hẳn là người áo đen gây ra.

Cho nên hiện tại nàng chỉ có thể bị bắt cùng cười một con ngựa với nam tử cao ngạo lãnh huyết vô tình kia.

“Nếu cô nương muốn tẽ gãy cổ, vậy thì cứ cách ta xa một chút.” Y khẽ xuy một tiếng, đã nhận ra nàng cố ý dịch thân mình ra phía trước.

Nhất thời nàng cứng đờ.

Y không kiên nhẫn đưa tay kéo nàng, lại nghe thấy tiếng nàng hít một hơi.

“Làm sao vậy?” Y chăm chú nhìn sắc mặt đặc biệt tái nhợt của nàng dưới ánh trăng, rõ ràng là trời cực lạnh, trên trán nàng lại phủ kín mồ hôi.

“Trên cánh tay trái của ta bị trúng một chưởng, hẳn là gãy rồi.” Nàng dùng sức cắn môi đã mất đi màu máu, không để một tiếng rên nào bật ra từ trong miệng nàng, chỉ quật cường chịu đựng.

Ánh mắt của y lưu lại trên mặt nàng một lát, sau đó nắm chặt cánh tay của nàng.

Nàng hiểu ý đồ của y, hít sâu một hơi.

Y nhìn chăm chăm nàng, xuống tay lãnh khốc lưu loát, sau một cơn đau đớn tan lòng nát dạ, trên môi nàng xuất hiện máu.

“Vẫn bướng bỉnh.” Y cao giọng lên tiếng, cánh tay trắng kiện đột nhiên ôm eo nàng, để thân thể của nàng dán chặt vào người y, y hơi nghiêng người về phía trước, giục ngựa chạy đi, càng làm tư thế của hai người đặc biệt thân mật.

Cho dù cách xiêm y, Vĩ Văn vẫn có thể cảm nhận được hơi nóng truyền đến lưng, nhiệt độ cơ thể của y quả thật nóng người, làm cho nàng cảm thấy toàn thân đều nóng lên.

Ở trong trí nhớ của nàng, ngoại trừ Tuyên Dương, nàng chưa từng đến gần nam nhân nào khác như thế này. Hàm dưới của y để ở trên tóc nàng, cả người nàng đều nằm hoàn toàn trong lồng ngực rộng lớn của y, bị áo choàng của y bọc lại, tránh đi gió tuyết bên ngoài, chỉ còn lại ấm áp bao phủ quanh thân.

Giờ khắc này, nàng lại cảm thấy ấm áp mà an toàn.

Càng buồn cười là, nàng đang gần như nằm trong lòng nam nhân, kẻ địch của nàng --- vừa nghĩ đến đây trong lòng lập tức buồn bực, không khỏi nhéo nứa mình dưới.

“Không nên lộn xộn, hiện tại ta không có tâm trạng chơi với cô nương.” Bởi vì khí trời rét lạnh, hơi thở của y biến thành làn sương trắng, có vẻ đặc biệt ngà ngọc và mịn hoặc. “Nếu cô nương có hứng thú, thay đổi thời gian chúng ta sẽ “thân thiết”.”

Vĩ Văn ngăn người, chờ khi phản ứng lại thì màu đỏ theo từ lỗ tai tràn đến hai gò má: “Hạ lưu!”

“Ta nói cái gì sai hả?” Chạy suốt đêm, y còn rảnh rỗi đùa giỡn nàng.

Nàng dứt khoát hung hăng nhéo trên đùi y một cái, đây chính là thủ đoạn Phượng Nương thường xuyên dùng để đối phó với tay chân không sạch sẽ của đám nam nhân.

Y khẽ kêu một tiếng, hơi kinh ngạc, không ngờ rằng nàng sẽ không hề cố kỵ mà làm ra loại hành động này, nữ nhân này quả nhiên đủ hoang dã -- môi mòng nâng thành một độ cong giễu cợt.

Vị Văn nào đoán được giờ phút này y đang nghĩ gì, nàng chỉ nhìn qua khe hở của áo chùng ra bóng đêm tối đen bên ngoài, ánh trăng quanh quẽ hắt vào, nhiều bông tuyết rơi lộn xộn hình thành một điệu múa tuyết mỹ.

Bên tai, là tiếng gió gào thét, còn có, nhịp tim vững vàng mà có lực, truyền đến từ ngực của người phía sau.

Dần dần, nàng buồn ngủ.

Từ biệt lâu năm, nhớ cỡ nào, nhớ cái ôm ấm áp của người kia cỡ nào.

Làm bộ cũng được, nằm mộng cũng được, thực ra nàng đều luôn sợ ở một mình.

.....

Khi xuống ngựa, Tạ Khâm mới phát hiện nàng không thích hợp.

Đưa tay sờ trán của nàng, trừng mắt nhìn hai gò má đỏ bừng của nàng, y nhìn không được khẽ nguyên rủa một tiếng.

Nàng đang phát sốt.

Y ôm nàng vào quán trọ, đặt nàng ở trên giường xong, cầm bếp lò tới gần một chút.

Không thể lộ ra quá mức, y chỉ tự tay lấy khăn bông làm cho ướt lần lượt để trên trán nàng.

Bị thiêu đốt mơ mơ màng màng, nàng mờ mịt mờ hai mắt ra, tầm mắt dừng trên ánh lửa trên lò, sâu trong đáy lòng nhớ lại cảnh địa ngục nhất thời ngưng thành hoảng sợ la lên.

Nàng nghe thấy tiếng xà nhà sập đổ, ngọn lửa cắn nuốt song cửa sổ, người bên trong phát ra tiếng gọi thê lương, đau khổ rên rỉ.

Nàng không kiểm soát được nhảy bổ vào vùng biển lửa kia, nàng nhìn thấy người thân quen thuộc của nàng đang tuyệt vọng đuổi cánh tay về phía nàng, nàng cảm thấy nóng quá đau quá, giống như ngọn lửa đã chạm vào trên da thịt của nàng, nàng cũng bị cắn nuốt -- phải có người kéo nàng ra ngoài chứ, là ai, là ai?

Tạ Khâm trầm ngâm nghe nàng kêu khóc, ánh mắt thâm trầm dừng trên nước mắt chảy không ngừng trên gương mặt.

Nàng như vậy làm y có cảm giác quen thuộc.

Không nhớ là năm nào tháng nào, thiếu niên nho nhỏ cuộn tròn ở trong góc, cắn chặt hàm răng vào trên bàn tay, cũng không để nước mắt chảy xuống.

Y không thể không đưa tay ra giữ chặt thân thể đang bất an giãy giụa, nhưng nàng lại cầm lấy tay y, gắt gao cầm lấy.

“Vì sao rời đi? Vì sao không cần ta?” Nàng muốn quay đầu đi tìm bóng dáng luôn bảo vệ sau lưng nàng, nhưng mà không có, nàng chỉ thấy một màn hoa Anh Túc diêm dúa lờ lẹt, hóa thành tro trong biển lửa.

Tạ Khâm chấn động cả người.

Vì sao rời đi? Vì sao không cần ta?

-- Câu hỏi đơn giản xuyên qua giới hạn không gian, trùng hợp cũng khi còn bé trong lòng y tuyệt vọng la lên, cho dù thời gian như nước cọ rửa vô số lần, mải mòn chuyện bất công ngày xưa nhưng vẫn còn dấu vết loang lổ như xưa.

Trái tim của y, sớm đã mai táng ở sâu trong mạch nước ngầm dưới tầng đá, cứng rắn lạnh như băng, lại vết thương chồng chất.

Rốt cuộc y đã hiểu cảm giác quen thuộc ở trong lòng từ đâu mà đến -- có lẽ, bọn họ giống nhau.

.....

Vị Văn dậy lúc sáng sớm vắng vẻ, ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt lạnh lùng, y dựa vào trước giường, gần như lập tức mở mắt nhìn lại nàng, đôi mắt màu xanh trầm như biển.

“Chúng ta ở đây.....” Mới mở miệng, nàng mới ngạc nhiên phát hiện giọng nói của bản thân khàn đục không lưu loát.

“Khách điểm.” Y đoán ra vấn đề của nàng.

“Ta bị làm sao?” Nàng hỏi, chỉ cảm thấy đầu đau nhức.

“Phát sốt.” Y nhàn nhạt liếc nhìn nàng. “Là đại phu nhưng không tự chữa bệnh được cho mình.”

Vị Văn nâng tay lên trán, còn chút nóng, trong đầu thoáng hiện ra một đoạn ngắn hình ảnh vỡ vụn, có khoảng khắc tim nàng đập rất nhanh, nhưng lại cảm thấy xót xa.

“Ta nói mớ hả?” Mới nói ra tiếng nàng đã hồi hận -- thực sự là vấn đề của kẻ ngốc.

“Không nghe thấy.” Y vẫn bày ra dáng vẻ đúng mực, Vị Văn lại cảm thấy ngực khê phồng lên.

Nàng đột nhiên ngửa đầu nhìn y: “Người có người trong lòng không?”

Về mặt y cứng đờ: “Không có.”

“Gạt người.” Nàng nhẹ giọng phát bác, không sợ chết nhìn chăm chăm y.

“Nhàm chán.” Y đứng lên, giọng nói lạnh lùng.

Muốn gạt người khác, trước hết phải học cách lừa gạt chính mình.

Y có người trong lòng không? Y cũng không biết -- hoặc nói, trên đời này, có nữ nhân nào đáng giá để y thích không?

Thực sự là vấn đề buồn cười!

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Diễn trò

“Người chiếu cố ta một đêm?” Vị Văn nhìn mặt bên cao ngất của y, hỏi suy đoán trong lòng ra.

Y nhìn cũng không nhìn nàng một cái: “Nhận ủy thác của người, hết lòng làm việc cho người.”

“Các người cũng không cần phải làm như thế.” Vị Văn có chút không được tự nhiên. “Cho dù thực sự gặp chuyện gì, cũng là do bản thân ta xui xẻo.”

“Cô nương nghĩ rằng ta rảnh rỗi đến làm Hộ Hoa Sứ Giả sao, cùng uống trà tán gẫu đi dạo xung quanh với cô nương?” Y bật cười xoay người, trong đôi mắt màu xanh mang theo ý giễu cợt.

Vị Văn ngăn ra, lập tức lạnh nhạt lên tiếng: “Ta không ngốc như vậy.”

“Hiện tại chúng ta ở nơi nào?” Nàng nhìn hoàn cảnh lạ lẫm khắp bốn phía, nhìn y hỏi.

“Khách điểm trấn Bình Sa.”

“Vi sao muốn dẫn ta đến nơi này?” Vị Văn có chút kinh ngạc -- trấn Bình Sa là trấn nhỏ bên cạnh sa mạc, muốn đi ra khỏi sa mạc thì phải đi qua, nhưng cách doanh trại của y cũng càng ngày càng xa.

“Đám người tới giết cô nương.” Y lười nhát lên tiếng, vẫn giọng điệu không tìm không phổi, trong đôi mắt màu xanh mang theo chút sắc bén.

Vị Văn đột nhiên ngừng đầu nhìn y.

“Đương nhiên, trước khi giết cô nương bọn họ sẽ hỏi cô nương mấy vấn đề.”

“Giống như hai người áo đen kia?” Vị Văn mím môi, ánh mắt lạnh lùng.

“Không sai.” Tiếng cười tinh khiết khê vang lên. “Cũng không biết lúc này vận khí của cô nương như thế nào nữa.”

“Không phải cùng một đường với đội ngũ chứ?” Vị Văn nhìn chăm chăm y, nói trùng tim đen.

“Sự thông minh của cô nương thật làm ta ngoài ý muốn.” Ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm nàng, giọng nói mê người của y lại mang theo uy hiếp: “Không biết giữ cô nương lại là đúng hay sai.”

Vị Văn không nói, chỉ lặng lẽ nhìn chăm chú vào y, ánh mắt không sợ hãi.

“Nhớ thủ hạ lưu tình, để một nhân chứng sống trở về.”

“Vì sao ta phải nghe theo ngươi?” Vị Văn không kiên nhẫn nhíu mày, “Ta không có hứng thú cùng diễn trò với ngươi.”

“Không giúp ta cũng được.” Bàn tay lớn của y nắm cầm của nàng, buộc nàng ngẩng đầu đối mặt trong khoảng cách gần với y, y nhìn nàng cười âm trầm: “Ta sẽ tự tay làm thịt cô nương.”

“Đừng quên ngươi còn có độc trong người, hi vọng ngươi đừng đối đến hôn mê trước.” Vị Văn đưa tay chụp vào bàn tay y, lạnh lùng trào phúng.

“Cô nương thật sự nhân tâm?” Y tiến tới bên tai nàng khẽ hỏi, trước đó một giây vẫn vẻ mặt tàn khốc, sau một giây này lại đổi sang nụ cười hấp dẫn khiêu khích, trong lòng Vị Văn run lên, thân thể không khỏi lui về phía sau một chút -- nam nhân này quả nhiên có tác phong không đứng đắn, vẫn duy trì khoảng cách cho thỏa đáng.

“Ngươi ít dấn vào lên mình đi.” Vị Văn lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt quay sang chỗ khác.

“Cô nương phải hối hận vì chính mình đã ra khỏi cửa, đêm qua ta nói với khách điểm chỉ có một mình cô nương nghỉ trọ.” Y thu lại vẻ mặt, trầm giọng mở miệng.

“Sau đó ngươi lại leo cửa sổ vào?” Vị Văn cười, trong đôi mắt mang theo ý châm biếm, “Quả nhiên các hạ thích hành vi bọn đạo chích.”

Tạ Khâm cũng không giận, lười trả lời, trái lại từ từ đi đến trên bàn, rót cho mình một ly trà, chậm rãi uống.

.....

Một mình ngồi gần cửa sổ, đưa mắt trông về phía xa, ngoài hồ Dương Lâm ngàn dặm cát vàng, bầu trời xanh thẫm như thế, giống như tơ gấm tốt nhất, không hiện một nếp nhăn nào.

Giật mình nhớ tới cảnh sắc mùa xuân tươi đẹp ở Giang Nam ba tháng trước, dù nắng gắt, cũng có mây trắng trôi từ từ, bước chậm đến trên con đê, gió nhẹ thổi tới, bông liễu* phát phối mê hoặc mắt người.

(*柳絮 Bông liễu: hạt của cây liễu có tơ, có thể bay theo gió)

Lúc này đã không phải ngày xưa, rất kỳ quái, nhớ lại lúc trước, cho dù là chuyện thật tâm thường, nhưng nhớ lại đều có một loại cảm giác hít thở khó khăn.

“Hành trình cô độc nơi chân trời, nếu như một người uống một mình sợ là rất cô đơn.” Một giọng nói trầm thấp bỗng nhiên vang lên ở trên đỉnh đầu.

“Các hạ có việc gì.” Vị Văn nhấp một hớp trà, lạnh lùng nhìn vị khách không mời mà đến trước mắt.

Là một nam nhân có thân hình gầy gò, đầu đội một cái nón phủ lụa mỏng, làm người khác không thấy rõ mặt của gã.

Tiểu nhị bụng một bầu rượu để ở trên bàn.

“Tại hạ nhìn tiểu huynh đệ một mình ngồi ở chỗ này, vẻ mặt u sầu, giải sầu trong thơ ca chỉ có Đỗ Khang, không bằng cùng uống một ly thì thế nào?”

Vị Văn ngay cả mí mắt cũng không nâng lên.

“Tiểu huynh đệ rượu mời không uống, hay muốn uống rượu phạt?” Người nọ cách lụa mỏng đen nhìn chằm chằm “hắn”, nửa thật nửa giả nói.

“Cho tôi bây giờ ta đều không thích uống rượu.” Vị Văn liếc nhìn gã. “Huống chi là cùng với người lai lịch không rõ, các hạ đeo khăn che mặt, rốt cuộc là bộ dạng không thể gặp người, hay là làm chuyện không muốn để người thấy?”

Dường như người nọ khẽ cười một chút, giơ tay lên tháo nón xuống, trong đôi mắt hẹp dài ẩn chứa ánh sáng lạnh: “Nếu bàn về chuyện không thể để người khác thấy, sợ là tiểu huynh đệ càng nên chú ý một chút, giết người, là phải đền mạng.”

Về mặt Vị Văn như thường, nhìn chằm chằm gương mặt tuấn mỹ mà nhu hòa quá đáng này. “Các hạ thật sự nói đùa, tại hạ làm nghề chữa bệnh khắp giang hồ, tuy tài nghệ không tinh, nhưng vẫn là nghề cứu người.”

“A?” Người nọ nhíu mày, “Chắc các hạ cũng cứu không ít người đâu nhỉ?”

“Bệnh nhỏ đau nhỏ chiếm đa số, chứng bệnh khó cũng ngẫu nhiên gặp phải.”

“Vậy gần đây có gặp phải người có bệnh khó giải quyết không?”

“Đại nạn không chết, hạnh phúc cuối đời khôn xiết.”

“Tiểu huynh đệ, cậu là người thông minh.” Người nọ nhìn nàng cười âm u. “Nhưng người muốn sống lâu một chút, vẫn nên ngu một chút mới tốt.”

“Xem ra các hạ không ngu bằng ta.” Vị Văn trả lời lại một cách mỉa mai, sau đó đứng lên: “Xin lỗi không tiếp được.”

Người nọ nhìn bóng lưng của nàng, bụng ly rượu lên uống một ngụm, bên miệng hiện lên một tia cười nhạt.

.....

Nàng bỏ lại mấy người theo dõi phía sau, bằng không thật sự tính mạng khó bảo toàn.

Nên diễn đều đã diễn xong, cái người họ Tạ khôn kiếp kia lại không biết chạy đi đâu -- đáng chết, nàng một chút cũng không nghi ngờ khả năng y thấy chết mà không cứu.

Tiếng người ồn ào phía trước, nàng liếc nhìn miếu thờ, theo sát phía sau những nữ tử trang điểm đậm vào cửa.

Tối gần lúc chạng vạng tối, trong đồ phùng đặc biệt náo nhiệt, bỏ qua một bên người cả ngày lưu luyến đánh bài không nói, mọi người làm việc vào ban ngày cũng rảnh rồi đi lại thử vận may.

Cửa gỗ chạm hoa bị người lẳng lẽ kéo ra, một đôi giày màu đỏ thêu hoa sen linh hoạt bước ra khỏi ngưỡng cửa, bóng dáng thướt tha màu tím xuất hiện ở trong hành lang, dưới búi tóc Như Vân là một dung nhan tuyệt sắc, trông khuynh thành.

Chỉ là tỉ mỉ nhìn lại, là có thể phát hiện trong đôi mắt như nước kia ẩn chứa một chút hoảng loạn, lông mi dài vênh lên cũng có khi không yên lòng vụt sáng -- nàng đúng là Vị Văn mặc nữ trang, vừa nảy đánh bất tỉnh một kỹ nữ, thay đổi xiêm y của nàng ta rồi đi ra ngoài.

“Qua đây, bồi gia đánh bạc vài lần, đuổi xuối quảy đi!” Mới vừa đi đến trong phòng, thất lưng mảnh khảnh đã bị người ta ôm lấy.

“Vị gia này, hiện tại thiếp không tiện.....” Nàng giãy giụa, thấp giọng cầu xin người vạm vỡ ôm nàng.

“Mọi người đến nơi này, có gì không tiện?” Hiển nhiên nam nhân kia bất mãn sự phản kháng của nàng, chỉ hai nam nhân trên bàn khác đang ôm oanh yến khác: “Nhìn đi, gia an phận hơn nhiều!”

Mắt thấy trong đám người có vài bóng dáng di chuyển, lo âu trong mắt Vị Văn càng sâu, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, trên trán đều chảy ra một tầng mồ hôi mỏng.

“Nàng nói không tiện, là vì ta đã yêu cầu nàng.” Giọng nói trầm thấp mà quen thuộc vang lên ở phía sau, một cánh tay trắng kiện đã ôm nàng qua, ngay sau đó ném một kim nguyên bảo lên trên mặt bàn, “Như thế nào, các vị đại gia, nể mặt cùng đánh vài ván với tiểu đệ không?”

Giọng nói này rõ ràng là -- Vị Văn kinh ngạc ngẩng đầu, nam nhân trước mặt có râu quai nón, mái tóc đen tùy ý để ở sau lưng, cái trán góc cạnh rõ ràng là gương mặt xa lạ, nhưng lại có đôi mắt màu xanh làm nàng khó quên.

Quả nhiên là Tạ Khâm đã dịch dung -- xem ra y còn có chút nhân tính!

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Có quen biết

Cả trái tim đang treo lên của Vị Văn bỗng nhiên hạ xuống, cả người đều thả lỏng, không hiểu sao, cái ôm của y làm nàng cảm thấy an toàn.

“Đánh bạc cũng không có ý nghĩa, muốn chơi thì phải chơi kích thích một chút!” Nam nhân bên phải mở miệng, bàn tay thừa cơ sờ soạng bộ ngực của nữ nhân trong lòng một cái, nghe phải tiếng kêu duyên dáng, nam nhân trong bàn đều cười ha ha.

“Không bằng như vậy, vị đại gia kia thắng, hần sẽ lựa chọn nữ nhân sẽ hôn hần một cái, cách chơi này thế nào?” Một nữ tử khác có diện mạo diễm dúa lòe loẹt ái muội lên tiếng.

“Tốt lắm! Có ý tứ!” Mấy nam nhân này vỗ tay cười, ngay cả Tạ Khâm cũng phụ họa theo.

Được lắm, đồ quý!

Vị Văn nhân lúc người khác không chú ý hung hăng trợn mắt nhìn y, y lại xem như không thấy, ngược lại diễn giả tình thật ôm nàng càng chặt hơn: “Tiểu bảo bối của ta, nàng thích cách chơi này không?”

Chòm râu lộn xộn làm nổi bật nụ cười mỉa hoặc của y, so với dung mạo tà mị của y trước kia, y hóa trang như vậy có dáng vẻ anh tuấn hào sảng không kiềm chế được, trong lúc nhất thời làm Vị Văn không có dũng khí đối diện với y.

Nhất định là tối hôm qua đầu nàng đã bị cháy hồng rồi, lại cảm thấy người này có chút mê người!

Vị Văn ảo não cắn môi, cúi đầu không để ý đến đám người kia.

.....

“Bên tiểu đệ cả vườn xuân sắc.” Tạ Khâm mở chén lắc xúc xúc cười đắc ý: “Các vị, xin lỗi rồi.”

“Xúi quẩy!” Đại hán ngồi trên bàn, đầy ngân lượng trước mặt tới, lập tức ồn ào: “Mau chọn nữ nhân! Chúng ta lại tiếp tục!”

“Không cần chọn.” Tạ Khâm nhìn nữ nhân liễu mạng cúi đầu trong ngực. “Ta thích nàng.”

Giọng nói thông báo tình khiết ấm áp như rượu lọt vào tai, Vị Văn cứng đờ cả người, sững sờ ngẩng đầu nhìn y -- trời ạ, nàng có thù oán với y sao, một bàn nữ nhân thế y chỉ tùy tiện chọn một người là được, y đứng chính nàng như vậy chứ?

Đôi mắt màu xanh nguy hiểm mà mê người kia ý vị thâm trường nhìn chằm chằm nàng, y chậm rãi nâng khóe miệng lên, cười yếu ớt không thay đổi, cuồng vọng như trước, lấy dáng vẻ xem kịch vui chờ phản ứng của nàng.

“Muội muội, muội có hôn hay không!” Đám người kỹ nữ bên cạnh nhìn không được nữa, ào ào nũng nịu giục nàng.

Vị Văn trừng mắt nhìn gương mặt anh tuấn đáng giận trước mắt, trong mắt gần như muốn phun lửa -- đây rõ ràng là y muốn trêu đùa nàng!

“Haizz, ta đang chờ đấy.” Y nhẹ giọng thúc giục, giọng nói dịu dàng làm da đầu của Vị Văn tê dại.

Khóe mắt liếc thấy có bóng người đến gần, y bỗng nhiên nâng hai gò má của nàng, hôn thật sâu, lấy loại tư thế xâm nhập vào hô hấp của nàng, nóng rực mà làm càn dây dưa cái lưỡi của nàng, trong nháy mắt đó, trong đầu Vị Văn trống rỗng, chỉ nghe thấy âm thanh ồn ào ái muội cùng với trêu đùa của người trên bàn, bị ôm nhanh như vậy, nàng cảm thấy không khí trong ngực đều bị đẩy ra bên ngoài, chỉ còn ngọt ngào đau đớn, trong lòng hoảng loạn mà trống vắng, mà hơi thở của y nhiễu loạn xâm nhập vào quanh người, bá đạo xé nát ý thức của nàng.

Nàng cảm thấy hoảng hốt, choáng váng hoa mắt.

-- Ta thích huynh.”

Nàng nhớ được nàng nói với ai như vậy, mỗi người kia thật áp áp, tuy rằng chỉ hôn khẽ như chuồn chuồn lướt nước, tuy rằng bình tĩnh trong mộng.

Không phải như thế.

Không phải nóng rực thể này, phóng đảng thể này, bất ngờ không phòng ngự thể này, tùy tiện thể này -- nàng đột nhiên đẩy lồng ngực rắn chắc ra, đưa tay lên đánh một bạt tai, âm thanh đột ngột mà trong trẻo vang lên, trên má tuấn mỹ xuất hiện màu đỏ nhàn nhàn.

Mọi người trên bàn sững sốt.

Tạ Khâm liếm tơ máu chảy ra từ khóe miệng, im lặng nhìn chằm chằm nàng, nước trong mắt sâu không thấy đáy.

Ánh mắt sắc bén như đao này làm trong lòng nàng run rẩy -- nàng hoàn toàn không đoán ra được giờ phút này hắn đang nghĩ cái gì.

“Thật sự là đàn bà thiếu dạy dỗ -- “Người vạm vỡ trách mắng, định thay Tạ Khâm giáo huấn nàng.

“Không có việc gì.” Tạ Khâm ngăn cản tay hắn, lười nhác cười: “Rất tốt, ta thích như vậy, đủ mạnh mẽ, chơi mới có ý vị.”

Vị Văn rũ mắt xuống, gần như vật áo bị nàng vo thành một nắm, nàng định cố gắng dựa theo ý đồ trong giọng nói nhẹ nhàng bằng quơ không có ý gì của y, nhưng mà y ôm eo của nàng, khẽ cười ra tiếng: “Nàng rất tùy hứng, con mèo hoang dã....”

“.... Nên phạt.” Y bỗng nhiên ôm nàng đứng dậy, lại ném hai nguyên bảo lên bàn: “Mọi người chậm rãi chơi, ta muốn tâm sự với tâm ca bảo bối của ta thật vui vẻ.”

“Đi đi đi!” Mọi người cười vang thúc giục y, Vị Văn cúi đầu ở hõm vai y không lên tiếng.

.....

Đi đến một ngõ nhỏ không người, y đặt nàng xuống, đôi mắt trong suốt nhìn chằm chằm nàng.

“Chỉ là một nụ hôn mà thôi, đáng giá để cô nương phản ứng lớn như vậy sao?” Y lạnh lùng trào phúng, trong giọng nói tràn đầy lợ đềnh.

Nàng không để ý y, chỉ cúi đầu, giống như còn đang tức giận.

Trong lòng y xuất hiện một trận phiền chán không hiểu, không khỏi thấp giọng rủa một tiếng, có chút thô lỗ nâng cằm của nàng lên: “Cô nương --”

Giọng nói biến mất ở giữa không trung, về mặt y cứng ngắc nhìn nước mắt trong mắt nàng, ở trong chạng vạng tối lung lay sắp đổ.

Gió đêm từ từ thổi qua, tóc nàng bay lên, một giọt lệ cứ như vậy từ trên gương mặt đẹp đẽ chảy xuống, tiêu tán ở trong gió.

“Người dựa vào cái gì mà làm như vậy...” Giọng nói vô cùng ủy khuất run rẩy ở trong gió, lần đầu tiên nàng lộ ra vẻ yếu ớt trước mặt y.

Y nhìn nàng, lời giải thích ra đến bên miệng, đột nhiên một chữ không nói nên lời.

Khi tuổi trẻ khinh cuồng, chuyện hoang đường gì cũng đã làm qua, về phần nữ nhân, thiên kiều bá mị cũng đã trải qua không ít, chẳng phải lần đầu gặp kiểu chơi không nổi như nàng, nhưng giờ phút này, không biết vì sao trong lòng y buồn bực cực kỳ, cảm giác không nỡ như vậy làm y vô cùng không thoải mái.

Y tự hỏi nhiều năm biết tình người ấm lạnh như vậy, qua lại trong bóng dáng đao kiếm trên chiến trường, sớm đã luyện thành một đôi mắt nhìn thấu tất cả, nhưng y lại không nhìn rõ được nữ tử trước mắt -- nhìn không thấu cặp mắt quật cường mà trầm tĩnh kia, nỗi buồn như có như không ở giữa lòng mây nàng.

truyện chỉ đăng tại những trang khác chỉ là đồ chuyên đi ăn cắp.

Không ngờ tuyết bắt đầu rơi.

Tuyết rơi không tiếng động, ở chỗ ấy lặng lẽ tung bay.

Y vươn tay, bông tuyết ở giữa lòng bàn tay y tan thành giọt lệ trong suốt.

Y dừng lại ở mi tâm ẩm ướt của nàng, nhẹ nhàng lau lần nước che lấp nốt ruồi đỏ như chu sa.

“Hàn Vị Văn.” Y cười nhẹ, chống lại đôi mắt khiếp sợ của nàng, “Tính tình của nàng vẫn hư hỏng như trước đây.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Gặp dưới tuyết

Mồng một đầu năm, Gia Hựu năm thứ mười hai, tuyết rơi đặc biệt nhiều.

Từ sáng sớm đến khi mặt trời lặn, bông tuyết như lông ngỗng rơi là tả, nghỉ rồi lại rơi, trên trời dưới đất đều trắng xóa một mảnh, chỉ có rừng mai phía thành Tây, cho dù trên nhánh cây phủ mộ tầng tuyết dày đặc, thì mùi hương thanh tịnh mà đẹp đẽ lại càng nồng đậm, cánh hoa màu trắng cũng ngoan cố từ trong khe hở của búp mà chui ra, nhìn mà làm lòng người xao động.

Trong nhà gỗ, ngọn lửa trong lò lửa dần dần tắt xuống, y lại ném thêm một cây củi gỗ vào, ngọn lửa bật lên, tiếng tách tách vang lên trong căn phòng yên tĩnh làm người ta hoảng hốt.

Vốn tưởng đến tìm lão Triệu trông coi rừng mai này uống một bình rượu, đẩy cửa ra lại phát hiện không có người, dưới loại thời tiết này không biết ông ta chạy đi đâu, đành phải chờ vậy.

Cầm lấy bầu rượu, y ngửa đầu tự uống một ngụm.

Lúc này hơn mười dặm bên ngoài căn nhà, hẳn là ca múa mừng canh thái bình, ăn uống linh đình.

Tạ Chú đi sứ Nam Man (dân tộc ở phía Nam Trung Quốc thời xưa) nghị hòa thành công, hoàng đế ban thưởng tiệc rượu cho cả nhà -- trên gương mặt tuổi trẻ tuổi hiện lên một chút cười lạnh, y cũng không nhận ra cũng không nghĩ mình là một phần tử trong “nhà” kia.

Mười bốn tuổi, y đã ném đủ loại chua xót khuất nhục, nhìn thấu tình người ấm lạnh -- tình thân? Chỉ đối trá vớ vẩn mà thôi.

Ngoài nhà truyền đến tiếng chó sủa, hẳn là con chó lão Triệu nuôi.

Y đứng lên, đẩy cửa đi ra bên ngoài.

.....

“Súc sinh kia, đi theo ta làm gì!” Trong tuyết truyền đến một tiếng quát buồn bực, một bóng dáng đỏ như lửa cười ngửa mà đến.

Chú chó sói nhất quyết không buông tha đi theo ngựa, bắt chợt phát ra tiếng rống uy hiếp.

“Vút” Một cái, cây roi không chút lưu tình quất vào trên chân con chó sói, nhất thời con chó sói kêu đau, trước khi cây roi rơi xuống lần nữa, y tiến lên bắt được cây roi.

“Ngươi là ai? Dám ngăn cản ta?” Tiếng chất vấn không ai bì nổi vang lên trên đỉnh đầu, một nha đầu xinh đẹp phấn điều ngọc trác cao cao tại thượng trừng mắt nhìn y, trong đôi mắt xinh đẹp tràn ngập vẻ tàn nhẫn xinh đẹp.

Y phục đỏ chói mắt như lửa, cổ tay áo thêu bông hoa viền vàng, áo choàng trắng lông chồn cùng màu với bao tay da, rõ ràng là đứa bé tám chín tuổi, cười con ngựa nhỏ màu mận chín, khí chất cao ngạo đầy người làm cho người khác không có biện pháp mà nhìn thẳng vào.

Đáng tiếc, ngoại trừ y ra.

Buồn phiền nhất chính là những người quyền quý, cả ngày chỉ biết dựa vào gia tộc bao che mà làm mưa làm gió.

“Ta không hứng thú để ngươi biết ta là ai.” Y lạnh lùng nhìn nàng: “Chính là làm người lại nói lời như chó, thật sự không thể tưởng tượng được.”

“Ngươi!” Nha đầu kia tức giận đến hai gò má đỏ bừng, ngay cả nốt ruồi chu sa cũng đỏ bừng, đỏ kinh người, lại càng kiều diễm.

Nàng nỗ lực muốn rút roi của nàng lại, nhưng y lại nắm quá chặt, không động đậy như núi.

Đột nhiên y buông tay ra, nàng trở tay không kịp, bởi vì quán tính mà ngã về phía sau, chặt vật ngã từ lưng ngựa xuống.

Bóng tuyết ở trên đất, đều dính trên thân thể nàng, trên mặt, bên trong mái tóc đen dính chút chấm trắng.

Khóe miệng y chứa một chút cười nhạo, duỗi tay về phía nàng.

Nàng hung hăng đánh tay y một cái, thẹn quá thành giận đứng lên: “Không cần ngươi giả bộ tốt.”

Y mỉm cười, xoay người khẽ vuốt con chó sói ngồi bên cạnh.

“Hàn tiểu thư!” Lão Triệu vội vàng chạy tới, cách thật xa lo lắng gọi: “Nha hoàn của ngài đang tìm, nói Hàn đại nhân muốn ngài sớm trở về đi dự yến tiệc ở Phó gia!”

Nha đầu kia nghe thấy lời lão Triệu nói, mày khó chịu nhăn lại, xoay người về mặt kiều căng nhìn về phía thiếu niên cao hơn mình rất nhiều, trong mắt tràn đầy không cam lòng: “Lần sau lại để ta thấy ngươi, ngươi cũng nên cẩn thận đấy!”

Y nhìn gương mặt nhỏ nhắn bày ra vẻ phẫn nộ mà quật cường, bởi vì uy hiếp của nàng có chút buồn cười -- thật sự là một nha đầu điều ngoa, tính tình này còn thối tha hơn huynh đệ tỷ muội vô dụng trong nhà y.

“Cậu chọc ngài ấy làm gì?” Lão Triệu không đồng ý nhìn y.

“Không thể chọc sao?” Y cười nhạo, nhìn bóng dáng đỏ như lửa đang đi trên đường kia không cho là đúng, mở miệng: “Chỉ là tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng mà thôi.”

“Tiểu nha đầu?” Lão Triệu nhíu mày: “Nàng là thiên kim của Hàn thừa tướng, là bảo bối của Hàn phủ!”

“Là nữ nhi của Hàn Chi Sơn thì thế nào?” Y lạnh lùng cười: “Người bề tôi có danh vọng nhất định nguy hiểm, sự nghiệp cao lớn khó bảo toàn.”

“Cậu nói cái gì?” Lão Triệu không biết mấy chữ, hoàn toàn không rõ y nói cái gì.

Y lắc đầu: “Đi, trở về phòng uống rượu.”

“Cậu, đứa nhỏ này, tuổi còn trẻ đã dưỡng tính tình thành âm trầm như vậy, cũng là một người khó hầu hạ!” Lão Triệu bất đắc dĩ thở dài, đi vào phòng trước.

Y xoay người, phía cuối rừng mai trắng như tuyết, bóng dáng màu đỏ chớp biến mất trong tầm mắt.

.....

Nàng còn nhớ rõ không -- nhớ câu uy hiếp cuối cùng mà nàng nói với y không?

Cũng không xuất hiện quá lâu dài, chẳng qua nàng trong lòng y là một cái bóng nhạt màu đỏ, chính là theo thời gian chậm rãi biến mất, cuối cùng vốn tưởng rằng nàng đã gặp nạn bên trong trận lửa lớn của nhiều năm trước, cũng không nghĩ tới đêm sa mạc đó gặp lại, y đều nhớ đoạn thời gian gặp nhau ngắn ngủi đó.

-- Câu chuyện, dường như bắt đầu trở nên thú vị rồi.

Y chăm chú nhìn gương mặt bởi vì vô cùng khiếp sợ mà gần như đánh mất màu máu, im lặng đợi phản ứng của nàng.

“Ta không hiểu ngươi đang nói gì.” Nàng quay mặt đi, giọng nói lạnh nhạt.

“Nói dối.” Y nhẹ nhàng lên tiếng, hô hấp nóng rực bức cung hành hạ, ái muội lượn ở bên tai nàng: “Nàng biết.”

Vị Văn cắn môi không nói.

Thực ra nàng rất muốn hỏi y từ đâu biết tên thật của nàng, lại quật cường bảo vệ phòng tuyến cuối cùng.

Nam nhân này, thật sự nguy hiểm, hơi không suy nghĩ một chút, sẽ rơi vào trong cầm bẫy của y bày ra, kết quả xương cốt cũng không còn.

Chỉ là giờ phút này, nàng thật sự hoảng loạn.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Số phận

“Nàng có thể quên bản thân lúc trước, nhưng nàng có thể quên những người đó trong trí nhớ không? Có một số việc giống như hình xăm, lúc đó đâm vào da thịt có bao nhiêu đau đớn, sau đó muốn hủy cũng phải chịu khổ hình máu thịt mờ hồ.”

Lời nói tàn nhẫn sắc bén, từng chữ khắc vào trong lòng nàng, cắt vỡ nhưng vết thương cũ tự cho rằng đã kết vảy, sau đó mới phát hiện bên trong đã sớm hư thối nổi mủ, cho tới bây giờ cũng chưa từng hỏi y.

“Ngươi nhận sai người rồi.” Vị Văn chỉ cảm thấy trong cổ tắc nghẹn, nói mỗi một chữ cũng khó vô cùng, dứt khoát nói một câu rồi xoay người lập tức rời đi.

Cổ tay bị người phía sau giữ chặt lại, nàng cảm tức quay đầu, hai mắt phấp phồng: “Cuối cùng ngươi là ai? Rốt cuộc muốn thế nào?”

“Máu chốt không phải ta muốn thế nào, mà nàng định thế nào.” Đôi mắt màu xanh sâu không thấy đáy nhìn nàng, Tạ Khâm ý vị thâm trường mở miệng.

“Nàng muốn rời khỏi, đương nhiên có thể.” Y nói kiểm chế nàng ra, cười nhợt nhạt: “Có lẽ ta thật sự nhận sai người, nàng không phải là Hàn Vị Văn mà ta nhớ.”

Hai bàn tay nắm chặt bên người thả lỏng, Vị Văn cứng ngắc đứng tại chỗ thật lâu.

“Nghĩ đã xong chưa?” Y nhìn nàng từ trên cao, gương mặt anh tuấn mà lạnh lùng: “Đi hay ở?”

Trong lòng nàng, có một đầu mãnh thú ngủ say sáu năm.

Nàng dùng vô số oán giận và thù hận nuôi nấng nó, dùng tính nhẫn nại vô tận và ả nhẫn áp chế nó, nàng đã từng thật sự nỗ lực gượng cười, làm bộ là một thiếu niên nhìn thấy tất cả đều tốt đẹp như ánh mặt trời, làm bộ thẳng thắn hồn nhiên không để tâm, làm bộ chơi bời lêu lổng ăn no suốt ngày.

Bởi vì người kia nói, chuyện cũ không thể truy cứu, nàng đã không thể quay về nữa.

Bởi vì người kia nói, tất cả đã có y.

Cuối cùng vẫn nói dối, cuối cùng vẫn giả dối, xóa bỏ tầng lớp nguy trang, nàng vẫn là kẻ đáng thương trong đêm đại hòa của nát nhà tan kia, không có chỗ để đi.

Thực ra chỉ cần có một chút ảm áp, có lẽ nàng sẽ thật sự như vậy mà sống, thật sự có dũng khí dần dần quên đi chuyện cũ.

Một đứa bé đến từ địa ngục, luôn bị bóng đè như hình với bóng trong nhiều năm như vậy, đã không có tư cách có được ánh mặt trời, tất cả như vậy bắt cứ lúc nào cũng có thể đẩy nàng rơi vào trong bóng tối.

“Đẫn ta đi.” Giọng nói gần như bình tĩnh đến quyết tuyệt vọng lại trong gió tuyết, giọng nói gần như mỏng manh, lại có quyết tâm khóc ra máu.

Nam nhân đứng cách một bước thật sâu nhìn chăm chăm nàng, trong mắt thoáng qua một chút ý cười khen ngợi lại tàn khốc.

“Từ nay về sau, trên đời này không còn Hàn Vị Văn, nàng phải hoàn toàn quên tên này đi.”

Nàng ngẩng đầu nhìn y, ánh mắt trong trẻo lợi hại: “Ngươi lại làm gì nữa?”

“Nhớ kỹ hai chuyện.” Y nhếch miệng, giọng điệu lạnh lùng: “Thứ nhất, nàng chỉ là đồng bọn hợp tác với ta, thứ hai, ta không thích người nhiều chuyện.”

“Cũng vậy thôi.” Vị Văn không chút nào nhượng bộ.

“Tốt lắm.” Y trầm thấp cười, xoay người đi nhanh về phía trước.

Vị Văn cúi đầu nhìn chuỗi dấu chân y giẫm trên tuyết, hơi nhếch môi, một bước một bước đuổi theo.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, rơi từ trên bầu trời đêm xuống, đẹp làm người ta nín thở, Tạ Khâm nghe tiếng bước chân nhỏ vụn phía sau, tần suất nhanh hơn y, lại luôn không nhanh không chậm đi theo, y chưa từng quay đầu, bước chân cũng chậm dần.

Lúc này cũng không biết, vào nhiều năm sau, lúc y đơn độc quay đầu lại trong tuyết, phát hiện phía sau không có một bóng người, sẽ hối hận ngày này y ép buộc nàng ở lại.

.....

Lúc cười ngửa trở lại nơi đóng quân đã giữa khuya, Vị Văn đi theo sau Tạ Khâm tiến vào màn trướng, có người lập tức chào đón, là Dung Trạm.

Hắn khoác một cảm bào xanh thẫm, bên trong cái áo mở rộng là vết thương màu máu, đáng vẻ tùy ý lại có khí chất lồi lạc lịch sự.

“Gia, Dung công tử nghe nói ngài đã trở lại, muốn đi ra ngoài nghênh đón ngài, thuộc hạ rất vất vả mới khuyên được ngài ấy chờ ở trong trướng.” Một nam tử mặc áo xám đứng bên cạnh Dung Trạm tiến lên bẩm báo với Tạ Khâm.

Vị Văn nhìn thân hình to lớn và vẻ mặt nghiêm túc của gã, đoán nếu gã không phải là danh võ tướng thì chính là thị vệ bên người Tạ Khâm.

“Vết thương của ta đã không còn đáng ngại nữa, chính là Nhan Tiêu mù quáng lo lắng thôi.” Dung Trạm ôn hòa cười: “Lại nói tiếp ít nhiều may nhờ Ngụy công tử -- “

Ánh mắt của hắn dừng lại trên người Vị Văn đi ra từ sau lưng Tạ Khâm, nhất thời ngẩn người, nửa ngày cũng không nói nên lời.

“Không thể tưởng tượng được ngài đúng là thân nữ nhi sắc nước hương trời, thứ cho lúc trước tại hạ đường đột.” Ý thức được bản thân luống cuống, hấn vội vàng tạ lỗi, ngay lập tức khôi phục lại dáng vẻ trấn tĩnh, nhưng trong con ngươi đen như mực vẫn có một chút hoảng hốt.

Tạ Khâm bất động thanh sắc liếc nhìn hắn, cúi đầu làm như mỉm cười.

Vị Văn lại không bỏ qua nụ cười trên choker này của y, trong lòng ngầm buồn bực, vì thế lạnh nhạt lên tiếng: “Ta mệt mỏi rồi, muốn một chỗ nghỉ ngơi.”

“Thay ta dọn dẹp đồ vật, ta chuyển đến nơi này, chỗ trước kia của ta tặng cho nàng.” Tạ Khâm phân phó Nhan Tiêu, người nào đó nhìn Vị Văn một chút, trong đôi mắt thoáng qua một chút kinh ngạc, lại vẫn lên tiếng trả lời.

Lại có hạ nhân mang theo một hộp thức ăn đi vào, bày trên bàn, còn để xuống một bầu rượu.

Tạ Khâm đứng lên, giữa lòng mây khẽ chau lại, nhìn về phía Dung Trạm: “Trái lại huynh thật đủ ‘quan tâm’, ta đi ra ngoài đây.”

Dung Trạm đưa tay ngăn y lại, quay đầu nhìn Vị Văn khẩn cầu cười: “Ngụy cô nương, người xem có thể giải độc cho y được chưa? Lúc trước có nhiều đắc tội, còn thỉnh bỏ quá cho.”

“Ngài cầu ta?” Vị Văn im lặng một lát, trên gương mặt vốn lạnh lùng bỗng nở một nụ cười xinh đẹp: “Ngài đã mở miệng, thì ta sẽ giải độc giúp y.”

Tạ Khâm thấy dáng vẻ tươi cười rạng rỡ của nàng, sắc mặt không tự giác trầm xuống, lạnh lùng nhìn nàng.

“Dung công tử, ngài là huynh đệ tình thâm, đáng tiếc có người không muốn nhận tình ý của ngài.” Vị Văn châm chọc cười, lực bắt tông tâm xoa hai tay: “Ta bình sinh không thích nhất là miễn cưỡng người khác.”

“Ngụy cô nương...” Dung Trạm bất đắc dĩ cười, ánh mắt nhìn nàng dịu dàng mà bao dung, giọng điệu khẽ lạnh nhạt và nuông chiều này, lại làm cho Vị Văn có cảm giác giống như đã từng quen biết, trái tim nàng bỗng dung đập thình thịch, mờ mịt nhìn hắn, vẻ mặt không tốt lúc trước không còn sót lại chút gì.

“Ngụy cô nương?” Dung Trạm thử mở miệng, nghi hoặc dáng vẻ thất thần của nàng.

Lúc này Vị Văn mới tỉnh táo lại, trên mặt không khỏi đỏ bừng như bị phồng.

Ngẩng đầu, lại cảm giác một ánh mắt sắc bén như lưỡi dao đảo qua mặt nàng.

“Thực ra không có thuốc giải, hiệu quả của độc được sau bốn ngày sẽ tan đi.” Nàng chậm rãi mở miệng, nhìn về phía chủ nhân ánh mắt kia.

Tạ Khâm không nói chuyện, nhìn cũng không liếc nhìn nàng một cái, mặt không biểu cảm vén rèm đi ra ngoài.

Chương 19: Sinh nhật

Dung Trạm thấy trong mắt Vị Văn ẩn chứa tức giận, vì thế cười an ủi nói: “Tính cách của y xưa nay đã vậy rồi, cô nương đừng để ở trong lòng, ngược lại lần này y có thể mang cô nương trở về, thực làm ta giật mình.”

“Người ở cùng dưới một mái hiên, sao ta có thể không cúi đầu?” Vị Văn cười như không cười: “Lại nói, là bản thân ta cầu y giữ ta lại.”

“Bất kỳ nữ nhi nào xông pha giang hồ đều không dễ dàng, lấy cô nương tinh thông y thuật, nếu có thể đồng hành cùng chúng ta, chúng ta cầu còn không được.”

“Chẳng lẽ Dung công tử không có nửa điểm hoài nghi ta sao?” Vị Văn nhìn thẳng vào đôi con ngươi đen trầm tĩnh kia, trực tiếp đặt câu hỏi.

Dung Trạm mỉm cười, biểu cảm vẫn phong khinh vân đạm như trước: “Là Tạ Khâm mang cô nương trở về.”

Hắn vẫn chưa trực tiếp trả lời vấn đề của nàng.

Lông mày Vị Văn khẽ nhíu lại - - Việc Dung Trạm gửi gắm tình cảm vào trong sông núi không hề tâm đến triều đình trong truyền thuyết, sợ là không đơn giản như vẻ bề ngoài vậy.

“Đường như ngài thật sự tin tưởng y.”

Dung Trạm chú ý tới giọng điệu cố ý tăng thêm ở trên hai “đường như” của nàng, dấu điểm dấu vết cười nhạt: “Muốn hiểu biết một người cũng không khó, xem cô nương có chịu dụng tâm hay không mà thôi.”

Vị Văn nhin không được nói đùa: “Ngài nói như vậy, nghe qua giống như có sở thích đoạn tụ.”

Dung Trạm ngó ra, lập tức cao giọng cười: “Thật lâu rồi không nghe thấy nữ hài tử nói chuyện thẳng thắn như vậy.”

Tính tình này của nàng có chút giống Ngũ muội.

“Thực ra hôm qua là sinh nhật của ta và Tạ Khâm, cho nên mới bày ra một bàn rượu và thức ăn bỏ này để một lát chúc mừng, ta vốn cho rằng cô nương chỉ làm khó dễ y một chút...” Hắn thoáng tiếc nuối, tầm mắt rơi xuống trên người Vị Văn, thấy biểu cảm quái dị của nàng, cho rằng nàng sinh lòng áy náy, vì thế vội vàng giải thích: “Chỉ là từ trước đến nay y không cần những lễ nghi phiền phức đó, cho nên cũng không ngại.”

Vị Văn lác đầu cười: “Hôm qua cũng là sinh nhật của ta.”

“Thật sự?” Dung Trạm kinh ngạc nhướng mày, lập tức vỗ tay mà cười: “Không thể tưởng tượng được tại nơi đại mạc hoang tàn vắng vẻ này, có thể có ba người sinh cùng ngày cùng tháng gặp nhau, cũng là một chuyện lý thú, quay đầu chờ đọc trên người Tạ Khâm được giải, thực sự nên chúc mừng một chút.”

Vị Văn nhớ tới cái tên xui xẻo kia, không khỏi bật cười, trong lòng thoáng qua đắc ý.

“Nói đi nói lại, vẫn là lần đầu tiên y bị nữ nhân chinh đến thăm như vậy.” Dung Trạm nhin không được than thở.

“Xứng đáng.” Khóe miệng Vị Văn khẽ cong, vẻ đẹp của nữ nhi lộ ra, vẻ mặt kiêu căng và nghịch ngợm nói không nên lời, đôi mắt trong trẻo sáng giống như ngôi sao khẽ bay qua trong bóng đêm, lộng lẫy chói mắt, nện vào trong tim người khác.

Dung Trạm nhìn nàng, đúng là hơi thất thần.

“Tàn Qua đi đâu rồi hả?” Y phục của Tạ Khâm bị gió tuyết làm ướt, cầm khăn nóng lau thân thể. “Sao thị vệ bên người y không đợi chủ tử của mình trong lều trại, ngược lại ở cùng Dung Trạm?”

“Hắn một tác cũng không rời tay khỏi ẩm sắc thuốc, sợ có người ở trong lúc mấu chốt này nhân cơ hội đầu độc cái gì đó.” Nhan Tiêu có chút buồn cười mở miệng: “Nếu như lại xảy ra tình huống gì, đầu của hắn cũng sẽ chuyển nhà mất, mang tội danh ám sát Hoàng tử đấy.”

“Tên thành thực này, ở sát người Dung Trạm lâu như vậy, tính tình vẫn chân chất như thế!” Vẻ mặt Tạ Khâm lạnh lùng cũng không chịu nổi nộ nộ cười.

“Chỉ là cũng quả thật làm khó Tàn Qua rồi, không nói đến Dung công tử xứng đáng với cái tên Tiểu Diện Hồ*, nếu Gia cũng giống hần như vậy, bảo ta giết ngài, còn muốn cam đoan đúng lúc nửa chết nửa sống, thuộc hạ cũng sẽ rất khiếp sợ? Cho nên, Gia ngàn vạn đừng có loại ý niệm này, bằng không thuộc hạ có 100 cái mạng cũng không đủ ngài đùa.”

(*Tiểu Diện Hồ (con hồ biết cười): ví với người bên ngoài thì cười nói vui vẻ, bên trong thì vô cùng độc ác)

“Chuyện này có thể có không chừng.” Tạ Khâm nhàn nhạt mở miệng, nói rõ muốn vùi lấp gã trong nước sôi lửa bỏng.

“Gia!” Nhan Tiêu chảy mồ hôi lạnh - - loại chuyện đùa này không thể nói được!

Tạ Khâm mặc kệ gã, mở bọc hành lý tìm y phục sạch sẽ, trong nháy mắt xoay người đường cong cơ bắp phía sau lưng nổi lên, kinh nghiệm sa trường tôi luyện thân hình rắn chắc như riu chạm trổ.

“Chỉ là lại nói tiếp, Gia, sao ngài có thể mang nữ nhân kia trở về?” Nhan Tiêu nhìn bóng lưng của y, thừ mở miệng.

“Ngươi cảm thấy nàng như thế nào?” Giọng nói lười nhác vang lên, nghe không ra có cảm xúc gì.

“Người quả thật cực đẹp, chỉ là tính tình...” Quả thực không khác biệt với ngài lắm - - nửa câu sau gã thức thời nuốt vào trong bụng.

“Gia - -” Nhan Tiêu bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, biến sắc: “Ngài sẽ không thích người ta chứ?”

“Ta thích nàng?” Tạ Khâm cười ra tiếng, xoay người, trong mắt mang theo trào phúng: “Suy nghĩ của ngươi khi nào thì trở nên tình cảm như vậy rồi hả?”

“Coi như thuộc hạ chưa nói gì, dù sao nàng một chút cũng không giống với Thiệu Lan...” Nhan Tiêu lúng ta lúng túng lên tiếng.

Không khí trong lều nhất thời đóng băng.

“Rất đúng.” Tạ Khâm cười lạnh, trong đôi mắt màu xanh đột nhiên nổi lên hàn ý làm người ta không dám đối diện: “Ngươi dám gọi thẳng tên rồi hả? Đừng quên nàng ấy là thiếu nữ nãi nãi Tạ phủ, đại tẩu của ta! Ngay cả chút cấp bậc lễ nghĩa ấy cũng không hiểu, còn đi theo ta làm cái gì?”

Nhan Tiêu nhìn sắc mặt y âm trầm, tự biết nói lỡ, lập tức quỳ xuống, “Thuộc hạ biết sai, xin Gia bớt giận.”

Tạ Khâm hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm nhìn gã một cái: “Đi ra ngoài.”

Nhan Tiêu phẫn nộ vén màn trướng lên, đi không bao xa thì gặp được hạ nhân dẫn Vị Văn đi tới, nghĩ rằng trọng tâm đề tài đêm nay vốn cũng bởi vì nàng đứng lên, trong lòng rất buồn bực, hơn nữa vốn cảm thấy tính tình của nàng quá mức cao ngạo lạnh lùng, vì thế cũng không lên tiếng gọi, chỉ nhìn thoáng qua nàng.

Vị Văn hơi nhếch môi, không nói gì, mặt không biểu cảm tiếp tục đi về phía trước.

Quả nhiên là thượng bất chính hạ tắc loạn, có loại chủ tử gì thì có loại tùy tùng đó!

(*Thượng bất chính hạ tắc loạn: câu này chắc mọi người cũng biết rồi ha?)

Đợi cho đến khi đi tới trước trướng, hạ nhân dẫn đường cung kính mở miệng: “Gia, Ngụy cô nương đến đây.”

“Tiến vào.” Giọng điệu trầm thấp lạnh lùng, ẩn chứa vài phần không kiên nhẫn.

Vị Văn tiến đến bên trong, ánh mắt dừng ở trên người nam nhân phía sau bàn, sắc mặt của y quả nhiên không tốt.

“Cả ngày chau mày chau mặt, cũng không sợ có nếp nhăn mau già.” Đợi đến khi hạ nhân lui ra ngoài, nàng đến gần chế nhạo.

Dấu vết trên mi tâm của Tạ Khâm càng sâu thêm một chút - - đi bớt một người lắm miệng, lại tới một người tranh cãi, thật sự là một chút yên tĩnh cũng không được.

Y im lặng hiếm thấy làm Vị Văn âm thầm kinh ngạc.

Cách gần đó, mới phát hiện y hơi chút lộ ra vẻ mệt mỏi trên mặt, sắc mặt có chút tái nhợt.

Nàng không cần nghĩ ngợi lập tức bắt cổ tay y, bàn tay y nhanh chóng bắt lấy tay nàng, giọng nói lạnh lùng quát khê: “Làm cái gì?”

“Bắt mạch.” Nàng nhìn chăm chú vào ánh mắt y, bình tĩnh mở miệng.

Y chậm rãi nói tay.

“Đau bụng thật không?” Nàng dò xét hiểu rõ tình huống của y: “Ta đi nấu chút thuốc, tuy rằng sau khi uống sẽ không giải quyết được mấu chốt, nhưng ăn

chút thức ăn lòng vẫn có thể được.”

“Không cần, người nghỉ ngơi trước đi, chờ hừng đông lại nói, chút đau ốm nhỏ này không tính là gì.” Giọng nói của y vẫn lạnh nhạt như trước, lại coi như bình thản.

“Ta nghe Dung Trạm nói, ngày hôm qua là sinh nhật của các người. “Nàng nhìn y, nhẹ giọng bổ sung, “Cũng là của ta.”

Trong đôi mắt màu xanh thoảng qua một chút kinh ngạc, y lập tức đùa cợt: “Sinh nhật sao? Vào hôm nay hàng năm... Chỉ nhắc nhở ta cảnh còn người mất, vật đổi sao dời.”

Vị Văn nghe rất phiền muộn, bất giác âm thầm cười: “Cũng vậy.”

“Người để ý quá khứ?” Y đột nhiên hỏi.

“Việc đã qua không thể giữ lại, loại tình cảm không thể nhớ đã ngừng lại, có thể lưu có thể quên, thì không có hôm nay.”

Đạo lý này, bọn ta hiểu.

Chỉ là làm còn khó hơn so với nói ra khỏi miệng nhiều.

“Người cũng thế sao?” Nàng nhìn gương mặt tuấn mỹ này, vẻ mặt của y ở dưới ánh nến đèn đuốc đen tối không rõ - - ai không có quá khứ chứ? Nam nhân này, hẳn cũng có chuyện xưa.

Y nghe vậy nhìn thẳng vào nàng, lại không nói gì.

Vị Văn nhìn ở trong đáy mắt y, trong đôi mắt màu xanh, bóng dáng của nàng khẽ đu đưa theo ánh nến... Cuối cùng vẫn không nhìn ra được một chút cảm xúc của y.

“Ta đi đây, người nghỉ tạm đi.” Thật lâu sau y rũ mắt xuống, đứng lên lạnh lùng lên tiếng, thái độ vẫn cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nhã vương

“Miệng vết thương bị giày vò quá lợi hại, giống như đêm qua huynh luôn ngủ không yên ổn.” Tạ Khâm lườm người chậm rãi ngồi dậy từ trên giường, sắc mặt người đó có chút tái nhợt.

“Giày vò ta, đâu chỉ có miệng vết thương.” Trên gương mặt tuấn tú hiện lên một chút ừ ừ, Dung Trạm cười nhẹ, một đôi con ngươi đen sâu thẳm lại vô cùng trong trẻo: “Mấy ngày nay mới có thể thanh tỉnh một chút.”

“Làm cho bọn họ ngờ vực tính kế nhau trước, ta đoán hai bên tranh đấu nhau đến hòng cũng không nghĩ đến chiều khổ nhục kế này là của huynh.”

Người phía Đông đều biết thích khách phải đến là người bên kia, phải tới đồ ngu lại bị Hàn Vị Văn giết, người phía Tây cũng muốn biết thích khách là ai, hai cỗ thi thể không có chứng cứ cũng đủ để cho người phía Đông hoài nghi lúc này mưu sát là chủ ý của bên thái tử.

“Bên lão gia tử không thể lộ ra một chút tiếng gió nào.” Dung Trạm đứng dậy vén rèm cửa sổ lên, lạnh lùng nhìn sắc trời mới ló lên từ phương xa: “Nếu như tra rõ ràng tránh không được có một chút phiền toái, làm cho ta đây nhanh trí giả bộ yếu đuối để các huynh trưởng của ta tiếp tục cho rằng ta dễ chơi, thậm chí nhân nhượng cho khỏi phiền cũng tốt lắm.”

“Người của ta đương nhiên sẽ không lộ ra nửa chữ, người huynh mang đến thì khó nói.” Khóe miệng của Tạ Khâm ẩn chứa một chút ý cười cực lạnh: “Lần này huynh đến biên phòng Mạc Bắc thị sát, là phía trên không muốn để người một bên nào có cơ hội đắc thế, động chủ ý lên binh quyền, nhưng hiện tại mặt chiếu này lại bị mọi người biết, tai mắt hai bên coi như trải rộng.”

“Biết thì đã có sao, ta chỉ quản giống như trước đây, mở một con mắt nhắm một con mắt là được.” Dung Trạm rũ mắt cười, ẩn giấu sắc bén bên trong đáy mắt: “Hiện tại tình huống này, đi thêm một bước thêm một phần nguy hiểm.”

Cổ nhân đã nói trước, vì không tranh giành cho nên thiên hạ không ai tranh giành với mình, huống chi hiện nay hẳn còn chưa muốn tranh cái gì, trước cầu tự bảo vệ mình là đủ.

Tạ Khâm mỉm cười, không nói gì - - Tướng giỏi không dùng vũ lực. Người chiến đấu giỏi không giận dữ. Người khéo thắng không giao tranh với địch. Khéo dùng người là hạ mình ở dưới người*. Nếu không phải kết bạn nhiều năm, sợ là y cũng sẽ bị suy nghĩ trước sau như một của Dung Trạm lừa bịp. Thật sự là châm chọc, một người phúc hắc như vậy, cổ tình còn bị Thiên Tử phong làm “Nhã vương”.

(*Nguyên văn của câu trên là Thiện vi sĩ giả bất vũ, thiện chiến giả bất nộ. Thiện thắng địch giả bất dữ, thiện dụng nhân giả vi chi hạ. Dịch xuôi theo nhantu.net)

“Nữ nhân kia có nói huynh phải nghỉ ngơi bao lâu mới có thể lên đường không?”

“Nữ nhân kia?” Dung Trạm có chút buồn cười nghe y gọi Vị Văn như thế: “Nghe qua thì thấy huynh rất có ý kiến với nàng - - tối hôm qua ta hỏi nàng, nói ít nhất chờ ba ngày nữa.”

“Ba ngày?” Tạ Khâm nhủ mầy, không đáp lại nhạo bán của hắn: “Cũng tốt, thường thức một chút phong cảnh đại mạc, nghỉ ngơi đủ tinh thần lại đi thu thập Trần Vĩnh Niên.”

“Huynh thật đúng là có cơ hội tìm được.” Dung Trạm nhìn y, ngầm cười.

Tạ Khâm cười lạnh: “Ngày thường khi ta ở đại doanh, gã kia giống cháu huynh, thỏ mạnh cũng không dám, cho rằng ta không biết hoạt động bí mật này của ông ta, ta ở bên ngoài mấy ngày nay, bộ mặt thật của ông ta khẳng định sẽ lộ ra, đến lúc đó ta vừa vặn có thể tìm được cơ trị tội làm ông ta trở tay không kịp.”

“Nhưng mà cũng đừng quá mức, dù sao Trần Vĩnh Niên cũng là người của Thái tử, đại ca kia của ta có tiếng mang thù.” Dung Trạm thờ dãi một hơi, “Huynh còn nhớ rõ một nhà Hàn Chi Sơn năm đó không? Trận lửa lớn kia, đốt đỏ nửa bầu trời thành Tây, đại ca làm việc, luôn có chút ngoan độc.”

“Đây cũng là vì sao vị trí của hắn luôn ngồi không vững.” Tạ Khâm nói trùng tim đen.

Công Cao Chấn chủ dĩ nhiên là Hàn Chi Công sai lầm lớn, nhưng lấy đi trăm tính mạng của cả nhà người khác lấy lòng hoàng thượng, Dung Thao đã thiếu làm yên lòng thiên hạ bởi một chữ “Nhân” (lòng nhân ái)

“Chân chính đau lòng cho người, là nhị ca.” Dung Trạm chậm rãi mở miệng, mi tâm rối rắm.

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Tạ Khâm cười nhẹ: “Các người rất giống nhau.”

“Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, huynh ấy từng là đối tượng ta ngưỡng mộ bất chước theo.” Nhớ lại cảnh thời niên thiếu, Dung Trạm có chút cảm khái.

“Huynh cũng nói ‘từng là’.” Khóe miệng Tạ Khâm kéo nhẹ, giọng điệu lạnh nhạt.

Dung Trạm cũng chấn động, cười như không cười nhìn y: “Ta nên may mắn khi huynh là bằng hữu của ta, mà không phải kẻ địch.”

Tạ Khâm cao giọng cười, trong mắt chợt lóe ra cảm xúc: “Cũng vậy.”

Khi nói chuyện, có hạ nhân ở bên ngoài khẽ gọi một tiếng, đợi hắn cho phép vào mới vào bên trong trướng, trên khay là một bát thuốc trình đến trước mặt Tạ Khâm: “Gia, đây là Ngụy cô nương tự mình nấu thuốc cho ngài, nói là có thể trị một chút độc trong thân thể ngài.”

Về mặt Dung Trạm sung sướng: “Đây chính là cô nương nhà người ta nguyện ý cúi đầu trước, huynh cũng phải nể mặt mũi chứ.”

Tạ Khâm tức giận hừ lạnh: “Ai biết lại có phải là một chén độc dược hay không.”

“Vậy huynh cũng đừng uống, thiên hạ còn nhiều chuyện lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, đánh lên người khác càng không có gì ngạc nhiên.”

Giọng nói thanh thúy mà khắc nghiệt ném ngọc châu lên bàn, vang lên êm tai, cũng là Vị Văn tiến vào.

“Khó được người cảm thấy có lương tâm, trong lòng ta hoảng sợ lắm.” Tạ Khâm bung chén thuốc lên, ánh mắt đùa cợt nhìn nàng.

“A, các hạ cũng biết cái gì gọi là lương tâm sao?” Y có lương tâm lắm, đêm trước ở khách điểm, người thấy chết không cứu sống chết mặc bây là ai?

Tạ Khâm ngẩn ra, âm trầm uống thuốc xong.

Trong lòng Vị Văn muốn cười, lại sợ y làm khó dễ, vì thế nhịn cười đi đến bên người Dung Trạm thay hắn coi tình hình khôi phục của vết thương, băng gạc từng vòng mở ra, nàng lại cảm thấy có một ánh mắt nóng rực luôn dừng ở trên mặt nàng, một cái chớp mắt cũng không dời, vì thế nghi hoặc ngẩng đầu, thấy Dung Trạm đang lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt ngưng như làn nước, lại mang theo ý mềm mại, chống lại tầm mắt của nàng, hắn mỉm cười: “Có chuyện gì vui vẻ như vậy? Khóe miệng luôn cong lên.”

Lỗ tai của Vị Văn như bị phông, cúi đầu: “Không có gì.”

Dung Trạm cũng không lại truy hỏi, bên trong trướng bỗng nhiên yên tĩnh lại, ba người đều không lại nói chuyện, Vị Văn chỉ nghe thấy gió thổi bên ngoài, vù vù rung động, mơ hồ có tiếng Đà Linh* truyền đến, một chút lại một chút, trong lòng nàng có chút hoảng hốt đứng lên.

(*Đà Linh: lục lạc treo trên cổ lạc đà, khi lạc đà bước đi thì sẽ phát ra tiếng kêu)

“Ngụy cô nương là người ở nơi nào?” Thật lâu sau, Dung Trạm hỏi nàng.

“Từ Giang Nam đến.” Nơi đó cũng không coi như là nhà nàng.

“Nhật xuất giang hoa hồng thắm hòa, xuân lai giang thủy lục như lam*... Là một địa phương an bình.” Dung Trạm không khỏi than nhẹ. “Cùng với đại mặc ban ngày phơi ánh mặt trời này, thật sự không thể so sánh.”

(*Hai câu thơ trên thuộc bài thơ Ước Giang Nam)

“Thiên hạ này, lại có chỗ nào là chân chính an bình.” Vị Văn nhàn nhạt đáp.

Nếu trái tim không được an bình, người ở phương nào lại có gì phân biệt.

Dung Trạm nghe vậy ngẩn ra, Tạ Khâm lại quay đầu nhìn phía Vị Văn, ánh mắt thâm trầm.

... ..

Chú thích bài thơ:

Giang Nam hảo,

Phong cảnh cựu tăng am.

Nhật xuất giang hoa hồng thắm hoà,

Xuân lai giang thủy lục như lam,

Năng bất ước Giang Nam.

Dịch thơ:

Giang Nam đẹp

Phong cảnh đã từng am

Ánh nắng hoa sông hồng tựa lửa

Chiều xuân sông nước biếc như chàm

Há chẳng nhớ Giang Nam

Theothivien.net

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Mùi hương của mực

“Một chữ ‘Văn’ cuối cùng, không thể kéo quá dài, bằng không sẽ để lộ khí thế rồi.”

Ngón tay thon dài ẩm áp nắm chặt lấy nàng, nhẹ nhàng múa viết trên giấy, phía sau mang phóng khoáng trong lòng, luôn có một mùi thuốc như có như không, yên tĩnh vui vẻ, giống như ngày xuân thắm tư rục rỡ ánh mặt trời, ẩm áp mùi thơm hoa cỏ muốn làm cho người ta say..

Sau giữa trưa trong đình hóng mát, nàng mở một tờ giấy trắng ra, mỗi tờ giấy chỉ có hai chữ - Tuyên Dương, trên bàn trên đất của quán được trải đầy chõ hong khô, một trận gió thổi qua trang giấy tung bay, từng mảnh màu trắng như bướm bướm bay lên, rơi vào ở bên trong bụi hoa gần đó, rơi vào trong hồ, màu mực dần dần lan ra, chữ viết mờ hồ không rõ, mập mờ khó nói như nổi lòng bồn khoăn.

Chuyện lúc trước, muốn quên, trái lại xuất hiện ở trong mộng, dây dưa không nghỉ.

Nhắm mắt lại, vẫn có thể ngửi được mùi hương trong không khí, cảm giác được ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt, như gió xuân quất vào mặt.

Mở mắt ra, thì cả phòng tĩnh mịch hoang hôn.

Tầm nhìn chưa rõ ràng lắm, đã có một bóng dáng cao to đứng ở dưới đèn, bên tai là tiếng cọ xát giấy bút quen thuộc, trong chốc lát có nhàn nhạt mùi

hương của mực, trong lúc giặt mình, cảm thấy thời không đảo ngược, nhưng lại xót xa muốn rơi lệ.

Gắt gao cắn chặt môi, mới nhận xuống được cái tên đã đến bên khóe miệng.

Chỉ là mộng.

Lại là một giấc mộng mà thôi.

“Người đang xem cái gì vậy?” Giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên, Tạ Khâm nắm bút, đầu cũng không nâng một chút.

“Không có gì.” Nàng nhẹ nhàng đáp, che giấu biểu cảm hơi buồn bã. “Người đang làm cái gì?”

Không thể không thừa nhận, nhìn từ mặt bên sang, khuôn mặt ngũ quan lập thể này của y càng đẹp mắt, giống như được riu đẻo thành, đôi mắt màu xanh thăm thẳm, khi rũ mắt, lông mi thật dài rũ xuống mí hoặc, môi mỏng mỉm cười - - Luôn là vẻ mặt lạnh lùng vô tình, làm người khác khó có thể phân biệt được cảm xúc chân thật của y.

Cả sảnh đường hoa say mê ba nghìn khách, một kiếm sương hàn mười bốn châu.

Vị Văn đi đến bên cạnh án kỷ, thấy câu thơ với nét mực chưa khô. Bút phong sắc bén khí phách, làm nàng cảm thấy nhìn có chút quen mắt - - hóa ra bức “Say rượu đối ứng tuyết núi Yên, đang là tháng đông lạnh nhất, sáng sớm bay trên đám mây dài” này cũng từ tay y.

Nàng không khỏi có chút ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng y là một kẻ vũ phu, hóa ra còn có một tay viết chữ đẹp, trong lồng ngực cũng có thơ văn.

“Mười bốn châu?” Nàng nửa đùa nhìn y, “Không là bốn mươi châu sao?”

“Châu khó thêm, thơ cũng khó sửa đổi.” Y chậm rãi mở miệng, vẫn là giọng nói lạnh lẽo như gió mùa đông.

“Chữ đẹp.” Vị Văn vui lòng khen ngợi, ánh mắt rơi vào trên thân cây bút lông đen như mực ở trong tay y, nhất thời kinh ngạc ra tiếng: “Thiên Sơn?”

Tạ Khâm bỗng dừng giương mắt: “Người biết?”

“Ta dùng một cây bút khác, là Vạn Thủy.”

Vạn Thủy Thiên Sơn, là tên của đôi bút cuối cùng do Tào thị Tuyên Châu làm ra, diện mạo không quá đặc sắc lại quen giấy Kinh Phong, làm cho tất cả mọi người phải tìm cách để có được nó.

Mà chủ nhân của Vạn Thủy chính là Tuyên Dương – càng nhớ tới lúc trước nàng luôn cầm cây bút này viết loạn một mạch, dùng lời nói của Bộ Thiên Thanh mà nói là phí của trời, mà Tuyên Dương cũng không giận, bởi vì nàng ở đó gây sức ép.

Nghĩ đến đây, trong lòng đột nhiên vô cùng khó chịu.

Tạ Khâm cũng không truy hỏi nàng, chỉ lạnh nhạt lên tiếng: “Muốn thử cây bút này sao?”

Vị Văn nhận lấy, nắm trong tay tinh tế quan sát một chút, thân bút gần giống nhau, chỉ là Vạn Thủy là Lang Hào bút*, cứng cỏi bó lại, Thiên Sơn là Từ Hào bút**, sắc bén khí phách.

(*Bút Lang hào, bản thân tên gọi đã nói lên việc lấy lông sói chế thành. Người xưa dùng lông sói để chế bút nhưng ngày nay cái gọi là Lao Hào thực ra là lông chuột vàng. Sách vở ghi chép về bút Lang Hào khá muộn, có người suy đoán bút râu chuột là bút Lang Hào, thế thì loại bút này phải có trước Vương Hi Chi đời Tấn, tuy nhiên không có chứng cứ xác thực. Lông đuôi của chuột vàng nhọn có thể làm bút được, chất lông cứng sau lông thô và hơn lông dê, bút làm ra thuộc loại kiện hào bút (健毫筆 – bút lông cứng). Khuyết điểm của bút này cũng giống như Từ Hào là không làm được bút quá to. Theo thuhoavn.com

** Bút Từ hào lấy lông trên sống lưng thỏ hoang để làm ra, lông có màu tím sẫm nên mới gọi là Từ hào. Độ cứng của lông thỏ ở phía Nam và phía Bắc không đồng đều nhau, người ta cũng pha lông thỏ Nam và Bắc để chế bút. Lông thỏ có đặc tính cứng nên bút lông thỏ cũng gọi là Kiện hào bút, thường lấy lông thỏ phía Bắc làm bút là chính, lông thường dài và nhọn, thích hợp viết chữ vuông vắn, ngay ngắn, các thư pháp gia thích dùng loại này. Tuy nhiên bút dùng lông thỏ hoang nên giá rất cao, mặt khác lông thỏ không đủ dài để làm bút to viết đại tự hoành phi.)

Tính năng của sách tự thư*, hóa ra không phải không có đạo lý.

(*tự thư: sách giải thích hình dạng, ý nghĩa và âm đọc của chữ Hán)

Nàng khẽ hít vào một hơi, chấm một chút mực nước, chữ viết tú lệ cũng không mất khí chất nổi trên giấy.

“Bị từ mạc kinh xuân thủy trọng,

Đồ thư tiêu đắc bát trà hương,

Đương thì chích đạo thị tâm thường.”

(*Câu thơ trên nằm trong tác phẩm Hoán Khê Sa (đắm mình trong dòng suối cát) – Nạp Lan Tích Đức)

Viết xong thu bút, người lại ngẩn người ở đó, hơn nửa ngày mới phục hồi lại, trong lòng có vô số hình ảnh lướt qua, cảm giác buồn bã mất mát như ném một cục đá vào mặt hồ yên tĩnh, sóng gợn đột nhiên nổi lên, từng đợt đập dồn mớ ra, không ngừng không nghỉ.

Nếu có thể gặp mặt lại một lần nữa, nàng thật sự rất muốn hỏi người kia, hẳn đã từng động tâm với nàng, có từng tưởng nhớ, có từng có một chút hối hận khi rời khỏi nàng không?

“Nghĩ cái gì mà nhập thần như thế?” Bút trong tay bị người nhẹ nhàng lấy đi, ngay sau đó hàm dưới bị người nâng lên, một đôi mắt màu xanh lam tâm hồn người ta chấn động đang nhìn chăm chăm nàng, “Lúc đó chỉ nói là tâm thường - người hoài niệm 'lúc đó' ?”

Vị Văn hơi nhếch môi không đáp lời.

“Nói với ta, quyết tâm báo thù của người lớn thế nào?” Y ghé vào bên tai của nàng, âm thanh trầm thấp mà nguy hiểm.

Vị Văn bỗng dừng quay đầu nhìn về phía y, ánh mắt lạnh lẽo.

Môi mỏng nở nụ yếu ớt, y từ từ lên tiếng: “Vậy thì quên 'lúc đó' của người đi.”

“Tự cho là đúng!” Bị dẫn lên chỗ đau, Vị Văn phản kích theo bản năng.

“Trong lòng người biết rõ.” Ngược lại y cười thản nhiên, lạnh lùng nhìn biểu cảm cứng ngắc của nàng.

Trong doanh trại đến một đội thương khách khác từ sa mạc, bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

Buổi chiều, một mình Vị Văn ở trong trướng đọc sách, không biết thế nào lại ngủ mất, vừa ngủ dậy, người nằm sấp ở trên án kỷ, trên dưới toàn thân đều thật sự đau nhức.

Đứng lên giãn gân cốt một chút, chân lại tê dại đến đi cũng khó khăn, nghe răng trợn mắt chuyển đến bên cạnh rèm cửa, vừa vén lên đột nhiên đầu đụng phải Nhan Tiêu, hẳn nhủ mảy may bộ dạng kỳ quái của nàng: “Cô nương làm sao vậy?”

“Tê chân.” Nàng phản nộ đáp, trong lòng còn ghi hận ngày đó gã chậm trễ.

“Ngủ, ngủ?” Nhan Tiêu nhất thời cười lên, lộ ra hai cái răng nhọn mà đáng yêu, gã bấu môi, “Quả nhiên không giống Văn Tĩnh, ngay cả ngủ cũng không yên ổn.”

“Chuyện này thì có gì buồn cười, người không nói chuyện không ai bảo người câm!” Vị Văn liếc mắt – đáng vẻ nghiêm túc lúc mới gặp gã hóa ra đều là giả vờ, thực tế vẫn là tiểu tử chưa dứt sữa!

Tuổi Nhan Tiêu cũng xấp xỉ nàng, Tạ Khâm trời sanh tính tình lạnh lùng âm trầm, gã cũng không dám nói giỡn, Dung Trạm mang thân phận hoàng tử càng làm cho gã kính sợ, hiện tại đến cả Vị Văn, thì gã đã tìm được một người có thể tùy ý chế nhạo cãi nhau.

Gã ôm vai, cố ý nhìn từ trên cao xuống nhìn Vị Văn: “Aizz, tiểu nha đầu, bên ngoài rất náo nhiệt, Dung công tử muốn ta gọi người đi ra ngoài nói một tiếng.”

Dung Trạm?

Ánh mắt Vị Văn lóe lên, ung dung thản nhiên mở miệng: “Đi thôi.”

.....

Chú thích:

Bị từu mạc kinh xuân thụ trọng,

Đỏ thư tiêu đắc bát trà hương,

Đương thì chích đạo thị tâm thường.

(ba câu trên là ba câu cuối trong tác phẩm Hoán Khê Sa (đắm mình trong dòng suối cát) – Nạp Lan Tích Đức)

Cả bài:

Thùy niệm tây phong độc tự lương,

Tiêu tiêu hoàng điệp bể sơ song,

Trầm tư vắng sự lập tàn dương.

Bị tửu mạc kinh xuân thủy trọng,

Đổ thư tiêu đắc bát trà hương,

Đương thì chích đạo thị tâm thường.

Dịch: Bản dịch được trích từ tukhidonglai.wordpress.com

Ai bảo gió tây lạnh lẽo cô độc,

Lá vàng điêu hiu che mờ khung cửa trống rỗng,

Trầm tư suy nghĩ về chuyện đã qua dưới ánh chiều tà.

Nhờ rượu mà lại chìm trong giấc ngủ xuân không hoảng hốt,

Giọt trà thơm vẩy trên trang sách,

Khi ấy chỉ nói là chuyện thường.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bị thương

Buổi chiều tà nhuộm chân trời thành một mảnh màu đỏ, sa mạc mênh mông càng có vẻ xa xôi trống trải, mặt hồ yên ả trong như gương, là cây liễu đỏ lay động dáng người, trên bờ nổi thành một đám mây màu tím nhạt.

“Thái liên nam đường thu, liên hoa quá nhân đầu. Đề đầu lộng liên từ, liên từ thanh như thủy.

Trí liên hoài trong tay áo, liêm tâm triệt để hồng. Hồi ức lang lang không tới, ngửa đầu vọng phi hồng”

(*Đây là Khúc Tây Châu là tên dân ca nhạc phủ Nam Triều (nhạc phủ: quan đời Hán chuyên sưu tập thơ ca dân gian và âm nhạc, đời sau gọi những thể thơ và tác phẩm làm theo loại này cũng là nhạc phủ). Là bài thơ trữ tình dài nhất trong dân ca nhạc phủ Nam Triều, lúc trước được coi là tác phẩm tiêu biểu của dân ca nhạc phủ Nam Triều. Trong thơ miêu tả một thiếu nữ từ đầu mùa xuân đến cuối mùa thu, từ thực tế đến cảnh trong mơ, đau khổ nhớ người yêu thương, tràn đầy nồng đậm hơi thở cuộc sống và sắc thái tình cảm tươi đẹp, thể hiện rõ ràng đặc sắc của vùng sông nước Giang Nam và biểu hiện sự khéo léo.)

Nhịp tim chợt tấu như nhịp trống, nàng theo tiếng chạy như bay.

“Này – ” Nhan Tiêu không hiểu ra sao nhìn thoáng qua bước chân mất trật tự của nàng, đành phải gia tăng cước bộ đi theo.

Lại còn nhớ một hồ màu xanh biếc, từng đóa hoa sen hồng nhạt dính sương mai trong suốt, nàng cùng y đi Tiểu Châu, y đánh đàn, nàng vọc nước, ngẫu nhiên nghịch ngợm hái xuống một đóa đánh lên y, trước đó một giây rõ ràng bàn tay thon dài kia còn lưu luyến ở trên dây đàn, nháy mắt tiếp theo lại chính xác bắt được đóa hoa sen nàng ném tới.

Tiếng nhạc róc rách, chân động không biết là dây đàn, hay tiếng lòng nàng.

Khi bình tĩnh lại, nàng nâng cằm chăm chú nhìn phía bên sườn gương mặt tuấn tú của y, nàng còn không biết xấu hổ tưởng rằng thứ mới ném là tú cầu, cảm thấy đỏ mặt liên quay đầu làm bộ xem phong cảnh trên hồ, sợ bị y nhìn ra manh mối.

Ánh nắng màu vàng xé chiều trong không khí, lửa trại đã được đốt lên, bạch y nam tử ngồi trên chiếu sáng ngời trong ánh lửa, trên gối gối cầm, ngón tay tung bay, gió nhẹ tràn vào, thổi bay một chút đốm lửa nhỏ, cũng thổi bay vạt áo của y.

Vị Văn cứ như vậy cách đồng lửa nhìn y, dung nhan tuấn tú, tiếng đàn trong vắt lại du dương, y cảm giác được ánh mắt của nàng, thì cười nhẹ với nàng.

Vị Văn cũng cười, rốt cuộc rũ mắt xuống, một chút ánh sáng cuối cùng trong mắt chậm rãi tắt - nàng muốn nghe tiếng đàn, nàng muốn thấy nụ cười tươi tắn này, nhưng luôn cách trăm ngàn núi sông.

Tiếng sáo tươi đẹp lại xao động phá vỡ tiếng đàn yên tĩnh nhàn hạ, rồi lại thần kỳ hợp lại, yên tĩnh khẽ động, lộ ra một loại phong tình kỳ lạ.

Tiếng sáo này lúc cao lúc thấp, giống như lời nói thì thầm nhỏ nhẹ, lại như ngâm xướng bừa bãi, khiêu khích giác quan của mỗi một cá nhân, Vị Văn theo tiếng nhìn sang, không hề ngoài ý muốn chạm phải một đôi mắt màu xanh tà mỹ, Tạ Khâm nhìn nàng, khoe miệng giương nhẹ.

Ngay sau đó một bóng dáng thướt tha nhảy tới trước người y, vây quanh y múa - là nữ tử Di tộc mũi cao mắt sâu, khuôn mặt xinh đẹp lại dã tính, vô cùng làm cảm liếc mắt đưa tình.

Tiếng nhạc dừng lại thời khắc đó, nàng ta thuận thế tiến sát vào trong lòng Tạ Khâm, một đôi cánh tay gắt gao quấn ở trên cổ y, kẻ sau ai đến cũng không cự tuyệt, một phen ôm mỹ nhân trong lòng, có lẽ là mỹ nhân ghé vào lỗ tai y nói gì đó, y vui vẻ cười ra tiếng: “Thích, đương nhiên ta thích nàng!”

Lông mày Vị Văn nhăn lại, nhớ tới ngày ấy ở đồ phùng, y cũng ôm nói thích nàng, ngày ấy là tình thế bất buộc, hôm nay là gặp dịp thì chơi, có thể thấy được nam nhân này không đứng đắn, chỉ sợ tình yêu ở trong miệng y cũng không đáng một đồng.

Đang lúc xuất thần lại nghe một tiếng kêu thảm, mới vừa rồi mỹ nhân còn đang làm nũng cầu vui, đã bị ném ra ngoài rất xa, thiếu chút vào trong đồng lửa, mà trong tay Tạ Khâm đã cầm sẵn một chủy thủ, giọng nói lạnh lùng: “Người xem ta là ai hả?”

Trong nháy mắt, nhạc hay múa đẹp bên hồ biến thành ma quỷ chém giết tàn khốc, Vị Văn khiếp sợ nhìn đám thành viên trong thương đội mới vừa rồi còn nâng cốc cùng vui với bọn họ đã rút loan đao ra đánh về phía đám người Tạ Khâm, trong bóng ánh đao kiếm, máu tươi bay lên, nhuộm đỏ bóng đêm kỳ lạ.

Ngưng mắt nhìn nơi ánh đao kiếm thoáng qua, nàng phi thân xông đến, chỉ cảm thấy sau lưng xẹt qua đau nhức, rồi lập tức mất đi ý thức.

“Mọi người tránh ra!” Dung Trạ quát lớn, mặt mũi xưa nay tao nhã lại đang căng thẳng, hấn cẩn thận để nữ nhân trong lòng đến trên giường, xé áo sau lưng nàng, vẻ mặt càng trầm xuống.

“Dao găm chứa chất độc.” Tạ Khâm quan sát làn da màu đen xanh quanh miệng vết thương, ngăn gọn lên tiếng.

“Tần Qua, lấy nước sạch tới đây.” Dung Trạ không cần nghĩ ngợi phân phó.

“Điện hạ - “ Tần Qua cả kinh quên cả đối xưng hô.

“Còn không mau đi!” Dung Trạ giương mắt, giọng nói phá lệ nghiêm khắc.

“Huynh muốn làm gì?” Đợi khi Tần Qua bưng nước đến, Tạ Khâm đưa tay ngăn cả Dung Trạ cúi người, giọng điệu nhàn nhạt, “Thân thể của chính mình vẫn còn chưa hồi phục, muốn cả hai đều ngã xuống sao?”

Dung Trạ sợ run, chau mày lại nói: “Mặc kệ nhiều như vậy, nàng là vì cứu ta mới bị thương, ta không thể để nàng gặp chuyện không may.”

“Vậy thì để cho ta tới.” Tạ Khâm vỗ vỗ bờ vai của hấn, ngay sau đó cúi thân mình xuống hút độc trên miệng vết thương Vị Văn.

Có thể là có cảm nhận sâu sắc, vốn người đang ở trong hôn mê lại không an phận vịn vẹo đứng lên, Dung Trạ đưa tay muốn đè nàng lại, lại bị tay nàng bắt lấy, hung hăng nắm chặt.

Hấn nhìn đau để nàng nắm, lại thấy cặp mắt khép chặt kia chảy ra hai giọt lệ, óng ánh trong suốt, từ trên khuôn mặt trắng bệch chảy xuống, thấm vào gò, trong miệng nàng thì thầm, lại nghe không rõ ràng đang nói cái gì, chính là trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia lộ ra đau đớn và tuyệt vọng, thấy thế làm lòng hấn chua xót.

Kim lòng không đau, hấn vươn tay lau mồ hôi trên trán nàng, vén tóc rối dính ở trên gò má nàng, ngón tay lưu luyến ở trên da thịt nhẵn nhụi theo bản năng.

Khoe mắt Tạ Khâm liếc thấy động tác của hấn, trong mắt hơi lóe lên, lại cái gì cũng chưa nói.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Thủ đoạn

Khi tỉnh lại không phân biệt được ban ngày hay ban đêm, đèn đuốc mờ lung.

Vị Văn nằm sấp lên gối, cảm thấy sau lưng đau đớn như bị lửa thiêu, cả người vô lực. Cảm giác suy yếu như vậy, làm nàng nhớ tới năm mười ba tuổi ấy nàng ham chơi trèo lên cây, sau đó xui xẻo té xuống đất, bị thắm nằm ở trên giường nửa tháng. Nhớ khi đó, một người nào đấy vui sướng khi người gặp họa nói, nếu biến thành người què, xem người còn gả ra ngoài thế nào. ~~điễn~~ đàn, lẻ. quý, đôn

Nàng chẳng hề để ý - không chữa hết cho ta, ta dựa vào người cả đời.

Hắn nghe xong chỉ cười.

Hắn luôn cười như vậy, nhẹ nhàng như gió thoảng, lại ý vị thâm trường.

Thư di chuyển cánh tay xuống, cảm thấy ấm áp, quay đầu, mới phát hiện tay của bản thân đang bị một người nắm lấy.

"Thực xin lỗi!" Lúng túng nhìn người trước mắt cùng với dấu màu đỏ trên tay hắn, Vị Văn vội vàng giải thích.

"Không có gì." Dung Trạm lắc đầu khẽ cười, "Cô nương ngủ thật lâu, đã hai ngày hai đêm rồi."

Hắn không nói nàng luôn nằm mơ, nôn nóng bất an, mỗi lần tới thăm nàng, vừa tựa vào gần đã bị nàng gắt gao cầm lấy tay, phải dùng rất nhiều sức mới có thể tránh ra.

"Ồ." Vị Văn nhàn nhạt lên tiếng, "Thật tốt."

"Tốt cái gì?" Dung Trạm nghi hoặc.

"Khi ngủ, thời gian trôi qua tương đối nhanh."

Càng tỉnh táo, càng khó qua, ngày biến mất càng nhanh, cách lúc trước lại càng xa, như vậy tốt lắm, không phải sao?

"Không sợ cũng nhanh già?" Hắn hỏi.

"Trong nháy mắt già nua lại có cái gì không tốt." Nàng đáp.

Là khi nào thì bắt đầu, cảm thấy như vậy không thú vị, mệt mỏi như thế?

"Không đáng thương sao, chưa lập gia đình sinh con."

"Chuyện này rất quan trọng?"

"Chân trời góc bể cũng có nơi tận cùng, chỉ có tương tư không bến bờ." Dung Trạm nở nụ cười, "Luôn muốn trải nghiệm cảm giác trong lòng có người yêu thương."

"Ngược lại cũng không giống như lời ngài nói." Vị Văn nhíu mày, "Ngài đang thử dò xét ta?"

Ý cười bên miệng Dung Trạm càng đậm: "Cô nương trẻ tuổi như vậy, không nên miễn cảm như thế, nữ hài tử vẫn nên đơn thuần mới tốt."

"Thế nào mới được xem là đơn thuần? Chăm sóc hoa, thuê thuyền, đánh đàn ngâm thơ, trời quang thì chơi đùa, trời mưa tránh ở khuê phòng này sinh mộng xuân?"

"Như vậy không tốt?"

Vị Văn vốn định trả lời hắn một câu "như vậy được chứ", nhưng vẫn nuốt vào trong bụng - nàng cũng không phải chưa từng mơ mộng, đáng tiếc là mộng xuân một chút cũng không có vết tích, tình lại tất cả đều không còn gì.

"Cũng không phải đều gả cho người, thì người đó nhất định là người trong lòng."

Sau khi nói xong nàng không khỏi hối hận, cảm thấy để lộ tâm tư, ngẩng đầu nhìn thấy Dung Trạm có chút thất thần, hắn chỉ nhẹ giọng đáp lại một câu: "Cũng đúng."

Bên ngoài trường mơ hồ truyền đến tiếng bước chân xếp thành hàng, Vị Văn ngẩng đầu ngắm nhìn bốn phía, là bài trí xa lạ, đơn giản lại lộ ra hơi thở nam tính cường ngạnh.

"Chúng ta đã ở trong doanh trại Mạc Bắc." Dung Trạm giải đáp nghi vấn của nàng, "Lúc ở Lục Châu gặp phải thương đội là kẻ cướp sa mạc, chuyên môn cải trang giả bộ cướp bóc lừa khách và thương đội qua lại, sau khi giải quyết bọn họ chúng ta không tiện ở lâu, hai ngày này một đường chạy đi."

Trong lòng Vị Văn mơ hồ buồn bã - đến Mạc Bắc sao? Quan ải vạn dặm, để ý đến thời gian mê man, hóa ra nàng lại càng lúc càng xa.

"Cô nương đã cứu ta hai lần." Giọng nói của Dung Trạm kéo lại suy nghĩ của nàng.

Vị Văn cố hết sức chống đỡ đứng dậy, dựa vào trên giường không nói gì.

"Vi sao?" Con người ngăm đen nhìn thẳng vào nàng, Dung Trạm nhớ lại tình cảnh ngày ấy nàng phi thân đỡ cho hắn.

Vị Văn chống lại tầm mắt của hắn, ánh mắt bình tĩnh: "Lần đầu tiên, là vì đầu Hồng Hồ, lần thứ hai, là vì tiếng đàn của ngài dễ nghe."

Dung Trạm kinh ngạc, lập tức vỗ trán bất đắc dĩ mà cười: "Nghe qua mạng của ta không đáng giá gì."

Thật sự là lý do làm người ta ngoài ý muốn - hắn nhìn đôi mắt sáng ngời thông tuệ trước mắt, trong lòng không khỏi hiện lên tán thưởng.

"Mặc kệ cô nương xuất phát từ mục đích gì, cô nương đã thật sự cứu ta hai lần, ta phải cảm ơn cô nương như thế nào đây?"

"Sao mà ngài biết được, yêu cầu của ta ngài sẽ làm được?" Vị Văn hỏi lại, giọng điệu đùa giỡn.

Dung Trạm nhú mày: "Ngay hiện tại không thể, không có nghĩa là sau này cũng không thể."

Ngon đèn dầu dập tắt, Vị Văn không thấy rõ vẻ mặt của hắn, nàng cúi đầu, trong đáy mắt ẩn chứa ý cười yếu ớt, sau đó nàng nghe thấy giọng nói ôn hòa của hắn vang lên: "Nếu hôm đó cô nương bỏ lỡ tiếng đàn, vậy sau này cô nương muốn nghe, ta sẽ đàn cho cô nương nghe."die»n, d"an, k«. qu»y, d«on

Dung Trạm đi rồi, Vị Văn không ngờ buồn ngủ như thế, lại nghe thấy có người vén rèm đi vào, tiếp theo là âm thanh kim loại va chạm.

"Đã tỉnh, làm gì phải giả bộ ngủ?" Tiếng nói lạnh lùng mà bá đạo bỗng nhiên truyền đến.

Vị Văn tránh mắt: "Ai nói nhắm hai mắt thì nhất định là giả bộ ngủ?"

Nam nhân này nói chuyện cho tới bây giờ đều không muốn để nàng thoải mái.

"Nhanh mồm nhanh miệng." Tạ Khâm khẽ xuy, tháo mũ giáp màu đen xuống, "Có tinh thần cãi lại như vậy, người khôi phục rất nhanh."

Vị Văn cách ánh nền nhìn y, trên thân hình cao lớn rắn rỏi mặc một thân thiết giáp, càng lộ ra khí chất lạnh lùng nghiêm trang từ trước đến nay của y, hắn là y vừa mới ra ngoài trở về, đường cong tuấn lãng trên mặt còn mang theo vẻ bụi bặm.die»n, d"an, k«. qu»y, d«on

"Nghe Dung Trạm nói, là người đã cứu ta." Nàng cứng rắn nói, có chút không được tự nhiên mở miệng.

Y nghe ra kỳ quái trong giọng nói của nàng, bữu môi nhàn nhạt trào phúng: "Người không cần cảm thấy thua thiệt ta cái gì, dù sao ta cũng không lỗ vốn."

"Cái gì?" Vị Văn không hiểu, nghi hoặc nhìn môi y nở nụ cười khả nghi.

"Hình xăm cánh hoa sau lưng người, thật là mê người." Đôi mắt xanh nhiễm lên một luồng tà khí, y ái muội mở miệng.

"Đó không phải hình xăm, là cái bớt!" Mặt Vị Văn bỗng dựng đỏ lên, phản bác theo bản năng – Dâm tặc kia, lại dễ gì nhìn thấy được!

"Ồ, là bớt sao? Vậy thì càng mê người rồi..." Y đến gần giường, cúi người chăm chú nhìn màu đỏ trên mặt nàng, trêu chọc, "Thẹn thùng há? Chẳng lẽ ta là người thứ nhất nhìn thấy?"

Nàng thẹn quá hóa giận phản ứng xác minh suy nghĩ của y, không hiểu sao, y lại cảm thấy sung sướng - đùa nàng thật đúng là thú vị!

"Rốt cuộc người muốn như thế nào?" Vị Văn cau gợn tròng mắt nhìn y, nếu không phải có thương tích trong người không tiện nhúc nhích, nàng đã sớm tát y một cái rồi.

"Không muốn như thế nào." Y nhàn nhạt đáp, đứng thẳng, cái bóng khổng lồ hiện trên người Vị Văn cũng thối lui, làm nàng cảm thấy gánh nặng trong lòng đã được hóa giải.

"Người không ngu ngốc, lại có chút thủ đoạn." Tầm mắt lợi hại lại hạ xuống ở trên người nàng, "Chỉ là lúc sau vẫn đừng chơi đùa quá mức, chớ không cẩn thận lại góp cái mạng nhỏ của người luôn vào."

Trong lòng Vị Văn chấn động, chống lại đôi mắt màu xanh thâm thúy kia - hắn hoàn toàn nhìn thấu nàng! Có người thường kết bạn xung quanh, không biết là phúc hay họa.

"Chỉ là người yên tâm, ta sẽ không gây trở ngại cho người." Y gất gao nhìn chằm chằm nàng, âm thanh trầm thấp mà mê người, "Hoàn toàn ngược lại, ta sẽ giúp người."

"Là sao?" Vị Văn ngửa mặt nhìn gương mặt tuấn mỹ mà lãnh khốc kia, không biết cảm giác không thoải mái khác thường trong trái tim là bởi vì cái gì, mặt trầm xuống, ngăn gọn lên tiếng, "Vậy thì cảm ơn rồi."

Chương 24: Hiểu lầm

Đèn đuốc sáng choang trong quân doanh, bất chợt truyền đến từng trận tiếng nói tiếng cười.

“Hỏi đi.” Có mấy người hạ giọng, đẩy đẩy đồng bạn phía trước.

“Làm gì cũng đều bảo ta hỏi...” Người bị ném củ khoai lang bỏng trên tay buồn bực than thở một câu, ngẩng đầu trộm lờm mỹ nhân mặc nam trang đang sắc thuốc, hít sâu một hơi rồi thở ra ngoài, “Nguy đại phu..., cô nương là nữ nhân của Nhã vương hay của Tà đốc quân?”

Vị Văn đang muốn lấy nắp vung nồi thuốc, bị gã hỏi như vậy thiếu chút bỏng tay, may mắn trước kia thường du ngoạn trên thuyền hoa ở Sầu Tây Hồ, sớm thành thói quen những lời nói lớn mặt này, vì thế trong tức khắc lập tức khôi phục bình tĩnh: “Ta không phải là nữ nhân của một kẻ nào, sao người có thể hỏi như vậy?”

“À.” Tên binh lính kia có chút tiếc nuối cúi đầu, “Cả đoàn người đang tò mò, cô nương là nữ nhân duy nhất trong đại doanh Mạc Bắc chúng ta, hẳn cô nương cũng nghe nói, Tà đốc quân có tiếng không gần nữ sắc.”

Tà Khâm không gần nữ sắc? Vậy khi ở đồ phòng tất cả những gì nàng nghe thấy nhìn thấy là gặp phải quý rồi hả? Nếu không phải ngại vì ánh mắt nghiêm cẩn của mọi người, Vị Văn muốn bật cười to.

“Y không gần nữ sắc, sao các người lại liên tưởng đến ta, không phải mâu thuẫn sao.” Nàng trào phúng cười, giọng điệu lạnh nhạt.

“Đây không phải là hy vọng ngài ấy sớm ngày tu thành chính quả sao.” Đoàn người cũng có trò hay để xem.

“Ha ha, chúc phúc này tính luôn cả ta vào hả?” Nàng đổ nước thuốc vào trong một chậu gỗ đựng nước ấm, dốc lòng phân phó, “Ngâm vào nước thuốc này buổi sáng và buổi tối, lạnh lẽo đến phát đau trên chân có thể nhanh chóng khôi phục.”

“Cảm ơn Ngự đại phu.” Binh lính cúi gập đầu, sáng khoái ném ở một bên.

Trong mắt Vị Văn chợt lóe lên ánh sáng, không nói một tiếng nhắc tới giày của gã. “Đây là giày vải của các người?”

“Đúng vậy.” Binh lính kia trả lời, “Rất mong, thật sự không chống được lạnh, cho nên khi đến đông đoàn người mới lạnh cóng đến hồng cả chân.”

Ra khỏi quân doanh, ánh trăng trong sáng, bầu trời đêm ở đại mạc nhìn không thấy một đám mây nào.

Bỗng nhiên nhớ tới lúc trước có người nói, không cần khổ sở, Văn Nhi.

Có hay không, ta thật sự theo như lời ngài, là đưa nhỏ tới từ trên mặt trăng, hạnh phúc cũng phải từ địa phương xa xôi kia tới đây, phải đi qua nhiều vì sao, rất lâu mà gian khổ, cho nên mới tới chậm.

Nhưng mà, nó cũng sẽ tới.

Ta biết, chuyện kia là khi ta thương tâm ngài lừa gạt nói cho ta nghe, ta có cha, có mẹ, đã từng có nhiều thân nhân như vậy, đương nhiên ta không phải đưa nhỏ tới từ trên mặt trăng, mà ta hi vọng với ngài bao nhiêu.

Nói như vậy, một ngày nào đó, ta sẽ gặp lại ngài, đúng không?

Bởi vì, ngài là hạnh phúc của ta.

Có binh lính bưng khay đi qua, chào hỏi nàng: “Ngự đại phu, đói bụng không? Ta ở trong nhà bếp để lại đồ ăn cho cô nương.”

Vị Văn cảm kích cười, người thấy mùi thức ăn trong không khí: “Cảm ơn, thật sự có chút đói bụng.”

“Không cần cảm ơn, đêm nay thiết yến, ta đi trước đây.”

Vị Văn nhìn về phía lều lớn chủ soái, một lều sáng ngời đèn dầu.

Lúc này một đám người phía bên phải đã đi tới, đứng là Dung Trạm và Tạ Khâm, xem ra đang muốn đi dự tiệc.

Vị Văn nghênh đón: “Tạ đốc quân có thể kiếm một chỗ nói chuyện không?”

Nghe thấy giọng nói của nàng gọi một cách kính trọng, Tạ Khâm khẽ nhướn mày, cũng không lập tức đáp lời.

“Người nào trong doanh trại, không quy củ như vậy!” Bên cạnh y có một tướng lĩnh không vui chỉ trích.

“Người của ta, chưa thấy qua việc đòi gì, để Trần tướng quân chê cười rồi.” Dung Trạm chậm rãi lên tiếng trả lời, giọng nói ôn nhuận như nước suối.

Không đợi Trần Vĩnh Niên nói chuyện, Tạ Khâm đã mở miệng: “Ngươi đại phu có việc gấp?”

“Xin lỗi quý rầy nhả hứng dự tiệc của chư vị, tại hạ chỉ muốn hỏi, vì sao giày vải của binh lính chỉ có hai lớp vải mỏng manh? Như vậy không cần nói chống lạnh, sợ chỉ làm trên chân thêm lạnh đến phát đau!”

“Ồ, có chuyện như vậy sao?” Tạ Khâm nhàn nhạt lên tiếng, trong sâu thẳm đôi mắt không nhìn thấy một chút cảm xúc gì, “Khi trở lại ta sẽ bớt chút thời gian đi xem xét.”

Y đang tỏ thái độ gì - Trong lòng Vị Văn nhất thời nóng lên, lạnh lùng mở miệng: “Ta đây phải thay binh lính cảm ơn Tạ đốc quân rồi.”

Bớt chút thời gian đi xem? Ngu ngốc cũng nhìn ra được y đang lấy lệ!

“Không khách khí.” Ánh mắt Tạ Khâm bình tĩnh đảo qua gương mặt tức giận xinh đẹp của nàng, hoàn toàn không để ý tới nét mặt khiêu khích trên mặt nàng, cùng mọi người đi qua trước mặt nàng.

Cái gì chiến tướng ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh, cái gì trí quân nghiêm cẩn – tất cả đều là chó má, bấy bọ! Tên kia cơ bản là một người vô tình! Người như thế cũng xứng làm đốc quân? Võ tướng cả triều đều chết hết rồi sao? Phi!

Vị Văn nâng bát oán hận ăn cơm, gần như muốn bẻ gãy đôi đũa.

“Thực nhìn không ra một nữ tử như cô nương lại ăn cơm thô lỗ như vậy, cơm rơi trên mặt đất còn nhiều hơn ăn vào miệng, thật sự là lãng phí, không biết lương thực eo hẹp sao?” Nhan Tiêu ôm vai tựa vào trước cửa màn trướng, rảnh rang lên tiếng.

“Lương thực eo hẹp?” Hai mắt Vị Văn bốc hỏa trừng mắt nhìn về phía gã, “Lương thực eo hẹp, không phải các ngươi còn thiết yến sao? Một bữa cơm có thể ăn luôn bao nhiêu đôi giày của binh lính?”

“Ai nói thiết yến thì nhất định ăn uống phong phú hả?” Nhan Tiêu dờ khóc dờ cười, “Ngươi hiểu làm gia rồi.”

“Ta hiểu làm hán?” Vị Văn cười lạnh.

“Hôm nay cô nương nhìn thấy những binh lính lạnh đến phát đau kia, cũng hơn phân nửa không phải binh lính.” Nhan Tiêu nghiêm mặt giải thích, “Hoàng thượng muốn khuếch trương lãnh thổ phía Bắc, vốn đại doanh Mạc Bắc không đủ binh lực, cho nên năm trước bọn họ từ Tây Nam điều đến nơi này, lúc trước thấy quần áo bọn họ đơn bạc, lại không thích ứng khí hậu nơi này, gia đã hạ lệnh phân chia những người vốn là các tướng sĩ đến trợ giúp hậu cần, nhưng đều luôn không có cách nào chu toàn toàn bộ.”

Hóa ra là như vậy - Sắc mặt Vị Văn hơi nguôi giận, lại lập tức hỏi: “Vậy bọn họ nên có những đồ vật cần thiết chứ?”

“Ai biết?” Nhan Tiêu nở nụ cười trào phúng mang ý vị thâm trường, “Chuyện này cần phải hỏi những người trong kinh thành.”

Vị Văn nghe vậy, trong lòng hơi trầm xuống.

Trong lúc say, treo đèn xem kiếm, một tiếng thổi kèn liên tục vang lên. Trong tám trăm tướng sĩ dưới trướng, năm mươi cung tên cùng bắn hướng phía Bắc trướng thành. Chiến trường xuất hiện từng điểm nhỏ.

Làn điệu giống nhau, rõ ràng là bài phá trận từ lúc trước Lĩnh Hương Nùng đàn, chỉ là thay đổi bằng tiếng sáo. Không phải là mưa khói Giang Nam, không có đèn hoa lộng lẫy, nơi này chân chính là biên quan phía Bắc trường thành, chỉ có ánh trắng trong trời lạnh lùng, gió lạnh đại mạc, nghe tới phá lệ rung động đến tâm can.

Vàng sáng màu bạc quanh ánh trắng rơi đầy đất, lạnh bạc như sương, trước mắt là biển cát, phập phồng không tiếng động.

Bóng dáng cao lớn đứng ở phía trên gò cát cao chót vót, tư thế nhàn tản mà trầm tĩnh.

Rốt cuộc một người có bao nhiêu vẻ mặt? Giờ khắc này, nàng bỗng nhiên có chút mờ mịt.

Đã từng, cũng có một nữ nhân nói với y lời như vậy, kiên định như thế.

Nhưng mà, sau này thế nào?

“Người đã từng thất hứa chưa?” Qua một lát, y đột nhiên hỏi.

“Cái gì?” Nàng có chút hoang mang.

“Ta nói là, người có từng ước định với một người, một thời gian, đi làm một việc?”

“Có.”

“Người người ước định, vẫn đang chờ đợi việc đó?”

“Chờ đợi việc đó.” Nàng nghẹn lại. “Người thì sao?”

“Ta cũng vậy.” Y lẳng lặng đáp, giọng nói có chút mơ hồ.

“Người chờ đến khi đó sao?” Nàng hỏi.

“Không có.” Y đáp.

“Thực khéo, ta chờ người kia cũng luôn không xuất hiện.” Nàng cắn môi, cảm giác trong mắt nóng lên, “Cho nên người nhất định cũng biết, loại cảm giác chờ đợi này, rất dài mà dầy vò, từ lúc bắt đầu thất vọng đến dần dần tuyệt vọng, là có cảm giác gì.”

“Ta biết.”

“Đây là nguyên nhân người ở lại sa mạc này?”

Cả người y đều cứng đờ, giống như lời của nàng giống như một mũi tên, ghim y tại chỗ không thể động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Đêm tán gẫu

“Ở chỗ này, không có gì không tốt.” Giọng nói Tạ Khâm lạnh lẽo như tảng đá, nhưng không phủ nhận suy đoán của nàng.

“Vì sao?”

“Người có biết đi tới sa mạc này, người phải đối mặt với cái gì không?”

“Ta không rõ.” Vị Văn không hiểu nhìn y.

“Là một sa mạc vô tình lớn hơn nữa.”

Vị Văn ngây người, giọng điệu y bình tĩnh như thế, nàng lại cảm giác được một loại cảm giác thê lương dày đặc, giống như nhiều lần trải qua mệt mỏi và thất vọng khi vượt trăm sông nghìn núi, làm nàng nhất thời nói không ra lời, mà nàng cũng không có biện pháp giải thích một chút kích động trong lòng bản thân ở trong một khắc kia.

“Có lẽ một ngày nào đó, sẽ có người ở cùng người, sẽ có một người như vậy, mặc kệ là triều đình cao, hay giang hồ xa, đều luôn ở bên cạnh người.” Thật lâu sau, nàng mới tìm được giọng nói của bản thân.

“Vì sao muốn người cùng theo?” Y khinh thường cười, “Dạng người gì đi cái dạng đường gì, ta không cần.”

Thật sự không cần sao?

Nàng rất muốn hỏi y, cũng rất muốn hỏi mình. Khi một người muốn có một thứ gì đó lại không thể có thì sẽ luôn cố gắng thuyết phục bản thân hoặc thuyết phục người khác - như vậy những thứ đó không đáng cân nhắc, không có thì như thế nào?

“Ánh mắt của người, vì sao có màu xanh biếc?” Nàng nhin không được lại hỏi.

Y quay đầu nhìn nàng, đôi mắt xanh biếc như hồ nước, ở dưới ánh trăng trong suốt âm u xảo quyết: “Mẫu thân ta là người tộc khác.”

“Vậy bộ tộc kia là?”

“Đã từng là một nước nhỏ trên đại mạc này, sau này diệt vong, tộc nhân lưu lạc xung quanh.” Cho nên, nữ nhân lai lịch không rõ, sinh ra y cũng lai lịch không rõ.

“Ánh mắt bà ấy và nhan sắc cũng giống người?” Vị Văn không xem nhẹ tự giễu trong giọng điệu của y.

“Ừ.”

“Rất xinh đẹp.”

“Xinh đẹp có ích lợi gì?” Tạ Khâm không cho là đúng cười nhạo.

“Nhìn ăn với com cũng không tệ.”

Y ngạc nhiên trừng mắt nàng: “Người luôn nói lời vô nghĩa.”

“Theo ta được biết, tuyệt đại đa số cả đời người theo như lời nói thì hơn phân nửa đều nói lời vô nghĩa, đương nhiên, ngoại trừ đốc quân đại nhân ngài.” Vị Văn tiếp tục múa mép khua môi.

Tạ Khâm dứt khoát bỏ dờ câu nói không có ý nghĩa này.

“Này.” Hiển nhiên có người nhất quyết không tha, không buông tha y, “Người lại thổi một khúc cho ta nghe được không?”

Y nhàu mày: “Ta không vì kẻ nào mà thổi sáo.” Từng làm việc ngục, tuyệt sẽ không tái phạm.

“Vậy ngày đó người ở doanh trại thổi khúc đâm loạn là vì chính mình mà thổi?” Vị Văn quyết định dùng phép khích tướng.

“Đúng vậy thì thế nào.” Mí mắt y cũng không nâng lên, bằng phẳng thừa nhận.

Vị Văn mở miệng nửa ngày, cứ thế nói không nên lời - quả nhiên là cực phẩm! Nói có thể bị y nói đến bước đường cùng, nàng cũng thật sự chỉ có thể thán phục thôi.

Gió đêm khẽ thổi qua, nàng không khỏi rung mình một cái, thân mình co rúm lại một chút.

“Ta phải đi, người chậm rãi thưởng thức.” Y nhảy từ trên gò cát xuống.

“Ta cũng đi.” Vị Văn theo y nhảy xuống – y cho rằng ai cũng giống y, thích hơn nửa đêm ngồi một mình ở chỗ này để gió lạnh thổi vào người?

Đi được vài bước, thân hình cao lớn trước mắt bỗng nhiên nhoáng lên một cái, y quỳ một gối xuống.

“Người làm sao vậy?” Vị Văn đi theo, thấy y mím môi, như đang chịu đau đớn gì đó.

“Nhìn người người cao ngura lớn thân thể khoẻ mạnh, lại bị phong thấp.” Trong doanh trường âm áp, Vị Văn vừa sắc thuốc vừa ngồi trên mép giường trên chọc nam nhân, “Trước kia chịu lạnh lưu lại bệnh căn?”

Tạ Khâm không nói chuyện, trong mắt lại thoáng qua một chút sương mù - cái loại rét lạnh thấu xương kia, cả đời này một lần đã đủ rồi.

“Lấy cái này bôi lên, một lát sẽ không đau nữa.” Vị Văn tắm thuốc nóng lên khăn rồi phủ lên trên chân y.

Màu da của y là màu cổ đồng do rèn luyện kinh nghiệm trên sa trường mà ra, làm nghề y lâu như vậy, không phải lần đầu thấy nam nhân lóa lò, cũng không biết vì sao, giờ khắc này nàng lại cảm thấy có chút câu nệ - có lẽ là y im lặng nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng, quá mức trực tiếp và cực nóng.

Rất kỳ quái, rõ ràng chỉ là một nam nhân lạnh lùng, ánh mắt của y lại giống như có thể làm bỏng nàng, làm cả người nàng đều có chút nóng lên.

“Mặt người đồ cái gì?” Y đột nhiên mở miệng, âm thanh trầm thấp mà khàn.

“Nào có!” Tay Vị Văn run một chút, lập tức phản bác.

“Ta nghe thấy, không cần trả lời lớn tiếng như vậy.” Y tự nhiên trả lời, mà nàng ảo não phát hiện, trong cặp mắt màu xanh lạnh lùng kia, ẩn chứa ý cười đùa giỡn.

Ngón tay tuyết trắng mà mảnh khảnh nắm khăn lông ở trên chân y dè dặt cẩn trọng mát xa, khoan khoái, ẩm áp từ da thịt thấm thấu xương, đau đớn cũng chậm rãi tán đi.

Y giương mắt, nhìn thấy cái trán trơn bóng của nàng, mềm mại lại hơi hỗn độn, sợi tóc tán rơi xuống, xinh xắn xa cách trên đôi mi khẽ lay động, một chút, lại một chút, nốt ruồi màu đỏ giữa trán kia. Dưới ánh nền da thịt của nàng càng trong suốt thông thấu, làm y nhớ tới ngọc Dương Chi tốt nhất, nhẵn nhụi bóng loáng, chỉ là, nàng ấm áp, mang theo mùi thơm nhẹ nhẹ, tấn công vào hô hấp, rất rung động lòng người.

Động tâm - Y trào phúng cười, thu lại nhàm chán mờ màng này.

Chỉ là nữ nhân mà thôi.

“Được rồi.” Y lên tiếng ngăn lại động tác của nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn y, nghe ra xa cách trong giọng điệu của y, giữa lông mày nhíu lại.

“Ta phải đi, ngươi nghỉ tạm đi, cảm ơn.” Y lưu loát quản lý tốt bản thân, đứng dậy sẽ đi tới ngưỡng cửa.

Trong lòng Vị Văn buồn bực không lý do, lên tiếng: “Đứng lại.”

Giọng nói của nàng thanh thúy vang dội, đánh vỡ yên tĩnh màn đêm, giống như trên một mặt hồ yên tĩnh, bị người bỗng nhiên quăng vào một cục đá, vút một tiếng, gợn sóng xuất hiện.

Tạ Khâm hơi chấn động, bỗng dừng dừng bước, có chút không xác định quay đầu: “Ngươi bảo ta đứng lại?”

Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên có nữ nhân dám ra lệnh cho y như vậy.

Luống cuống ngược lại là Vị Văn, nàng đứng tại chỗ nắm chặt khăn ướt trong tay - nàng đang làm sao, kêu gào ở làm gì chứ?

Thấy nàng không nói chuyện, y có chút không kiên nhẫn nhíu mày.

“Buổi tối đắp chăn xong, phải chú ý giữ ấm thì thuốc mới có tác dụng liên tục.” Nàng kiên trì lấy tốc độ cực nhanh nói hết lời, chỉ có trời mới biết đây chỉ là nàng đưa ra lý do thoái thác mà thôi.

Tạ Khâm thất thần, lập tức nhàn nhạt ném một câu: “Nhiều lời.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lễ vật

“Tạ đại nhân, đã chuẩn bị xong tất cả.” Một tên lính nâng bao đồ vào để ở trước án.

“Mở ra.” Tạ Khâm buông bức thư đang đọc trong tay xuống, ngắn gọn lên tiếng.

Bao vải tơ được mở ra, bên trong là một áo choàng lông cáo đỏ như lửa.

“Chất lượng cũng không tệ.” Tạ Khâm đưa tay sờ thử, nhàn nhạt phân phó, “Đưa cho Ngụy đại phu.”

“Gia lại quan tâm nàng như thế.” Đợi đến khi tên lính kia lui ra, Nhan Tiêu đứng ở một bên mới có chút kinh ngạc mở miệng.

Tạ Khâm nhìn gã, bên miệng là nụ cười không rõ hàm ý: “Ngươi cảm thấy kiện áo choàng này thế nào?”

“Thấy quen mắt, rất giống kiện áo choàng trên người Nhiễm công chúa trong đêm cung yến Thượng Nguyên năm nay.” Đêm đó ngũ công chúa tao nhã, điểm tuyệt khuynh thành.

Nghĩ đến đây, trong lòng Nhan Tiêu chấn động, nhất thời trừng mắt nhìn chủ tử của mình: “Gia, không phải là người muốn...”

“Nghĩ cái gì?” Tạ Khâm đùa cợt cười, ánh mắt vẫn dừng ở trên thư, cũng không ngẩng đầu lên, “Ta chưa bao giờ làm mua bán lỗ vốn.”

“Chỉ là nói thực ra thì, Ngụy đại phu và Nhiễm công chúa thật sự có chút giống...” Nhan Tiêu không khỏi than nhẹ.

Tạ Khâm không đáp lời, trong đầu lại hiện lên đêm y mang Hàn Vị Văn trở về, Dung Trạm thấy nàng mặc trang phục nữ nhân vẻ mặt nhất thời hoảng hốt - Tướng mạo vốn có vài phần tương tự, hiện giờ nàng dùng họ “Ngụy” cũng đúng lúc, hi vọng tiền đặt cược này của y sẽ không sai.

“Chỉ là, gia.” Nhan Tiêu nhìn không được chế nhạo, “Thả chạy một đại mỹ nhân như vậy người không đáng tiếc sao?”

“Thế nào, người cảm thấy hứng thú?” Về mặt Tạ Khâm hồ hững, lấy bút ra vẽ phác thảo trên giấy.

“Không có không có!” Nhan Tiêu vội vàng phủ nhận.

“Bên kinh thành có tin tức chưa?” Tạ Khâm thay đổi đề tài.

“Gần đây người Thái tử hoạt động thường xuyên hơn, bên Hiền vương xem như vẫn gió êm sóng lặng.” Nhan Tiêu nghiêm mặt bẩm báo.

“Xem như?” Tạ Khâm mỉm cười, “Người nói hai chữ kia thật hay.”

So với chủ nhân Trương Dương luôn ương ngạnh từ trước đến nay, ngược lại y cảm thấy hứng thú với đầm rồng ở phía Tây hơn, y cũng muốn nhìn xem khi nào chính chủ mới băng lòng xuất hiện.

Màu sắc giống ngọn lửa, xúc cảm mềm mại bóng loáng - trừ bỏ yêu thích không buông tay, nàng không thể tưởng được từ ngữ nào khác để hình dung cảm giác giờ phút này trong lòng. Khi cái áo choàng này xuất hiện trước mặt nàng, quả thật nàng kinh hi vô cùng, thứ nhất không nghĩ tới y vẫn để lại Hỏa Hồ kia, thứ hai càng không nghĩ tới y tìm người làm nó thành áo choàng đưa cho nàng.

Không thể không thừa nhận, phạm là nữ nhân đều thích chưng diện yêu hư vinh.

Đang định choàng thử nó, thì một tờ giấy từ trong áo khê rơi ra.

Vị Văn nhặt lên xem, trên mặt là bút tích màu mực rồng bay phượng múa - không thích nợ nhân tình. Tạ.

Phong cách trước sau như một lời ít mà ý nhiều, thật không biết chữ “Tạ” này của y, là gửi lời cảm ơn nàng hay là bản thân y kí tên, nghĩ đến đây, khoe miệng nàng bất giác khê nhếch lên.

Áo lông cáo dày và mềm mại phủ trên đầu vai, cần cổ nhất thời một mảnh ấm áp, ấm áp từ cổ lan tràn đến toàn thân, Vị Văn thỏa mãn than nhẹ, rốt cuộc luyện tiếu cười ra. Đến buổi tối là đại mặc phía Bắc lại lạnh thấu xương, bởi vì khắp nơi một mảnh hoang vu không có gì che chắn, vì thế gió lạnh lại càng tàn sát bữa bãi, cho dù trong doanh trướng đốt lửa lớn, ngồi lâu vẫn cảm thấy toàn thân lạnh cả người, thời gian này trong doanh trướng cũng có rất nhiều binh lính lần lượt bị bệnh thương hàn, vào ban ngày nàng và vài vị quân y gần như bận không qua nổi.

Lại ngồi xuống lật xem sách thuốc, thân mình đã ấm áp rất nhiều, ánh nến rung nhẹ, quang ảnh ở những chữ viết quen thuộc kia nhảy lên - rề cây vật không nên áp dụng dưới cái nóng mùa hè, cần đợi đến trời đông giá rét tinh hoa được thu vào bên trong... Nàng không khỏi có chút hoảng hốt.

Lúc đó Tuyên Dương rất nghiêm khắc bắt nàng học tập, tìm các chứng bệnh đến khảo sát nàng, muốn nàng kỹ càng viết ra bệnh trạng, phương pháp chẩn đoán, phương thuốc, tình hình dùng thuốc, sau đó y cẩn thận tìm đọc, đến cả câu nói sai cũng sửa từng chữ một, một mình nàng ở trong đêm khuya đọc chữ của y, cúi đầu nhìn trang giấy, người mùi hương của mực như có như không, tưởng tượng thấy hành chữ ôn nhu y viết ở giữa.

Tên cửu châm, các hình khác biệt: Một là Tích Châm, dài một tấc sáu phân; hai là Viên Châm, dài một tấc sáu phân; ba là Đâm Châm, dài ba tấc rưỡi... Bàn tay to lớn của y đã từng nắm tay nàng, nhấn nạy dạy nàng châm kim, nói cho nàng nếu không vui, thì hung hăng châm vào người nộm, không cần nương tay, nhưng xuống tay phải chuẩn, chờ hết giận, lại rút từng châm ra, lại châm lần nữa. Y để lại cho nàng túi châm, nàng luôn dốc lòng trân quý, cùng theo nàng đi Đại Giang Nam Bắc, ngày mới chia xa y, gần như đêm nào nàng cũng không thể say giấc, mỗi đêm đều cần bản thân dùng châm đâm vào huyết thời miên.

Son nhất trình,

Thủy nhất trình,

Thân hương Du Quan na bạn hành.

Dạ thâm thiên trường đăng.

Phong nhất canh,

Tuyết nhất canh,

Quát toái hương tâm mộng bất thành.

Cổ viên vô thử thanh.

(Bài thơ Trường tương tư của Nạp Lan Tính Đức)

Hít sâu một hơi, dựa vào bàn chõ nét mực trên trang sách đã thấm ướt một mảnh, chóiáng vằng thành một mảnh mơ hồ, Vị Văn ngẩng đầu lên tựa lưng vào ghế ngồi, thật lâu chưa động đậy, thẳng đến khi cảm giác lệ trong hốc mắt chảy trở về.

“Ngụy đại phu.” Ngoài màn truyền đến tiếng của Nhan Tiêu.

“Vào đi.” Nàng sửa sang lại cảm xúc của mình cho tốt, nhìn về phía gã đang vén rèm đi vào, “Chuyện gì?”

“Có lẽ Nhã vương đã say, gia muốn mời ngài đi xem một chút.”

Vị Văn run lên một cái, lập tức đáp ứng.

Trong doanh trại cũng không phải chỉ có một mình nàng là đại phu, Tạ Khâm cố ý kêu nàng đi qua, hẳn là có lý do của y. Mặc kệ như thế nào, nàng tính toán đi tới xem tình huống thế nào.

“Tại hạ ở biên cương xa triều đình, sớm nghe nói Nhã vương lỗi lạc phong thái, hôm nay có cơ hội thâm giao, thật sự là cảm thấy rất may mắn.” Trong doanh trường, Đại tướng Trần Vĩnh Niên nhìn nam tử trẻ tuổi ngồi vị trí đầu nào, cung kính nâng chén, “Lại kính Nhã vương.”

Trên gương mặt trong suốt của Dung Trạm đã nhiễm vài phần cảm giác say, hần khếp hờ đôi mắt sáng ước lượng ly rượu hào sảng cười: “Ta chỉ là cầu nhỏ nước chảy, dưới chân chỉ có chỗ này, Trần tướng quân quả thật là đã đi năm sông bốn bể (khắp nơi), kiến thức rộng rãi, sống trên mũi đao, một chén này phải để ta kính ông.”

“Hạ quan sợ hãi.” Trần Vĩnh Niên mỉm cười, “Mỗi người có một số mạng riêng của mình, Nhã vương từ nhỏ phú quý bức người, Vĩnh Niên ngay cả đi khắp nghìn núi, cũng chùn bước như bước lên núi, hơi không cẩn thận sẽ ngã xuống, sau này còn nhờ Nhã vương dúi đất nhiều hơn.”

“Những thứ kia tất nhiên không nói chơi, có rất nhiều cơ hội thảo luận.” Dung Trạm khoát tay, “Tối nay có gió có trăng, nâng cốc ca hát, làm gì tự tìm phiền não?”

“Nhã Vương nói có lý.” Trần Vĩnh Niên phụ họa cười, uống một hơi cạn sạch ly rượu.

“Sao Tạ đại nhân tự lo uống rượu giải sầu, đồ ăn không hợp khẩu vị?” Tầm mắt của ông ta dừng ở người mang dáng vẻ im lặng bên cạnh Dung Trạm.

“Ta không muốn ăn.” Tạ Khâm cười nhẹ, ánh mắt sắc bén đảo qua mặt ông ta, “Không giống Trần tướng quân sau khi tự đến Mạc Bắc, khẩu vị càng ngày càng tốt, làm ta rất hâm mộ.”

Trần Vĩnh Niên cười mỉa: “Tuy rằng Mạc Bắc kém Tây Nam sản vật phi nhiêu, nhưng mọi thứ mọi sự vật đều có chỗ đặc biệt, Vĩnh Niên hiếu kỳ, tránh không được cái gì cũng đều muốn thử một chút.

“Chuyện này ta có thể hiểu được.” Tạ Khâm có một chút cân nhắc bắt đầu nhìn ly rượu rỗng, giọng điệu nhàn tản, “Chỉ là có vài thứ... Giống như thịt cừu trên bàn này, chọn tốt làm tốt tất nhiên là mỹ vị tươi mới, bằng không, lại sẽ làm ra một thân mùi tanh hôi.”

Trần Vĩnh Niên nghe vậy sắc mặt hơi cương cứng, nhất thời không tiếp lời, bên kia Dung Trạm lại cười ha ha, lại rót một ly rượu: “Trần tướng quân, thích uống rượu ngon chớ nhiều lời, chúng ta lại đến - “

Lúc này rèm cửa lại bị người đứng ngoài xốc lên, Nhan Tiêu đi đến, sau theo là một người, chân thành đi vào.

Cầm bảo trắng ngà, cột tóc dài bằng, y phục mặc nghiêm túc, cổ áo vây quanh một kiện áo choàng lông cáo đỏ như lửa, cao quý chói mắt, nổi bật lên một khuôn mặt nhỏ nhắn trong sáng như ngọc. Là một nữ tử, thân hình của nàng xem như thon dài, ngoại trừ phần khí chất tao nhã thoát tục, cũng có một loại phong tình tiêu sái lười nhác, mà đôi mắt trong vắt kia, ở trong phòng đầy đèn đuốc có một loại quyến rũ trong trẻo đoạt hô hấp của người khác.

Ánh mắt Dung Trạm vốn đã mang theo vài phần mông lung dừng ở trên người nàng, cái cốc trong tay lại khẽ run lên, có một chút rượu rơi ra.

Vị Văn lườm Tạ Khâm bên cạnh hần, tầm mắt nhìn nhau, cảm xúc trong mắt y nàng chưa bao giờ đoán ra được.

... ..

Bài thơ Trường tương tư của Nạp Lan Tính Đức

Trường tương tư

Son nhất trình,

Thủy nhất trình,

Thân hướng Du Quan na bạn hành.

Dạ thâm thiên trưởng đăng.

Phong nhất canh,

Tuyết nhất canh,

Quát toái hương tâm mộng bất thành.

Cổ viên vô thử thanh.

Dịch nghĩa

Một đoạn đường núi,

Lại một đoạn đường sông.

Minh lên Du Quan chẳng có ai đi cùng.

Giữa đêm sâu ngàn ánh đèn nơi lều trướng chiếu sáng.

Một canh gió thổi,

Lại một canh tuyết rơi,

Tiếng ồn ào vang động làm quận vỡ cõi lòng nhớ quê của ta, khiến giấc mộng không thành.

Nơi vườn xưa, làm gì có những âm thanh ấy.

Theo thivien.net

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Yêu thích

“Gặp qua Nhã vương, nhị vị đại nhân.” Vị Văn một thân nam trang, vì thế đơn giản cúi người chào, tư thế rất đẹp.

“Ngươi đại phu có việc?” Trần Vĩnh Niên nghi hoặc nhìn chằm chằm nàng.

“Lúc này nghe nói các vị ở trong doanh uống rượu, đã được một lát, thương thế Nhã vương mới khỏi không lâu, tiểu nữ lo lắng cho nên đến xem.” Nói xong Vị Văn liếc nhìn Tạ Khâm, thấy ánh mắt y hồ hững, khỏe miệng lại hơi cong, trong lòng không khỏi nhẹ nhàng thở ra, biết bản thân không nói sai.

“Nhã vương bị thương sao?” Bộ dạng Trần Vĩnh Niên cực kì khiếp sợ, “Bị thương khi nào, người nào gây ra?”

“Không việc gì cả, chỉ là trên đường gặp phải thổ phi sa mạc, đều đã giải quyết rồi,” Dung Trạm mỉm cười, giọng điệu vẫn vô cùng ôn hòa, “Trong đại mạc hoang tàn vắng vẻ này, ngoại trừ thổ phi chẳng lẽ còn có người khác có hứng thú muốn mạng của ta sao - Trần tướng quân, ông nói phải không?”

“Đó là đương nhiên, thân thể Vương gia đáng giá ngàn vàng, cũng chỉ có đám dã phi mất chó kia không biết thái sơn mà thôi.” Trần Vĩnh Niên vội vàng phụ họa cười.

“Nhìn như vậy thôi, nơi này an toàn hơn kinh thành, Tướng quân nghe nói gì chưa, thời gian trước bên trong có thích khách thường lui tới, ta nhớ lấy Tiền tướng quân đang làm nhiệm vụ ở bên trong, khi đó lập tức gió êm sóng lặng, hiện tại trong cung đầu của những thị vệ kia thật sự là càng ngày càng không nhìn xa!”

“Chỉ tiếc hạ quan qua tuổi bốn mươi lại cư trú ở biên quan thâm sâu, không có biện pháp vì thái tử hóa giải nỗi ưu tư, năm đó nếu không phải thái tử cho hạ quan cơ hội tiêu diệt một họ Hàn thị phản loạn từ đó lập công, hôm nay hạ quan cũng không có cơ hội ngồi ở chỗ này đối ẩm với Nhã vương.”

Lúc này Vị Văn đã đi tới trong bữa tiệc Dung Trạm và Tạ Khâm, trong tai nghe nói mấy chữ “tiêu diệt một họ Hàn thị phản loạn”, nhất thời trước mặt bỗng tối sầm, gần như đứng không vững, ngực lập tức đau đớn, cả người nàng cũng nhin không được bắt đầu run rẩy.

Hóa ra đúng là gã! Năm đó mang binh vây khốn, hỏa thiêu Hàn phủ, đầu sỏ gây nên chính gã! Nghĩ đến, lúc này bản thân hành lễ trả lại gã, đối thoại với gã, Vị Văn chỉ cảm thấy ghê tởm buồn nôn.

“Rót cho ta ly trà.” Một giọng nói quen thuộc mà lạnh nhạt đột nhiên truyền vào trong tai, mạnh mẽ kéo nàng thoát khỏi tâm trạng đang gần kề sụp đổ. Nàng sợ run, biểu cảm hoảng hốt nhìn phía Tạ Khâm bên cạnh, y đang nhìn nàng, sắc mặt vẫn luôn lạnh lùng, môi mỏng khẽ nhếch, lặp lại lời nói vừa rồi, “Phiền toái ngài rót cho ly trà, Ngươi đại phu.”

Vị Văn lên tiếng, cầm lấy ấm đồng rót nước nóng vào trong ấm trà, lại chậm rãi rót vào ly trà, đặt cái chén trước mặt y. Nước trà nóng cách chén sứ làm

ấm lòng bàn tay, có vài giọt nước nóng khê tràn ra trên làn da lạnh như băng, làm động tác hạ xuống, đau đớn trong lòng dừng lại, đã không còn kịch liệt như vừa nãy. Lại nâng đầu lên, lại đụng phải một đôi mắt sâu xanh biếc, đang gắt gao nhìn chăm chăm nàng, trong hai hồ nước sâu này rõ ràng chiếu bóng dáng của nàng, đột nhiên, nàng hiểu ý y gọi nàng chăm trà, hóa ra y đã sớm nhìn ra trong thời khắc đó cảm xúc nàng thay đổi.

Nhưng mà chỉ trong thoáng chốc, y lập tức quay đầu đi, tầm mắt không chút nào lưu luyến từ trên mặt nàng thu hồi, sau đó thản nhiên uống trà.

Dung Trạm lại vào thời điểm này nhìn y trên ghế: "Người ta rõ ràng là một đại phu, huynh lại tốt nhĩ, để nàng nhận làm nha đầu pha nước trà rồi."

"Sao vậy, Vương gia đau lòng sao?" Tạ Khâm nhìn hẩn cười như không cười.

Dung Trạm lại lơ đãng, ngược lại cười đến càng sáng khoái: "Tất nhiên là đau lòng."

Vốn tâm trạng Vị Văn phiền chán, bị bọn họ chế nhạo như vậy càng như ngồi trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, trong đầu rất không thoải mái, tính khí nóng nảy ngang ngược bộc phát, lập tức lạnh lùng nói: "Ta đi nấu một bình trà giải rượu, xem ra nhị vị đã quá say rồi."

"Ngụy Văn." Trong lúc nàng đứng lên đó, Dung Trạm lại bắt được tay áo của nàng, giọng điệu dịu dàng: "Đừng tức giận."

Thực ra lấy thân phận hoàng tử của y, y không cần ăn nói khép nép như thế, lúc này cử chỉ của y cũng lớn mật hào phóng hơn trước kia rất nhiều, Vị Văn nhìn vào đôi con ngươi đen nhánh của y, nhất thời do dự không biết thế nào.

Trần Vĩnh Niên nhân cơ hội mở miệng: "Lòng thương hoa tiếc ngọc ai cũng đều có, huống chi Ngụy đại phu quốc sắc thiên hương, phong tư lỗi lạc."

Vị Văn vốn không muốn để ý đến gã, nhưng ngại vì tình thế cũng gây ra nhìn gã, đã thấy gã kia mang về mặt nhing nốt giả tình giả ý, cảm giác chán ghét trong lòng càng tăng thêm vài phần - người này vốn là người của thái tử, có lẽ Dung Trạm và Tạ Khâm đã sớm chuẩn bị Thiên La Địa Võng chờ gã nhảy xuống rồi.

Nghĩ đến đây, nàng mơ hồ cảm thấy được nguyên nhân Dung Trạm khác thường, thì nhẹ nhàng kéo một đoạn tay áo ở giữa lòng bàn tay của y về, yên tĩnh ngồi xuống.

Dung Trạm cười yếu ớt, tiện tay cầm lấy ly rượu trên bàn, Vị Văn nhìn sắc mặt y đang say, nhú mày túm lấy cái chén trong tay y: "Vương gia không thể uống nữa."

Dung Trạm không ngờ rằng nàng sẽ không để ý cấp bậc lễ nghĩa trực tiếp ra tay, nhất thời ngẩn ra, cứ thế nhìn nàng lấy ly rượu ra khỏi tay. Vị Văn cũng không sợ hãi chút nào, không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn lại y, tại thời điểm này, ánh mắt Dung Trạm tối sầm lại, lập tức khẽ thở dài một câu: "Thôi, ta không uống nữa vậy."

Trong giọng điệu kia, lại có chứa vài phần buồn bã.

Ánh mắt Tạ Khâm đảo qua giữa bọn họ, quay mắt đi từ từ mở miệng: "Đêm đã khuya, đêm nay uống đến đây thôi, ta đi tuần doanh trại, trước xin lỗi không tiếp được nữa rồi."

Nói xong y đứng lên, khẽ gật đầu với hai người, lập tức sai bước đi ra bên ngoài. Vị Văn nhìn bóng lưng cao ngất của y, khi màn che xốc lên, một con gió lạnh thổi vào, nàng không khỏi co rúm lại một chút.

"Hạ quan cũng cáo lui, Vương gia có thương trong người, còn thỉnh sớm nghỉ ngơi." Trần Vĩnh Niên hành lễ, cũng đi theo ra ngoài.

Bên trong lều vài bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, ngọn lửa đỏ trong lò lửa khê đung đưa, làm cái bóng dưng ở trên tường màn trướng, lay động một cái, làm cho người ta ở trong yên tĩnh lại cảm thấy tâm hoảng ý loạn.

Vị Văn vuốt ve ly rượu trong tay theo bản năng, bưng lên uống một hơi cạn sạch.

"Chỉ cho quan châu phóng hỏa, không cho dân chúng thấp đèn."* Giọng nói thuần khiết ôn hòa như gió xuân khê đưa, Dung Trạm nhìn về phía nàng, "Không để ta uống, bản thân lại uống, không phải cô nương cũng bị thương trong người sao?"

"Ta mới là dân chúng, mà ngài cũng không là quan châu, mà là hoàng tử đường đường chính chính."

"Hoàng tử thì sẽ như thế nào? Cũng là cơ thể có máu và thịt, cũng có thất tình lục dục, đâm một đao cũng sẽ chết."

Vị Văn bật cười hi hi một tiếng, hiếm thấy khẩu khí hài hước của y, nhất thời buồn cười.

"Tính cách cô nương cũng rất sáng khoái, khi không vui tức giận biểu hiện ở trên mặt, vừa có chuyện vui về lập tức cười lên." Dung Trạm có chút cảm khái lắc đầu, "Đầu năm nay ai cũng đều mang theo mấy tấm mặt nạ để phòng thân, đã không còn bao nhiêu người có thể như thế nữa rồi."

"Nhấn nhin nhất thời chưa chắc gió êm sóng lặng, lui một bước chưa chắc trời cao biển rộng. Thay vì nhường nhịn không làm gì, không bằng làm theo ý mình, dù sao được mất tiếc chi, khổ vui tự ta nếm." Lời này, Tuyên Dương từng nói qua, có lẽ cũng chỉ có y mới làm được tiêu sái tự nhiên như vậy, vung tay áo qua lại không dính chút bụi.

“Lời này ngược lại đặc biệt.” Dung Trâm có chút ngoài ý muốn, không khỏi bất đắc dĩ cười, “Không biết là cha mẹ thế nào mới có sinh ra đứa con như cô nương, làm cho người khác vừa vui vẻ vừa đau đầu.”

Sắc mặt Vị Văn cứng đờ, không đáp lời, không nói một lời uống rượu, cái chén vừa tiến đến bên miệng, một sức lực bỗng nhiên kéo lấy cổ tay nàng, rượu vẩy ra, làm ướt áo bào, nàng chợt bị mang vào một cái ngực rộng lớn, ánh nến đình đầu tối sầm lại, nụ hôn của hắn cứ như vậy mà rơi xuống. Toàn bộ hô hấp của Vị Văn đều là mùi rượu dày đặc trên người hắn, uống rượu cơ thể con người được ủ đến nóng hầm hập, mà nàng lại cảm thấy môi của hắn vô cùng lạnh lẽo, khí lạnh trong lòng nàng đột nhiên tăng lên. Nàng luôn hơi nhếch môi, hai tay gắt gao để ở ngực của hắn, thẳng đến khi hắn chậm rãi nói cánh tay ra.

“Ta nói cô nương chọc người thích, là lời nói thật.” Dừng lại một lát, hắn nhàn nhạt mở miệng, “Đêm nay cô nương tới đây như vậy, ta nghĩ là ước nguyện trong lòng cô nương.”

Vị Văn môi cắn trắng bệch, giữa ngực có dòng luồng khí kích động va chạm, làm cả người nàng đều kiểm chế không nổi run rẩy.

“Đa tạ Vương gia yêu thích.” Nàng dùng hết sức lực toàn thân nói ra một câu.

“Lui ra đi.” Y nhẹ nhàng lên tiếng.

Cảm giác được ánh mắt của hắn vẫn lưu lại ở trên người bản thân, Vị Văn ngay cả dừng khí ngừng đầu cũng không có, xoay người vội vàng thoát đi.

Bên ngoài gió đêm gào thét, đã mãnh liệt lại rét lạnh, nàng một hơi chạy đi mấy chục bước, dưới chân bỗng nhiên vấp một cái, nhất thời té ngã trên đất, đầu gối và trong lòng bàn tay trái xước đau đớn.

Một loại cảm giác mệt mỏi mà ư oải tự nhiên mà sinh ra, nàng quỳ rạp trên mặt đất không muốn nhúc nhích, dưới gương mặt là mặt cát thô ráp mà lạnh như băng, mà lệ trong hốc mắt lại nóng hổi, bồi hồi tràn trề, luôn không rơi xuống.

Không biết qua bao lâu, nàng mơ hồ cảm thấy có một ánh mắt nhìn chăm chú vào bản thân, ngồi dậy quay đầu, có người lẳng lặng đứng ở dưới ngọn đèn tàn, Thiết Giáp màu đen lạnh lẽo nghiêm trang, sau lưng là từng màn trướng doanh địa khổng lồ, giống như y đã đứng yên ở nơi đó thật lâu.

... ..

“Chỉ cho quan châu phóng hỏa, không cho dân chúng thấp đèn.”: Diên Đẳng thời Tống làm quan trấn giữ một châu, bắt mọi người phải ký hủy tên mình (vì chữ “Đẳng” trong tên của y có nghĩa là “lên”, nhưng do cùng âm với “Đẳng” có nghĩa “đèn” cho nên y không cho người xung quanh dùng bất cứ chữ nào có âm “Đẳng”). Kẻ xúc phạm điều luật của y bị cho ăn trọng, cho nên dân chúng nguyên một châu đành phải gọi “đẳng” (đèn) là “hỏa” (lửa). Vì vậy đến ngày Tết Nguyên Tiêu thấp đèn, quan Phủ doãn cho phép dân cư trong khu vực du ngoạn thưởng lãm, đăng bố cáo rằng: “Bốn châu án chiếu quán lệ, phóng hỏa tam thiên” (Châu mình theo thưởng lệ, thấp đèn ba ngày --- viết vậy có khác gì là cho phép “phóng hỏa” - đốt lửa ba ngày).

Vì chuyện đó mà viết hai câu đối: “Chỉ chuẩn châu quan phóng hỏa, bất hứa bách tính điểm đẳng” (Chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn). Dân chúng ai ai cũng vừa tức tối vừa buồn cười. Ngày Tết thấp đèn mà chữ “đẳng” không cho dùng thì còn ra thể thống gì nữa! Có người mượn hai câu đó sau này trở thành một thành ngữ lưu truyền đến ngày nay. Người ta dùng nó để hình dung bọn quan lại xấu xa hoành hành bá đạo, chèn ép dân lành, cho nên bỏ chẳng làm quan, hành hiệp giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Lựa chọn

Bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách quá xa, nàng thấy không rõ vẻ mặt của y. Nàng vẫn không nhúc nhích chờ đợi, từ dưới ngọn đèn dầu đã tắt đi ra, từng bước một đi đến dưới ánh trăng, đi đến trước mặt nàng, bóng dáng cao to gần như che khuất tất cả ánh sáng trên đình đầu nào, che phủ nàng ở trong bóng tối.

Giờ khắc này, bỗng nhiên nàng cảm thấy an toàn.

“Còn không chịu đứng lên sao?” Giọng nói của y vẫn lạnh lùng như băng tuyết, không mang theo một chút độ ấm.

Vị Văn ôm đầu gối, trực tiếp ngồi trên mặt đất, tầm mắt không có tiêu cự nhìn phương xa, chậm rãi mở miệng: “Chuyện đêm nay, là kế hoạch tốt người đã sớm vạch ra?”

“Người đang trách ta?” Y có chút trào phúng hỏi.

Vị Văn lắc đầu.

”Ta không trách bất kỳ kẻ nào, cũng không oán bản thân ta, ta sớm hiểu thiên tai, sinh ly tử biệt, thế gian chứa nhiều sự tình, cũng không phải là ta sai, đều đã xảy ra, như vậy cũng chỉ có thể nghe theo vận mệnh an bài, đối mặt với hiện thực.”

Trong gió đêm, giọng nói của nàng nghe tới như vỡ vụn nhưng lại rõ ràng từng chữ một, Tạ Khâm im lặng nhìn nàng, dưới ánh trăng lông mi của nàng mờ hồ chớp ánh sáng, như cảnh Hàn Mai ngày đông, che rét lạnh sương sớm, có một loại xinh đẹp quật cường mà hiu quạnh.

Đã lâu mà cũng không nghe thấy y nói chuyện, nếu không phải cái bóng cao ngạo trên đất kia, Vị Văn gần như cho rằng y đã rời đi.

”Này, vì sao không đồng ý?” Y đột nhiên mở miệng.

Nàng ngẩn ra, hiểu rõ ý tứ của y.

Vì sao không đồng ý? Nàng cũng muốn hỏi bản thân như vậy – đã gặp vương tử, tại sao không vui?

Nếu Dung Trâm thích nàng đúng theo như lời y, vì nàng động tâm, rất nhiều chuyện từ đây sẽ thuận lợi rất nhiều. Nhưng trong một khắc vừa nãy, ý niệm duy nhất trong lòng nàng chính là trốn.

Nhưng mà nàng lại có nơi nào có thể trốn? Trên đời này, có thể có một trái tim, là nơi cho nàng dung thân? Nàng vốn cho rằng, nàng sẽ nhớ tới Tuyên Dương, nhưng mà ngẩng lên trong đầu cũng trống rỗng, có lẽ đây là tình cảnh chân thật của nàng - không có đường quay về, tương lai cũng một mảnh mờ mịt.

”Làm bất kỳ một chuyện gì đều phải trả giá cao, nếu ngươi đã quyết định, nhiều khó khăn hơn nữa cũng phải kiên trì. Qua không được cửa của chính mình, cố gắng hơn nữa cũng uổng phí.”

Vị Văn chấn động cả người, tái mặt trả lời: “Ta biết.”

”Vậy còn ngươi?” Nàng ngẩng đầu, ngược lên nhìn dung nhan lạnh lùng của y.

”Ta đều luôn biết bản thân đang làm cái gì, muốn cái gì, sau khi trả giá có thể được cái gì.” Tiếng nói trầm thấp vang lên ở trong gió, kiên định như lời thề.

”Chẳng phải tất cả mọi người có thể giống như ngươi.”

”Cũng sẽ không có ai hi vọng giống bản thân ta.”

Trong giọng nói của y có tự giễu và buồn bã nhàn nhạt, làm nàng nhất thời im bật.

”Mười hai năm trước, lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi.” Y lại chậm rãi lên tiếng, “Khi đó ta mười bốn tuổi, ngươi bảy tuổi nhỉ? Ta nhớ được ngươi ngồi ở trên một con ngựa nhỏ màu đỏ thẫm, vênh váo, mắt hứng một chút là roi ngựa trên tay lập tức vung về phía người khác, trước khi ngươi đi ném cho ta một câu nói.”

”Câu gì?” Vị Văn nghe đến xuất thần, hỏi theo bản năng.

”Ngươi nói, ‘Lần sau lại để ta thấy ngươi, ngươi cũng nên cẩn thận!’.”

Rất kỳ quái, bây giờ nghĩ đến tình cảnh ngày đó rõ ràng như trước mắt, trời đầy tuyết trắng, nàng một thân đỏ chói mắt, cao không thể chạm như vậy, ương ngạnh như thế, bướng bỉnh lý lợm như thế.

”Ta - không nhớ rõ lắm” Vị Văn nỗ lực lục lại ấn tượng trong trí nhớ, lại toàn bộ không kết quả.

”Tất nhiên ngươi không nhớ rõ, khi đó bạn chơi của ngươi toàn là con cháu vương công, tiểu thư khuê các, sao sẽ chú ý đến một thứ tử lai lịch bất minh bị chịu văng của Tạ phủ chứ.”

Tạ phủ?

Về mặt Vị Văn không thể che hết kinh ngạc: “Ngươi là con trai của Tạ Chú?”

Phụ thân y hay chính là Tạ Chú “Thiên hạ đệ nhất sử thần” được Hoàng đế khâm phong?

Y gật đầu, sắc mặt càng thêm lạnh lùng u ám.

”Ngươi định ngồi trên mặt đất bao lâu?” Y nói một câu nói, rồi đi thẳng đến phía trước.

Vị Văn sùng sốt, lập tức đứng lên đuổi kịp bước chân của y, sóng vai mà đi với y.

Ánh trăng trên mặt đất phóng ra hai bóng dáng, một dài một ngắn, lấy tốc độ di chuyển giống nhau.

”Lúc ta còn nhỏ đi qua nhà ngươi.” Nàng do dự mở miệng, “Gặp qua hai người ca ca của ngươi.”

Trên thực tế, lúc trước nàng thật sự không biết Tạ Chú còn có nhi tử thứ ba.

”Nếu Hàn gia không xảy ra chuyện kia, cha ta hi vọng ngươi gả cho đại ca của ta.”

”Hả?” Vị Văn kinh ngạc.

”Nếu gả cho hắn có cái gì không tốt?” Tạ Khâm cười lạnh, “Tuổi trẻ đầy hứa hẹn, con đường làm quan thênh thang, không chỉ có là kiêu ngạo của cha ta, mà còn là người tâm phúc trong triều.”

Vị Văn có chút ngoài ý muốn phát hiện trong cặp mắt hồ hững của y từ trước đến nay nhiễm lên mấy phần mãnh liệt: “Nếu chỉ vì địa vị và thân phận nam nhân liền quyết định đối tượng ta thành thân, còn không bằng lúc này ta theo Dung Trạm.”

Tạ Khâm nhìn chằm chằm nàng sau một lúc lâu, bên miệng chậm rãi nở một nụ cười trào phúng: “Thế nào, hối hận rồi hả?”

”Cho tới bây giờ ta đều không biết cái gì gọi là hối hận.”

”Chưa chắc.” Bước chân của y ngừng lại, Vị Văn cũng ngừng, ngửa đầu nhìn y.

”Ngươi rất rõ ràng, có thể vận ngã người của thái tử, hoặc là hắn, hoặc là Hiền vương Dung Thanh, dựa vào sức của một mình ngươi tuyệt đối không có khả năng nên chuyện, mà trước mắt ngươi có thể lựa chọn, chỉ có một người mà thôi.”

Mỗi Vị Văn bị cắn trắng bệch, thật lâu không có hé răng.

Tạ Khâm nói hoàn toàn không sai, sáu năm qua, ẩn núp dưới cuộc sống cảm y ngọc thực an ổn thanh thản vẫn luôn che giấu một linh hồn bị ám mộng quá khứ quần quanh, cho dù bóng dáng tuần tử phong nhã kia cũng không có biện pháp hoàn toàn an ủi thô bạo và oán hận ở trong lòng nàng, từ lúc hắn bỏ quên nàng mà đi ngày đó, nàng đã quyết định không quay đầu lại.

Nếu thời gian không đủ để cho thù hận tan rã, nàng có khả năng có được ôn nhu cũng ít đến thương cảm, như vậy không bằng để tất cả cùng hủy diệt với nàng.

”Như vậy còn ngươi, đã từng hối hận chưa?” Nàng chăm chú nhìn đôi mắt màu xanh thâm thúy, bừng tỉnh thấy một linh hồn tương tự nàng.

”Như ngươi nói.” Lời của y dứt khoát lạnh lùng.

Cái gọi là vĩnh viễn không hối hận, rất nhiều khi cũng không phải không muốn hối hận, mà là càng thêm không có đường lui.

Những đám mây trên trời bắt đầu khởi động, mặt trăng lúc sáng lúc tối. Gió to lại lên, phía sau phản phật lá cờ cổ động, thành một khúc nhịp trống liên miên, dày đặc nện vào trong lòng người.

”Ngươi cứu y hai lần, y sẽ không ép buộc làm khó người khác, người thông minh không cần thiết người khác tổn nhiều võ mồm, ngày sau chính ngươi nhìn mà làm.” Giọng nói trầm thấp từ trong gió truyền đến, “Khóc thì phải một mình trốn tránh mà khóc, cười phải để toàn bộ thế giới đều cùng cười với ngươi, nếu ngươi thật sự biết bản thân muốn đi đâu, như vậy tất cả mọi người sẽ nhường đường cho ngươi.”

Nói xong, y lập tức xoay người rời đi.

Vị Văn đứng tại chỗ nhìn bóng dáng cao lớn kia, lời y nói vẫn còn vang ở bên tai, vẫn giọng điệu cao ngạo lạnh lùng, giờ khắc này, trong lòng nàng đã có một loại âm áp không hiểu sao xuất hiện. Cảm giác như vậy, khẽ thoáng thoáng mà nhỏ bé, ngay cả y cũng không biết. Nhưng mà nàng lại cảm thấy được, tại nơi biên quan sương lạnh, có một người biết quá khứ và hiện tại của nàng, làm lòng nàng từ không yên bất an, rốt cuộc có thể bình tĩnh một ít.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Gặp lại, thay đổi

nhìn lướt qua nét vẽ hai chữ vậy lại kia, trầm giọng mở miệng: “Ngạc Dịch luôn là cái gai trong lòng hoàng thượng, một ngày không trừ, ông ấy quyết không yên tâm.”

”Từ lúc phụ hoàng còn là đại tướng tiền triều thì ông luôn một lòng muốn đoạt lại chỗ này, nhưng luôn không thể như ý nguyện. Chuyến này ông phái ta đi, ngoài sáng là vì tuần sát, thực ra cùng thương lượng với Xương Bình, nếu ta không lấy thành quả về, là tuyệt đối không được.”

”Chỉ sợ là hàng ngũ của các nơi khác cũng đã tranh vượt lên trước rồi.” Tạ Khâm mỉm cười.

Trong mấy hoàng tử, ai lấy được Ngạc Dịch, thì ý nghĩa là từ nay về sau phiên lãnh địa thuộc này thuộc về người đó, cách để vị cũng càng gần một ít –

đó không phải là một lần thử thách của hoàng đế sao? Về phần kết quả, không phải hòa bình tức chiến, mà quá trình trung gian chính là khó bề phân biệt, ai chết vào tay ai, ai cũng không tuyệt đối nắm chắc.

”Sau khi trời tối người sẽ phải theo ta lên đường, chuyện trong doanh đều an bài xong rồi hả?”

”Có thể có chuyện gì?” Tạ Khâm lạnh lùng cười, “Trần Vĩnh Niên kia chính là người gió theo chiều nào thì ngã theo chiều đó, nếu là chiến, tuổi già cũng không nhỏ nữa, vừa vận nhân cơ hội kiểm chút công trạng tốt đường lão, nếu là hòa bình, già nhìn trúng ai già vượt mộng ngựa người đó là được rồi.”

”Lại nói tiếp, thuộc hạ của đại ca ngoại trừ Lý Du, người khác ta cũng không lo lắng.” Nói đến tên này, mi tâm Dung Trạm nhíu lại.

”Sau khi hồi kinh, chúng ta phải 'hợp tác' với hần thật vui.” Tạ Khâm khẽ cao giọng.

”Có thể tiến vào không?” Giọng nói trầm thấp mà lạnh nhạt vang lên ở ngoài trường.

”Có thể.” Vị Văn buông sách trong tay, ánh mắt dừng ở trên tấm màn, nhìn nó bị người đứng ngoài vén lên, bóng dáng cao lớn dò xét tiến vào.

”Có việc?” Nàng nhìn gương mặt luôn không có biểu cảm gì trước mặt, nhẹ giọng hỏi.

”Ngày kia theo chúng tôi đi Xương Bình.” Y ngắn gọn ra lệnh, không hề thương lượng.

”Được.” Nàng bình tĩnh mà lưu loát đáp ứng, không tỏ vẻ giật mình, cũng không có truy hỏi y đi làm chuyện gì.

Tạ Khâm giương mắt nhìn nàng, sâu trong đôi mắt màu xanh lóe lên, nhưng chỉ nhàn nhạt mở miệng: “Không có việc gì, người nghỉ ngơi sớm chút đi.”

Vị Văn không nói chuyện, gật đầu một cái.

Y đi đến cạnh cửa, tay vừa nâng rèm vải, lại quay đầu lại: “Trời Bắc Địa giá rét, mang nhiều y phục chút, người là đại phu, đừng liên lụy chúng tôi.”

Vị Văn ngẩn ra, lập tức nhẹ nhàng lên tiếng, trong mắt cũng không khỏi lộ ra vài phần ý cười, y nhìn nàng, vẻ mặt khê cứng, mặt trầm xuống không nói một lời đi ra ngoài.

Vị Văn cảm thấy thú vị, không khỏi lắc lắc đầu - người này, rõ là... Trong lúc nhất thời nàng lại nghĩ không ra có từ ngữ gì có thể hình dung y.

”Ngụy ty ty, người Trung Nguyên nhìn rất đẹp sao?” Bên cạnh lửa trại vang lên giọng nói trẻ con non nớt.

Vị Văn xoay đùi dè nướng trên giá một vòng, mỡ rơi vào trong lửa, phát ra tiếng ‘xì xì’ mê người, mùi thơm xông vào mũi.

Nàng nở nụ cười, hỏi người đầu trọc bên cạnh rồi nói với đứa bé: “Vì sao Bảo Nhi hỏi như thế?”

”Bởi vì Ngụy ty ty, Nhã vương gia, Tạ đốc quân cũng đều nhìn rất đẹp.”

Vị Văn bật cười, cắt một khối thịt dè nướng để vào trong chén cậu bé: “Này, thưởng cho đệ, có thực mới có sức nói chuyện.”

Bảo Nhi nhếch miệng cười, hoan hô một tiếng chuyên tâm đối phó thức ăn ngon trước mắt, Vị Văn nhìn bộ dạng ăn như hổ đói của cậu bé, không khỏi có chút thất thần.

Đến Xương Bình cũng đã bảy tám ngày, đám người Dung Trạm thương lượng với Xương Bình vương dường như cũng luôn không có tiến triển gì, nếu đến cuối cùng hai nước vẫn tránh không được một cuộc chiến tranh, lại không biết sẽ có bao nhiêu sinh linh đồ thán, gia đình ly tán. Mà lúc này xem ra, hoàng đế quyết tâm muốn trong thời gian trị vì làm ra một thành quả, bằng không vài ngày nay đám người Dung Trạm cũng sẽ không thể đều luôn về mặt ngưng trọng, bộ dạng sầu lo trùng trùng.

Lúc này cách đó không xa mơ hồ truyền đến tiếng bước chân, chính là đoàn người bọn họ, bước chân đều vội vã, vồn gương mặt Tạ Khâm không biểu cảm dường như còn lạnh lùng hơn ngày thường vài phần, ngay cả Dung Trạm cũng hơi nhích môi mặt trầm xuống. Nhan Tiêu liếc nhìn nàng, trong ánh mắt hình như có lo âu không thể làm gì, Vị Văn đoán là có chuyện gì xảy ra, vì thế cũng đứng lên vội vàng đi theo.

Một buồng yên lặng.

Sau khi theo vào trong, suốt thời gian một ly trà, tất cả mọi người không nói một lời.

”Cạch” Dung Trạm ném cái ngọc chặn giấy lúc này luôn thường thức trong tay xuống, tiếng động không lớn, nhưng trong lòng mỗi người đều hơi chấn động.

”Lấy Khắc Tang đổi Ngạc Dịch, lấy đất đổi đất, vốn đã có manh mối sự việc, không ngờ nửa đường chạy ra một Trình Giảo Kim.” Giọng điệu Dung Trạm vẫn không nhanh không chậm, có loại cảm giác căng thẳng, “Thương nhân Giang Nam góp nửa số ruộng đất để quốc gia và dân chúng chống lại

Ngạc Dịch? Đúng là một khoản lớn, thật sự là hành động trung thành yêu nước vĩ đại.”

Vị Văn thỉnh thoảng nghe được hai chữ “Giang Nam”, trong lòng run rẩy.

”Người chúng ta đã bắt đầu tra lai lịch người kia rồi.” Tần Qua đứng ở phía sau chủ tử của mình, trầm giọng báo cáo.

”Một người hôm qua mới đến, có thể thương lượng với Xương Bình vương đến nước này, sẽ không đơn giản.” Giọng nói Tạ Khâm lười biếng, nghe qua lại gần đây hơi thở nguy hiểm.

”Người tới từ Giang Nam?” Ngay sau đó, tầm mắt của y bỗng nhiên khóa chặt chẽ Vị Văn lại.

Vị Văn cứng đờ cả người, cảm giác được ánh mắt mọi người đều tập trung đến trên người nàng, không hiểu sao, tim đập bắt đầu nhanh hơn, nàng có chút hoảng loạn.

”Ừm.” Vị Văn gật đầu

”Trong ấn tượng của người, Giang Nam có nhân vật nào đặc biệt không?” Y tiếp tục truy hỏi.

Ở trong đầu lóe lên một bóng dáng thon dài phiêu dật, trong lòng Vị Văn đau xót, cắn môi lắc lắc đầu.

Ngay cả y là người xuất sắc nhất kia, cũng không có khả năng xuất hiện ở nơi này, ngày đó y đi tiêu sái quyết tuyệt như vậy, thế nào lại có khả năng dễ dàng gặp nhau được?

Thấy nàng không đáp lời, Tạ Khâm cũng không truy hỏi nữa, chính là trong thời gian sau đó ánh mắt luôn vô tình hay cố ý nhìn nàng.

Vị Văn tránh tầm mắt của y, lại không rõ vì sao thể lương và mờ mịt trong lòng lại dâng lên trong lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Phong Hàn

Đã không nhớ được là từ khi nào thì bắt đầu thích một người luôn ngồi ở bên ngoài nhìn lên ánh trăng trong trẻo lạnh lùng vào ban đêm.

Lúc đó ở Giang Nam, mười dặm mây tía trên phố dài, thuyền hoa ca múa mừng cảnh thái bình bên bờ hồ, trong lầu các đèn đuốc sáng trưng, nhưng lại nghĩ không ra khi đó bầu trời đêm có dạng gì. Hoặc là sớm hơn, lúc nhỏ khi ở kinh thành nhìn đèn hoa đăng, giờ kẹo hồ lô đuổi theo nhéo mặt người sư phụ đang chạy trốn, suýt chút lạc đường cũng không biết.

Cho tới bây giờ, đối với cảm giác ban đêm, dường như chỉ còn ở bầu trời sao đại mạc trống rỗng xa xôi, giống như ánh trăng lạnh lùng này.

Đêm đã khuya, chẳng qua là còn có tiếng sáo mơ hồ truyền theo gió mà đến, miên man xa thăm động lòng người. Thường là như thế này, thấy phong cảnh tuyệt đẹp, ăn vào đồ ăn ngon, thì hi vọng người trong lòng cũng có thể ở bên người cùng chia xẻ, ngay như lúc này, rất muốn có một người cùng với mình nghe khúc sáo này.

Khí lạnh từ từ tiến vào, Vị Văn mới phát hiện bản thân đã quên lấy thêm cái áo choàng bên ngoài, nhưng cơ thể lại không động đậy, không muốn trở về như thế. Nhớ lúc trước nàng cũng luôn xiêm y phong phanh, cùng chơi đùa với các bạn trong mùa đông đến nỗi mặt đông cứng đỏ bừng hỏi nàng, nàng nói thẳng ra luôn, nhiệt độ cơ thể đã lạnh thì không khác biệt với nhiệt độ bên ngoài lắm, đương nhiên sẽ không lạnh rồi. Đoàn người bán tín bán nghi, nàng cũng rất sáng khoái nói là cha nuôi nàng nói, sau khi đám người kia tin tưởng và nghe theo, nàng quay người lại thấy Tuyên Dương đứng ở trước mặt, nhìn nàng chậm rãi mở miệng, ta nói như vậy khi nào? Nàng làm mặt quỷ nhanh như chớp chạy xa, lại nghe thấy tiếng cười trầm thấp của y phía sau, êm tai như vậy.

Hồi ức lộn xộn tuôn trào tới, Vị Văn không khỏi hoảng hốt, gió lạnh quất vào mặt, nàng khẽ đỡ lấy cái trán nóng, cảm thấy mơ mơ màng màng, trong lòng biết không thể ở lại như vậy, vì thế đứng lên chuẩn bị đi về.

Bước chân còn chưa bước ra, chỉ cảm thấy ngọn đèn xa xa một mảnh mỏng lung, thân mình mềm nhũn lập tức ngã xuống.

Đúng lúc ý thức mơ hồ nàng cảm giác bản thân bị ôm vào một vòng tay ấm áp, hơi thở quen thuộc tràn ngập vào mũi, trong lòng nàng cả kinh, giẫy dụa suy nghĩ mở mắt ra, lại cảm thấy đỉnh đầu tê rần, càng rơi sâu vào trong bóng đêm màu đỏ.

Văn Nhi.

-- Nàng nghe thấy có người ở bên tai sâu kín thờ dài, giọng nói ôn nhu kia làm nàng sắp rơi lệ. Là ai đang gọi nàng, đã thật lâu, thật lâu không có người gọi nàng như vậy...

Nàng ngủ rồi sao? Linh hồn của nàng đi đâu rồi?

Nàng không muốn làm cái gì mà Hàn công tử, Ngụy đại phu, nàng muốn, luôn luôn là một tiếng “Văn Nhi” nhẹ nhàng này.

Cuộc sống buồn chán sáu năm dài, bởi vì một người cuộc sống cũng chẳng trở nên gian nan như vậy. Cái tay đã từng dắt nàng, ầm ập thật dày, nàng cho rằng đám đông chật chội cũng sẽ không thể lạc đường, đột nhiên, xung quanh sương mù một mảnh, rồi cuộc nàng thấy không rõ bộ dạng của y, chỉ còn lại một mình mình, cô độc lẻ loi đứng tại chỗ, nàng muốn nói cho y, nàng còn chưa đủ kiên cường, không đủ dũng cảm— đã bỏ đi một mình như vậy.

Nàng nỗ lực vươn tay... Ngón tay mảnh khảnh bị người nắm giữ, gắt gao bao phủ.

Lòng của nàng, bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Là ai? Là ai cầm tay nàng? Là y đã trở lại sao?

Giống như từ trong ngủ đông đã lâu tỉnh lại, nàng gian nan mở mắt ra.

Một đôi mắt xanh sâu không thấy đáy, lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng.

Gương mặt luôn không biểu cảm, luôn lạnh lùng trước sau như một.

Tầm mắt chạm nhau, Vị Văn có chút sợ sệt.

Sau khi ánh mắt lợi hại dừng lại ở trên mặt nàng thật lâu, y mân chặt môi mỏng, lông mi sụp xuống, Vị Văn chỉ cảm thấy tay phải nhẹ buông, y dấu điểm dấu vết thu cánh tay về.

“Người bị phong hàn.” Y đứng lên, bóng dáng cao lớn che khuất ánh sáng của ánh nến.

“Thực xin lỗi.” Nàng bình tĩnh nói xin lỗi, không quên câu nói “đừng liên lụy tới chúng tôi” trước khi tới nơi này.

Giữa lông mày của y nhăn lại, lại không nói gì.

“Là người mang ta trở về?” Nàng ngẩng đầu lên hỏi.

“Không phải” Y phủ nhận, “Người khác.”

“Ồ.” Trong đôi mắt màu xanh thoáng qua kinh ngạc, ngay sau đó nàng lại mỉm cười nhìn y, “Mặc kệ như thế nào, cảm ơn người.”

Y trừng mắt nàng.

Cảm ơn y cái gì? Y có chút buồn bực.

Y đứng tại chỗ, lẳng lặng chăm chú nhìn nàng.

Ánh sáng và bóng tối đan xen xuất hiện ở trên mặt nàng, khuôn mặt đẹp đẽ tái nhợt không có màu máu, mà nàng lại nhìn y cười thoải mái, ánh mắt cong thành hình ánh trăng... Cái loại biểu cảm chẳng hề để ý gì, ra vẻ kiên cường... Trong lúc nàng hôn mê y nghe thấy, nàng đè nén gọi hai chữ, nghe không rõ ràng, nhưng hẳn là tên một người... Trong nháy mắt nhỏ bé như vậy, trong lòng của y có một chút phiền chán, y có một chút hoảng hốt.

Y không biết bản thân bị gì, ở trong này ngồi một canh giờ, chỉ nhìn gương mặt ngủ của nàng. Trước mắt chuyện Ngạc Định gấp bách vội vàng ở trên dây cung, chiến hay hòa là quyết định khó khăn, trong đầu chứa nhiều chuyện hỗn loạn không ngừng nghĩ, y không biết lúc này bản thân muốn gì, chỉ biết là khi bản thân nhìn thấy nàng vươn tay, kim lòng không đầu đưa ra nắm lấy.

Cảm giác như vậy, thật tệ.

Kiếp sống chinh chiến, y thích cảm giác bày mưu nghĩ kế, đối với cuộc sống của chính mình cũng như thế. Nhưng gần đây khi gương mặt của người trước mặt này xuất hiện trong tầm mắt thì y sẽ hơi thất thần.

May mắn, chính là “hơi” mà thôi.

Y xoay người, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Tình trạng thân thể vẫn luôn không chuyển biến tốt, bản thân Vị Văn là đại phu lại càng thêm rõ ràng.

Thực ra cũng hoàn toàn không phải do phong hàn gây ra, cái loại mệt mỏi và mệt nhọc này, tràn ngập toàn bộ thể xác và tinh thần, thật mạnh đánh ngã

nàng.

Chính nàng không muốn động.

Đờ đẫn nhìn chằm chằm màn che trên đỉnh đầu, đếm hoa văn phía trên, nghĩ cuộc sống cứ trôi qua như vậy, cũng không có gì không tốt.

Đột nhiên, một loại cảm giác mãnh liệt đang thực sự bóp chặt trái tim nàng.

Có người đang nhìn nàng.

Không biết vì sao, trong đầu nhất thời nhảy ra suy nghĩ như vậy.

Nàng chậm rãi quay đầu, một bóng dáng cao to chiếu lên ở một góc doanh trường.

Canh tư, mọi tiếng động đã sớm im lặng, mọi người ngủ say, sao sẽ có người đứng ở nơi đó?

Ở trong nháy mắt đó tim đập càng kịch liệt hơn gần như làm nàng không chịu nổi.

Ngay sau đó, không biết ở đâu ra sức lực, nàng xốc mạnh chân trên giường lên, ngay cả áo khoác cũng chưa khoác lên đã chạy vội ra ngoài.

Phát hiện phản ứng của nàng, gần như ở cùng một thời gian, bóng dáng kia nhanh chóng chạy đi.

“Đứng lại!” Vị Văn chỉ còn kịp thấy từ xa cái bóng trắng kia lóe lên.

Nàng cắn răng, thân thể còn bủn rủn chưa khỏe, nàng thất thiếu đuổi theo từng bước.

Trong gió, có mùi thuốc nhàn nhạt.

Nước mắt nàng tuôn ra.

Chính là hơi thở như vậy, bao nhiêu ngày nhớ thương tới nay... Ngày đó hôn mê... Hóa ra không phải nàng ảo giác.

Trong đất hoang trống trải, chỉ có một mình.

“Ngươi ra đây!” Nàng bắt lực nhìn khắp bốn phía, giọng nói mang theo nước mắt khăn khăn.

“Ta biết là ngươi, đã đến đây, vì sao trốn tránh không gặp?” Nàng nhẹ giọng năn nỉ, trong lòng đau nhức không chịu nổi, “Ta sẽ không hỏi ngươi vì sao rời đi, thậm chí gặp lại ngươi một lần... Ngươi ra đây, được không?”

Đáp lại của nàng, chỉ có tiếng gió vô tình.

Nước mắt mãnh liệt, rét lạnh thấu xương tàn phá thân thể vốn ốm yếu, nàng ho khan kịch liệt, ho đến quỳ trên mặt đất không dậy nổi, bàn tay che miệng rú xuống, trong lòng bàn tay là màu đỏ tươi nhìn thấy ghê người.

Hóa ra, nàng hoàn toàn bị bị thương nặng như vậy... Nàng cười khổ một cái, đưa tay lục lọi tìm kiếm đồ vật.

“Không thấy ta cũng không sao, cùng lắm thì tất cả trở lại như trước.” Nàng than nhẹ, nụ cười trên môi nhuộm màu đỏ mang theo một chút quyết tuyệt, “Ta nợ ngươi một mạng, trả lại cho ngươi là đúng.”

Nàng chưa nâng cánh tay, cổ tay đã tê rần, cục đá sắc nhọn vốn ở trong tay rơi ra.

“Ngươi làm cái gì?” Giọng nói súc tích trầm thấp tức giận lâu ngày không gặp vang lên ở trong bóng đêm.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên - trắng trong như nước, người trong trí nhớ đứng trước gió, xiêm y màu trắng tung bay phất phới.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Gặp lại

“Rốt cục ngươi chịu xuất hiện rồi sao?” Vị Văn nhìn người trước mắt, nụ cười đẹp đẽ nói không nên lời, trong đôi mắt trào lên mãnh liệt, xóa sạch vui vẻ

biển ảo khôn lường cũng trong trời lạnh lùng như vậy, như hoa Quỳnh chỉ xuất hiện thoáng chốc trong đêm tối rồi biến mất.

(Nguyên văn là “Đàn hoa nhất hiện” câu này nằm trong câu “Đàn Hoa nhất hiện, chi vị Vi Đà”; nguyên cả câu có ý người con gái vì người mình yêu nên mới trang điểm xinh đẹp. Câu này có một điển cố các bạn có thể soát trên gg để tìm hiểu nhé^.^)

Tuyên Dương mím chặt môi, lẳng lặng nhìn nàng, ánh trăng chiếu trên dung nhan tuấn dật của y, mờ mờ ảo ảo, nhưng mà Vị Văn không bỏ qua vẻ hơi hột chán nản trên mặt y.

Rốt cục y khom người, duỗi tay về phía nàng.

“Đứng lên, Văn Nhi.” Y nói, giọng nói trong sáng êm tai, giống như trước, “Trên đất lạnh.”

Trong mắt Vị Văn nóng lên: “Ngươi để ý sao?”

Là ai đã từng dắt tay nàng, một đường đi qua Đại Giang Nam Bắc, Xuân Hạ Thu Đông, sau này là ai buông tay ra trước?

Nàng quật cường không đáp lại, mặc tay y dừng tại giữa không trung, đọng lại thành một tư thế cô đơn.

Y không trả lời, chỉ nhìn nàng chăm chăm, tay chậm rãi thu trở về.

Nàng hận y như vậy, luôn lấy im lặng mà đối mặt với nghi vấn của nàng, đối với nàng, y luôn đang trốn tránh.

“Ta chỉ hỏi ngươi một câu.” Giọng nói của nàng mềm nhũn ra, mang theo mỗi một khó nói lên lời.

Y làm như chấn động một cái, ánh mắt mang theo vẻ phòng bị: “Hỏi cái gì?”

“Vì sao ngươi lại xuất hiện ở nơi này?” Ánh mắt Vị Văn, như dao đảo qua mặt y.

Nhưng mà, nàng vẫn không nhìn ra vẻ mặt của y.

“Ta không cần giải thích với ngươi.” Giọng nói của y bình tĩnh không gợn sóng.

““Người thân bí” theo như đám người Dung Trạm nói là ngươi?” Nàng sớm nên nghĩ đến lúc ảnh hưởng của y ở Giang Nam.

“Ngươi có ý đi theo bọn họ?” Y hỏi lại nàng, cũng khẳng định suy đoán của nàng.

“Đó là chuyện của mình ta, không cần ngươi để ý.”

Nàng trừng nhìn y, lại bỗng dưng sùng sốt - là nàng nhìn sai sao? Vì sao đáy mắt y có khổ sở?

“Ngươi nói rất đúng, ta quả không được ngươi.” Thật lâu sau, giọng nói của y vang lên ở trong gió, “Mà ngươi, cũng không cần hỏi đến những chuyện ta làm.”

Có cái gì đang biến mất... Trong lòng giống như có một dòng cát chảy, dần dần đình trệ, biến thành một mảnh trống rỗng.

Rốt cuộc hai bên càng lúc càng xa.

Vị Văn cúi đầu nở nụ cười, chậm rãi đứng lên.

“Văn Nhi.” Trong khoảnh khắc bước đi, phía sau truyền đến tiếng gọi khẽ.

Nước mắt nàng chảy xuống, bước chân không ngừng lại.

Phía sau yên lặng một mảnh, một bước, hai bước... Chỉ là như thế này đi tới, lại giống như không chỉ là đi ra khỏi tầm nhìn của y, mà là từ đây đi ra khỏi sinh mệnh của y.

“Ngươi thay đổi, Văn Nhi.” Phía sau là giọng nói trong trời lạnh lùng của y, ở trong ban đêm nghe tới phá lệ vắng vẻ trống trải.

Con người thâm trầm như đêm lạnh nhìn bóng lưng đi xa - tính cách của nàng từ trước đến nay luôn cao ngạo, nhưng tuyệt không lạnh lùng. Hơi thở làm y xa lạ như vậy, là từ đâu mà đến? Là cái gì làm nàng thay đổi, là ai làm nàng thay đổi?

“Có lẽ ngươi chưa từng hiểu ta.” Vị Văn hít một hơi thật sâu, lại để lộ tiếng khóc.

Tay bị người phía sau nắm thật chặt, gần như làm đau nàng.

Nàng quay đầu, chống lại ánh mắt của y, sâu bên trong đôi mắt đen như mực, nàng vẫn không thấy rõ. Trong lòng chua xót, giờ phút này càng thêm sắc bén, nước mắt lại tràn mi, nàng cắn răng trừng mắt nhìn y, như một con vật nhỏ bị thương: “Buông tay, hoặc là cả đời đừng buông tay.”

Y coi đây là gì? Tại sao không dứt khoát cho nàng thoải mái?

Tuyên Dương bởi vì lời của nàng mà cả người chấn động.

Tay y nắm chặt cổ tay nàng không nhúc nhích.

Nàng nhìn y, ngực kịch liệt phập phồng.

Rốt cuộc, y chậm rãi nói tay, rũ mắt xuống: “Tì khí suy yếu, mệt mỏi quá độ, phải nghỉ ngơi nhiều, chiều cổ bản thân thật tốt.” (tỳ: lá lách)

Một ngọn lửa cuối cùng trong mắt Vị Văn cũng tối sầm đi, bên miệng chỉ còn lại một nụ cười nản lòng thoải chí, nàng nhìn y, gần từng tiếng mở miệng: “Ta chúc ngươi có được lòng muốn dân trong thiên hạ.”

Là mắt và trái tim nàng bị mù, sao còn hy vọng xa vời y sẽ đáp lại? Nam nhân này, hẳn là vị thần ngàn năm trong bức họa treo trên tường, vô tâm vô tình, được thế nhân kính ngưỡng cúng bái, cần gì phải hạ phàm đến làm hại nhân gian?

Tuyên Dương lẳng lẳng nhìn nàng, ánh mắt phút chốc chuyển sang lạnh lẽo: “Xuất hiện đi.”

Vị Văn xoay người, dưới ánh trăng một bóng dáng quen thuộc ngao nghể đứng thẳng.

“Là ngươi.” Nàng khẽ tức.

Dáng vẻ Tạ Khâm nhàn nhã nâng nâng cây sao trong tay, độ cong trên khóe miệng càng thêm sâu: “Mọi việc đều có đạo lý thứ tự trước sau, đêm nay tâm tình không tốt, vốn định tìm một chỗ thôi cho đỡ buồn, lại đi cũng không được, ở lại cũng không xong.”

“Ngươi...” Vị Văn thẹn quá hóa giận – Đây là gã nói rõ bản thân nghe được cuộc nói chuyện giữa nàng và Tuyên Dương!

“Dương công tử, hạnh ngộ.” Tạ Khâm cũng không để ý tới nàng, ánh mắt dừng ở trên người Tuyên Dương, “Không hổ là Dương gia Giang Nam, quả nhiên Đại Thủ Bút.” (đại thủ bút là một khoản, một số tiền lớn.)

Vị Văn nhất thời ngẩn ra – không ngờ gã biết thân phận thật sự của Tuyên Dương? Lấy họ Tuyên là khi Tuyên Dương theo sự phụ y học y, y vốn họ Dương, mà Dương gia lại là nhà giàu có nhất Giang Nam giàu hơn quốc gia.

truyện chỉ đăng duy nhất tại diễn đàn lễ quý đôn những trang khác chỉ là đồ chuyên đi copy khôn nạn

“Tạ đốc quân cũng danh bất hư truyền.” Tuyên Dương bất động thanh sắc đáp lễ, “Đã quấy nhiễu nhã hứng của ngài, Tuyên mạo cảo từ trước.”

“Ồ, ngài định đi sao?” Tạ Khâm mỉm cười, “Ngày khác còn mời đến trong doanh nói chuyện, ‘òn chuyện cũ, lúc nào cũng hoan nghênh.”

“Đa tạ.” Tuyên Dương lạnh nhạt đáp ứng, ánh mắt xẹt qua mặt Vị Văn, lập tức bước rời đi.

Vị Văn nhìn bóng lưng y đứng tại chỗ.

“Người đã đi xa, còn nhìn cái gì?” Tạ Khâm khẽ xuy một tiếng, bên miệng mang theo một nụ cười lạnh đùa cợt.

Mặt Vị Văn trầm xuống nhìn phía gã: “Ngươi muốn thế nào?”

“Lời này nên là ta hỏi ngươi.” Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, cũng là gã tới gần nhìn chăm chăm vào nàng, đôi mắt xanh sâu không thấy đáy, “Thực ra ngươi đã sớm đoán được người mà ta hỏi ngày đó là ai đúng không?”

“Thì tính sao?”

“Hắn là người Hiền vương, nếu hiện tại ngươi muốn đổi trận doanh còn kịp, không cần đến lúc đó lại làm ra chuyện gì mất mặt.” Trên gương mặt tuấn đạt, vẫn là nụ cười lười nhác, làm người không rét mà run.

“Ngươi không cần mắt chó nhìn người thấp.” Vị Văn giương mắt, con mắt sáng dấy lên tức giận, “Ta chỉ thích y, chuyện này thì làm sao?”

Chỉ thích một người, chuyện này thì làm sao? Cần gì một e sợ tránh không kịp, một suy đoán hoài nghi?

“Thích ai cũng được, không thích cũng được, chuyện này là chuyện của mình ta! Ta sẽ không phủ nhận, cũng sẽ không trốn tránh, lại càng không bởi vậy buông tha cho con đường bản thân phải đi, nếu ngươi lo lắng, lúc nào ta cũng đều có thể đi!”

Gào thét trong gió đêm, nàng gần như khản cả giọng, tóc đen hất lên, có vật gì đó trượt xuống, chột lóc lên.

Mặt Tạ Khâm không biểu cảm nhìn nàng, trong đôi mắt màu xanh không có một chút gợn sóng.

“Hàn Vị Văn.” Y cười nhẹ, “Tính tình của ngươi cũng y như trước đây.”

Lời nói giống nhau, không lâu hần cũng đã nói qua.

Tại thời điểm này, Vị Văn nhớ tới ngõ nhỏ đêm đó, tuyết rơi không tiếng động, tất cả yên tĩnh như vậy, vận mệnh của nàng từ thời khắc đó bắt đầu thay đổi.

”Ngươi đã nói, muốn ta mang ngươi đi.” Ánh mắt của y gắt gao khóa nàng lại, lặp lại quyết định của nàng đêm đó.

”Ngươi cũng nói qua, trên đời từ đây không còn Hàn Vị Văn.” Tầm mắt của nàng không chút nào lảng tránh đón nhận cái nhìn của y.

Về quá khứ, ai cũng bất lực, cũng không thể bởi vì chuyện này mà dừng lại bước chân của bản thân, có lẽ vì yêu thương tim không đủ tiêu sái, nhưng không sao, bởi vì yêu thương một người cho tới bây giờ đều không thể tiêu sái.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Bữa ăn khuya

Nhìn đôi mắt sâu như làn nước trong suốt thấy đáy trước mắt, Tạ Khâm lạnh nhạt lên tiếng: “Đi thôi, sớm trở về doanh nghị ngơi.”

Vị Văn đi theo phía sau y, bước chân y vững vàng có lực, lại đi không nhanh, như là cố ý đang đợi nàng. Một thân y phục màu đen quen thuộc, làm bóng lưng y có vẻ càng cao ngạo, tầm mắt của nàng dừng ở trên bả vai rộng lớn của y, trong lòng lại có một cảm giác bình tĩnh.

”Có phải ngươi đang âm thầm cười nhạo ta?” Nàng vượt qua đi lên, sóng vai cùng y, cảm thấy được tốc độ của y càng chậm.

Y khẽ xuy một tiếng: “Ta muốn cười nhạo ngươi, cho tới bây giờ đều sẽ không lén lút.”

Vị Văn nghe vậy không khỏi buồn bực.

Cát đá dưới chân theo tiết tấu hai người đi lại phát ra tiếng vang có quy luật, cách đó không xa đèn đuốc trong doanh trại ở trước mắt lóe lên.

”Ngươi có người trong lòng không?” Nàng đột nhiên mở miệng, lần thứ hai hỏi y vấn đề giống vậy.

Tạ Khâm nghiêng đầu liếc nàng một cái, dưới bóng đêm đường cong khuôn mặt càng lạnh lùng: “Có.”

Vị Văn nhất thời kinh ngạc nhìn y: “Lần trước ngươi nói không có.”

”Nếu ta đã trả lời cho ngươi biết, vì sao ngươi còn muốn hỏi.” Ngược lại y lại chỉ trích.

Vị Văn bị trách móc đến im lặng không nói gì - người này quả thực còn thay đổi nhanh hơn cả nữ nhân.

”Nàng ấy...” Nàng do dự xem mở miệng thế nào.

”Lập gia đình rồi.” Y lạnh lùng ném một câu, bước chân nhanh một chút, nói rõ không muốn lại tiếp tục dây dưa với nàng.

Vị Văn nhất thời ngớ ra.

Nói đến nước này, là nên dừng lại rồi.

Thực ra trong lòng mỗi người hẳn là có một chút chuyện cũ không muốn người biết, không muốn bị người hỏi, cũng không muốn chủ động đề cập, cho dù là người có bề ngoài mạnh mẽ cũng không ngoại lệ.

Hoặc là, có đôi khi sẽ có người tàn nhẫn với chính bản thân, không thể dung túng bản thân thương tâm thất vọng; có đôi khi cũng muốn tàn nhẫn với người bản thân yêu sâu đậm, xóa bỏ hồ ức về người yêu thương.

”Đói sao?” Nàng đột nhiên hỏi.

”Cái gì?” Tạ Khâm quay đầu, trong đôi mắt màu xanh thoáng qua nghi hoặc, cho rằng bản thân nghe lầm.

”Ta nói là, có đôi bụng không theo ta ăn bữa ăn khuya?” Vị Văn nở nụ cười, khoe miệng cong lên đẹp mắt độ cong.

Nhào bột, thái rau, nấu nước, cán mì, cắt... Trong nồi đun nước trên bếp lò sôi ừng ực, làn khói màu trắng lượn lờ.

Trong nồi cháo bên cạnh, mùi trứng gà rán vàng óng ánh tản mát ra mê người.

Một bàn tay mềm mại như ngọc trắng nhẹ nhàng bỏ sợi mì vào trong nồi nước, có vài sợi tóc tán loạn phủ xuống trên trán Vị Văn, theo động tác của nàng khẽ bay lên, làm cho người ta nhìn không được có xúc động đưa tay vén chúng nó lên.

“Hành lá cắt nhỏ.” Dùng chiếc đũa đảo sợi mì trước mặt, đầu cũng không nâng nàng phân phó.

“Á.” Không thấy có động tĩnh, nàng kinh ngạc nghiêng đầu nhìn phía nam nhân bên cạnh, “Tạ đại nhân, phiền toái ngài nâng bàn tay quý báu, đưa hành lá cắt nhỏ trước mặt ngài cho ta.”

Thình lình chống lại tầm mắt của nàng, biểu cảm Tạ Khâm dường như có một chút cứng ngắc, không nói gì, đưa đĩa nhỏ cho nàng.

Bát sứ trắng bình thường, một lớn một nhỏ, màu vàng trứng rán và hành lá cắt nhỏ xanh biếc đặt ở trên bàn.

Vị Văn bày đũa sạch: “Ăn đi.”

Tạ Khâm lại ngồi ở chỗ kia thật lâu chưa động.

“Sao vậy?” Vị Văn nghi hoặc nhìn y, lập tức cười mỉm, “Là kinh ngạc sao? Thu hồi lời mở đầu đi, ta đã không phải là thiên kim tiểu thư kiêu căng trong trí nhớ của người đâu.”

Tạ Khâm không trả lời nàng, cúi đầu ăn bát mì sợi, biểu cảm trên gương mặt lại càng lạnh lùng, giống như là đang bị buộc ăn độc dược vậy, cũng may Vị Văn sớm thành thói quen sắc mặt y không biết điều này rồi, chỉ bĩu môi, chỉ đề ý trước hết lấp đầy bụng của mình.

Y ăn rất chậm - Vị Văn nhìn không được nhìn trộm y.

Vẫn cảm thấy chính nàng ăn cái gì cũng rất chậm, hôm nay lần đầu tiên phát hiện nam nhân này ăn không ngờ còn chậm hơn cả mình. Nàng hoài nghi nhìn chăm chăm mì trong bát – ngoại trừ nhìn ngon mắt ra, hương vị cũng không nổi bật.

“Nhìn cái gì?” Y đột nhiên ngẩng đầu, bắt quả tang ánh mắt của nàng.

Mặt Vị Văn không hiểu sao như bị phong, lập tức lắc lắc đầu.

“Người làm sao vậy?” Y hỏi.

“Hả?” Nàng nhìn phía y.

“Nói chuyện với người ngu xuẩn quả nhiên vất vả.” Y liếc nàng một cái, mới mở miệng lại khôi phục bản tính độc miệng khác nghiệt, “Không phải người tức giận đến đau đớn trong lòng, đến học máu sao.”

“Không có việc gì.” Đối mặt với sự đặc biệt ân cần thăm hỏi của y, nàng vừa bực mình vừa buồn cười, “Tình trạng cơ thể của ta chính ta rõ ràng.”

“Có người nói với ta, người phải ăn no mới vui vẻ.” Nàng than nhẹ, có chút nhớ Phượng Nương.

Tạ Khâm khẽ nhếch khóe miệng, cười như không cười, khó được không châm chọc nàng.

“Cách làm mì sợi này, là ai dạy người?” Y hỏi, đôi mắt màu xanh thật sâu chăm chú nhìn nàng.

“Một vị bằng hữu.” Vị Văn nhún mày trả lời, “Sao thế, mùi vị được chứ? Đây chính là lần đầu tiên ta vì nam nhân xuống bếp đấy.”

Nói ra, không khí bỗng nhiên có chút không thích hợp.

Vị Văn ảo não cúi đầu, lại nghe thấy y cười khẽ một tiếng, trong giọng nói mang theo trào phúng trước sau như một: “Ta nhớ là người chủ động muốn ta cùng ăn bữa ăn khuya với người nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Liên thủ

“Người chỉ cần trả lời ta một vấn đề đó là được rồi.” Y có thói quen không có việc gì thì thích nói móc người khác, nàng cũng học được tránh nặng tìm nhẹ, “Này, rốt cuộc mùi vị của món mì này thế nào?” lè quý đôn

Tạ Khâm nhìn nàng nở nụ cười, gật gật đầu.

Bên ngoài doanh trường có gió đêm thổi qua, hơi vang dội. Ánh nến hiện ở trên mặt y, làm đôi mắt màu xanh mê người kia càng thêm thâm thúy, Vị Văn không khỏi có chút hoảng hốt.

“Nhìn cái gì?” Ánh mắt y chống lại cái nhìn của nàng.

“Nhìn người đẹp.” Vị Văn chống má, tươi cười ấm áp giống như gió xuân

Bắt đầu từ khi nào, nàng có thể tự tại chế nhạo y như thế? Là vì hiểu y bề ngoài lạnh lùng, nhưng thực ra trong đáy lòng vẫn còn có một chỗ mềm mại?

Nàng cúi đầu thu dọn bát đĩa, có chút tự giễu nở nụ cười – thực ra, y có tính cách gì, cũng không liên quan gì đến nàng.

Tạ Khâm lặng lẽ nhìn bên miệng nàng nở nụ cười không rõ có ý gì, như có điều suy nghĩ.

Bóng đêm đã không sâu thẳm dày đặc như mới vừa rồi nữa, mấy ngày liền ranh giới trắng lười liềm cũng càng thêm mờ lung, càng có vẻ tịch liêu.

“Tạ đốc quân.” Một giọng nói trong trẻo làm dừng bước chân của y.

“Tuyên huynh còn chưa ngủ?” Tạ Khâm xoay người làm vẻ kinh ngạc, bỏ xưng hô phía trước của Tuyên Dương, “Trong nửa đêm sương gió như thế, Tuyên huynh ở bên ngoài cần thận cảm lạnh nhé, nói đi nói lại, tài nấu nướng của Vị Văn cũng không tệ, sớm biết thì lúc này nên gọi huynh cùng ăn chung cho vui.”

“Ý tốt của Tạ đốc quân Tuyên mỗ xin nhận.” Ánh mắt Tuyên Dương lạnh lùng, “Không nghĩ tới ngài cũng thích nói lời vô dụng.”

“Tạ mỗ một kẻ vũ phu, đương nhiên tật xấu rất nhiều, so ra kém hào phóng rộng rãi như Tuyên huynh rồi, vừa ra tay là có thể mua được nửa Ngạc Dịch, thật sự là quốc gia may mắn, dân được phúc rồi.”

“Ai nói ta muốn mua Ngạc Dịch?” Khóe miệng Tuyên Dương xuất hiện một nụ cười trào phúng.

Ánh mắt Tạ Khâm chợt lóe: “Đêm khuya đường dài, Tạ mỗ không dám chậm trễ, vẫn là Tuyên huynh nên vào màn trướng nói chuyện.”

“Cho nên, người muốn Nhận Sa*, không phải Ngạc Dịch?” Tạ Khâm chỉ vào trên bản đồ, sắc mặt ngưng trọng lên.

(*Nhận Sa (Yansha) cách khu Phiên Ngung 9km về phía Đông Nam. Thuộc trấn Lâm Hạch. Là bãi cát lớn đời Thanh, nhiều chim Nhận bay đến đặt chân ở đây nên lấy tên là Nhận Sa.)

“Đúng thế.” Tuyên Dương mỉm cười, “Dù sao ta ở trong mắt Xương Bình vương là đồ đệ không có tài phú mua danh chuộc tiếng, bán nửa Ngạc Dịch ông ta sẽ đau lòng, nhưng Nhận Sa nơi đất cằn sỏi đá này, ông ta cảm thấy lấy ra lừa gạt ta vậy là đủ rồi, ông ta kiếm tiền, ta vì nước mở rộng biên giới, tất cả đều vui vẻ.”

“Huynh và ta nghĩ giống nhau.” Tạ Khâm thẳng thắn thành khẩn mà đáp, “Thực ra chiếm Tang đồi Ngạc Dịch lấy đất đổi đất cũng vô cùng khó khăn, Xương Bình vương sẽ không bởi vì hoàng thượng đã từng mất đất mà luôn canh cánh ghi nợ trong lòng, muốn một lần vất vả suốt đời nhân nhả đoạt được Ngạc Dịch thực tế nhất chính là dựa vào vũ lực.”

Mà Nhận Sa bị coi rẻ nhất, chính là một địa phương nhỏ hoang tàn vắng vẻ, thực ra mặc kệ theo địa hình hay vị trí, nó đều là một cây cầu tốt.

“Chỉ là Xương Bình vương cũng không phải hạng người bình thường, trong triều ông ta cũng không thiếu người tài ba có chí hướng, sớm muộn gì cũng sẽ nhìn thấu mục đích của chúng ta.” Tuyên Dương chỉ ra chỗ sầu lo.

“Cho nên chúng ta phải đánh đòn phủ đầu, hiện tại lập tức chuẩn bị bố trí binh lực, một khi huynh bàn bạc được việc mua bán này, người ngựa của ta lập tức tiến vào chiếm giữ Nhận Sa, như vậy bọn họ hối hận thì đã muộn.”

Chính là ai đi về phía Trần Vĩnh Niên nhấn chìm tin tức này? Tuy rằng là đánh chiến nguy trang đàm phán hòa bình, nhưng Xương Bình vương phòng bị bọn họ rất nghiêm, binh lính đi nhất định sẽ ở dưới sự giám thị của bọn họ, cho nên tùy tiện phái người đi truyền tin, nhất định sẽ làm cho bọn họ nổi lên lòng nghi ngờ.

“Đề Vị Văn đi.” Như là nhìn thấu tâm tư của gã, Tuyên Dương chậm rãi mở miệng.

“Nàng?” Tạ Khâm có chút do dự, nhìn thù hận của nàng với Trần Vĩnh Niên...

“Nàng sẽ đi.” Trên mặt Tuyên Dương vẫn là nụ cười nhẹ nhàng như gió thoảng, lại chắc chắn giống như tất cả đều ở trong bàn tay của y, “Nàng nhất định sẽ đi.”

”Vi sao?” Tạ Khâm nhìn thẳng vào y, xem nhẹ cảm giác khác thường trong lòng mình.

Tuyên Dương vẫn mỉm cười, không nói gì.

Vi sao? Chỉ có tự y biết - bởi vì, nàng là Văn Nhi của y, trong năm tháng làm bạn sáu năm, có thật nhiều chuyện chỉ có bọn họ mới có thể lý giải và ăn ý, người khác vĩnh viễn sẽ không biết.

”Huynh đã là người của Hiền vương, lại vì sao tới tìm ta? Không sợ ta làm trận phản chiến?” Khi y sắp bước đi khỏi, Tạ Khâm nhìn bóng lưng y hỏi.

”Lúc ba nước ở thế chân vạc, Thục Ngô cũng không liên thủ sao?” Tuyên Dương xoay người, khoe miệng cong thành tự tin ngạo nghễ, ”Tối nay ta đã tới tìm huynh, tất nhiên ta biết sẽ không thất vọng, huynh nói đúng không, Tạ đốc quân?”

”Triều đình tranh giành, có người vì danh, có người vì lợi, dường như Tuyên huynh cái gì cũng không thiếu, ta có chút tò mò, rốt cuộc huynh vì cái gì?”

Tuyên Dương nhìn hấn hỏi lại: ”Huynh vì cái gì?”

”Danh lợi.” Tạ Khâm không e dè mục đích của chính mình.

”Thẳng thắn.” Tuyên Dương mỉm cười, ”Ta thích người thành thật.”

”Huynh còn chưa trả lời vấn đề của ta.” Ánh mắt Tạ Khâm sắc bén, ”Là không muốn trả lời sao?”

Tuyên Dương lắc đầu: ”Là không biết huynh có nguyện ý nghe hay không.”

”Ngược lại ta muốn biết có cái gì là ta không nghe được.” Tạ Khâm lơ đãng nhíu mày.

”Ta chỉ bảo vệ người ta muốn bảo vệ.” Tuyên Dương nhìn hấn, từ từ lên tiếng.

Tạ Khâm biến sắc.

Tuyên Dương lẳng lặng theo dõi hấn, lập tức cười nhẹ, vén rèm đi ra ngoài.

Trở ra bên ngoài trước, dưới ánh trăng trên khuôn mặt tuần tú thoáng cười ý lại có chút chua xót - cái gọi là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, nói thật sự là như thế.

Rốt cuộc y biết một năm không thấy, hơi thở lạnh lùng trên người Vị Văn làm y cảm thấy xa lạ là từ đâu mà đến rồi.

”Ngụy Văn.” Dung Trạm đặt chén ngọc trắng trên tay xuống, tươi cười ôn hòa, ”Muốn làm phiền cô nương một chuyện.”

”Vương gia khách khí rồi.” Vị Văn vuốt viên ngọc đen trong tay, hoài nghi nhìn hấn, ”Có việc cứ việc phân phó là được.”

Dung Trạm quay đầu nhìn về phía Tạ Khâm đang lau trường kiếm bên cạnh.

Người kia nhìn Vị Văn một cái, chậm rãi mở miệng: ”Bệnh của của Trần Vĩnh Niên tái phát, đại phu trong quân bó tay không trị được, muốn phiền toái cô nương trở về một chuyến.”

”Cách.” Chén đen trong tay đập vào trên bàn, sắc mặt Vị Văn khế cứng.

”Ông ta thì có bệnh gì?” Nàng khẽ cao giọng lên tiếng, ”Bệnh lao phổi hay bệnh phong? Ta chạy trở về còn kịp không?”

”Vậy là cô nương không đồng ý trở về...” Dung Trạm dò hỏi chăm chú nhìn biểu cảm của nàng.

”Ta đi, ai nói ta không đi?” Vị Văn ngẩng đầu, đón nhận tầm mắt của hấn, ”Nên là người có địa vị như ngài đây, Vương gia.”

”Tạ Khâm sẽ đưa phương thuốc cho cô nương.” Dung Trạm mỉm cười.

Phương thuốc? Vị Văn có chút kinh ngạc nhìn phía Tạ Khâm.

Người nào đó đưa một tờ giấy cho nàng, trong ánh mắt nhiễm lên một chút tán thưởng.

Dung Trạm chỉ cho rằng nàng đơn thuần không thích Trần Vĩnh Niên, mà Tạ Khâm lại biết nàng ở dưới tình huống không rõ chân tướng còn nguyện ý trở về ”xem bệnh” cho Trần Vĩnh Niên là khó xử nàng cỡ nào.

Vị Văn nhìn nội dung trên toa thuốc, cùng với chữ ký tên do tự tay Tạ Khâm viết, không khỏi chấn động cả người, nhìn về phía hai người trước mắt.

”Vậy các người ở chỗ này...” Có thể bị nguy hiểm không?

Trong lúc nhất thời nàng khó có thể nói rõ lo lắng trong lòng - dù sao phương hướng phát triển của kế hoạch, sẽ có rất nhiều chuyện xấu.

”Nhiều nhất năm ngày, chúng ta sẽ về.” Dung Trạm trả lời câu hỏi trong lòng nàng.

”Nếu năm ngày sau thì sao?” truyện chỉ đăng duy nhất tại

”Vậy thì không cần chờ chúng ta, để Trần Vĩnh Niên xin triều đình chiến.” Giọng điệu Tạ Khâm lạnh nhạt, giống như không phải đang nói đến đại sự sống còn, “Trong thư cũng đã nói rõ với ông ta rồi.”

”Ta hiểu rồi.” Vị Văn cẩn thận cất tờ giấy đi, ngẩng đầu cười yếu ớt, ánh mắt thông dong, “Ta phải đi thu dọn hành lý ngay, đêm nay đi, miễn cho đến trễ ‘bệnh càng nặng’.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Viện binh đêm khuya

Khói nhẹ lượn lơ, ánh nến xao động bất an.

Trong lư hương, ánh lửa dòi xuống, tro tàn không chịu nổi sức nặng rơi xuống, trong lòng Vị Văn cũng run theo..

”Chưa tới nửa canh giờ nữa, là suốt năm ngày rồi.” Trần Vĩnh Niên lên tiếng, nhìn nữ tử trẻ tuổi luôn im lặng trước mặt.

Không biết vì sao, chinh chiến sa trường nhiều năm nay nhưng khi ông ta nhìn tiểu cô nương này lại có vài phần cảm giác kiêng kị - trên người nàng giống như có loại khí phách sắc bén bẩm sinh, xinh đẹp rất nhiều làm người khó có thể nhìn thẳng.

”Ta biết.” Vị Văn lên tiếng, vén trướng màn lên đi ra bên ngoài.

Bóng đêm sâu dày đặc, ánh trăng ở trong tầng mây lấp ló, có mấy cái chấm nhỏ lóe ra, lại làm cho người ta cảm thấy càng trong trẻo lạnh lùng. Trước mặt là đồng không hoang dã mênh mông, bóng cỏ rom ở trong gió lay động, phương xa bất chợt truyền đến tiếng gào rú của dã thú.

Ngực buốt vô cùng, mà trái tim như mất tốc độ nhịp trống, điên cuồng mà đánh thân thể.

- - nhiều nhất năm ngày, chúng ta sẽ về.

- - nếu năm ngày sau đó thì sao?

- - vậy thì không cần chờ chúng ta.

Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ đây... Thực ra nàng cũng không cần ở trong này sốt ruột bàng hoàng, một năm này một mình xông xáo, cũng nhiều lần như vậy rồi. Người nhà bạn bè, đối với nàng mà nói chẳng phải quan trọng.

Cùng lắm thì, vẫn thừa lại một mình nàng.

Vài tiếng chiêng vang lên, đã đến giờ tỵ.

Không khí nặng nề trong doanh vào lúc này đạt tới điểm giới hạn, trướng màn bị người xốc mạnh lên từ bên ngoài, bóng dáng thon dài đi vào, ánh mắt mọi người nhất thời đều dừng ở trên người người tới.

”Ngụy Văn kính xin Trần Tướng quân xuất binh cứu viện.” Vị Văn như đinh đóng cột mở miệng, trên gương mặt như ngọc trắng không biểu cảm, chỉ có trong đôi mắt sáng hết sức trong trẻo, người nhìn vào trong lòng khẽ chấn động.

Trần Vĩnh Niên run một cái, sau đó đáp: “Ý trong thư của Nhà vua và Tạ đốc quân là - “

”Trần Tướng quân không phát binh, là tuân thủ nghiêm ngặt mệnh lệnh không sai, cứu hay không cứu, chỉ dựa vào Trần Tướng quân gạt đầu là có thể quyết định, nhưng mà khả năng liên quan đến quốc kế dân sinh, nghiệp lớn nghìn đời, còn mời ngài cân nhắc.”

Ý trong lời nói của nàng đã rất rõ ràng, nếu tương lai thái tử vào chỗ, như vậy, hôm nay Trần Vĩnh Niên không cứu đối với hắn ta mà nói là kẻ sách hay, vậy nếu Dung Trạm có thể thoát được một kiếp này nhập vào Đông cung thì thế nào?

Tất cả, đều xem ông ta lựa chọn thôi.

Trần Vĩnh Niên thong thả lui tới vài bước, bỗng dừng đứng lại, nhìn chăm chăm nàng trầm giọng mở miệng: “Diệp Tướng quân nghe lệnh, lĩnh hai ngàn tinh nhuệ cứu viện Nhã vương!”

Vị Văn thở phào nhẹ nhõm một hơi, mới phát hiện trong lòng bàn tay mình tất cả đều là mồ hôi.

Bóng đêm bao phủ xuống, hai ngàn thiết kỵ như ngôi sao rơi xẹt qua cửa doanh trại, đi thẳng đến chỗ sâu trong chỗ hoang vu.

Một tiếng hô quát trong trẻo vang lên, bóng dáng màu trắng theo sát mà lên, Vị Văn cười ngựa chạy tới phía trước đội ngũ.

“Trần Tướng quân...” Có người do dự lên tiếng.

Trần Vĩnh Niên nâng tay ngăn lại nghi vấn của gã, mắt thâm trầm nhìn bóng dáng phía xa, chậm rãi ra tiếng: “Người này không thể khinh thường.”

Chỉ là, rốt cuộc nàng có lai lịch gì? Chẳng lẽ thật sự là đại phu?

Thế lửa ngất trời.

Bóng đêm tối tăm âm trầm bị ánh lửa đỏ vạch ra miệng vết thương rất lớn, có vẻ đặc biệt tanh máu quỷ dị.

Gió đêm đập vào mặt mang đến hơi nóng và hơi thở cháy khô, hun đến người khó có thể hô hấp.

Ánh lửa đỏ làm đôi mắt nhìn mờ đi, mơ hồ có người bên tàu kêu rên, thiêu đốt màn vải màu trắng bay đầy trời, như cờ xí chiều hôn..

Sắc mặt Vị Văn trắng xanh.

Hành dinh ngày trước của Xương Bình đã hoàn toàn thất thủ trong biển lửa... Kết quả đã xảy ra chuyện gì? Nàng cảm thấy yết hầu khô ráp, cả người như nhũn ra, gần như muốn từ trên lưng ngựa nhảy xuống.

“Nguy đại phu - -” Có người gọi nàng.

Ngay sau đó, roi tàn nhẫn hạ xuống, ngựa đã chở nàng bay nhanh mà đi.

Mặt bắt đầu bị phỏng phát đau.

Trong gió, có mùi nàng quen thuộc.

Văn Nhi.

Có người đang gọi nàng.

Nếu không quay về, sẽ không kịp nữa mất.

Biển lửa tàn sát bờ bãi, ở trước mắt nàng mơ hồ một mảnh.

Nếu khi đó nàng trở về, có thể cứu ai ra hay không, như vậy nàng cũng không cần cô đơn đến nay?

Văn Nhi.

Tiếng gọi thê lương âm ỉ đánh sâu vào màng tai, nàng lệ rơi đầy mặt.

“Người làm gì thế?” Tiếng gầm lên giận dữ vang ở bên tai, cả người nàng đều bị kéo từ trên lưng ngựa xuống, chặt chẽ vây vào trong đôi vòng tay cứng như sắt, kịch liệt và chạm làm nàng đau nói không ra lời, ý thức lại trong một khắc kia rõ ràng rất nhiều.

“Người không muốn sống nữa hả? Cả người lẫn ngựa đi vào trong biển lửa?” Tạ Khâm trừng mắt nhìn nàng, sắc mặt xanh mét, bên má không rõ là vết máu hay bụi đất.

“Người không có việc gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Vị Văn bắt được cánh tay y, nước mắt lại thế nào cũng dừng không được, “Hắn ở nơi nào? Người có thấy hắn không?”

“Ai?” Giọng nói Tạ Khâm lạnh lẽo như băng, “Dung Trạm hay Tuyên Dương?”

“Tuyên Dương!” Nàng đẩy y ra đứng lên, sốt ruột nhìn quanh khắp nơi.

”Cẩn thận!” Tạ Khâm một phen kéo nàng, trở tay rút kiếm đâm về phía binh lính đánh lén.

Lúc này Vị Văn mới phát hiện xung quanh có mấy binh lính của Xương Bình, đao thương chói lọi chiếu thẳng vào mắt, nàng đoạt được một cây đao, cùng sóng vai chiến với Tạ Khâm.

”Hắn không có việc gì.” Như cảm giác được thân thể nàng run rẩy, Tạ Khâm trầm thấp lên tiếng, tay phải xẹt qua ánh sáng, hai người ở trước mặt y ngã xuống.

Không đợi Vị Văn ra tay, y đã lưu loát giải quyết kẻ địch quanh mình, bởi vì chém giết mà đôi mắt xanh có vẻ phá lệ lãnh khốc nhìn chằm chằm nàng: “Sao ngươi lại tới đây?”

”Ta lo lắng, Trần Vĩnh Niên cũng phái hai ngàn cứu binh đến.” Nàng nhìn y, hô hấp dần dần bình ổn lại.

”Ngươi lo lắng?” Tạ Khâm hừ nhẹ một tiếng, trong giọng nói mang theo trào phúng nồng đậm, “Ngươi lo lắng cho ai?”

”Ta...” Vị Văn cắn môi, giờ phút này giải thích thế nào cũng dư thừa.

”Đi mau, ít nói nhảm.” Y lạnh giọng đánh gãy, lời kéo nàng nhanh chóng rời khỏi chỗ hiện tại.

Sương khói bị gió nâng lên kéo dài đến mấy dặm, Vị Văn nhắm lại đôi mắt bị khói làm đau nhức, tiếng gió lọt vào tai, dần dần che giấu tiếng lửa cháy rơi xuống, trong đầu hiện lên Bảo Nhi ngày thơ ỏi nụ cười, hai tay nàng đặt ở giữa lưng Tạ Khâm không khỏi hung hăng nắm chặt.

Lại một lần nữa, nàng thoát khỏi địa ngục nhân gian.

Đều không phải không biết sinh mệnh yếu ớt, cũng hiểu rõ sinh ly tử biệt ở thế gian này sẽ luôn không dừng lại.

Cho tới bây giờ, nàng đã không cách nào phân biệt, kết quả giữa sinh và tử bên nào khôn khổ hơn.

Trong hô hấp là máu và mùi mồ hôi đan vào nhau, nàng ngẩng đầu, lọt vào trong tầm mắt là đường cong khuôn mặt lạnh lùng – hẳn là y đã quen máu tanh chém giết trên sa trường cho nên sớm thờ ơ với tử vong?

Liếc mắt nhìn lại, đầy trời mây đen thế nhưng bắt đầu tiêu tán, có chút ánh sáng chiếu xuống, bóng đêm sâu thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Mộng寐

Vừa tới doanh trại, chúng tướng sĩ từ rất xa dâng lên. Tạ Khâm không nói một lời ôm nàng xuống ngựa, đi phía trước, mới đi chưa được mấy bước, thân hình cao lớn đã lung lay một cái, nháy mắt y lấy kiếm chống đỡ thân thể của chính mình, trong lòng Vị Văn trầm xuống, vội vàng tiến lên, vừa đỡ lấy y thì đã lập tức phát hiện hai tay bàn thân ướt sũng, dưới ánh lửa lại tràn đầy máu tươi. Nàng quá sợ hãi, dò xét giữa lưng y, mới phát hiện áo nơi đó đã sớm bị máu làm ướt sũng, bởi vì y mặc áo màu đen, cho nên lúc này nàng mới hoàn toàn không phát hiện.

”Đi y đứng lên.” Nàng phân phó hai bên, không phát hiện giọng nói của mình khẽ run.

Các tướng sĩ nâng Tạ Khâm lên giường, Vị Văn cẩn thận kéo áo của y ra, một vết đao khủng bố dài mà sâu xuất hiện trong tầm mắt, cho dù là sớm làm nghề y nhiều lần nàng cũng không khỏi chấn động cả người.

Y bị thương lúc nào? Khi cứu nàng? Vết thương nặng như thế, làm sao y có thể chịu đựng được một quãng đường dài như thế? Lúc này nàng ở trên ngựa còn mắt không chế ôm chặt hông y, vì sao một tiếng y cũng không nói mặc nàng làm bừa?

Trong lúc nhất thời, trong mắt nàng toan nóng, tay để ở trên vết thương, khó có thể kiềm chế mà run rẩy.

”Ngươi đại phu?” Có người sốt ruột thúc giục nàng.

”Thế nào?” Tạ Khâm nhìn thẳng nàng thấp giọng hỏi, môi mỏng không một chút máu, nhìn ra được y đang dùng tất cả sức lực ý chí để chống đỡ.

Vị Văn nhìn y, một câu cũng không nói nên lời.

Nàng thế nào? Trong đầu im lặng trống rỗng.

”Ngươi tránh ra.” Một giọng nói quen thuộc mà trầm khể vang lên ở trên đỉnh đầu, Tuyên Dương lời nàng tới một bên, “Đề ta tới xem.”

Vị Văn giống như đứa nhỏ bần khoản bất an, lẳng lặng lui tới một bên, nhìn Tuyên Dương xử lý miệng vết thương của Tạ Khâm.

Đêm nay nàng biểu hiện rất tệ, từ đầu tới cuối đều không biết rốt cuộc mình đang làm gì, nên làm gì – giống như kẻ ngốc.

Đột nhiên, có xúc động muốn khóc, từ bảy năm đó, nàng rất ít khi yếu ớt như hiện tại.

Nàng không biết bản thân bị làm sao, chỉ có thể vô ý thức thắt chặt ngón tay, nhìn một chậu nước xanh đưa vào, một chậu máu loãng đưa ra. Bóng người ở trước mắt nàng lóe lên, đen, trắng, bụi... Nàng lại nhìn không rõ lắm.

“Đi rửa tay, thật bẩn.” Tuyên Dương không ngừng đầu, nhàn nhạt phân phó, “Biết nên sắc thuốc gì chứ?”

Vị Văn ngẩn ra, vội vàng gạt đầu, nhanh chóng đi ra bên ngoài.

Trên trán Tạ Khâm tràn đầy mồ hôi, đôi mắt xanh gắt gao khóa lại bóng lưng nàng, cho đến khi nàng rời đi.

Ánh mắt Tuyên Dương không lộ dấu vết đảo qua mặt y, động tác trên tay hơi dừng lại.

- - -

Vị Văn sắc thuốc xong muốn đưa tới trường ngủ của Tạ Khâm, đúng lúc thấy Tuyên Dương từ bên trong ra ngoài. Trên mặt hắn có vẻ mệt mỏi, nhưng không chút nào giảm nhả nhận.

“Y không có việc gì chứ?” Nàng hỏi, giọng điệu có chút không được tự nhiên.

“Thật sự là ngoài ý muốn khi người hỏi ta vấn đề này.” Khóe miệng Tuyên Dương nâng lên một độ cong đùa cợt, con ngươi đen lẳng lặng nhìn nàng, “Dưới tay ta khi nào thì có người chết chưa?”

Vị Văn nhất thời nghẹn lời, biết bản thân nói lỡ - nàng choáng rồi sao, sao có thể hoài nghi y thuật của y?

“Lúc này người ở chỗ nào?” Nàng gọi lại y trước đi bước đi.

Y cũng biết, nàng luôn tìm y?

Tuyên Dương dừng bước, nhưng không quay đầu, chỉ thấp giọng rên rỉ: “Ta gặp người rồi.”

Lửa lớn tàn sát bờ bãi hành dinh Xương Bình, một đường đến doanh trại, y luôn cách nàng không xa, chính là nàng hoàn toàn không thấy y mà thôi.

“Cái gì?” Vị Văn không nghe rõ lời y nói.

“Không có gì, người đi chăm sóc hắn đi.” Tuyên Dương lạnh nhạt lên tiếng, “Ta cần nghỉ ngơi.”

Vị Văn đứng tại chỗ sợ sệt nhìn bóng lưng y một lát, mới buồn bã mất mát đi vào trong doanh trại.

- - -

Tạ Khâm đã bất tỉnh rồi, từ trước đến nay khuôn mặt lãnh khốc bởi vì chịu đau đớn mà có chút ủ rũ.

Vị Văn đặt thuốc lên bàn, trong lúc nhất thời có chút do dự, không biết nên hay không nên đánh thức y.

Ngũ quan sâu sắc như được đao điêu khắc, nhấp nhẹ môi mỏng... Y nhắm mắt lại, thoạt nhìn chẳng có tính xâm lược.

Bắt đầu từ đêm trắng sân cáo đó, nàng không thích ngao khí và sắc bén không coi ai ra gì của y, giống như tất cả ở dưới tầm mắt y đều không thể nào trốn.

Lại luôn liên lụy y nhiều nhất.

Tầm mắt dừng ở trên làn khói nóng bốc lên từ trên bát thuốc, nàng nhìn không được thờ dài - nàng không muốn y chết.

Như lời y nói, nàng là đồng bọn hợp tác của y, đã ở trên cùng một thuyền, nàng cũng không hy vọng bản thân bỏ lỡ một chỗ dựa vững chắc.

Muốn bắt mạch thay y một lần nữa, ngón tay vừa để trên cổ tay y, lại bị y trở tay nắm giữ, nắm quá chặt, đau đớn bất ngờ không phòng ngự làm nàng sắp rơi lệ.

Nhưng mà lực nắm của y bỗng nhiên thả lỏng, nàng giương mắt, lại tiến vào sâu trong đôi mắt thâm thúy ấy, có chút mờ lung trong gợn sóng ngọc bích, nhưng lại quán quanh một chút vẻ u sầu.

Nàng ngậy ngấn cả người, cứng ngắc tại chỗ - đó là y sao? Ánh mắt đau đớn mà ôn nhu, sẽ xuất hiện trong mắt một người từ trước đến nay luôn lãnh khốc vô tình ư?

Một cái chớp mắt này, nàng gần như nín thở, e sợ hô hấp bản thân đánh nát cảnh tượng huyền ảo kỳ lạ trước mắt.

”Lan Nhi...” Y khẽ than nhẹ, giọng nói trầm khề làm cho người ta có loại chua xót đau lòng, “Vì sao giả cho hắn?”

Vị Văn không khỏi run lên – tất cả trước mắt không phải ảo giác của nàng, mà là y thần chí không rõ nằm mơ... Hoặc là nói, là khát vọng trong nội tâm.

Lan Nhi...

Hóa ra, người trong lòng y, gọi là Lan Nhi.

Chính là cái tên này, chiếm cứ một góc mềm mại duy nhất trong ngực y.

Người có người trong lòng không? Nàng nhớ được bản thân hỏi y.

Có, lập gia đình rồi. y nói.

Là còn yêu nhĩ, cho nên ở thời điểm yếu ớt nhất, giải phóng khát vọng trong lòng ra ngoài.

Hồng bét.

Nàng thật ghen tị... Có người, cũng nhớ nàng như vậy không nhĩ?

”Lan Nhi.” Y lại gọi, nhu tình trong mắt ánh mắt màu xanh gần như hòa tan nàng.

Nàng trở lại nắm giữ tay y, nước mắt rơi xuống.

”Ta ở đây.” Nàng nhẹ nhàng mà trả lời.

Rất cuộc y yên tĩnh lại, yên tâm mà nhắm mắt lại, lại lần nữa chìm vào trong giấc ngủ say.

Trên bàn thuốc đã lạnh, cần sắc lại một chén nữa.

Vị Văn đứng lên, lại phát hiện y nắm tay nàng không buông.

Nàng kinh ngạc nhìn gương mặt tuấn tú thật lâu, ngồi xuống một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Lan Nhi

Mây dày đặc cuốn đi mọi thứ, tuyết rơi lộn xộn.

Y xoay người xuống ngựa, bước nhanh lên bậc thang.

Cửa lớn vừa kéo ra một khe hở, đã bị y mạnh mẽ đẩy ra, xông vào.

"Tam thiếu gia!" Người giữ cửa thấy khuôn mặt lạnh lùng của y, kinh ngạc la lên.

"Tránh ra!" Y nóng nảy gầm nhẹ, vội vàng chạy lên phía trước.

Khắp nơi giăng đèn kết hoa, vui sướng.

Đèn lồng lớn màu đỏ chói mắt treo dọc theo hành lang dài uốn lượn lắc lư ở trong gió, giống như thế nào cũng nhìn không tới tận cùng.

Người làm đốt đèn lồng nỗ lực đuổi theo y, gọi y.

Y bỗng dừng đứng lại, sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm chữ “hỷ” dán trên cửa sổ.

Cửa bị người nhẹ nhàng kéo ra, nữ tử mà y nhớ nhưng một thân xiêm áo rực rỡ đi ra, hoa đào xinh đẹp nở rộ.

Cách bông tuyết bay, y thấy không rõ biểu cảm của nàng.

"Lan Nhi" Ngày đêm bên ba đi gấp, giọng nói của y đã khàn khàn không giống bình thường. "Vì sao gả cho hắn?"

Trên người, là thiết giáp từ quân doanh mà đến còn chưa dỡ xuống, giờ phút này nặng làm y thở không nổi, lạnh lẽo làm trái tim của y đều nhanh đông lại. Nàng lắc đầu, theo bước chân y tới gần mà vội vàng lui về phía sau.

"Nàng sợ ta?" Y ngạc nhiên dừng bước, cười khổ nhìn trong suốt trong mắt nàng, "Nếu nàng muốn vinh hoa phú quý, sau này ta cũng có thể cho nàng."

Chính là, nàng chờ không kịp, hiện tại nàng đã sắp lấy được.

Trên búi tóc Như Vân, trăm vàng Phi Thúy làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn như ngọc của nàng - chỉ là xinh đẹp như vậy, không bao giờ thuộc y nữa.

Tầm mắt dừng ở trên cổ tay nàng, rỗng tuếch.

Đã từng, nơi đó đeo vòng tay ngọc trắng y đưa, không là đồ gì quý, cũng là một mảnh thật lòng của y.

"Tam đệ." Một tiếng gọi từ sau người truyền đến.

Chỗ rẽ trên hành lang dài, nam tử thân khoác cẩm bào lông chồn chậm rãi mà đến, tư thế thong dong quý khí trước sau như một.

"Hôn lễ của vi huynh thiếu đệ, thật là có chút tiếc nuối." Nam tử từng bước một đi lên bậc thang, ôm lấy thê tử mới cưới, trên cao nhìn xuống cười, "Đệ đường xa mà đến, hẳn phải nghỉ ngơi thật tốt mới phải."

Y ngẩng đầu nhìn đôi phu thê trước mắt, chăm chú nhìn thật lâu sau, môi chậm rãi nở một nụ cười chế giễu lạnh lùng, dưới bóng đèn đôi mắt màu xanh sâu thẳm như hồ nước, làm người ta không dám nhìn thẳng.

"Tân hôn vui vẻ, đại ca đại tẩu." Y mở miệng, lạnh nhạt trong giọng nói đến bức người.

Ném một câu này, y không chút nào lưu luyến xoay người.

Tuyết rơi càng lúc càng nhiều, phủ cả dấu chân để lại trên nền tuyết.

Mùa đông một năm kia đặc biệt lạnh.

Đau đớn.

Y che ngực, muốn nhịn xuống loại cảm giác hít thở không thông không dễ chịu.

Mở mí mắt nặng nề, cảm giác thứ nhất là giữa lưng nóng giống như nướng da thịt, sau đó trước mặt xuất hiện một gương mặt yên tĩnh nằm ngủ.

Không có biện pháp phủ nhận, quả thật bộ dạng Hàn Vị Văn không tệ. Trong những nữ nhân y thấy, nàng là thượng phẩm.

Nữ nhân đẹp, lấy hoa so sánh, có đẹp và tinh nghịch như Lan, có tươi đẹp như Mầu Đơn, mà nàng giống như một gốc cây Tường Vi dưới ánh trăng, thanh nhã mê ly, thanh lãnh tươi đẹp, lại cả người có gai - càng nhớ lại đêm gặp gỡ ở đại mạc, nàng cầm cung mà chống đỡ, áo trắng như tuyết, dây cột tóc bay bay, trong nháy mắt trong lòng y có cảm giác như vậy.

Rất kỳ quái, có loại xúc động muốn chạm vào nàng, sau đó mới phát hiện ngón tay đan xen vào nhau.

Màu da của nàng nhắn nhụy trắng nõn, đối lập với bàn tay màu đồng cổ của y, mà ngón tay nàng mảnh khảnh dây dưa với y, nhìn làm cho người ta yêu thương.

Đây là có chuyện gì?

Y hơi giật mình, nhấn đầu lông mày.

Muốn thu tay, lại quấy rầy nàng.

Vị Văn từ trên khuỷu tay gian nan ngẩng đầu, hai tròng mắt còn có chút mơ màng.

"Tĩnh?" Giọng nói của nàng khàn khàn mà gọi cảm, dưới ánh nến nốt ruồi đỏ trên mi tâm càng thêm xinh đẹp.

Ánh mắt y buồn bã, bàn tay to giữ chặt tay của nàng, cúi đầu hôn môi nàng.

Nụ hôn này tới rất đột ngột, Vị Văn cả kinh gần như quên lập tức đẩy y ra, chỉ nhìn thấy đôi mắt y sâu như hồ nước, bao phủ đỉnh mà đến... Lưỡi của y

cực nóng, giao hoạt dụ dỗ, công chiếm được lãnh địa trong lúc nàng không hề phòng bị.

Nàng khiếp sợ lui ra phía sau - y bắt được cánh tay nàng giận dữ giờ lên, giương mắt nhìn chăm chăm nàng: "Lại muốn đánh ta một lần nữa, hả?"

Vị Văn nhìn y, ngực phập phồng kịch liệt, sau đó dùng sức đẩy kiềm chế của y ra.

"Thừa nhận đi, ngươi cũng không bài xích ta." Y làm càn nâng hàm dưới của nàng, cố ý chống lại ánh mắt hoảng loạn của nàng.

"Cảm thấy cô đơn, đúng không?" Y cười quỷ dị, "Gấp gáp tìm hân như vậy, nhớ hân, thật vất vả nhỉ?"

Vị Văn trừng mắt y.

Y luôn như thế, tự cho là đúng chỗ mũi vào chuyện trong lòng của người khác, sau đó không kiêng nể gì vạch trần, mặc kệ người khác vì thế mà có nhiều khó khăn, nhiều khốn quẫn.

Y thật sự rất xấu xa, xấu xa đến nàng muốn liều lĩnh phản kích y.

Nàng bỗng nhiên cười lạnh.

Y nheo lại mắt chăm chú nhìn nàng.

"Ta đoán, vừa rồi nhất định ngươi có một giấc mộng đẹp nhỉ." Nàng cười khê mở miệng, trong giọng nói lại mang theo ác ý khắc nghiệt, "Ngươi xác định người hôn là ta, không phải là ‘Lan Nhi’ của ngươi?"

Sắc mặt y chợt thay đổi.

Nàng lại đổ thêm dầu vào lửa đang cháy: "Thế nào, ta nói vậy rồi hả? Nàng không phải là Lan Nhi ‘của ngươi’ nhỉ?"

"Hàn, Vị, Văn - -" Y gần từng chữ một đọc ra tên của nàng, giọng nói làm cho người ta không rét mà run, "Được – ngươi thật sự tốt."

Là máu và thịt trong thân thể, thì khó tránh khỏi có nhược điểm và chỗ đau. Người phạm đều không ngoại lệ.

Một chút thời điểm nào đó bọn họ đều tương tự như thế, đều biết đến thế nào là không lưu tình chút công kích đối thủ, cho dù hai bên tổn hại cũng sẽ không tiếc.

Vị Văn nhìn y, đáy lòng cảm thấy bất đắc dĩ mà khổ sở.

Tự lo còn không tốt, nàng cần gì phải so đo với y?

"Yêu thì yêu, thừa nhận cũng không có gì đáng ngại." Nàng chủ động giảng hòa, lại đổi lấy một cái liếc lạnh lùng của y.

Nàng lựa chọn không nhìn: "Nếu nói có thể buông tay là có thể buông tay, thì sao gọi là người đặc biệt quý trọng được chứ?"

Y chấn động, lại lập tức châm chọc: "Sau này ngươi sẽ biết, người ở trên đời này nhất định sẽ học buông tay."

Nàng lắc đầu, giọng điệu kiên định: "Ta sẽ không buông tay, vĩnh viễn cũng sẽ không thể, mặc dù bởi vậy phải trả giá rất nhiều giá cao, ta cũng sẽ kiên trì."

Thù nên báo, nợ nên đòi, nàng sẽ tính rõ ràng từng chút một.

"Ngươi lấy cái gì kiên trì?" Tạ Khâm cười nhạt, bộ dạng mắt hờn mắt vía tính mạng cũng không cần? Không liên lụy người khác đã không tệ lắm rồi!"

Gò má Vị Văn nóng lên, tự biết đuối lý, chỉ ngập ngừng nói: "Cảm ơn ngươi cứu ta."

"Hân là ta cũng phải cảm ơn cô nương mới phải." Mân được nhắc lên, Dung Trạm đi đến, mỉm cười nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Lý do

Trên mặt Vị Văn như bị phồng, hơi lui người ra.

Tạ Khâm nhìn thấy hành động nàng kéo khoảng cách với bản thân, khóe miệng xuất hiện ý cười mỉa mai nhàn nhạt.

"Hành dinh Xương Bình chấy không phải người chúng ta dựng lên, mà là do nội chiến. Thân Vương Mục Cáp Nhĩ chủ mưu soán vị đã lâu, lần này thừa dịp Vương huynh ra ngoài đàm phán hòa bình với chúng ta thì khởi binh đánh bất ngờ, hỏa thiêu mườì dặm hành dinh, Xương Bình vương bị đâm bỏ mình, chuyện xảy ra bất ngờ, tuy rằng chúng ta sớm có kế hoạch chạy trốn, nhưng nếu không có cứu binh viện trợ, cũng khó địch phản quân của Mục Cáp Nhĩ." Dung Trạh chỉ lo giải thích chuyện với Vị Văn, không nhận thấy được mạch nước ngầm mãnh liệt giữa hai người.

Vị Văn có chút kinh ngạc: "Ta chỉ nói là các người gặp phải ngăn cản của Xương Bình vương, lại không biết trong một đêm đó quyền lực lại thay đổi long trời lở đất, chỉ lần này cũng may mắn Trần Vĩnh Niên không già đến hồ đồ, kịp thời xuất binh, bằng không thì hậu quả thật sự là không thể tưởng tượng nổi."

"Trần Vĩnh Niên đã thức thời như vậy, bên hoàng thượng, ta nhất định phải tiến cử ông ta mới được." Tạ Khâm cười đến quỷ quyệt.

"Nhân vật đại ca đưa ra ngoài, tất nhiên ưu tú." Dung Trạh mỉm cười, tư thế nhàn nhã rót cho mình một ly trà.

Vị Văn quan sát hai người bọn họ, không khỏi thầm thở dài - Trần Vĩnh Niên vốn là người của thái tử Dung Thao, được Tạ Khâm và Dung Trạh tiến cử như thế, nhìn như được ca ngợi, thực ra là đặt ông ta trên đồng lửa, trong ngoài không được lòng người. Chỉ là cũng tốt, dù sao nàng và Trần Vĩnh Niên cũng có nợ cũ phải trả, ông ta xui xẻo nàng cũng không cần đồng tình làm gì.

"Này, Nhạn Sa thì thế nào?" Nàng mở miệng hỏi, tim đập có chút nhanh hơn, cảm thấy có ánh mắt cực nóng đối diện nàng, ngẩng đầu, lại à Tạ Khâm, y cười như không cười, trong mắt có thâm ý khác.

"Tuyên Dương không phụ hứa hẹn, tuy rằng Xương Bình vương đã hoăng*, nhưng thỏa thuận trong giấy trắng mực đen ở đây, Mục Cáp Nhĩ cũng không làm gì được chúng ta." Dung Trạh nhìn về phía Tạ Khâm, ánh mắt thông dong, "Có Nhạn Sa, Ngạc Dịch sẽ ở trong tầm tay thôi."

(*Hoăng: ý là đã mất, từ dùng trong vua chúa)

Người nào đó không có trả lời, chỉ cười nhẹ, thâm trầm giữa lông mày không giảm. Vị Văn cảm thấy trong ngực sinh buồn bực, trong lòng biết hai nước khai chiến là chuyện sớm muộn.

"Đã nhiều ngày rồi chúng ta cũng nên về kinh, thương thế của huynh có thể chịu được đường xá lác lư?" Dung Trạh lại hỏi.

Tạ Khâm nhướn mày: "Chút thương tổn ấy tính là gì."

"Người cho rằng bản thân là người sắt? Sẽ không phải là người còn định để bản thân cười ngửa về chứ?" Vị Văn nhìn đáng vẻ xem thường của y, tức giận mở miệng, "Đoạn đường này, vẫn phải phiền tới người nằm xuống, ta không muốn trong những lần hành y của ta xuất hiện một nét bút hồng."

Dung Trạh nhìn sắc mặt không vui của Tạ Khâm, không khỏi cười nói: "Huynh nên tuân thủ lời dặn của đại phu đi."

Ra khỏi doanh trướng, đêm đen đang sâu thẳm dày đặc. Có thể là bên trong rất ấm áp, lạnh lẽo đánh úp tới, Vị Văn không khỏi rung mình một cái.

Dưới màn trời xanh thẳm, dây cát to lớn kéo dài, sắc trầm như mực, vàng trắng sáng treo trên bầu trời, giống như lúc nào cũng có thể nhạt được.

Lững thững đi trước, lại nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân sần sật.

Nàng xoay người, trông thấy bóng dáng quen thuộc: "Thật lâu không thấy, Bộ Thiên Thanh."

"Tiểu thư." Bộ Thiên Thanh có chút xấu hổ.

"Ta không phải tiểu thư." Tự giễu cười một tiếng, đôi mắt như làn nước rực rỡ nhìn gã, "Sau này gọi ta Ngụy đại phu là được rồi."

Bộ Thiên Thanh im lặng gật đầu, cầm trong tay gì đó đưa cho nàng.

Vị Văn tiếp nhận đến cái hộp bát giác sứ trắng.

Vừa vừa mở ra, lập tức có mùi thuốc thanh xông vào mũi.

"Gia nói thứ này cho ngài trị thương cho Tạ Khâm." Bộ Thiên Thanh giải thích.

Trong lòng Vị Văn nổi lên vị chát, khép nắp lại nắm ở trong tay, ngẩng đầu cười nhẹ: "Thuốc trị thương quý báu như vậy, thay ta cảm ơn y."

Bộ Thiên Thanh nhìn nàng muốn nói lại thôi.

"Sao vậy?" Vị Văn cười.

"Ngài hận gia sao?" Bộ Thiên Thanh cắn răng một cái, dứt khoát nói câu hỏi xoay quanh trong lòng đã lâu ra khỏi miệng.

Vị Văn lặng lẽ nhìn gã, vẻ mặt yêu kiều quật cường không thể che hết vẻ ủy khuất: "Người nói cho ta biết một lý do, có thể khiến ta hiểu rõ mà không hận y."

Bộ Thiên Thanh thất thần tại chỗ, Vị Văn không lại nói chuyện với gã, nói một tiếng "xin lỗi không tiếp được" rồi lập tức rời đi.

Chỉ có nàng biết, tình cảnh này, gặp lại cố nhân, lại không đi chỉ sợ bản thân sẽ không khống chế được cảm xúc. ~~điều~~điều, đàn, lè, quý, đồn

Bộ Thiên Thanh luôn nhìn theo bóng lưng nàng dần dần đi xa, sau đó mới hồi phục tinh thần lại chậm rãi đi về, trong lòng có chút chua xót.

Trở lại bên trong lều, cũng là một buồng tối đen, chỉ có lửa ửng đỏ trong bếp than. Gã nhất thời căng thẳng cả người, thẳng đến khi thấy phía trước cửa sổ có một bóng dáng đứng thẳng mới trầm tĩnh lại.

"Gia." Gã gọi một tiếng, lại không được trả lời.

"Gia?" Gã chần chờ đột nhiên lên.

"Người đã trở lại?" Tuyên Dương quay đầu, vẻ mặt dường như có chút hoảng hốt, Bộ Thiên Thanh không khỏi hoài nghi bản thân hoa mắt hay không, vẻ mặt như vậy thật sự không có khả năng xuất hiện ở trên mặt chủ tử nhà mình, càng đừng nói là gã không nhận ra được sự tồn tại của y.

"Vâng, chuyện đã được làm thỏa đáng." Gã đáp, thử nhìn nam nhân ở trước mắt, "Nhìn cái gì vậy, gia?"

"Ta suy nghĩ, chuyện đơn giản dễ thay đổi nhất thiên hạ." Tuyên Dương nhìn đồng cát bị gió to thổi ra hai bên ở phương xa, nhàn nhạt mở miệng, "Sa mạc đơn thuần, trong nháy mắt thay đổi một trăm tám mươi độ, thay đổi bộ dạng."

Bộ Thiên Thanh mỉm cười: "Gia nói đúng."

"Nàng cũng như thế." Im lặng thật lâu sau, Tuyên Dương bỗng nhiên than nhẹ.

Nàng tựa như đồng cát mịn mềm yếu, cũng không cần chân, lại có thể chân thành xóa đi sức của người ra, có khi nóng như hỏa, có khi lạnh như băng, y càng dùng sức, càng muốn chạy trốn, lại càng hãm càng sâu.

Nhưng mặc kệ bình tĩnh và táo bạo, ở dưới bão cát có vẻ ngoài mê ly, y luôn tin tưởng nàng lược loại đơn giản sẽ không thay đổi.

Trong lòng Bộ Thiên Thanh biết "nàng" này là ai, không lên tiếng.

"Nàng nói gì với người?" Tuyên Dương hỏi.

"Thuộc hạ hỏi nàng hận gia hay không." Bộ Thiên Thanh thẳng thắn trả lời.

Tuyên Dương ngẩn ra, hai tay ở sau lưng chột nắm chặt.

"Nói." Giọng điệu y vẫn nhàn nhạt.

"Nàng nói – Người nói cho ta biết một lý do, có thể khiến ta hiểu rõ mà không hận y."

Tuyên Dương im lặng không nói, môi mím khẽ nhếch, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy tim như bị đao cắt, đau đớn không chịu nổi, dưới ánh trăng trên khuôn mặt tuấn đạt lại lộ ra vài phần tuyệt vọng.

Bộ Thiên Thanh trầm thờ dài thối lui, "Thuộc hạ đi chuẩn bị chút nước ấm, gia sớm nghỉ ngơi."

"Được." Tuyên Dương lên tiếng trả lời, mới phát hiện yết hầu nghẹn lại, nói khó khăn.

Nàng muốn một lý do, y làm sao có thể cho?

- - ta thích người.

Y nhớ tới ánh mắt say lờ mờ mộng lung của nàng, cười yếu ớt nhìn y, nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước lướt qua, mang theo thơm tho mê hoặc đến nay còn quanh quẩn trong hô hấp lúc đó.

Nghĩ như vậy, mỗi một chỗ da thịt trên vai trái đau đớn như hỏa thiêu. Y hung hăng đè đầu vai xuống, ngay cả xương cốt đều phát đau - ở nơi đó, có một cái nốt cánh hoa màu tím, đó là dấu ấn và ràng buộc của huyết mạch Dương gia, cũng là lý do y vĩnh viễn không thể nói ra với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Trung thu

Ánh trăng như sương mờ, gió lướt qua mặt nước. Mặt hồ gọn sóng dồn dập, ánh đèn rêu rao. Trong hành lang dài có cung nhân cầm đèn đi qua, từ xa nhìn lại, sáng như đom đóm, liên tiếp xẹt qua phá vỡ bóng đêm.

Hoa Mộc* thấp thoáng roi, đường mòn đá cuội loang lổ ánh sáng, từ xa nghe thấy dòng nước chảy róc rách, Vị Văn theo tiếng chậm rãi mà đi, trước mắt là hòn non bộ trùng điệp, im lặng ở dưới ánh trăng, chỉ có không biết tiếng nước chảy từ chỗ nào đưa tới, lẳng lặng chảy xuôi.

(*Hoa mộc hay cây mộc, mộc tê, quế hoa (tên khoa học: *Osmanthus fragrans*) là loài thực vật bản địa của châu Á, từ đông Himalaya đến Hoa Nam (Quý Châu, Tứ Xuyên, Vân Nam), Đài Loan, nam Nhật Bản.)

Ngồi xuống trên một tảng đá ở bên suối, ngửa đầu nhìn trăng tròn treo cao.

Hôm nay là Trung thu, rời khỏi Mạc Bắc đến Kinh Thành đã tròn cả một tháng. Trăng tròn người đoàn viên sao? Đây đối với nàng mà nói thật sự là ngày lễ không có ý nghĩa gì.

Khi còn bé gia đình tổ chức tiệc Trung Thu gần như khó được nhìn thấy phụ thân, quan viên lớn nhỏ nói liền không dứt đến bãi phóng, nàng chỉ nhớ rõ buổi tối trở về phòng nghỉ ngơi, phòng đã chất đầy các thức hiếm quý.

Hiện giờ nghĩ đến, tình cảnh đông như trảy hội kia là điềm báo Hàn gia diệt vong.

Lại sau này nghĩ lễ với Tuyên Dương, thời điểm năm thứ nhất nàng còn có chút khiếm tốn và khiếp đảm khi ăn nhờ ở đậu, chỉ im lặng không tiếng động nhìn những bóng vàng thay đổi liên tục trên hồ nước, theo sóng nước dập dờn vỡ hết toàn bộ.

Y cũng không thích nói chuyện với nàng, trái lại tự rót rượu, uống từng ngụm từng ngụm một.

Đợi đến khi nàng kèm nén không được nhìn trộm y, y lại cười nhẹ, đưa cho nàng bánh Trung Thu cắt thành khối nhỏ.

Thuở bé chưa biết trăng, gọi là mâm ngọc trắng. Lúc này đã xinh đẹp, quá khứ đã thành không. (Hai câu đầu năm trong Cổ lộng nguyệt hành của Lý Bạch)

Từ biệt ở Mạc Bắc, nàng còn chưa gặp lại y...

”Ngươi đoán yến tiệc ngắm trăng đêm nay chủ tử nhà ai trang điểm đẹp nhất?” Mơ hồ có giọng nói chuyện truyền đến.

”Đây không phải so trang điểm, rõ ràng là so ân sủng! Nghe nói mấy viên dạ minh châu Đông Hải tiến cống đầu tháng kia, hoàng thượng thưởng cho trong phủ vài vị hoàng tử, vài vị nương nương đều chỉ có thể liếc mắt nhìn, mà trong hậu cung này còn có người có phúc khí tốt, được thưởng một viên.”

”Là sao? Ai?”

”Có thể dễ thái tử đưa người ra ngoài, còn có thể có ai?”

”Lại là nàng?” Có người kinh hô, giọng điệu nửa ghen tị nửa khinh thường. “Đều là làm hạ nhân, mệnh người ta tốt hơn chúng ta, hoa tàn ít bướm còn như thường có thể làm Thái tử gia đến thần hôn diên đảo.”

”Phi, cẩn thận cái miệng của ngươi.” Một nữ tử khác cuống quýt trách cứ, “Đề phía trên nghe thấy được, có mười cái đầu ngươi cũng không đủ roi xuống!”

”Vâng vâng vâng, ta biết lỗi rồi!”

Tiếng vui đùa âm ỉ dần dần đi xa, Vị Văn chỉ lạnh nhạt cười, từ chối cho ý kiến.

Khi còn bé ở nhà, tuổi còn nhỏ nàng cũng có thể cảm giác được không khí tranh đấu trong nhà, càng đừng nói đến thâm cung giống như biển này, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, tin đồn gì không có chứ?

Đoán chừng canh giờ không sai biệt lắm, khi nàng đang muốn đứng dậy, lại nghe thấy có người khẽ thờ dài, nàng nhất thời nín thở, ngồi tại chỗ không nhúc nhích.

”Lan tỷ tỷ, tỷ không nên tức giận, miệng của những nha đầu không quy củ trong cung kia càng ngày càng ti tiện, tỷ ngàn vạn đừng để những lời này trong lòng.” Có người buồn bực mở miệng, hiển nhiên là nhắm vào cung nữ vừa rồi.

"Không phải ta đang tức giận với các nàng, chỉ là trước mắt bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm thái tử, người nói vô tâm người nghe hữu ý, những lời này nếu truyền ra ngoài, nhất là truyền đến trong lỗ tai hoàng thượng, sẽ có kết quả thế nào đây..."

Tiếng người trả lời kia càng ngày càng thấp, giọng điệu ngắn ngủi, giống như thân thể vô cùng không khỏe.

"Lan tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Có phải bệnh tim lại phát tác không?"

Vị Văn nghe có chút không thích hợp, trong lúc nhất thời cũng chẳng quan tâm nhiều lắm, chuyển qua đi tới hòn non bộ, chỉ thấy một cung nữ đặt đèn lồng trong xuống tay đi nâng một nữ nhân khác đứng không vững.

Nàng đặt tay lên mạch đập của nữ nhân kia suy ngẫm một lát, thuận tiện nhấn mấy cái phía trên huyết vị phía sau người kia.

"Tâm cung ở đâu?" Nàng hỏi, công nữ nhân mảnh mai này lên, vốn thân thể nàng cao hơn nữ tử bình thường, lại có trụ cột tập võ, cho nên không hề tổn sức.

Cung nữ bên cạnh không dám chậm trễ, chạy nhanh cầm đèn dẫn nàng đi về phía trước.

"Mạch suy yếu, lưỡi nhạt màu trắng." Vị Văn giương mắt nhìn về phía nữ tử bị bệnh, "Tim ngài thường xuyên đập nhanh bất an phải không, ngọt ngọt khó thở, tay chân lạnh?"

Người đó gật gật đầu.

"Là bệnh mà tim thỉnh thoảng ngưng đập, cần bổ dưỡng âm áp, an thần định kinh, bây giờ ta chỉ có thể tạm hoãn đau đớn nhất thời." Vị Văn bình tĩnh mở miệng, lấy túi châm luôn mang bên người ra.

"Ngươi muốn thi châm?" Cung nữ bên cạnh do dự hỏi, hơi có vẻ phòng bị.

Vị Văn cười nhẹ: "Ta chỉ hành nghề y theo thói quen, có bệnh muốn trị đều phải xuống tay, nếu các ngươi không đồng ý cũng không ngại."

Nói xong, nàng đứng dậy muốn đi.

"Công tử." Nữ tử nằm trên giường lôi kéo tay cung nữ theo hầu chống đỡ muốn đứng lên, "Tình tình Lục Châu gấp gấp, vô lễ, xin hãy tha lỗi, ngài chịu ra tay tương trợ, Phương Lan đã vô cùng cảm kích rồi."

Vị Văn ngồi xuống lần nữa, cũng không nói chuyện, chỉ là bắt đầu đầu vào đẩy thi châm.

Sau một lát, nữ tử gọi là Phương Lan, sắc mặt bắt đầu chuyển biến tốt, nàng nhìn về phía Vị Văn, trong mắt mang theo một chút kính hi: "Công tử có y thuật giỏi, ngực ta một chút cũng không khó chịu nữa rồi."

Lục Châu nghe vậy nhất thời sang sảng cười lên, vỗ tay ngợi khen: "Thật đúng là lợi hại hơn cả thái y!"

Nàng lập tức vén áo thi lễ với Vị Văn: "Đa tạ công tử, lúc này Lục Châu đường đột rồi."

Vị Văn mỉm cười lắc đầu: "Ta không để ở trong lòng."

"Công tử không phải người trong cung nhỉ, ta nhìn lạ mặt vô cùng." Lý Phương Lan quan sát nam tử trẻ tuổi tuấn tú trước mặt, nhin không được mở miệng hỏi.

"Ta họ Ngụy, đại phu giang hồ, theo Nhã vương Tiễn cung, tính toán ở Thái Y Viện làm một người vô tích sự." Vị Văn thông dong đáp, cũng đang suy đoán thân thể của đối phương.

Nữ tử này vừa không giống như phi tần cũng không giống cung nhân tầm thường, bản thân ở một sân viện nhỏ, tuy rằng chỉ ở một góc xa xôi trong hoàng cung, nhưng địa vị cũng có vẻ đặc biệt. Nhìn cách nói năng cử chỉ của nàng, đều tự nhiên thanh thản tương đối có khí chất, hiển nhiên cũng đã từng gặp qua nhân vật lớn, trong khoảng thời gian ngắn, thật đúng là khó đoán ra nàng là thần thánh phương nào.

"Nếu Ngụy đại phu thật sự có thể nhậm chức ở Thái Y Viện, vậy thì quá tốt cực kỳ." Lý Phương Lan tươi cười ôn hòa, "Tin tưởng lấy y thuật của ngài, nhất định có thể đảm nhiệm được."

"Đa tạ lời chúc." Vị Văn đứng lên vái chào, "Ngụy Văn cáo lui trước, hi vọng ở trong cung này, sau này còn gặp lại."

"Lo gì, thân thể ta đây nhiều bệnh phải làm phiền đại phu ngài rồi." Lý Phương Lan cười nói, "Trong cung nhiều đường giống nhau khó phân biệt, ta để Lục Châu tiễn ngài một đoạn đường."

”Ngụy đại phu, đi phía trước chính là điện Quỳnh Hoa nơi tổ chức ngắm trăng, Lục Châu cáo lui trước, ngày tốt cảnh đẹp, chúc ngài cả nhà đoàn viên.”

Vị Văn nghe vậy ngăn ra, nhìn bóng dáng Lục Châu dần dần đi xa, thất thần tại chỗ nửa ngày cũng chưa hề động dậy, trong lòng chua xót không chịu nổi.

Cả nhà đoàn viên sao? Lấy gì làm nhà? Nơi nào là nhà?

”Người đi đâu vậy hả? Đã nói đợi ở đây, nửa ngày cũng không thấy bóng người.” Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng truyền tới, là Tạ Khâm, đứng ở nơi cách nàng vài bước lẳng lặng nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Nước đổ

“Ai ở Sáu Ngoc Trai phía Tây?” Vị Văn trực tiếp hỏi y.

”Nhũ mẫu của Thái tử Lý Phuong Lan, khi hoàng thượng là đại tướng tiền triều nàng là nha đầu theo hồi môn của hoàng hậu đã qua đời, vốn đã gả cho một vị Phó tướng, nhưng chưa đợi lập gia đình trưởng phu đã hi sinh vì nhiệm vụ trên chiến trường, sau khi hoàng hậu qua đời nàng luôn chăm sóc thái tử, được phong là 'Phuong Lan Phu nhân'.” Tạ Khâm nhìn nàng, ánh mắt sắc bén, “Sao vậy?”

Vị Văn thẳng thắn thành khẩn nói rõ: “Lúc này ta ở Ngự Hoa Viên gặp phải nàng phát tác bệnh tim, lập tức thay nàng chẩn bệnh một chút.”

”Người còn nhớ rõ ngày ấy ở trong tửu lâu Mạc Bắc, nam nhân mang nón lụa mỏng không?” Tạ Khâm lạnh nhạt mở miệng, “Đó là đệ đệ nàng, Lý Du.”

Vị Văn ngăn ra, nhớ tới khuôn mặt tuấn mỹ âm nhu của người nọ, dường như có chỗ tương tự với Lý Phuong Lan.

Lúc này có tiếng người truyền đến, là Dung Trạ và một quý phụ xiêm áo xinh đẹp chậm rãi mà đến, phía sau đi theo vài tên cung nữ thái giám.

Vị Văn nhìn thấy cảnh tượng này, đi theo phía sau Tạ Khâm cúi người thi lễ: “Dân nữ Ngụy Văn gặp qua Quý Phi nương nương và Nhà vương.”

Tiêu quý phi mỉm cười, một đôi ánh mắt đẹp lạnh lạnh như nước, lẳng lặng nhìn nàng: “Chính là người cứu Trạ Nhi hai lần? Không nghĩ tới lại là người anh tuấn, tuổi còn trẻ y thuật lại rất cao, thực sự là bổ sung thiếu sót cho nữ nhi chúng ta.”

”Cảm ơn nương nương khích lệ, Ngụy Văn không dám nhận.” Vị Văn thông dong trả lời.

Tiêu quý phi gật đầu, làm như tương đối hài lòng với thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh của nàng, “Trong vườn này vào ban đêm lạnh lẽo, đều theo ta hồi cung thôi.”

Trong buồng có lò sưởi, nền đồ lớn mạ vàng phát sáng chói lọi xung quanh, trên đất còn để đèn bằng vải lụa, chiếu lên bên trong rõ như ban ngày. Từ bên ngoài tiến vào, không khí ẩm áp lập tức bao phủ quanh thân, chui vào lỗ huyệt, mang theo chút mùi ngọt ngào, làm người ta có chút bị kiềm nén.

”Trạ Nhi đã nói chuyện của cô nương với ta rồi, ngày khác ta sẽ tiến cử với Lục Viện Sứ của Thái Y Viện, mà hôm nay thái y đều không xem bệnh ở trên, cả ngày làm quan đều xem đối nhân xử thế, trong cung ai có ốm đau, đều là kẻ một ít phương thuốc không nặng không nhẹ, chỉ cầu không công không tội, dù thế nào cũng dễ dàng thoát khỏi trách nhiệm, năm trước thật vất vả xuất hiện một Trương Thuận, bản lĩnh can đảm đều có, lại không mình bạch với cung phi, làm hoàng thượng giận dữ, người là nữ tử, nghe Trạ Nhi nói hành y lại có quy củ nguyên tắc của mình, vào Thái Y Viện phải cố gắng hết trách nhiệm bốn phận làm việc thật tốt.”

”Đa tạ nương nương, Ngụy Văn nhất định sẽ không để ngài thất vọng.” Vị Văn đáp, giọng nói trong trẻo, dưới ánh nền khuôn mặt hồng một tầng sáng bóng, xinh đẹp vô cùng.

Tầm mắt Tiêu quý phi dừng ở trên mặt nàng, không khỏi ngăn ra, thật lâu sau bà mới nói: “Ngụy đại phu là cô nương, thường ngày hành y, nói vậy có nhiều nam trang dễ khỏi bất tiện, nhưng sau này ở trong cung ra vào vào bí mật khó giữ sẽ có nhiều người biết, vẫn là đổi về nữ trang cho thỏa đáng.”

Vị Văn còn chưa trả lời, bà đã phân phó cung nữ hai bên: “Hai người các người lấy váy áo gấm màu tím dệt âm hoa vừa mới làm xong mấy ngày trước đây của ta ra đây cho Ngụy đại phu thay, về phần những ngọc bội trang sức các người thấy phù hợp đẹp mắt thì cứ việc dùng, đều là ta thưởng cho nàng.”

Vị Văn vừa muốn chối từ, hai cung nữ kia đã đi đến bên cạnh cung kính, nàng đành phải cảm tạ đi với các nàng.

Đợi đến khi nàng lại xuất hiện ở trước mắt mọi người, người ở đây đều sửng sốt, ánh mắt đều dừng ở trên người nàng thật lâu chưa động.

Tiêu quý phi khẽ ho một tiếng, cười nhẹ: “Quả nhiên là một gương mặt khuynh quốc khuynh thành.”

Trên mặt Vị Văn khê đỏ, “Nương nương tán thưởng rồi, chút hào hoa phong nhã ấy của Vị Văn sao bì kịp được ngài.” diễm, đàn, lễ, quý, đồn

Tạ Khâm nghe vậy cười nói: “Cô nương nói đúng rồi, ngày xưa hoàng thượng từng đề ‘Nhuận ngọc lung tiêu, đàn anh ý phiến, hàm tiểu tu sát mẫn đình phượng’, chính là nói nương nương quốc sắc thiên hương.”

Vị Văn nhìn Tiêu quý phi bởi vì lời nói của y mà mày ngài giãn ra, trong lòng âm thầm ngoài ý muốn – nhìn y ngày thường lạnh lùng kiêu ngạo, nên trường hợp vuốt mông ngựa có chút nghiêm túc.

Lại nhìn Dung Trạm, đã thấy ánh mắt hân hoan lại, đúng là một bộ dạng thất thần, nàng không khỏi có chút nghi hoặc.

“Đi vào để cho ta xem.” Tiêu quý phi vẫy tay với nàng, tình tứ đánh giá trang điểm của nàng, lập tức phản phó với cung nữ, “Vẫn là đổi áo dài tơ tằm màu trắng đi, đổi kim trâm này thành trâm châu, thêm chút đồ trang sức hoa văn phi thủy.”

Phen này bà ấy quá tỉ mỉ cẩn thận chờ đợi làm Vị Văn có chút do dự, lại không thể phá hỏng vui vẻ của bà ấy, thì ngoan ngoãn lại lui xuống đi theo cung nữ trang điểm bản thân.

Bên trong bỗng nhiên yên tĩnh lại, Tiêu quý phi cầm ly trà trong tay đặt lên trên bàn, âm thanh không lớn, lại làm người ta chấn động.

“Nha đầu kia thật đúng là một gương mặt đẹp làm người khó quên.” Bà nhẹ nhàng cười, ánh mắt nhìn phía Dung Trạm lại sắc bén vô cùng, “Trạm Nhi, con nói phải hay không?”

Dung Trạm ngăn ra: “Mẫu phi...”

“Con cầm miệng cho ta!” Tiêu quý phi trầm giọng lạnh lùng mở miệng, “Con nghĩ rằng tại sao ta vội vàng để nàng đổi thân nữ trang? Sau khi nàng thay quả thực giống lão nữ như khuôn đúc! Con không quan tâm đến triều chính, chỉ lo du sơn ngoạn thủy thì cũng thôi, lại còn mang người đến trong cung, ta thấy là con ở bên ngoài quen phóng túng đến vắng đầu rồi!”

“Con đừng cho là ta không biết chút tâm tư kia của con, trước kia ta mở một con mắt nhắm một con mắt còn chưa tính, con thì ngược lại, bản thân đưa lên cửa để người mượn cớ, nếu truyền đến trong lỗ tai phụ hoàng con, ta thấy chức Vương gia của con cũng không cần làm nữa!”

Tạ Khâm nhìn sắc mặt đông lạnh của Dung Trạm, đang muốn mở miệng, lại bị Tiêu quý phi đánh gãy: “Còn người Tạ Khâm, thật sự làm ta thất vọng, vài năm nay ta coi người là con ruột để đối xử, người lại cùng nó làm huynh đệ thế nào, không ngờ ta tức giận như thế phải không?”

Vị Văn chạy tới ngoài cửa điện, cách rèm châu tam trọng lẳng lẳng đứng thẳng.

Cung nữ phía sau cũng không dám động, chỉ an phận đợi ở phía sau.

Nàng cũng không ngu ngốc, đến lúc này mới biết được mục đích của hành động lúc của Tiêu quý phi, cũng biết là bà ta cố ý để nàng nghe thấy những câu này. Theo như trong lời nói của bọn họ, nàng hiểu đại khái chuyện gì, cũng giật mình hiểu ra, về mặt sống sờ khi Dung Trạm ngẫu nhiên thấy nàng lúc trước.

Hóa ra nàng chỉ là vật thay thế.

Kỳ lạ là, trong lòng nàng cũng không có nhiều phật phùng chấn động lắm.

Mặc kệ Dung Trạm hay Tiêu quý phi, tại đây trong mắt Hoàng thất hậu duệ quý tộc, nàng cũng chỉ là nịnh nọt, vọng tưởng bay lên đầu cảnh làm Phụng Hoàng, mà nàng đi từng bước một cho tới hôm nay, bước vào cửa cung này, vốn cũng là lòng mang mưu đồ.

Chỉ là có chút bi ai, lại có chút muốn cười.

Thực ra... Không có gì đáng ngại.

Tai ương diệt môn, bị người vứt bỏ, trôi giạt khắp nơi... Kinh nghiệm này so với suy sụp đau khổ trong sinh mệnh không đến hai mươi năm ngắn ngủi của nàng, chút khó chịu và khinh bỉ này thì có là gì.

Dù sao, ai để ý đâu? Nếu như ngay cả chính nàng đều không để ý mà.

Trong giây phút nâng tay lên, có giọng nói trầm ổn có lực cắt qua làm người ta hít thở không thông: “Nương nương hiểu lầm rồi, Văn Nhi là người trong lòng ta.”

“Người nói cái gì?” Tiêu quý phi khiếp sợ ánh mắt nhất thời nhìn phía Tạ Khâm, ngay cả Dung Trạm cũng có chút kinh ngạc.

“Ta nói, Văn Nhi là nữ nhân của ta.” Tạ Khâm mỉm cười, ánh mắt lạnh nhạt, giọng nói cũng không lớn lại giống như sấm sét đánh vào trong lòng mỗi người.

Trong đầu Vị Văn trống rỗng, nhất thời cứng ngắc đứng tại chỗ, cảm giác cả người đều giống bị đông lại, chỉ có ngực kịch liệt chấn động, trong áo trong một trận nóng một trận lạnh, trong tai ong ong kêu lên, là giọng nói lạnh nhạt kia đang không ngừng vọng lại. truyện chỉ đăng duy nhất tại diễn đàn lê quý

đôn.

Văn Nhi là người trong lòng ta.

Là nữ nhân của ta.

Y thậm chí vô cùng thân thiết gọi nàng là Văn Nhi.

- - Y có biết y đang nói gì hay không?

Bạn đang đọc truyện *Vị Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Gia yến

Tâm tư rối loạn, cung nữ phía sau khẽ gọi: “Ngự đại phu?”

Vị Vân lấy lại tinh thần, cố giữ bình tĩnh vén rèm bước vào.

Dáng vẻ Tiêu quý phi đã như thường: “Vân là màu trắng thuần khiết thích hợp với cô nương.”

Vị Vân cúi đầu tri cảm ơn, trong lúc nhất thời không dám giương mắt, chỉ cảm thấy trên mặt nóng bừng.

Một đôi giày vải màu mực hoa văn tơ tằm chậm rãi đi vào tầm mắt, vạt áo màu xanh da trời theo bước chân người đến nhẹ nhàng tung bay, nàng cảm giác trong lòng trống rỗng phát run, hai tay để bên người không biết đặt ở nơi nào.

Cảm xúc ảm áp đột ngột phủ trên da thịt mu bàn tay, tiếp theo toàn bộ tay của nàng đều bị cầm thật chặt, nàng nhìn chăm chăm vào bàn tay đan xen vào mười ngón tay của mình, chỉ cảm thấy có một luồng nóng từ cổ tay theo một đường đi khắp toàn thân, làm da đầu nàng run lên.

“Nương nương, hôm nay là Trung thu, thần bất hiếu thế nào cũng phải về nhà một chuyến, Văn Nhi thần sẽ mang đi trước, lúc trở về nếu người khác hỏi sao người đẹp như thế, thần sẽ nói tất cả đều là công lao của nương nương.” Tạ Khâm chế nhạo mở miệng, sâu trong đôi mắt màu xanh mang theo ý cười như không cười nhìn Tiêu quý phi.

Vị Vân im lặng không tiếng động, gần như có thể cảm giác từng làn hơi thở ảm áp của y phát qua lông mi của nàng.

“Con, đứa nhỏ này, hơn nửa năm không gặp miệng lưỡi càng trơn tru.” Tiêu quý phi bắt đầu cười một tiếng. “Vậy thì sớm trở về đi, lúc này cũng đã không còn sớm.”

Ra khỏi Noãn Các, lại ra khỏi cửa điện, xuyên qua hành lang kéo dài uốn lượn, Vị Vân chỉ cảm thấy một đường đàn độn, Tạ Khâm vẫn cầm tay nàng không thả, bước chân không nhanh không chậm. Từ xa trên tường cung treo nhiều đèn, trắng tròn treo cao trên bầu trời xanh thẫm như mực, ánh trắng trong treo lạnh lùng che đi sương giá trên đất, đường dưới chân giống như đi thế nào cũng không đến cuối.

Vị Vân nhìn gò má của y, trên gương mặt mang đường cong hoàn mỹ luôn không có một chút biểu cảm nào. Trong gió khẽ truyền đến tiếng va chạm của ngọc bội được treo ở thắt lưng y, từng tiếng từng tiếng một làm tâm trạng nàng có chút hoảng hốt.

Thẳng đến khi đi ra khỏi cửa cung, y mới buông tay nàng ra, Nhan Tiêu đã đứng chờ bên cạnh xe ngựa, đôi mắt nhìn thấy vẻ mặt Vị Vân không được tự nhiên thì cười mập mờ, Vị Vân không khỏi xấu hổ tròn mắt nhìn gãi.

Xe ngựa chạy băng băng, gió đêm làm tấm rèm tơ tằm màu xanh nước khe bay lên, hơi rung động. Vị Vân ngẩng đầu nhìn trời, không biết thế nào lại nghĩ đến lần đầu tiên gặp Tạ Khâm ở sa mạc, cũng là đêm trăng tròn.

Đêm đó, y một thân xiêm y màu đen ngạo nghễ, vẻ mặt cô độc lạnh lùng.

Nghĩ đến y đều luôn mang bộ dạng kia, ánh mắt lười nhác luôn mang theo chút đùa cợt và khinh thường, quanh thân luôn có một làn hơi thở cự tuyệt người ngoài gần gũi.

Rất nhiều khi, nàng nhìn không thấu y.

Giống như lúc này, y luôn im lặng, tầm mắt lợi hại như có như không đảo qua mặt nàng, rồi lại quay về vị trí cũ.

Khi ánh mắt của y lại dừng ở trên người nàng một lần nữa, nàng nhin không được mở miệng: “Nhìn cái gì?”

Làm nàng ngoài ý muốn là y lại nở nụ cười, lần đầu tiên cười rực rỡ đến như vậy, hàm răng trắng tinh mà chính tẻ, trong đôi mắt xanh xinh đẹp quá đáng

như vì sao lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Vị Văn có chút ngây ra, sau một lúc lâu mới đáp lại một câu: “Người lại cười cái gì?”

Tạ Khâm một tay đỡ trán, nhíu mi tâm, giương mắt quan sát nàng, bên miệng vẫn có ý cười khê: “Cười cô nương nhìn đến bây giờ, thật sự không dễ.”

“Chuyện này không có gì đáng cười.” Vị Văn hơi cúi.

“Ta nghĩ, có phải bản thân đã kéo phiền toái vào người hay không?” Y thu lại ý cười trên mặt, có chút trào phúng nhìn nàng. “Sau khi gặp cô nương, ta không có ngày nào bớt lo cả.”

“Người có thể không cần phải xen vào.” Vị Văn tức giận cãi lại.

“Ta đã đồng ý chuyện của cô nương, thì nhất định sẽ làm được.” Giọng điệu của y thần nhiên, có loại kiên định không thể bỏ qua.

Trong lòng Vị Văn chấn động, đôi mắt như làn nước lã lã nhìn y: “Nếu có một chút chuyện truyền ra ngoài, thì như nước đổ đi khó lấy lại.”

“Thế nào, cô nương sợ?” Khóe miệng y xuất hiện một chút ý cười khinh miệt.

“Không có.” Nàng lắc đầu, “Ta chỉ biết là, mặc kệ tương lai thế nào, trước hết ta phải tìm được một chỗ sống yên ổn ở trong cung đã.”

Khi mở miệng phủ nhận, trong lòng lại xẹt qua một bóng dáng tao nhã, làm ngực chột đau xót.

“Không có là tốt nhất, dù sao cũng chỉ diễn trò mà thôi. Ở thế gian này mọi người đều là diễn viên, ai mà không mang theo mấy tấm mặt nạ mà sống, huống chi là trong thâm cung trùng trùng?” Tạ Khâm lạnh nhạt cao giọng cười, “Tướng quân giết người như ngóc, đại phu hành y tế thế, nghe qua là tuyệt phối.”

Vị Văn nghe lời y nói, trong lòng có chút chua xót.

Dù sao, cũng chỉ diễn trò mà thôi.

Tuy rằng giờ Tuất đã qua, Tạ phủ vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Hạ nhân trong phủ thấy Tạ Khâm đều mang về mặt kính sợ gọi một tiếng “Tam thiếu gia”, sau đó đều vụng trộm liếc nhìn về phía Vị Văn trang điểm quý khí, âm thầm đoán nàng là nhân vật phương nào.

“Gia, lão gia cũng đã trở lại từ tiệc ngắm trăng trong cung rồi, quý phủ tổ chức gia yến ở Trúc Viên, ngài muốn đi qua đó một chuyến không?” Nhan Tiêu ở một bên dò hỏi.

“Không đi.” Sắc mặt Tạ Khâm lạnh nhạt.

Vị Văn biết khúc mắc của y, chỉ im lặng nghe bọn họ nói chuyện.

“Ồi, đây không phải là Tam thiếu gia nhà chúng ta sao?” Một giọng nói uốn éo mà the thé truyền đến, “Thật sự là đã lâu không gặp.”

Đầu một hành lang, một phụ nhân trung niên có dáng người hơi mập dẫn mấy người nha hoàn đi tới, đồ trang sức trâm ngọc trâm vàng đầy đầu, ngọc bội leng keng, làm cho người ta nhìn thấy lập tức cảm thấy hết sức dung tục.

“Nhị nương.” Tạ Khâm dừng bước, nhìn bà ta rồi cười nhẹ, “Nhiều ngày không gặp, ngài càng ngày càng lộ vẻ giàu sang phú quý rồi.”

Sắc mặt nhị phu nhân khê biến, biết y ở trong tối mĩa mai đáng người của mình, thì ngoài cười nhưng trong không cười, mở miệng nói: “Đã trở lại, sao không cùng ăn một bữa cơm với mọi người? Lão gia còn có đại ca, nhị ca con đã sớm đến, có lẽ nghĩ con sẽ không về, quên mất không gọi con.”

Trong đôi mắt Tạ Khâm chột lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, đang muốn mở miệng, ông tay áo đã bị người kéo một cái, bên cạnh có giọng nói mềm mại chậm rãi vang lên: “Khâm, ở trên đường chàng đã nói muốn dẫn ta đi gặp người nhà của chàng mà? Chúng ta nhanh đi thôi, để mọi người chờ lâu không tốt.” ㄟdi-ẽn-đà-nặlẽ-qu-ý-đô-n

Nhị phu nhân nghe thấy giọng nói mềm mại không xương này thì không khỏi sùng sốt, chỉ thấy làn gió thơm đập vào mặt, từ phía sau Tạ Khâm bước ra một giai nhân xinh đẹp mắt ngọc mày ngài, nói cười duyên dáng, nhìn quanh bốn phía.

Bà ta chỉ thấy tính cách của Tam thiếu gia Tạ gia trước nay luôn lạnh lùng lại nhìn nàng ta cười dịu dàng, nhẹ giọng dặn dò: “Văn Nhi, gọi nhị phu nhân.”

“Nhị phu nhân.” Vị Văn nhìn về mặt ngây ra như ngỗng của người nữ nhân đối diện, trong lòng âm thầm buồn cười, trên mặt lại vẫn diễn đến vô cùng nghe lời.

Theo đoàn người nhị phu nhân một đường đến Trúc Viên, Vị Văn thoáng nhìn Nhan Tiêu thừa dịp không có người nhìn nàng bằng ánh mắt bội phục, khóe miệng nàng không khỏi nhếch lên, vừa ngừng đầu đã chạm phải tầm mắt của Tạ Khâm, nàng thè lưỡi, y nhìn nàng, trong đôi mắt chột lóe lên thứ gì đó.

Từ xa đã nhìn thấy đèn vải san sát trên đỉnh đài trên nước, làm ánh sáng trên mặt hồ rực như ánh vàng.

Đội bọn họ đi vào, hiện trường vốn đang náo nhiệt bỗng nhiên yên tĩnh lại, ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người bọn họ, cho dù Vị Văn đã từng thấy nhiều loại trường hợp này, lúc này cũng không khỏi có chút không được tự nhiên.

Tạ Khâm lại giống như xem nhẹ, chỉ nhìn về phía phụ thân mình gọi một tiếng “Phụ thân”.

“Ừ.” Rõ ràng Tạ Chú cũng có chút ngoài ý muốn, lập tức lạnh nhạt lên tiếng, “Ngồi xuống đi.”

Vị Văn ngồi xuống bên cạnh Tạ Khâm, chỉ cảm thấy tầm mắt mọi người luôn do dự dừng ở trên người nàng, không khỏi có chút dờ khóc dờ cười.

“Xem ra Tam đệ không chỉ có chiến trường đắc ý mà tình trường cũng thế nhỉ.” Lên tiếng đầu tiên, là nhị ca Tạ Nhĩ, “Không giới thiệu cho chúng ta vị giai nhân này một chút sao?”

“Ngụy Văn, hai ngày nữa nhậm chức ở thái y viện.” Tạ Khâm giới thiệu ngắn gọn.

Người ở đây đều cả kinh, không nghĩ tới nữ tử tuyệt sắc này lại là thái y, trong lúc nhất thời đều tràn ngập tò mò xuất thân của nàng, rồi rít suy nghĩ ở trong lòng xem có kẻ họ Ngụy nào quan to quyền thế ở trong kinh thành.

“Không biết Ngụy cô nương là thiên kim nhà ai?” Đại phu nhân nhìn chằm chằm nàng hỏi, ý cười lại chưa kịp đưa vào trong đáy mắt.

“Phụ mẫu Ngụy Văn đã sớm qua đời, chỉ là cô nhi phiêu bạt.” Vị Văn thông dong đáp, khoe miệng khẽ mang theo ý cười vui vẻ giống như Tạ Khâm.

Sau khi mọi người nghe thấy câu trả lời của nàng, trên mặt đều không khỏi lộ vẻ kinh bi.

“Xiêm y và kiểu tóc này của Ngụy cô nương thật là đẹp, chắc là tốn không ít bạc của Tam đệ nhỉ?” Có nữ quyến châm chọc lên tiếng, là nhị thiếu phu nhân thê tử của Tạ Xuyên.

“Đều là Tiêu quý phi ban cho Ngụy Văn.” Vị Văn ngẩng đầu cười nhẹ, dung nhan kiều diễm như hoa, thành công nhìn thấy một đám người thay đổi sắc mặt.

“Đúng rồi đại ca, sao không thấy đại tẩu?” Nhị thiếu phu nhân lại hỏi.

Rõ ràng Vị Văn cảm giác được cả người Tạ Khâm cứng đờ, trong nháy mắt này trong đầu nàng thoáng qua cái gì đó...

Lập gia đình - đột nhiên nhớ lại, khi nàng hỏi y có người trong lòng không, y trả lời.

Chẳng lẽ - nàng khẽ kinh ngạc về nhìn phía y.

“Sau khi Lan Nhi có thai thì thân thể thường xuyên không thoải mái.” Đại ca Tạ Huyền cười nói, ánh mắt đảo qua người tam đệ của mình, “Nàng nói tới nay sẽ tới đây.”

Cái tên quen thuộc trong miệng hắn và sắc mặt lạnh cứng của y đã chứng thực phán đoán của nàng, không biết vì sao, giờ khắc này trong lòng nàng lại cảm thấy chua xót buồn bực không chịu nổi.

Không thể chịu đựng nổi nhất là, hoa đào vẫn còn ở đây nhưng giữ người không được, giấc mộng trước kia đều biết mất.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41: Trải qua

- - Cô nương có biết đi ra khỏi sa mạc này, cô nương sẽ đối mặt với cái gì không?

- - Là một sa mạc rất vô tình lớn hơn nữa.

Đột nhiên, nàng nhớ lại lời nói của y đêm đó.

Có lẽ, tại đây ở trong phủ đệ khổng lồ phồn hoa này, thứ tư huyết thống không thuần như y cũng không thể tìm được nhiều ấm áp hơn so với nàng của nát nhà tan.

Mặc kệ là Mạc Bắc rét cắt da cắt thịt, hay thâm cung từng bước kinh hãi, y đều thành thạo, cố tình ở trong nhà mình lại khó qua như thế, ngay cả nàng

người ngoài nhìn cũng cảm thấy vất vả.

Một miếng bánh trung thu hoa sen được đặt ở trên đồ sứ Thanh Hoa trên bàn, nàng sừng sốt một chút, sau một lúc lâu mới chần chờ nhìn phía y.

”Nhìn ta làm gì? Cả đêm cũng chưa ăn gì, nàng không đói bụng sao?” Y mỉm cười, ánh mắt ôn nhu như nước lưu lại ở trên mặt nàng.

Nhìn gương mặt tuấn tú trước mắt, đột nhiên Vị Văn có một loại cảm giác khó sờ nói không nên lời.

Chỉ có nàng thấy, trong đôi mắt màu xanh thâm thúy kia, không thấy rõ sương mù gọi nàng, mà y đã thật sự vững vàng giấu mình ở phía sau trong đoàn sương mù kia.

”Đúng vậy, đói bụng, nhưng bánh lớn như vậy một mình thiếp ăn không hết.” Nàng cười, chia bánh trung thu thành hai, tiện tay đưa cho y nửa miếng, “Này, thưởng cho Quân một nửa ánh trăng.”

Từng cái giờ tay nhắc chân của nàng đều tồn tại phóng khoáng và quyến rũ, dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của một đàn người vào trên người hai bọn họ. Tạ Khâm cảm giác được vài tầm mắt phần nộ, bên miệng không khỏi hiện lên một nụ cười lạnh mơn hờ.

Vạt áo đột nhiên bị người kéo nhẹ, y nghiêng đầu, lại thấy nàng dễ sát vào ở bên tai y nói nhỏ: “Tất cả đã có ta ở đây, tiếp đến cùng.”

Mang theo hơi thở là hương thơm nhàn nhạt phát qua gò má, nói không rõ là vì cái gì, bàn tay cầm ly rượu của y khẽ run lên, suy nghĩ có một khắc ngưng trệ.

”Đại thiếu gia!” Giọng nói thất kinh truyền đến, một nha hoàn vội vàng chạy vội tới bên cạnh Tạ Huyễn, sắc mặt tái nhợt, “Đại thiếu gia, phu nhân giống như không được tốt...”

”Có ý gì, sao không được tốt, nói rõ ràng!” Về mặt Tạ Huyễn thay đổi.

”Phu nhân chảy máu...” Nha hoàn nóng vội giải thích.

”Cái gì?” Đại phu nhân kêu lên, mọi người cũng bắt an đứng lên.

”Mau gọi đại phu!” Tạ Chú trầm giọng phân phó.

”Ta đi.” Vị Văn mở miệng, thoáng nhìn biểu cảm đen tối không rõ của Tạ Khâm.

Trước khi Tạ Huyễn còn chưa kịp nói gì, Tạ Chú đã lên tiếng: “Vậy làm phiền Ngự cô nương rồi.”

Dáng người bé bỏng nhu nhược, tóc đen như mây phủ trên đầu vai, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trong thuần khiết mà tái nhợt là một đôi đồng tử như làn nước mùa thu mang theo điềm đạm đáng yêu sợ hãi và lo âu... Hóa ra, đây là nữ nhân Tạ Khâm thích.

Vị Văn bắt đầu kéo tay áo của nàng, chuẩn bị bắt mạch cho nàng ấy. Tầm mắt dừng ở trên cổ tay mảnh khảnh trắng nõn, nàng ngẩn ra, lập tức thần thái tự nhiên dời tầm mắt.

Cảm giác được ánh mắt của Tạ Huyễn bên cạnh, nghi vấn trong lòng nàng càng sâu – trên cổ tay trắng nõn này đều bị bầm tím, thật sự giống người khác gây nên... Cuối cùng là xảy ra chuyện gì?

”Ngự cô nương, tình huống của phu nhân ta như thế nào?” Tạ Huyễn bỗng nhiên nhìn chăm chăm nàng mở miệng hỏi.

”Mạch đập lưu loát, cũng không lo ngại, ta sẽ kê thuốc dưỡng thai, sau này cẩn thận điều dưỡng.” Nàng giương mắt trả lời, cũng không quá thích tên nam nhân quần áo hoa lệ, thần thái ngạo mạn này.

Ngạo khí giống vậy, có một số người làm cho người ta cảm thấy ngưỡng mộ kính sợ, mà một số người lại làm cho người ta cảm thấy rất không thoải mái, Tạ Huyễn thuộc loại người phía sau.

”Ngự cô nương vất vả rồi, chắc chắn tại hạ sẽ dâng hậu lễ.” Hắn cảm ơn, trong giọng nói lại nghe không ra thành phần thành khẩn, đôi mắt Vị Văn nhìn thấy hắn mới vừa tới gần bên cạnh, nàng ấy lại hất mặt xoay vào bên trong, làm như không muốn gặp hắn.

”Chỉ một cái nhắc tay mà thôi, đại thiếu gia không cần khách khí.” Nàng kim lại hoài nghi trong lòng cười nhạt một tiếng, quay đầu nhìn nha hoàn nói: “Phiền toái cô nương mang ta trở về.”

Chưa đến Trúc Viên, đã thấy một mình Tạ Khâm đứng ở đình hóng mát, nàng bảo nha hoàn đi về phía mọi người báo bình an, rồi lập tức đi về phía y.

”Đang đợi ta?” Nàng mỉm cười, ánh mắt trong suốt dừng ở trên người y.

Mặt y không biểu cảm nhìn nàng, dường như có lời muốn nói, lại vẫn im lặng.

”Nàng không có việc gì.” Vị Văn có chút chế nhạo mở miệng, “Đã không bỏ được nàng, sao còn giả bộ thờ ơ?”

Sắc mặt Tạ Khâm trầm xuống, môi nhếch lên.

Vị Văn nhìn y cười nhẹ một tiếng, không nói rõ được cảm giác trong lòng lúc này là gì. Gió nổi lên, lá sen trên mặt hồ cố tình lay động, sóng lẫn lẫn đánh nát trắng tròn trong nước, không bao giờ quay trở lại hoàn toàn được nữa.

”Nghe nói nhà này gọi đồ đều là của tửu lâu Câu Hoan Nhan kinh thành đấy, có một loại rượu rất đặc biệt, uống rượu quá ba tuần, tuyệt không quay đầu lại, tên gọi ‘quay đầu’ quá khó khăn.” Vị Văn nhìn y hỏi, “Người đã uống chưa?”

”Chưa.” Tạ Khâm lắc đầu, lạnh lùng trả lời.

”Ta cũng chưa.” Vị Văn khẽ cười, “Nói vậy hẳn không sai. Tôi thiếu tên bắt đầu rất khá – đòi người như rượu, không sợ quay đầu đã trễ, chỉ sợ quay đầu quá khó khăn. Nước đã đổ đi khó hút lại, còn khó hơn quay đầu lại, không bằng cứ như vậy mà quên đi, sau một con say, mộng cũ cũng biến mất không dấu vết.”

Có khi sum vầy, có khi ly tán, có khi phồn hoa, có khi xuống dốc... Có lẽ nhiều khi vận mệnh đã định trước, con người chỉ làm chút chuyện mượn nước đẩy thuyền.

”Cô nương muốn nói gì?” Y đột nhiên nâng đôi mắt màu xanh lên, lạnh lẽo mà phòng bị ngăn lại câu nói của nàng.

Vị Văn nhớ tới điều mình mắt thấy tai nghe ở trong phòng phu thê Tạ Huyền vừa nãy, do dự rất lâu, rốt cuộc chỉ than nhẹ một tiếng: “Chuyện quá khứ cứ để nó đi qua đi, nàng đã làm vợ người khác...”

”Cô nương có thể dừng tự cho là đúng như thế được không?” Lời nói đã thương người khác như hạt châu lạnh lẽo từ trong miệng Tạ Khâm bắn ra, y nhìn chăm chăm nàng, vẻ mặt âm trầm, “Cô nương cho rằng cô nương là ai? Cô nương có tư cách gì hỏi đến chuyện của ta? Vẫn nên quản chính mình trước đi!”

Sắc mặt Vị Văn nhất thời trắng xanh.

Nàng phạm vào một sai lầm buồn cười nhất - nàng dựa vào cái gì mà cho rằng bản thân có tư cách đi an ủi y, phân tích tâm trạng của y? Dựa vào cái gì cho rằng y nhất định sẽ vui vẻ nhận khuyên bảo và quan tâm của nàng chứ? Là nàng ngây thơ, cũng tự mình đa tình, đêm nay ở trong cung y thay nàng giải vây, mang nàng về nhà, lời nói dịu dàng và hành động này chỉ là diễn trò mà thôi, nàng lại vắng đầu, không biết đúng mực bước vào lãnh địa của y... Nàng thật sự là... Quá buồn cười rồi... Khó trách y sẽ chịu không nổi mà tức giận.

”Rất xin lỗi.” Nàng xin lỗi, ngẩng đầu nhìn y, biểu cảm bình tĩnh.

Y nhìn nàng không nói tiếng nào - tuy rằng nàng nhìn y, nhưng ánh mắt của nàng lại giống xuyên qua y, đứng ở một chỗ xa xôi nào đó.

Về mặt nàng mơ hồ mà xa cách làm y cảm thấy nặng nề, y không thích loại cảm giác này, lại không biết là vì sao.

”Cáo từ, tóm lại, hôm nay cảm ơn người.” Nàng nhẹ giọng mở miệng, “Còn có, rất xin lỗi.”

Nàng cúi đầu xoay người rời đi, trong nháy mắt thoáng qua, y liếc nhìn nàng rũ mắt xuống thoáng có chứa ánh sáng rung động.

Hít thở y cứng lại, cảm thấy ngực có chút không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Túi hương

Kiếp ấy đêm nay mãi không đẹp

Trắng trong năm tới chôn nào trông?

(Đây là hai câu cuối trong bài thơ Trung thu – Đỗ Mục. Theo Lê Nguyên Lưu dịch)

Một người đi ở đầu đường, bất tri bất giác sẽ nhớ tới ai đã ngâm câu thơ này lúc trước.

Khói lửa ở đình đầu phá không gào thét mà đi, Vị Văn ngẩng đầu, bầu trời đầy màu sắc rực rỡ ánh sao mưa, phong phú như một giấc mộng cách một đời, ngắn ngủi mà dài lâu, đối với trăng sáng luôn kiêu ngạo cao cao tại thượng mà nói, đẹp như vậy ngược lại sát phong cảnh.

Tối nay tâm trạng bỗng nhiên đặc biệt kém, có chút giận chính mình, tự lo cho mình không rảnh, lại cố tình muốn xen vào chuyện không quan hệ gì tới mình của người kia, kết quả là tự chuốc lấy mất mặt.

Thực ra nàng vẫn luôn không phải một người sẽ để ý nhiều đến cảm nhận của người khác, khi còn bé phụ thân quyền cao chức trọng, nàng là kim chi ngọc diệp chân chính, chỉ biết được người khác nâng niu trong lòng bàn tay hơi han ân cần, sau này theo Tuyên Dương, dần dần cũng nhiễm sự tự cao tự đại trên người của y, nhìn tất cả đều mang theo hơi thở ôn hòa. Nàng cũng không biết bản thân bị thế nào, hôm nay ở Tạ phủ, khi nàng lại nhìn thấy Tạ Khâm giận tái mặt, cảm thấy ngực đè nén.

Nói thật ra là rất trái với nguyên tắc làm người của nàng - y bị người nhà coi rẻ là chuyện của y, ôm tỳ bà nhớ người thương cũng là chuyện của y, nàng hoàn toàn không cần phải đi quản sổ nợ rồi mù này của y.

Nàng càng ngày càng không có biện pháp kiềm chế, càng ngày càng chú ý nam nhân mang hơi lạnh lùng kiêu ngạo lại có chút khó chịu kia, hỏi nàng vì sao, nàng lại không thể nói rõ lý do.

Trong lòng phiền muộn, theo quán tính nhìn trời, ánh trăng nhô lên cao, nhưng phía chân trời vẫn có sao lạnh, lúc ẩn lúc hiện ở xa xôi, lóng lánh làm cho người ta không thể bỏ qua.

Nàng nhớ tới đôi mắt màu xanh lạnh lùng chẳng thêm ngó tới kia.

- - “Cô nương có thể đừng tự cho là đúng như thế được không? Cô nương cho rằng cô nương là ai? Cô nương có tư cách gì hỏi đến chuyện của ta?”

Hoặc là, nàng chỉ vì mấy câu nói đó mà cảm thấy mất mặt mà thôi.

Nghĩ như vậy, nàng có chút thoải mái mà tự giấu nộ nộ cười.

“Một mình cô nương?” Vừa sai bước vào cửa Câu Hoan Nhan, tiểu nhị lập tức ân cần tới hỏi.

Vị Văn gật đầu: “Ta tìm chương quây các người.”

Tiểu nhị dẫn nàng đến trước quây, một người nam tử trung niên lịch sự đánh giá nàng, nói: “Tại hạ là chương quây nơi này, họ Lạc, xin hỏi cô nương vì chuyện gì mà tìm ta?”

Vị Văn đặt một mảnh ngọc bội Thương Ưng màu xanh biếc ở trên quây, thân nhiên nói: “Ta vẫn còn những kiểu thế này.”

Lạc chương quây nhìn thấy ngọc bội kia còn được khắc chữ “Tổng” trên cánh Thương Ưng, nhất thời vẻ mặt chấn động, khom mình hành lễ nói: “Lạc Sanh ra mắt tân chủ tử, ông chủ Tổng đã dặn dò, để chúng ta luôn trợ giúp và chăm sóc ngài.”

Vị Văn mỉm cười: “Lạc chương quây không cần đa lễ, Ngụy Văn đến tận đây một là cảm ơn thành tâm thành ý của ông chủ Tổng, hai là cảm ơn sự trợ giúp và chăm sóc của ông sau này.”

“Chủ tử khách khí rồi, đều là chuyện mà thuộc hạ nên làm.” Thần thái Lạc Sanh khiêm tốn cũng không khinh thường, làm Vị Văn sinh lòng hảo cảm, cẩn thận ngắm lại, nàng cũng cảm thấy là đương nhiên, chương quây của tửu lâu đứng vị trí thứ nhất kinh thành, cũng không phải người bình thường có thể làm được.

“Lạc chương quây, Ngụy Văn có một chuyện muốn nhờ, chỉ là không hy vọng người ngoài biết Câu Hoan Nhan đã thuộc về ta. Ta nghĩ, chút chuyện này ông nhất định có thể làm được.” Vị Văn cười mở miệng, hai tròng mắt lại gắt gao khóa lại Lạc Sanh, mang theo ý ra lệnh không thể bỏ qua.

Đầu tiên người kia ngẩn ra, sau lập tức gật đầu nói: “Lạc Sanh hiểu rõ.”

Vị Văn mỉm cười, nói chuyện với người thông minh quả nhiên thoải mái rất nhiều.

Câu Hoan Nhan có đủ chín tầng, một tầng một giai cấp, người quyền quý từ trên cao nhìn xuống. Khi còn bé Vị Văn từng cùng phụ thân tới tầng thứ tám, ngày ấy nàng nhìn thấy đám người đầu đường dưới chân co lại thành một đám chấm đen nhỏ, đọc một câu, chỗ cao không hết lạnh lẽo, chọc cho phụ thân không vui.

Hiện giờ, một mình nàng đứng ở tầng thứ chín, quan sát đèn đuốc thế gian.

Gió theo cửa sổ rộng mở thổi vào, xuyên qua ở bên trong trống rỗng, ánh nến trong đèn bất ổn, tấm rèm tơ tằm màu vàng tung bay dưới ánh lửa có vẻ phá lệ chói mắt.

Đó là màu sắc của đế vương - năm ấy đường kim hoàng thượng đoạt được giang sơn tiền triều, khi chiếm cứ kinh thành từng đi lên Câu Hoan Nhan cúi đầu ngắm nhìn thiên hạ hoàn toàn thuộc về hắn, từ đây hắn được xưng là cửu ngũ chí tôn.

Giờ khắc này, trong lòng Vị Văn có nhiều cảm xúc lộn xộn - như phụ thân dưới tuổi vàng có biết, nhìn thấy đêm nay nàng đứng ở chỗ này là muốn làm gì? Có lẽ ông còn có thể trách cứ nàng không nhìn ra uy nghiêm của vua, đại nghịch bất đạo... Thật đáng buồn khi đến giây phút cuối cùng của sinh mạng, ông vẫn không chịu tin tưởng bản thân từng một lòng nguyện trung thành cuối cùng lại nhận được chuyện Hoàng đế qua cầu rút ván với ông.

Giờ phút này, ở đầu đường, có người đang lặng lẽ đứng nghiêm nhìn lên. Đối với người khác mà nói, y chỉ là một người ngắm trăng bình thường. Mà

thực ra, tầm mắt của y theo đèn đuốc sáng trưng đi lên lầu, cuối cùng cố định ở một góc trên mái hiên thấp thoáng trong bóng đêm.

”Gì.” Bộ Thiên Thanh nhìn về mặt im lặng của nam tử trước mắt, nhin không được mở miệng: “Chúng ta có đi vào không?”

Tuyên Dương chậm rãi thu hồi tầm mắt, liếc mắt nhìn tửu lâu ồn ào tiếng người, lắc lắc đầu bước đi về phía trước.

Trong lòng y có vô số âm thanh đang kêu gào muốn y trở về, trở lại nơi đã rất lâu không thấy người thân bên cạnh, mà bước chân của y chỉ dừng lại một chút, lại giống như bước với tốc độ nhanh hơn đi về phía trước.

- - chỉ cần ta muốn, mặc kệ là lúc trước hay sau này, không có đường nào là không thể đi.

Vẫn y như cũ, nằng quật cường mở miệng, gần từng tiếng lượn quanh ở bên tai đến này.

Chỉ là sao nàng biết được, cái gọi là chân chính cùng đường? Dây dưa giữa nàng và y, từ lúc mới bắt đầu đã định là từ cục.

Không phải không muốn gặp, mà là không thể gặp, gặp nhiều một lần, thì sai một lần.

- - -

”Nhan Tiêu.” Tạ Khâm buông sách trong tay, ngừng đầu gọi lại người đang muốn ra khỏi cửa.

”Sao thế, gia?” Nhan Tiêu có chút nghi hoặc hỏi.

”Trên người ngươi có mùi gì đó?” Tạ Khâm khẽ nhíu mi.

”Sao thế, không ngửi thấy à?” Nhan Tiêu hỏi.

”Không có gì, chỉ là lúc trước không ngửi thấy, sáng nay mới bắt đầu ngửi thấy.” Tạ Khâm trải giấy mài mực, chuẩn bị luyện mấy bức chữ, trêu đùa nhìn gã, “Mùi thơm ở đâu ra – chẳng lẽ tối hôm qua tránh ta đi ‘tiêu dao’?”

”Nào có!” Nhan Tiêu vội vàng giải thích, tháo túi hương trên thắt lưng xuống đưa tới trước mặt y, “Không phải là ngày hôm qua ở trong cung được nha đầu Ngụy đại phu kia cho thuốc hạ sao, nói cho mỗi người mỗi túi hương với nguyên liệu không giống nhau, của thuốc hạ chỉ có bạch chỉ và hoắc hương. Thái Qua là bạc hà và ngải diệp, Nhã vương là bội lan, tô hợp hương... Gìa, túi hương của ngài có gì? Sẽ không phải là đã sớm bị ngài ném đi chứ, từ trước đến nay ngài không thích những thứ đồ chơi này mà.”

”Không có việc gì, ngươi đi trước đi.” Tạ Khâm đột nhiên mở miệng cắt ngang lời gã nói, “Ta luyện chữ xong sẽ tự tìm ngươi.”

”Hả, vâng.” Nhan Tiêu buồn bực nhìn chủ tử mình bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống, phần nộ đi ra ngoài.

Mực là ngọc mực sang quý, giấy là giấy Tuyên Thành tốt nhất, bút là quen dùng danh bút Thiên Sơn, viết chữ từ trước đến nay luôn là câu thơ thích nhất, những câu thơ kia vốn nhắm mắt lại đều có thể quen thuộc vẽ phác thảo, cũng là càng xem càng không vừa mắt, dứt khoát xé rồi viết lại, bút lơ lửng giữa không trung, đúng là nửa thiên hạ không đi, chỉ cảm thấy ngực buồn bực, thế nào cũng không an tĩnh được.

Ném bút tựa ở trên giường, trong hơi thở còn vương vấn mùi thơm như có như không luôn lượn quanh trong không khí... Nàng là thứ gì? Ai cũng đều tặng túi hương chỉ riêng không có y? Là ghi hận chuyện y tức giận nàng lúc đó? Y mới không thèm thứ đồ chơi quái quỷ của trẻ con đâu, nàng thích cho ai thì cho, ngậy tho!

- - Rất xin lỗi.

Trong đầu không tự chủ được hiện lên giọng nói của nàng.. Ngày đó nàng hai lần nói xin lỗi y.

Đáng chết! Vốn nàng cũng không đúng, không nên xen vào việc của người khác, cho dù lúc đó khẩu khí y không tốt, nàng cũng không cần canh cánh trong lòng lâu như vậy chứ?

Y không bỏ qua nước mắt nổi lên trong mắt khi nàng đi ngang qua y, giờ phút này nhớ lại, làm y cảm thấy ngực có chút buồn bực... Trục giác, y bài xích suy nghĩ làm tổn thương đến nàng của y.

Nhưng mà, nếu nàng thật sự bởi vậy cảm thấy bị thương thì sao?

Y nhíu mày nhìn chằm chằm nét mực trên trang giấy, vẽ mặt phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thái tử

Thái Y Viện được bố trí ở bên trong cửa Chính Dương, các vị ngự y được phân ban vào cung, thay phiên chờ trực. Sau khi Vị Văn vào Thái Y Viện, tuổi nhỏ nhất lại là thân nữ nhi tướng mạo động lòng người, hơn nữa tin đồn có Nhã vương và Tiêu quý phi làm chỗ dựa phía sau, vì thế tất cả mọi người đều thêm chăm sóc nàng, diễn đàn lê quý đồn

Ngoại trừ đi theo ngự y có kinh nghiệm luân phiên trực ban trong cung ra, bình thường nàng đều nghiên cứu và luyện tập dược vật, sửa sang lại hồ sơ toa thuốc, cuộc sống cũng coi như phong phú, bất tri bất giác, đã hơn mười ngày trôi qua.

“Ngươi tỷ tỷ, Sáu Ngọc Trai truyền lời nói muốn tỷ đi qua đó.” Tiểu thái giám Thuận Phong đứng ở ngoài cửa bẩm báo, Ngụy Văn ở Thái Y Viện bình dị gần gũi, khi ở chung một mình những cung nữ thái giám kia đều thân thiết gọi nàng một tiếng “Tỷ tỷ”.

Sáu Ngọc Trai?

Trong mắt Ngụy Văn chợt lóe lên tia sáng, đặt bút trong tay xuống bình tĩnh trả lời: “Ta sẽ lập tức đi qua.”

- - -

Còn chưa tới Sáu Ngọc Trai, từ xa Vị Văn thấy có hai thái giám đang đứng ở ngoài cửa, thời điểm lần trước tới tiểu viện này còn hết sức quanh quẩn, nói vậy hôm nay nhất định có người khác ở đây.

Trong lòng nàng âm thầm phỏng đoán một loại khả năng nào đó, nhất thời cảm thấy tim đập nhanh hơn, máu ở trong thân thể nhanh chóng chạy tán loạn.

Đội thái giám đi vào thông báo, nàng đã ổn định tâm trạng chờ đợi, tiếng bước chân truyền đến, vừa nhắc chân bước ra thì Lý Phuong Lan tự mình đi ra nghênh đón, nàng lập tức vén áo thi lễ, “Ngụy Văn gặp qua phu nhân.” diễn đàn lê quý đồn

“Ngụy cô nương đa lễ.” Lý Phuong Lan cười nói, “Ta nghe nói Thái Y Viện có một nữ đại phu có y thuật chữa trị tinh xảo họ Ngụy, luôn không dám xác định có phải cô nương hay không, hôm nay mới cho người mời cô nương qua đây, thật không nghĩ tới đôi nữ trang cô nương lại rực rỡ như thế, ngày đó ta thật sự là bị hoa mắt rồi!”

Ngụy Văn bị nàng nói có chút ngượng ngùng, chỉ có thể lẳng lặng cười.

“Đến, vào thôi.” Lý Phuong Lan vô cùng thân thiết kéo tay nàng, Ngụy Văn ngăn ra, ở trong cung này, vẫn có người nhiệt tình với nàng như thế.

Cách rèm châu, Ngụy Văn mơ hồ nhìn thấy có hai nam nhân mặt đối mặt ngồi ở trên nhuyễn tháp, như đang đánh cờ, khi nàng đi theo Lý Phuong Lan vào phòng, hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

Nam nhân ngồi ở phía đông mặc áo bào màu tím, hoa văn tay áo viền vàng, bên hông thắt đai ngọc, vẻ mặt thoải mái, tư thế lười nhác, nhưng tầm mắt hần lại sắc bén như lưỡi dao, im hơi lặng tiếng đảo qua mặt nàng... Ngụy Văn chỉ cảm thấy ngực phập phồng, trong tai phát ra tiếng ông ông, tay chân cứng ngắc thi lễ với hắn: “Ngụy Văn thỉnh an thái tử.”

Nàng cúi đầu, lại cảm giác máu trong người đều đang chạy loạn khắp nơi, trong lòng đau đớn không chịu nổi - chính là người trước mắt này, làm hại hàng trăm mạng người của Hàn gia đều táng trong biển lửa, hải cốt không còn, cơ nghiệp ba đời bị hủy trong một đêm.

“Là một nha đầu lạnh lợi.” Thái tử Dung Thao mỉm cười, “Thảo nào tam đệ kính trọng vài phần.”

“Chỉ là người chân chính có phúc khí là Tà đại nhân rồi.” Một giọng nói trầm thấp vang lên, nam tử ngồi ở phía tây mặc áo xám chậm rãi mở miệng, một đôi mắt hẹp dài nhìn chằm chằm Vị Văn, ý vị thâm trường cười. “Tại hạ Lý Du, có thể kết bạn với Ngụy cô nương thật may mắn.”

Khuôn mặt tuấn tú cực kỳ âm nhu kia, làm Vị Văn không muốn nhớ cũng khó. Theo như lời Tà Khâm nói, gã thật sự là người muốn đuổi giết nàng khi ở nhà trọ Mạc Bắc. Nàng nắm chặt hai tay đang đầy mồ hôi thành nắm đấm, khách khí mỉm cười với gã: “Lý đại nhân khách khí rồi.”

“Trà đã chuẩn bị xong rồi.” Lục Châu bụng khay đi tới trước bàn nhỏ, Lý Phuong Lan tự mình bố trí chén châm trà.

“Thái Tử gia, bình sương trắng mùa thu này quả thật làm Lan tỷ tỷ tốn không ít tâm tư đâu.” Lục Châu cười mỉm nói, “Hôm nay sáng sớm phải đi lấy sương trúc, mùi hương của trà cực thơm.”

Dung Thao nghe vậy trên mặt không hiện vẻ vui mừng, ngược lại nhấn mày lại nhìn Lý Phuong Lan: “Sáng sớm gió lạnh sương lạnh, thân thể nàng vốn yếu, sau này không cần tự hành hạ như thế, không phải mai hoa tuyết của đầu năm vẫn còn sao, đi vào trong hòm băng lấy ra dùng là được, còn có, sau này chuyện bưng trà đưa nước để Lục Châu làm là được rồi.”

“Việc nhỏ mà thôi, thiếp lớn như thế rồi mà người còn lo lắng sao?” Trên mặt Lý Phuong Lan hơi có vẻ bối rối, lập tức che miệng cười: “Còn mai hoa tuyết đó, chàng và Du đệ cứ cách ba đến năm ngày là tới uống trà, một tháng trước đã dùng hết rồi.”

“Ai bảo tỷ có tay pha trà ngon, nha đầu pha trà trong đông cung rảnh rỗi cả ngày đến hót hoảng đấy thôi, còn không bằng đưa tỷ qua đó!” Lý Du trêu chọc nói, cầm trà lên uống một ngụm.

“Còn nói đùa như thế nữa.” Lý Phương Lan hờn dỗi tròn mắt nhìn gã, “Thực ra nên để thái tử gia cách chức đệ đưa đến vùng biên quan hoang vu tôi luyện!”

“Nàng chịu được nhưng ta không thể bỏ nhân tài này.” Dung Thao nói, vẻ mặt giãn ra.

Vị Văn cũng không xen mồm vào, chỉ nghe bọn họ nói từng chuyện từng chuyện một, yên tĩnh uống xong ly trà của mình, cầm lấy thìa bạc nhỏ nhẹ nhàng múc quả mơ trong chén lên, đưa vào trong miệng nhắm nháp. Chua ngọt xen lẫn trong đầu lưỡi, lại mang theo một chút vị chất đặc biệt thơm mát của trà, quả mơ chua nho nhỏ vòng một vòng quanh lưỡi, nàng mới lưu luyến không rời phun hạt vào trên đĩa nhỏ.

Ngẩng đầu, đã thấy mấy tầm mắt dừng ở trên người mình, nàng nở nụ cười: “Kỹ thuật pha trà của phu nhân rất giỏi, ngày khác Ngụy Văn nhất định sẽ thỉnh giáo một phen.”

“Gọi phu nhân làm gì, vẫn như Lục Châu gọi ta một tiếng tỷ tỷ.” Ánh mắt Lý Lan Phương dịu dàng: “Lại nói tiếp, ta còn chưa cảm ơn muội chăm kim cứu giúp lần trước nữa mà.”

“Đó là chuyện hạ quan phải làm” Vị Văn nói, tay móc một tờ giấy từ trong túi vải ra đưa cho nàng, “Đây là phương thuốc bổ sau khi hạ quan căn cứ vào bệnh tình của ngài nghiên cứu ra, không ngại thử một lần.”

“Ngụy cô nương có lòng, ta cũng không biết nên cảm ơn cô nương như thế nào nữa đây.” Lý Phương Lan nhận phương thuốc, cảm kích vô cùng.

“Phùng Thuần.” Dung Thao nhìn thoáng qua các nàng, quay đầu gọi phía ngoài, “Lấy những đồ kia vào đây.”

Một thái giám bụng khay tiến vào, đi tới trước mặt Vị Văn.

“Phần thưởng của ngài.” Dung Thao nhìn Vị Văn, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng.

Vị Văn liếc nhìn, là vòng tay hồng ngọc kim hoàn, gia công kim loại cẩn thận tỉ mỉ, hoa văn trên ngọc trau chuốt, đúng là thượng phẩm.

“Tạ ơn thái tử.” Nàng cũng không chối từ, chỉ cười nhạt tạ ơn, hoàn toàn khác với người bình thường, làm Dung Thao không khỏi nhìn nàng vài lần.

Quay đầu, đã thấy Lý Du đang nhìn nàng, khóe miệng chứa một chút ý cười hàm ý sâu xa.

Từ Sấu Ngọc Trai đi ra, mặt trời chiều đã ngã về tây, toàn bộ cung lâm vào mờ nhạt giữa trời chiều, gió thu thổi từ từ, trong không khí dày đặc hơi thở hiu quạnh.

Một mình đi lên cầu đá cẩm thạch, dưới chân là nước hồ không tiếng động chảy xuôi, Vị Văn nhìn cá chép bơi trong hồ nước, không khỏi ngăn người, suy nghĩ trở lại Dương Châu trước kia, dựa vào bên cửa sổ thuyền hoa, nàng nhéo bánh vụn cho cá ăn, một phen đi xuống, sóng gợn màu trắng trên mặt nước Bích Hồ khẽ lăn tăn, các cá nhỏ đủ các màu trước sau giành ăn... Cuộc sống không tranh sự đời nhân hạ như vậy, có lẽ đã một đi không trở lại rồi.

“Ngụy cô nương.” Có người ở phía sau gọi nàng.

Vị Văn xoay người, phát hiện Lý Du đứng chỗ cách bản thân vài bước từ xa nhìn nàng, mà nàng ngay cả gã tới khi nào cũng không phát hiện, trong lòng nhất thời có chút không thoải mái.

“Lý đại nhân có việc?” Nàng nhìn gã lẳng lặng mở miệng.

“Có phải ta nên nói một câu, biệt lai vô dạng*?” Lý Du mỉm cười, đôi mắt mất phượng lộ về tà khí.

(*Biệt lai vô dạng: có nghĩa là hi vọng bạn vẫn khỏe từ khi chúng ta chia tay)

“Đúng vậy, đã lâu không gặp.” Vị Văn nhìn thẳng vào gã, ánh mắt chưa từng dời đi.

“Ngươi thực sự làm ta ngoài ý muốn.” Lý Du đi vào, lấy âm thanh chỉ đủ hai người mới có thể nghe nói, “Từ Mạc Bắc đến kinh thành, ngươi không chỉ có bình yên vô sự con đường làm quan rộng mở, có bản lĩnh hơn cả nam nhân bình thường.”

Con người lạnh giá của Vị Văn nhìn gã, vẻ mặt trầm tĩnh như nước: “Ta chỉ là một tên đại phu giang hồ, một người bốn biển là nhà, bản hàn không tiền bạc, thời đến vận chuyển chỉ qua vài ngày thoải mái, ai biết ngày mai như thế nào? Sống chết cũng chỉ là chuyện người khác gặt đầu một cái.”

Nói ra, trong lòng nàng bỗng nhiên cũng có chút chua xót.

Giọng nói của nàng theo gió truyền vào trong tai, một loại dịu dàng mà súc tích, Lý Du không khỏi ngăn ra, lập tức thu lại vẻ mặt nhìn nàng: “Ta thấy ngươi ở trong cung hỗn độn này xem như phong sinh thủy khởi*, nghe nói Nhã vương dẫn ngươi đi gặp Tiêu quý phi, Tạ Khâm thổ lộ với ngươi, lần trước ngươi có thể từ dưới mí mắt của ta đào tẩu, nói vậy cũng là công lao của hân.”

(*Phong sinh thủy khởi: gió thổi qua mặt nước, dấy lên gợn sóng. Hình dung sự việc đang làm thuận lợi, phát triển thịnh vượng)

“Không thể tưởng tượng được tin tức trong cung này truyền nhanh như vậy.” Vị Văn bình tĩnh thừa nhận.

Lý Du liếc nàng, trong lòng không khỏi cười lạnh – có khôn khéo thông minh cũng chỉ là nữ nhân, đừng tới tình trường đều ngu dốt.

”Đề tại hạ có lòng tốt nhắc nhở một câu, người đừng ôm hi vọng quá lớn với Tạ Khâm, trong cung đã sớm có tin đồn hắn là phò mã tương lai của tứ công chúa, lấy cách làm người của hắn, mỗi hôn sự này chỉ sợ là chờ mong đã lâu.”

”Sao Lý đại nhân còn sót ruột hơn cả ta?” Vị Văn nhìn gã, cười đến phong khinh vân đạm, “Mặc kệ như thế nào, cảm ơn nhiệt tình của ngài.”

- - -

Vị Văn đợi ở trước cửa sổ, thất thần nhìn dòng người lui tới đầu đường.

Món ăn của Câu Hoan Nhan đều vô cùng tốt, Lạc chương quây vờ nhìn thấy nàng trở về còn sai tiểu nhị đưa trà nóng bữa tối lên, lại chọn cho nàng vị trí yên lặng lại có phong cảnh rất tốt.

Nhưng mà nàng lại hoàn toàn không đói bụng, loại cảm giác mệt mỏi cả thể xác và tinh thần, làm cho cả người từ đầu đến chân đều vô cùng nặng nề.

Cho dù là bảy năm trước từ thiên kim phủ Thừa tướng trở thành cô nhi, nàng chưa từng có cảm giác cô độc như vậy, giống như một mình trôi dạt dưới đáy nước, xung quanh tối đen một mảnh, chỉ có lạnh lẽo như băng và cảm giác hít thở không thông đè lên nàng, lại không biết thoát đi như thế nào.

Kinh thành này rộng rãi, đời người khắp nơi ca múa, lại làm nàng không có cảm giác thuộc về bất kỳ thứ gì. Có lẽ, bản thân nàng sẽ không thuộc thế giới náo nhiệt như vậy, nàng thích hợp yên tĩnh đợi ở trong góc tối âm u, cùng mực nát với những hồi ức máu và nước mắt kia, biến mất, mà không phải là vắt và đối diện người lừa ta gạt thế này, cho dù đối với kẻ thù cũng phải trò chuyện vui vẻ, khẩu tạ ân huệ.

”Tạ đại nhân, bàn này có người rồi.” Giọng nói có chút khó xử của tiểu nhị truyền đến.

Vị Văn ngẩng đầu, là Tạ Khâm, một thân cẩm bào màu đen, lẳng lặng đứng ở trước bàn.

Nàng liếc mắt nhìn y, rồi quay ngoắt ra ngoài cửa sổ, giống như hoàn toàn không thấy y.

”Tạ đại nhân...” Tiểu nhị bên cạnh do dự mở miệng.

”Lui ra.” Tạ Khâm khẽ đuổi ra, vẻ mặt lạnh nhạt không giận mà uy.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Thích

“Hôm nay ta đi một chuyến đến Thái Y Viện, bọn họ nói người tiến cung rồi.” Tạ Khâm nhìn nàng nói, giọng nói lạnh lùng nghe không ra cảm xúc gì.

”Vì sao không nói chuyện?” Nàng im lặng làm y không khỏi nhíu mày.

”Ta đi Sầu Ngọc Trai, gặp được thái tử và Lý Du, còn được thưởng một vòng tay hồng ngọc kim hoàn.” Vị Văn chuyển tầm mắt, nhìn y lạnh lùng mở miệng, “Có phải sau này hành tung của ta cũng phải bẩm với ngài không, Tạ đại nhân?”

”Ta không có ý này.” Y cũng không đặt lực chú ý lên nội dung câu chuyện của nàng, ngược lại so đo với thái độ khác thường của nàng.

”Ta đây không biết là có thể nói gì cùng với ngài cả.” Vị Văn không lưu tình chút trả lời.

Y hơi nhíech môi, sắc mặt khẽ trầm xuống, nửa ngày mới thấp giọng nói: “Nếu cô nương vì lời nói của ta ngày đó mà tức giận, ta xin lỗi.”

Vị Văn chậm biếm cười ra tiếng, đôi mắt như làn nước lạnh lùng nhìn y: “Tạ đại nhân thật sự làm ta ngại chết rồi, lời xin lỗi của ngài ta thật sự không dám nhận, hơn nữa, quả thật ta không có tư cách gì xen vào việc của người khác.”

”Người --” Y cắn răng, trong đôi mắt màu xanh thoáng ẩn hiện con tức giận.

Mà nàng không sợ y, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ngửa lên, buống bình lý lộn chống lại tầm mắt của y.

Khoảnh khắc đó Tạ Khâm có chút thất thần, nàng nhất định không biết đáng về nàng tức giận có bao nhiêu mê người - đôi mắt trong trẻo như nước, trên mặt nhiễm lên đỏ ửng, đôi môi trái tim mím lại... Đôi mắt y tối sầm lại.

Bỗng nhiên, y nở nụ cười, cười đến làm nàng hoang mang.

”Tiểu nhị, rót rượu.” Y quay đầu phân phó bên ngoài, ngồi xuống ở đối diện nàng.

”Quay đầu quá khó khăn, tên rất hay - -” Y rót cho mình một ly rượu uống một ngụm, nhẹ nhàng nói: “Không sợ quay đầu quá khó khăn, chỉ sợ quay đầu quá trễ... Ta thì không muốn quay đầu, cũng không thể quay đầu.”

Trong lòng Vị Văn run lên, ngẩng đầu nhìn thấy trong vẻ mặt y có trộn lẫn một chút vẻ chua xót, trong khoảnh khắc ánh mắt của y nhìn nàng, hít thở của nàng không thông, không được tự nhiên nghiêng đầu ngo ra ngoài cửa sổ.

”Nhìn cái gì?” Y hỏi, giọng điệu nhàn nhạt.

”Kính thành này, lại không bằng sa mạc phía Bắc Trường Thành và ánh trăng âm áp.” Không biết qua bao lâu, nàng mới âm u mở miệng.

Tạ Khâm chấn động cả người, giống như bị lời của nàng đánh trúng, ngực sinh đau.

Y nhớ tới đêm đó bọn họ sóng vai ngồi ở trên đồi cát, bầu trời đêm bát ngát, ánh trăng như bạc, sa mạc Gobi* theo gió phấp phồng chuyển sang tối đen, sau đó nàng nhẹ giọng hỏi, đây là nguyên nhân ngài ở lại sa mạc này?

(*sa mạc Gobi: sa mạc lớn thuộc Mông Cổ)

Nàng còn nói, có lẽ một ngày nào đó, sẽ có người cùng với ngài, sẽ có một người như vậy, mặc kệ là triều đình cao, hay giang hồ xa, đều luôn ở bên cạnh ngài.

Y không có biện pháp chối bỏ, trong nháy mắt đó y thật sự bị lời của nàng đã động, y thật sự có loại xúc động nghĩ đến người ‘có lẽ’ tồn tại kia, ngay như lúc này, nàng cũng có thể cảm giác được, cũng cùng mong ngóng đến mảnh sa mạc bát ngát và ánh trăng yên tĩnh như trong đáy lòng y.

Y im lặng làm nàng có chút không yên.

”Sao vậy?” Nàng nhìn không được hỏi, tiến sâu vào trong đôi mắt thâm thúy của y, sau đó mới phát hiện, đó là một sai lầm, tầm mắt của nàng, không tự chủ được bị đầm nước xanh biếc này hấp dẫn, thế nào cũng tránh thoát không được.

Y vươn tay, nhẹ nhàng nâng hàm dưới của nàng lên, khi nàng còn đang kinh ngạc, môi mỏng phủ trên môi của nàng, kiên định mà ôn nhu.

Nàng trừng mắt to, nhất thời phản ứng không kịp. Trước kia y cũng đã hôn nàng, diễn trò hoặc vô ý, kịch liệt mà mang theo tính công kích, mà lần này, nụ hôn của y yên tĩnh như nước biển, dịu dàng mà hôn, chậm rãi cuốn sạch... Làm nàng hơi chần chờ, vì thế trong một khắc kia, y nghiêng thân chặt chẽ trói buộc nàng vào trong ngực, mặc y bừa bãi đòi hỏi.

Y rõ ràng, là một nam nhân lạnh lùng, nhưng vì sao nụ hôn của y lại triển miên nóng bỏng như vậy, gần như muốn làm tổn thương đến môi lưỡi của nàng, phủ kín hô hấp của nàng?

Sao bọn họ sẽ tới bước này... Nàng phí công gãy dựa, muốn gợi ý thức sụp đổ trở về bình tĩnh suy xét, lại phát hiện cả người bản thân mềm nhũn, nhưng lại một chút sức lực cũng dùng không được, bên tai chỉ có tiếng thở từ từ hỗn hển của y, còn có nụ hôn nhỏ vun của y, nóng bỏng lại kiềm chế, mang theo vô hạn thương tiếc dừng ở trên trán nàng, mặt mày, trên má, môi... Rốt cuộc, y vùi đầu ở trên cổ nàng, hơi thở âm áp một chút lại một chút phất qua da thịt của nàng.

- - -

Thật lâu sau, y ngẩng đầu, nhìn chăm chăm mặt nàng, lại phát hiện này trong đôi mắt xinh đẹp, mơ hồ có nước mắt chảy ra.

”Sao vậy?” Y mở miệng, giọng nói khàn khàn.

”Ta không phải đồ chơi của ngài.” Nàng gian nan lên tiếng, hàm răng cắn đôi môi đỏ đến trắng bệch.

”Người không phải.” Vẻ mặt y cứng đờ, ngực bởi vì lời của nàng mà có chút không thoải mái: “Là ta... Khó kìm lòng nổi.”

Chuyện đã trở nên như thế, ngay cả chính y cũng ngoài ý muốn.

Từ lần tan rã trong không vui trước đó, trong đầu óc y thường xuyên hiện lên bóng dáng của nàng, cảm giác như vậy, không chịu khống chế luôn xuất hiện, y cho rằng chính là trong lòng mình xấu hổ, giải thích nói xin lỗi là tốt rồi, trong khoảnh khắc gặp lại nàng, mơ hồ cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.

”Khó kìm lòng nổi?” Nàng nhìn y nhẹ nhàng cười, “Cái gì gọi là ‘tình’?”

”Ta không yêu người, chúng ta còn chưa tới nông nổi này.” Y thẳng thắn gần như lạnh lùng, lại bởi vì ý trào phúng trong lời nói của nàng mà hơi nhúm mày, “Nhưng ta thừa nhận ta thích người.”

Vị Văn gần như vì sự trực tiếp của y cùng với tình cảnh giữa hai người lúc nãy - mà nghĩ nam nhân này cao ngạo, y không có trái tim.

Thuở nhỏ ở Tạ phủ nhìn thấu nhân tình ấm lạnh, phòng bị chịu khi dễ, truy cầu trong lòng y là một ngày kia sẽ trở nên nổi bật, dung hăng giẫm đạp dưới

chân những người đã phụ y. Dựa vào bản thân dốc sức liều mạng một đường xông xáo từ trong bóng đao kiếm ánh cho tới hôm nay, y tuyệt đối không có khả năng vì tư tình nhi nữ mà buông tha cho tất cả mà y đã có và cũng sắp sửa tranh giành được.

Ngày xưa y đưa nàng áo lông Hòa Hồ, từng cho nàng vui mừng và ấm áp, hiện giờ mới biết điều này chỉ là thủ đoạn y đẩy nàng tiến vào trong lòng Dung Trạm mà thôi, bởi vì y biết nàng là một vật thay thế rất tốt, ngày đó Tiêu quý phi cố ý nói cho nàng nghe thì đã rõ ràng chứng minh chuyện này rồi, mà y công khai thừa nhận nàng là nữ nhân của y, cũng chỉ sợ rối loạn ván cờ của y - nàng Hàn Vị Văn đối với y mà nói, luôn chỉ là một con cờ tranh giành mà thôi.

- - vì sao muốn có người cùng theo? Dù là con đường thế nào, ta cũng không quan tâm.

Lại còn nhớ ngày ấy y quảng xuống những lời này, mặt mày lạnh như băng.

Lý Du nói không sai, y sẽ không buông tay cơ hội làm phò mã của tứ công chúa, mà tình cảm đối với y mà nói chỉ là chuyện cười, nữ nhân cũng nhàm chán như lúc chề thuốc mà thôi.

Chỉ là y xem Hàn Vị Văn nàng là loại người gì chứ? Nàng nhìn về mặt y lạnh nhạt, đáy lòng không khỏi cười nhạo, trái lại nàng muốn xem, giữa bọn họ là ai lợi dụng ai - thích nàng thật không? Muốn nghịch lửa nàng sẽ tiếp, nàng còn gì mà thua không nổi y nữa đây, nàng không khỏi coi thường.

"Như vậy, ta cảm ơn sự yêu thích của ngài rồi." Nàng hạ khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, nhẹ giọng mở miệng.

Y không thấy rõ biểu cảm của nàng, chỉ cảm thấy trong giọng nói của nàng có đau thương làm trong lòng y run lên.

Có phải nói quá nặng, làm nàng bị tổn thương rồi? Y có chút phiền chán nhìn chằm chằm hơi nước trên lông mi nàng, vẻ mặt âm tình bất định.

"Nếu không có chuyện gì nữa, ta đi trước đây." Nàng chậm rãi đứng dậy nói, ánh mắt luôn không dừng lại ở trên người y.

"Nhan Tiêu nói người làm túi hương." Trong nháy mắt nàng bước ra khỏi cửa, giọng nói hơi cứng ngắt của y truyền đến từ sau lưng, "Vì sao ta không có?"

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Bạn cũ

"Ta làm, lại cất rồi." Vị Văn quay đầu trả lời, giọng điệu bình tĩnh.

"Vì sao?" Tạ Khâm nhíu mày.

"Ta tức giận."

Nàng nhìn y, một đôi mắt sáng ngời như vì sao, vẻ mặt bộc trực gần như đơn thuần, làm y có chút dờ khóc dờ cười, nhất thời nói không nên lời.

"Hơn nữa, ngài cũng sẽ không thích, ta cần gì phải làm chuyện tự chuốc lấy mất mặt chứ." Nàng lại nhẹ giọng bổ sung một câu.

"Người chưa thử qua, sao biết ta không thích?" Giọng nói của y tinh khiết động lòng người.

Đêm gió thổi qua, đồ trang sức treo lên đèn ngoài cửa sổ xoay tròn ra các màu, chút ánh sáng lung linh này tràn vào trong đôi mắt màu xanh mê hoặc của y, làm ánh mắt của y càng thêm thay đổi.

Vị Văn rũ mắt xuống, cảm giác trái tim đập phập phồng, không khỏi có chút giận, hôm nay cũng không biết sao lại thế này, không có định lực như vậy.

"Nói chuyện." Y nhàn nhã ôm tay dựa ở trên ghế, cười nhạt nhìn nàng.

"Ngài có thể thích đến mức nào?" Đèn đuốc cũng tắt, nàng đón nhận tầm mắt của y, rõ ràng cảm giác được viên tai bản thân nóng lên.

Ý cười vui vẻ trên khóe miệng y dần dần biến mất, nhìn chằm chằm nàng không nói chuyện, giống như đang tỉ mỉ thưởng thức hàm nghĩa trong lời của nàng.

Mà trên thực tế, đúng là y suy xét lời nói 'thích' của nàng, rốt cuộc là chỉ túi hương, hay là nàng?

Tiểu hồ ly này - y âm thầm nghiền răng, phát hiện bản thân ở trước mặt nàng luôn không có biện pháp bình tĩnh tự nhiên, nàng là một đầu tiểu thú xinh đẹp, dưới vẻ bề ngoài xinh đẹp cất giấu móng vuốt sắc bén, kết quả là y sẽ chinh phục nàng, hay nàng chinh phục y?

- - y không biết.

- - -

Thủy văn trên điện tư du du,

Thiên lý giai kỳ nhất mộng hư.

Tòng thử vô tâm ái lương dạ,

Nhậm tha minh nguyệt há tây lầu.

(Đây là bài thơ Tà tình của Lý Ích)

Cách rèm tơ tằm, giọng nói uyển chuyển từ từ truyền đến. Tiếng đàn như ngọc trai rơi trên bàn, đàn xen hợp lí lại mang theo chút bừa bãi lười nhác, tiếng ca là tuyết phía sau mai đỏ, lạnh đến mức tận cùng lại phương hướng càng đậm. Trong lúc nhất thời, cả một lầu giống như yên tĩnh lại, tất cả đều đang lặng lẽ lắng nghe tiếng đàn bên ngoài.

Tòng thử, vô tâm ái lương dạ, nhậm tha, minh nguyệt há tây lầu. (Dịch: Từ ngày đó không còn thiết gì đến những đêm ngọt ngào nữa, ngay cả đêm nay trăng sáng đang chiếu trên lầu phía tây.)

Là một ánh trăng trong như nước ban đêm, gặp nhau nơi đình đài dựa vào nhau, vốn tưởng rằng đó là phong cảnh một đời một kiếp, lại là một đoạn duyên đứt đoạn khó khăn sau giấc mộng đẹp.

Chính là suy nghĩ trong đáy lòng, cũng không có biện pháp loại bỏ, sau khi mất đi người kia, chuyện gì đó dưới ánh trăng, ngày tốt cảnh đẹp gì đó, đều chỉ là hư ảo.

Tiếng đàn chậm rãi rồi biến mất, người nghe lại đều có tâm sự riêng, âm đậm thất thần.

Khi tiếng đàn vang lên lần nữa, cũng đã trào dâng làn điệu hơi thở mạnh. Tiếng đàn quen thuộc lọt vào tai, hai người trong phòng đồng thời chấn trụ, liếc nhau, Vị Văn vén rèm bước ra, Tạ Khâm cũng theo sát sau đó.

Trong lúc say mê treo đèn xem kiếm, quay về giấc mộng thôi kèn liên tục đến doanh trại. Phân cho tám trăm dặm dưới trướng, năm mươi cung tên trở mình xé gió bay ra phía Bắc Trường Thành...

Xuôi theo từng bậc cấp, tiếng ca càng ngày càng rõ ràng.

Trên chính giữa sân khấu tầng dưới cùng, có một vị nữ tử vừa đánh đàn vừa hát. Mạng che mặt màu tím nhạt che khuất gương mặt, mà dáng người thướt tha, giọng nói lạnh lùng trong trẻo này, còn có loại khí chất lãnh diễm bẩm sinh này, đi đến trước đài Vị Văn không cần nghĩ ngợi đã mở miệng gọi một tiếng: "Hương Nùng tỷ?"

Trong nháy mắt tiếng đàn im bật, nàng kia chậm rãi ngẩng đầu lên, đang lúc Vị Văn vui mừng, nàng kia lại thấp giọng kêu: "Tạ Khâm..", thân thể lập tức mềm nhũn, té xỉu ở trên sân khấu kịch.

Trong lầu, tiếng người nhất thời ồn ào lên, Tạ Khâm cũng đã nhanh chóng nhảy tới trên đài nâng Lãnh Hương Nùng dậy.

Tất cả tới rất đột ngột, Vị Văn sững sờ đứng tại chỗ nhìn đáng về bọn họ gần bó, trong lúc nhất thời không biết phản ứng thế nào.

"Người còn thất thần làm gì?" Tạ Khâm quay đầu khề quát nàng. "Mau đến xem tình hình của nàng!"

Vị Văn chấn động, cuống quýt lên đài. Lúc này Lạc chương quỳ đã sai người mang người trên sân khấu kịch xuống, thay đổi một đám người khác lên sân khấu biểu diễn, lại trấn an khách quan khác không chê cục diện lại, dẫn ba người bọn họ đi phòng khách.

- - -

"Sao rồi?" Tạ Khâm nhìn nữ nhân nhỏ bé mang sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, nhíu mày hỏi.

"Không có việc gì, chắc là thân thể mệt nhọc, u buồn quá mức, cảm xúc quá mức kích động thân thể không chịu nổi mới té xỉu." Vị Văn nhàn nhạt đáp, "Ta đã dặn trong tiệm nấu một ít bát súp bổ cho nàng rồi."

"Ừ." Tạ Khâm lên tiếng, gương mặt nhìn nàng. "Người biết nàng?"

Vị Văn gật đầu: "Khi ở Dương Châu."

Y không nói nữa, chỉ liếc nhìn Lãnh Hương Nùng, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Trong lòng Vị Văn thoáng qua chút gì đó, gió đêm từ ngoài cửa sổ thổi vào, nàng cảm thấy lạnh cả người.

"Các người cũng biết nhau?" Nàng ra vẻ thoải mái mà cười, "Trách không được đều cùng một khúc như thế, mà ta làm ba bát mì ba màu kia người cũng biết."

Nàng nhớ tới đêm đó, Lãnh Hương Nùng bày ra bát mì thứ ba cùng với vẻ mặt âm đạm, lại cảm thấy ngực đau đớn.

Tạ Khâm nghe vậy nhìn về phía gương mặt hơi lộ ra vẻ tái nhợt của nàng, giữa lông mày không khỏi nhíu lại, biết trong lòng nàng đang suy đoán gì đó, đang muốn giải thích, lại nghe thấy một tiếng than nhẹ, là Lãnh Hương Nùng tỉnh lại.

"Hương Nùng tỷ." Vị Văn bước lên trước, "Cảm thấy như thế nào?"

"Không nghĩ tới sẽ gặp phải muội, Văn Nhi." Lãnh Hương Nùng có chút cố hết sức mỉm cười, "Đã lâu không thấy."

Uyển chuyển gạt đầu, tha hương gặp bạn cũ, nàng lại cảm thấy trong mắt toan nóng không chịu nổi.

"Có thể để một mình tỷ và Tạ Khâm nói chuyện riêng được không?" Lãnh Hương Nùng nói, ánh mắt nhìn về phía nam tử trước giường.

Vị Văn ngăn ra, lập tức thối lui khẽ cười: "Đương nhiên có thể."

"Ta đi xem bát súp đã nấu xong chưa, các người chậm rãi ăn gấu." Những lời này, nàng nói với Tạ Khâm, nhưng hai mắt lại luôn nhìn xuống mặt đất.

Tạ Khâm nhìn chằm chằm cổ trắng như chim hạc và búi tóc đen của nàng, trong lòng không hiểu nổi lên buồn bực, thẳng đến khi bóng dáng ừ rừ của nàng biến mất ở cửa, ánh mắt của y mới chậm chạp thu hồi.

Cúi đầu mới phát hiện Lãnh Hương Nùng đang lẳng lặng nhìn y, đôi mắt như làn nước mang theo hải hước nhìn: "Sao vậy, sợ nàng hiểu lầm?"

"Nào có." Vẻ mặt Tạ Khâm cứng đờ, "Nàng thích nghĩ như thế nào thì nghĩ như thế đấy, nhưng mà người, sao lại ở chỗ này?"

"Người cảm thấy thế nào." Trên môi Lãnh Hương Nùng hiện lên nụ cười cay đắng, nhìn đôi mắt y cũng trong trẻo làm người ta khó có thể nhìn thẳng, "Ta muốn thấy hẳn."

Tạ Khâm im lặng, nửa ngày mới nói: "Coi như người thấy thì sao?"

"Mặc kệ thế nào, ít nhất ta muốn thử một chút, bằng không ta không cam lòng."

Vẻ mặt Tạ Khâm khẽ chấn động, chăm chú nhìn gương mặt quật cường trước mắt: "Hắn cũng không phải đáng vẻ như trong tưởng tượng của người."

Một nam nhân có dã tâm đế vương, sẽ không mang đến hạnh phúc cho nữ nhân.

"Ta biết." Lãnh Hương Nùng tự giễu cười, cúi đầu, tóc đen như mây lồng ở trong mắt nổi lên đám sương.

"Mấy ngày nữa là lễ hoàng gia đi săn thú, đêm đó có cung yến, ta sẽ sắp xếp người đi vào, nếu người muốn tính toán lâu dài, nhất định phải có tư cách vào cung." Tạ Khâm cân nhắc một lát, thản nhiên nói, "Trước đó, người chỉ cần đề ý dưỡng tốt thân thể là được."

"Đa tạ." Lãnh Hương Nùng giương mắt nhìn y, giờ khắc này trong lòng thế nhưng khó phân biệt buồn vui.

.....

Chú thích bài thơ Tả tình của Lý Ích

Thủy văn trần điệp tứ du du,

Thiên lý giai kỳ nhất mộng hư.

Tòng thử vô tâm ái lương dạ,

Nhậm tha minh nguyệt há tây lâu.

Dịch nghĩa

Nằm trên chiếu quý in hình sóng nước, lòng cứ trôi về phương xa,

Tình dài ngàn dặm, đã như một giấc mộng tan rồi.

Từ ngày đó không còn thiết gì đến những đêm ngọt ngào nữa,

Ngay cả đêm nay trăng sáng đang chiếu trên lầu phía tây.

Theo "Hoắc Tiểu Ngọc truyện" của Trương Phòng thì Lý Ích lúc còn trẻ lên Trường An thi có gặp Hoắc Tiểu Ngọc. Đôi bên yêu nhau, thề sống bên nhau

đến bạc đầu. Khi trở về nhà, mới biết mẹ đã đính hôn mình với người em gái họ xa. Mẹ rất nghiêm khắc, ông không dám trái lời. Tiểu Ngọc biết tin, đau buồn rồi chết luôn. Ông cảm thương, mượn lời Ngọc viết lên bài này. Theo thivien.net

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Quan tâm

Đi ra cửa, mới phát hiện bên ngoài chẳng biết lúc nào đã mưa rồi. Vị Văn nhận cây dù giấy mà tiểu nhị ân cần đưa qua, vừa muốn mở ra đã bị Tạ Khâm đoạt đi.

"Nặng." Y nói, đọc nhấn rõ từng chữ ngắn gọn.

Vị Văn nhìn về mặt không biểu cảm gì của y, cũng không nói gì, chỉ im lặng sóng vai cùng y bước đi.

Đã gần đến đêm khuya, trên đường người đi đường rất ít, chỉ nghe thấy mưa phún đánh vào trên mặt dù, đỉnh đầu vang lên tiếng sột soạt.

"Ta đưa ngươi trở về." Tạ Khâm nhàn nhạt mở miệng.

Vị Văn không từ chối: "Ta ở thành Tây mua một tiểu viện, ngay tại - "

"Ta biết." Y ngắt lời nàng.

"Hả?" Vị Văn kinh ngạc nhìn y.

"'Nữ nhân' của mình ở đâu ta cũng không biết, không khỏi quá vô trách nhiệm." Y liếc nàng một cái, "Bên kia coi như an toàn."

"Ngươi điều tra ta?" Vị Văn không vui nhún mày.

"Vì sao không cho rằng là ta đang 'quan tâm' ngươi?" Y mỉm cười, trong giọng nói mang theo chút chế nhạo.

"Ta dựa vào cái gì cho rằng ngài đang 'quan tâm' ta."

"Ngươi không tin ta, Hàn Vị Văn." Y chợt dừng bước, quay đầu lẳng lặng nhìn nàng.

Mỗi lần y tức giận, hoặc chắc chắn với phán đoán của mình thì y luôn gọi thẳng tên của nàng.

Trái tim Vị Văn đập mạnh và loạn nhịp nhìn y, trong lúc nhất thời nỗi lòng bốc lên: "Ta không có..."

"Ngươi có." Y lại khẳng định một lần nữa, đôi mắt màu xanh như hai dòng suối sâu thẳm, trong trẻo mà mê ly.

"Vừa rồi ở trong tửu lâu, ngươi cũng không tin ta." Y khí thế bức ngươi.

"Cái gì?" Nàng ngập ngừng.

"Đừng giả ngu." Y tao nhã nhếch khóe miệng, nâng cằm của nàng lên, "Ta nói chính là Lãnh Hương Nùng."

"Tỷ ấy... Thế nào?" Vị Văn lựa chọn tiếp tục cãi bướng.

Y nguy hiểm nheo mắt lại: "Ngươi dám nói, ngươi không có cho rằng giữa ta và nàng có cái gì?" $\text{đi} \rightarrow \text{đến} \equiv \text{đàn} \equiv \text{k} \leftarrow \text{quý} \equiv \text{đ} \rightarrow \text{ôn}$.

"Cái đó và ta không tin ngươi có quan hệ gì?" Vị Văn lập tức phản kích, "Cho dù ngươi và nàng trong lúc đó thật sự có chuyện không rõ ràng, cũng không liên quan tới ta."

"Nhanh mồm nhanh miệng." Y nhìn chăm chăm nàng cười một cách ái muội, "Vậy ngươi kích động như thế làm cái gì?"

"Ta nào có?" Mặt Vị Văn đỏ lên, cảm thấy máu mặt nhanh chóng vọt tới đỉnh đầu.

Y cười tiếp tục đi về phía trước, Vị Văn chỉ phải buồn bực theo y.

- - -

Gió đêm mang theo âm ướt thối thối, nàng co rúm lại một chút, nhin không được hắt hơi một cái.

Một cái áo khoác rộng lớn phủ lên trên đầu vai yếu ớt, chặt chẽ vây quanh nàng, hơi thở ấm áp có chứa nam tính nhất thời như cái lồng phủ toàn thân.

"Ta không lạnh." Nàng xấu hổ chối từ.

"Người không quạt cường như vậy sẽ chết sao?" Y liếc nhìn nàng, ngôn ngữ gần như khắc nghiệt.

Nàng sùng sốt, tay cầm lấy vạt áo nhất thời cứng đờ.

"Người trong lòng Lãnh Hương Nùng không phải là ta, mà là Dung Trầm." Sau một lúc lâu, giọng nói trầm thấp của y vang lên ở trong màn đêm, "Ba năm trước ta và y từng đi qua Giang Nam, đó chính là thời điểm gặp được Lãnh Hương Nùng."

Vị Văn kinh ngạc ngẩng đầu, hai gò má nóng lên, "Thực ra người không cần giải thích cho ta."

"Ta nghĩ là không cần thiết, lấy tính cách của ta xưa nay cũng lười giải thích với người." Giọng điệu y nhàn nhạt, trong mắt thâm thúy mang theo tâm trạng khó khăn liếc nhìn, "Ta chỉ hi vọng hai bên có thể thành khẩn một chút."

"Người có ý gì?" Nàng phòng bị nhìn y, toàn thân căng thẳng theo bản năng.

"Người quan tâm ta, Hàn Vị Văn." Y cười khẽ, ánh mắt sắc bén nhìn nàng, "Chính người không phát hiện ra sao, người càng ngày càng quan tâm ta?"

"Ta không có!" Nàng hung hăng trừng mắt y, khó có thể bình tĩnh.

"Người để ý tâm trạng của ta."

"Người đừng tự cho là đúng!"

"Người quan tâm đến cái nhìn của ta với người khác."

"Chê cười!"

"Người sẽ bói vì lời nói của ta mà cảm thấy bị tổn thương."

"Ta không có!"

"Người để ý nữ nhân có liên quan đến ta."

"Người thần kinh!"

"Vì sao người đang run rẩy?"

Nàng bỗng dưng ngớ ra, khiếp sợ phát hiện y theo như lời y nói.

Theo bản năng lui về phía sau, lại bị y gắt gao bắt được cánh tay, buộc nhìn thẳng y.

"Ta biết trong lòng người đều luôn có một người, nhưng không được đáp lại tình cảm làm người nản lòng tuyệt vọng." Y gần như tàn khốc phân tích, "Người dám phủ nhận, người đã tổn thương thấu tim, không tự giác bắt đầu tìm kiếm ấm áp và an ủi khác sao?"

"Thừa nhận đi, đối với quá khứ người đã bắt lực rồi." Y mắt lạnh nhìn nàng, cố ý đánh nát giấc mộng nàng đau khổ kiên trì, "Hắn hoàn toàn không cần người."

"Im miệng!" Nàng rống giận, một câu nói cũng làm vành mắt nhanh chóng phấp phỏng, "Người dựa vào cái gì..."

Nước mắt không có tiền đồ từ trong mắt chảy ra, thế nào cũng dùng không được.

Y dựa vào cái gì tự cho là đúng phán đoán chuyện giữa nàng và Tuyên Dương? Dựa vào cái gì tùy tiện suy đoán tâm trạng của nàng?

- - Hắn hoàn toàn không cần người.

Một câu nói như sấm sét đánh vào trong lòng, làm nàng đau đến ngay cả sức lực giãy dụa cũng không có. Giờ phút này, cảm giác hoảng sợ, đau xót, bàng hoàng, bất lực, phẫn nộ... Giống như trở về đêm nàng bị bỏ lại một mình một năm trước.

Chỉ là, người nam nhân trước mắt này y có tư cách gì? Vì sao y lại muốn ép nàng như vậy?

"Rồi người sẽ biết vì sao." Giống như nhìn thấy tâm tư của nàng, y lạnh lùng mở miệng.

"Ít nhất là ta có trái tim nên mới có thể bị tổn thương." Nàng giận dữ cắn răng, ép nước mắt chảy ra trào phúng nhìn y, "Còn người? Tạ Khâm, người ngay cả trái tim cũng không có." $\text{đi} \Rightarrow \text{đàn} \Rightarrow \text{k} \Rightarrow \text{quý} \Rightarrow \text{đ} \Rightarrow \text{ôn}$

"Người muốn tham gia?" Vì Văn có chút kinh ngạc đánh giá dáng người nhanh nhẹn của nàng ấy – thoát nhìn nàng ấy chỉ là một cô gái mảnh mai nhỏ

nhấn mà thôi.

"Ừ, đương nhiên, ta đã đợi thật lâu rồi!" Cô gái hào khí ngất trời tuyên bố, lại lập tức lại lộ ra một nụ cười thần bí, "Hơn nữa, ta muốn để cho một người thấy."

"Công chúa!" Có tiếng cung nữ vội vàng chạy tới, thở hổn hển nói, "Vừa nãy Ngũ công chúa sai người truyền tin, nói thân thể ngài ấy không thoải mái, cho nên hôm nay không thể cùng tham gia với ngài được."

"Hà?" Lòng mày xinh đẹp nhũn lại, cô gái trừng lớn đôi mắt, "Sao đột nhiên tỷ ấy bị bệnh rồi, có nặng lắm không? Hiện tại khỏe rồi, một mình ta chơi không đủ sức."

"Từ công chúa?" Vị Văn do dự mở miệng, nhìn thấy cô gái gật đầu, thì lập tức cúi người thi lễ: "Thái Y Viện Vị Văn ra mắt công chúa, đã đắc tội rồi."

Dung Uyên khoát tay: "Ta cũng không tự xưng 'bản cung', chính là không muốn nhiều người chú ý, bằng không cũng sẽ không thể chạy đến nơi hẻo lánh này, tới rồi, bằng không để những nữ nhân kia nhìn thấy rồi ào ào thi lễ, là khó thoát thân được."

Giọng nói của nàng ấy nhẹ nhàng trong trẻo như tiếng chuông ngân, trong đôi mắt to long lanh như làn nước ẩn chứa ý cười vui vẻ, cả người trong veo như suối ngày hè, làm cho người ta cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Hóa ra, đây là người được chọn cho vị trí thế tử tương lai của Tạ Khâm.

Vị Văn có chút ngơ ngác nhìn nàng ấy - mặc dù cách danh hiệu công chúa, nàng ấy cũng là một người động lòng người trong muôn người.

"Người có thể cưỡi ngựa săn bắn không?" Dung Uyển hưng phấn kéo tay nàng, "Thế này nhé, người theo giúp ta được không?"

Vị Văn nhìn nụ cười chân thành nhiệt tình của nàng ấy, kim lòng không đậu gậy đầu.

— — —

Trên chỗ ngồi cho lễ sẵn sẵn, các thành viên hoàng thất cùng với các quan lại nóng lòng muốn thử các tình hình khác biệt, dưới mui xe màu vàng sáng tràn ngập một cỗ không khí khẩn trương.

"Thời gian không sai biệt lắm, sao còn chưa bắt đầu?" Ngồi ở chính giữa, hoàng đế nhàn nhạt mở miệng, vuốt ve ly rượu bạch ngọc trong tay.

"Phụ hoàng, nhị đệ còn chưa đến, có phải đệ đệ ấy thêm một lát nữa không?" Dung Thao liếc nhìn chỗ trống đối diện, tinh tế đánh giá vẻ mặt hoàng đế.

Hoàng đế khẽ hừ một tiếng: "Mặt mũi của nó thật lớn nhỉ."

"Phụ hoàng, bình thường nhị đệ sẽ không như vậy, nhất định có việc gì gấp trì hoãn rồi." Dung Trâm vội mở miệng.

"Chuyện của nó còn nhiều hơn cả trăm?" Ngược lại hoàng đế càng không vui, sắc mặt trầm xuống, "Chẳng lẽ còn muốn trăm chờ nó?"

"Phụ hoàng bớt giận, vậy nhi thần tuyên bố sẵn bắt đầu."

Dung Trâm đi đến chỗ chủ trì săn bắn, một thân mãng bào màu trắng thù ngừ trào to vàng lóa mắt, chỉ thấy y ngửa mặt lên trời giương cung, nháy mắt tên màu đen phá không, đánh vào mặt mũi người chàng trắng, tiếng kèn to rõ bay thẳng đến chân trời, mà bên trong khu vực săn bắn ngàn kỳ chinh tề, tiếng vó ngựa đình tại như ọc.đi⇒đàn⇒kê⇒quý⇒đ⇒ôn.

Dung Uyển quát một tiếng, đã thúc ngựa chạy ra ngoài mây trượng, ngay khi Vị Văn giờ roi chạy hướng bãi săn, tiếng ngựa hí sắc bén truyền vào trong tai, con ngựa mà Dung Uyển cưỡi phía trước đột nhiên bị giật mình, giờ cao hai vó lên làm nàng ấy suýt chút nữa ngã ngựa, may mà thuật cưỡi ngựa của nàng ấy rất tốt mới không té ngựa, nhưng con ngựa bị hoảng sợ bay nhanh như mũi tên rời khỏi cung tên, chạy thẳng về phía Tây bãi săn.

Vị Văn biết tình thế không ổn lập tức rời nhanh chóng đuổi, muốn đuổi theo cứu Dung Uyển trước khi nàng ấy bị ngựa ném xuống, nhưng bên tai vang lên tiếng xé gió của một vũ khí sắc bén rất nhỏ lướt qua, con ngựa nàng đang cưỡi cũng đột ngột cất vó chạy nhanh trong tiếng rên rì, sau đó cũng chạy trốn điên cuồng.

- - là ám khí, có người ám toán nàng!

Trong nháy mắt, trong đầu nhảy ra một câu này, nhưng trong xóc nảy dữ dội nàng lại không rảnh suy xét, chỉ có thể dốc hết toàn lực nắm chặt dây cương, dựa gần sát lưng ngựa, ý đồ làm con ngựa dưới người dừng lại, nhưng con ngựa bị thương giống như bởi vì quá đau đớn mà gần như điên cuồng, một mặt chạy băng băng về phía trước.

Tiếng gió ở bên tai gào thét mà qua, đánh vào mặt làm đau, sức lực trên tay lại từng chút từng chút bị lấy đi, cứ chạy như vậy, nhất định nàng sẽ té ngựa, hậu quả sẽ không chịu nổi... Ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mi mắt nửa khép của nàng, lộn xộn như tiếng vó ngựa như đang dẫm nát những hình ảnh ngày xưa ở trong lòng thành những mảnh nhỏ.

Gờ khắc này, chuyện cũ trước kia từng chút hiện ra, chồng lên nhau trong lòng - đại hóa, Giang Nam, Mạc Bắc, Kinh Thành... Cả đời này của nàng dư dôi mà ngán ngùi, có lẽ hôm nay sẽ kết thúc, thù lớn chưa trả, còn có rất nhiều rất nhiều chuyện chưa làm, cũng không biết, nếu nàng chết, ai sẽ thương

tâm khổ sở...

Bỗng nhiên một bàn tay gắt gao vây quanh vòng eo của nàng, ở trong gió lao nhanh như tên nàng được người ra sức kéo từ lưng ngựa tới một lồng ngực rộng lớn.

Tốc độ dần dần chậm lại làm ý thức của Vị Văn trở về, nàng nhìn chăm chăm bàn tay to ôm chặt trên lưng gần như làm nàng khó thở, kinh ngạc ngẩn đầu, thì chạm phải một đôi con ngươi đen sâu thẳm.

Tình cảm nồng nàn sừng sốt chợt lóe lên trên gương mặt tuần tú, người nọ lập tức hồi phục về mặt lạnh lùng, nhàn nhạt hỏi: "Ngươi là ai?"

Áp lực trên lưng chợt tan mất, Vị Văn đã hoàn toàn không cảm giác được hơi thở lo âu gấp gáp điên cuồng trên người nọ như vừa rồi.

Y không biết nàng, cho nên hoàn toàn không cần phải vì nàng lo lắng như vậy, cũng không cần lo lắng cứu lại như thế. Như vậy chỉ có một khả năng, là y nhận sai người.

Nàng bất động thanh sắc nhìn y: "Đa tạ ân cứu mạng của các hạ, tại hạ Ngụy Văn của Thái Y Viện, xin hỏi tính danh của ân nhân."

"Dung Thanh." Y lạnh lùng nói một câu, xoay người xuống ngựa, về mặt có lo lắng.

Vị Văn chấn động cả người, xuống ngựa hành lễ: "Đa tạ Hiền vương."

Y chỉ đáp một tiếng, giao roi ngựa cho tùy tùng, trực tiếp đi đến chỗ ngồi.

- - -

"Truyền thái y!" Giọng nói hoảng hốt lo sợ của cung nữ truyền đến.

"Không cần truyền! Đã nói bản cung không có việc gì rồi!"

Vị Văn theo tiếng nhìn lại, cách đó không xa Tạ Khâm xuống ngựa, lập tức đưa tay ôm Dung Uyển xuống dưới.

Hóa ra là y cứu Dung Uyển.

Chỉ là, tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân này, y không phải nhân vật chính còn có thể là ai?

Người bên cạnh cũng ào ào tiến lên nhìn tình hình của công chúa, chỉ có nàng kinh ngạc đứng tại chỗ, hai chân nặng như bị đúc bằng chì, không có biện pháp di chuyển bước chân, chỉ có thể từ xa nhìn bóng dáng dựa sát vào nhau.

- - người chưa thử qua, sao biết ta không thích?

- - người có thể thích đến mức nào?

Thật không tốt, trong lòng quanh quẩn câu đối thoại ngày đó.

Lúc đó y không trả lời, mà hiện tại nàng đã biết. Là khi nàng và Dung Uyển đồng thời gặp nạn, lựa chọn của y chính là đáp án tốt nhất.

Mà nếu Dung Thanh không nhận sai người, hiện tại có phải nàng đã sớm mất mạng không?

Gió vào thu đặc biệt lạnh, nàng bỗng nhiên cảm thấy cả người lạnh như băng.

Đang muốn xoay người bước đi, một tầm mắt lại gắt gao khóa nàng lại.

Ngẩn đầu, đôi mắt màu xanh quen thuộc từ đám người lẳng lặng nhìn nàng, trong mắt y, giống như cất giấu rất nhiều cảm xúc, nàng xem không hiểu, cũng có sức phân biệt.

Ánh mắt của y lại làm nàng khó có thể kìm nén cơn đau trong tim.

Y nhìn nàng như vậy làm cái gì? Nàng muốn cười lạnh, hốc mắt lại phấp phấp, thời khắc kiên quyết xoay người đó tim như bị đao cắt, cũng bởi vì gương mặt tái xanh.

Nàng thấy thế nào? Nàng tự hỏi, suy nghĩ như tê dại, hoảng loạn mà hoảng sợ.

- - -

"Cảm ơn." Dung Uyển có chút không được tự nhiên nhìn nam tử mang vẻ mặt hồ hững trước mặt, không biết vì sao, nàng đối mặt với y luôn cảm thấy gò bó, có thể là tính tình lạnh lùng của y thật sự không hợp với nàng.

"Đây là chuyện mà thần phải làm." Tạ Khâm hồ hững mờ mờ, ánh mắt từ trên bóng dáng cô đơn phía xa thu hồi lại.

"Này... Ta đi trước." Dung Uyển thử nói.

"Công chúa, xin cứ tự nhiên." Lời nói của y khách khí hữu lễ, lại luôn có loại hơi thở xa cách.

Dung Uyển thờ dài nhẹ nhõm một hơi, quay lưng lại hoạt bát lè lười, lập tức vội vàng rời đi.

Tuyên Dương thối tha, quý chán ghét!

Tìm một góc yên lặng, nàng nhủ mà nhìn đám người, ý đồ tìm kiếm bóng dáng tao nhã.

"Uyển Nhi." Giọng nói ôn nhu mà trầm thấp vang lên ở bên tai.

Nàng quay đầu, người ngày nhớ đêm mong đã đứng ở đối diện, áo bào tơ tằm màu thiên thanh khẽ bay theo gió, nụ cười của y như sương sớm mờ mờ mới lên, yên tĩnh mê người.

"Huynh đã nói hôm nay sẽ đến xem ta tham gia săn bắn." Nàng oán giận nói, cái miệng nhỏ nhắn không vui vênh lên, "Kết quả ta luôn tìm không thấy người của huynh."

"Có chút việc đã tới chậm." Tuyên Dương nhìn nàng, trên mặt vẫn là nụ cười ôn hòa như nước, "Xin lỗi."

"Huynh không thấy cảnh tượng vừa rồi nhỉ." Nàng có chút xấu hổ đỏ mặt, "Ta suýt chút ngã ngựa, quá mất mặt."

"Không thấy." Lòng mày của y khẽ chau lại, "Sao không cẩn thận như vậy."

Quan tâm trong lời nói của y làm nàng tươi cười rạng rỡ, "Nếu huynh ở đây, chắc chắn sẽ cứu ta phải hay không?"

Y mỉm cười gật đầu, ánh mắt lại lướt qua đầu vai nàng dừng ở phía xa.

Thực ra vừa rồi cùng với Hiền vương đi đến bãi săn, y thấy một màn mạo hiểm này, y dùng toàn bộ sức lực mới ngăn trở bản thân thúc ngựa đuổi theo, người mà y muốn cứu, chẳng phải Dung Uyển nàng, mặc dù gọi nàng là "Uyển Nhi", nhưng mà, Uyển này không phải Văn

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Kết thúc

Vào buổi chiều đám sương phủ trên hoa.

Trên bầu trời thu cao rộng lớn chim nhận bay qua, dần dần chôn vùi mảnh màu than chì kia trong biển tơ.

Mở tủ quần áo ra, từ trong đồng y phục được gấp xếp ngay ngắn chỉnh tề lấy ra một bộ, một chiếc khăn lụa trắng nhẹ nhàng rơi xuống.

Cúi người nhặt lên, mùi hương đánh úp tới, khi tầm mắt chạm đến chữ Tiểu Triện* xinh đẹp trên khăn lụa thì trong đôi mắt màu xanh thoảng qua ánh sáng lạnh lùng.

(*Tiểu triện (小篆) hay Tần triện (秦篆) là lối chữ phát triển từ Đại triện, ra đời từ khi Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước và đề ra chính sách thống nhất văn tự tức là thống nhất các chữ viết giữa các nước trước đó từ đại triện thành chữ tiểu triện. Theo wikipedia)dien+dan+le+quy+don+com

Cầm hòa chiết từ* thấp lò lửa lên, Tạ Khâm cầm chiếc khăn vuông này ném vào đó, khói nhẹ lượn lơ, hỏa diễm sáng ngời nhanh chóng cắn nuốt nét mực trên chiếc khăn, trong không khí chỉ còn dư lại mùi cháy khó ngửi.

(*Hỏa chiết từ: ai có xem phim kiếm hiệp Trung Quốc là biết nó là gì ^^)

"Gia, đốt cái gì vậy?" Nhan Tiêu rảo bước tiến lên cửa phòng, liếc nhìn lò đồng tùy miệng hỏi.

"Không có gì." Tạ Khâm nhàn nhạt đáp một tiếng, cài lên trên áo bào tơ tằm, đưa tay lấy đai ngọc trên bàn nhỏ trước giường vây quanh hông, "Chuyện hôm qua đã điều tra ra đầu đuôi sự việc chưa?"

"Gia đoán không lầm, quả nhiên ngựa của tứ công chúa và Ngụy đại phu đều bị trúng ám khí mới phát hiện, sau đó hai con ngựa bị hạ lệnh giết, may mắn thuộc hạ tới kịp, mới thăm dò ra dấu vết."

Trên gương mặt lạnh lùng xuất hiện nụ cười lạnh, Tạ Khâm chậm rãi mở miệng: "Xem ra có người không chỉ muốn thăm dò Hiền vương, còn muốn biết

sự lựa chọn của ta."

"Ngày hôm qua Hiền vương tới trễ, là ở trên đường đi bị một đội người ngựa lai lịch không rõ ngăn cản, mới tới trễ giờ đi săn." Nhan Tiêu nhú mày nhìn về phía chủ tử, "Gia, thuộc hạ cảm thấy hai chuyện này có thể do cùng một người làm ra."

"Vậy người cảm thấy là ai?" Đôi mắt xanh sâu không thấy đáy nhìn gã, ý cười bên môi Tạ Khâm càng lạnh hơn.

"Người bên thái tử, Lý Du?" Nhan Tiêu suy đoán nói.

"Ngược lại ta càng thà rằng đó là chủ ý của thái tử." Tạ Khâm trầm thấp lên tiếng, ánh mắt nhìn đám mây dần dần chuyển đỏ từ phía chân trời, chạng vạng nhuộm dần đường cong gò má của y, làm vẻ mặt của y thoát nhìn càng cao thâm khó hiểu.

"Gia?" Nhan Tiêu không hiểu nhú mày - nếu là Lý Du gây nên, không phải là ý của thái tử sao? Hay là người khác?

"Không có việc gì." Tạ Khâm cũng không trả lời nghi vấn của gã, dấu điểm dấu vết phân phó nói: "Đi đổi bộ y phục đi, đừng sai canh giờ tiến cung dự tiệc."

"Đúng rồi, đúng rồi bên Lãnh Hương Nùng nói thế nào?" Y gọi Nhan Tiêu lại hỏi.

"Dẫn dò theo ý của Nhã vương rồi. Để nàng múa ‘Lục yêu’*."

(*Lục Yêu là tên một điệu múa của tộc Hán đời Đường, thuộc điệu múa mềm mại, gọi là "Lục Yêu", "Lục Yếu", "Nhạc Thế"... là các cô gái độc diễn. Tiết tấu từ chậm đến nhanh, kỹ thuật nhảy mềm mại uyển chuyển.)

"Ừ, người đi đi."

Nhìn bóng lưng Nhan Tiêu đi xa, vẻ mặt của y dần dần ngưng trọng.

Cho tới bây giờ đường quý tộc khó đi, cho tới hôm nay mỗi một bước đều như bước trên băng mỏng. Trước mắt này, trong bàn cờ, bước sai một bước đều có khả năng thua cả ván bài. Nhiều năm qua cảnh giác và kinh nghiệm nói cho y, đang có một âm mưu im lặng đột kích, mà y chỉ hy vọng, người đứng đằng sau sương mù trùng trùng điệp điệp kia, không phải là người mà y đang suy đoán trong lòng.

- - -

Cây đồ tiêu điều không giới hạn, lá cây khô héo không chịu được gió thu thúc giục, đầu cành âm thầm chia ly, không tiếng động rơi xuống đất.

Ánh tà dương chậm rãi, một tia ánh sáng cuối cùng ở trong hành lang uốn khúc đi vòng vèo, rơi vào trong mắt, làm cho hai mắt người ta đau đớn.

"Tam ca." Một tiếng gọi khẽ xuyên thấu qua chạng vạng, từ sâu trong trí nhớ nhẹ nhàng đi tới.

Bước chân dừng lại, thân hình cao lớn dừng tại chỗ, trong nháy mắt đó, y không phân rõ giờ nào ở đâu.

Lại quay đầu, trong đôi mắt màu xanh ẩn chứa mê mang, chỉ còn lại một mảnh lạnh lùng: "Đại tẩu nên gọi ta là tam đệ mới phải."

Nụ cười trên gương mặt như ngọc cứng lại, đổi lại xấu hổ với tổn thương.

Mơ hồ nhớ lại, hoa rơi như tuyết trong đêm trắng, nàng lẳng lặng đứng ở phía trên nhà thủy tạ, bóng hình xinh đẹp, giọng nói trong trẻo, cười yếu ớt gọi y, Tam ca.

Hoặc là sớm hơn trước kia, khi còn là trẻ con, tiểu biểu muội này tránh những người khác trong phủ tới gặp y, trong lòng cất giấu một miếng bánh điểm tâm, chảy nước mắt kiểm tra vết thương bị huynh trưởng đánh chửi mắng trên người y.

Khi đó còn nhỏ nàng nói, Tam ca, Lan Nhi sẽ vĩnh viễn không rời khỏi huynh.

Đã từng cho rằng thiên trường địa cửu, chỉ là cảnh trong mơ ngày hôm qua.

Hạnh phúc dễ có được dễ biến mất, y tổn thương thảm bại đau đớn.

Nàng chậm rãi tới gần y, trong trẻo như ngọc bội, vẫn đẹp như trước, mặc dù bụng hơi gồ lên, cũng không làm giảm một chút nào đến phong thái.

Y không tiến lên, cũng không lui lại, chỉ đứng tại chỗ mắt lạnh nhìn nàng, vừa nhìn, cũng xa cách như cách thiên sơn vạn thủy.

"Nghe nói hôm qua tứ công chúa và Ngụy đại phu đều gặp nạn ở bãi săn... Lần trước Ngụy đại phu đã cứu ta, ta còn chưa cảm ơn nàng."

"Người muốn biết cái gì?" Tạ Khâm nhìn nàng, khóe miệng cong thành nụ cười mỉa mai, "Chiếc khăn lụa này là có ý gì?"

"Ngủ dậy, hơi lạnh của gió thổi vào phòng, trời đến hai chữ uyên ương lạnh giá?" Y cười lạnh đọc câu chữ trên chiếc khăn lụa, "Xin hỏi đại tẩu, là ai làm trái tim tỷ rét lạnh, đại ca hay là ta?"

"Tam ca..." Đôi mắt như làn nước phiếm hồng, Thiệu Lan kích động bắt tay áo của y.

Tạ Khâm cúi đầu, trên cổ tay trắng nõn này là vòng tay bạch ngọc y đưa cho nàng, bây giờ thấy nàng lại đeo, thật sự là châm chọc rất lớn.

Ở trong tiếng kinh hô của nàng, y một phen túm lấy vòng tay, giờ tay ném vào trong hồ nước bên cạnh.

Sóng gợn nổi lên, từng đợt sóng kéo dài mang theo vòng tay bạch ngọc chìm vào xuống đáy hồ lạnh như băng.

"Không - -" Thiệu Lan lao đảo bổ nhào vào trên lan can, nhất thời lệ như suối trào.

Tạ Khâm lặng lẽ đứng một bên, mặt không biểu cảm.

Mà giờ phút này trong lòng y, cũng không có một tia gợn sóng, đi qua trong vô số lần bóng đèn, dây dưa của y đau đớn cũng không xâm nhập vào nữa, hóa ra không biết từ lúc nào bắt đầu, y đã để xuống tất cả.

"Người vì chuyện gì rơi lệ?" Rốt cuộc, y khẽ thờ dài, chăm chú nhìn gương mặt chảy đầy nước mắt trước mặt, "Ta mặc kệ người vì ai, xuất phát từ tâm trạng gì mà làm tất cả chuyện này, đang lúc nam nhân tranh giành quyền thế người tốt nhất đừng tham dự vào, cũng mời người đừng quấy rầy ta nữa. Dừng khi hôm qua, hôm nay đã chết rồi."

Muốn buông xuống, hóa ra cũng không khó. Không dám chạm vào miệng vết thương, có lẽ đã sớm khép lại, đau đớn chỉ là ảo giác theo thói quen mà thôi.

Giọng nói của y, lạnh nhạt mà kiên định, vang ở trong gió lạnh xé chiều, làm cả người nàng lạnh như băng.

Ánh sáng mùa thu đầy đất, không chỗ nào biệt. Bởi vì ngày nàng lựa chọn rời khỏi y, gả làm vợ cho người khác, tất cả đã sớm kết thúc.

Y nghe tiếng rơi nước mắt phía sau, bước chân luôn chưa từng dừng lại.

Nếu không vì thất vọng, nếu không vì sợ hãi thương hại, sao cả trái tim ở trong những năm tháng cạo rửa tôi luyện càng ngày càng lạnh, ai lại chân chính máu lạnh tàn nhẫn chứ?dien·dan·le·quy·don·com

Đã từng ước hẹn ba đời, một người tự mình trông giữ cũng chỉ là câu nói suông. Có lẽ cũng chỉ cần một lý do, cho bản thân một thời hạn, có thể khi đang chờ đợi càng thêm kiên định. Sau đó mới phát hiện, nàng chẳng phải là người đáng giá để y chờ đợi.

Kết quả đến lúc nào đó, người có thể hồn nhiên không e ngại để quên mất người yêu?

Có lẽ là có thể, nhưng nhất định là vô cùng gian khổ.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Lục yêu

Còn nhớ rõ khi chia tay y, hoa đào vẫn đỏ, cây liễu buông cành.

Trong nháy mắt cảnh xuân trôi qua, quay trở về trên ánh trăng.

Ta là trái tim cây liễu, chiều cuối chiều cuối sớm mai sớm mai, tươi tốt rồi khô héo khô héo rồi tươi tốt.dien·dan·le·quy·don·com

Gió Tây bao nhiêu hận, tháng tháng năm năm, thổi không tan lòng mảy con.

Cung điện vào đêm như chiếc lồng, đèn đuốc mê ly. Ngoài điện hoa rơi không tiếng động, ánh trăng mùa thu như sương. Trong điện xạ hương lượn lờ, như mộng như ảo.

Hoa đăng thấp thoáng, nữ tử mặc xiêm y tơ lụa màu xanh biếc mỏng nhẹ nhàng nhảy múa, vạt váy tung bay, ngón tay nỏ nà vạch qua dây đàn tỳ bà, âm khúc du dương cùng với tiếng ca rõ ràng của nàng, ôm cột nhà ba thước, người nghe như si như say.

Vòng eo không đầy nắm tay thất đại lung phi thúy chân thành đem đưa, nếu như liễu rũ xuống, làm cho người ta nhìn không được muốn đi tới nâng lên một phen, lại giống như lá sen vừa nghiêng, sương buổi sớm khẽ chảy ra, đều thanh tao khôn kể.

Cố gắng ca múa xong, cả nửa ngày sau mọi người mới hồi phục lại. Mặc dù Vị Vãn đã sớm biết tài hoa phong thái của Lãnh Hương Nùng nhưng giờ phút này trong lòng cũng vô cùng rung động.

Hoàng đế không khỏi than thở: "Điều múa ‘Lục yêu’ xưa nay lấy sở trường mềm mại, từ khi hoàng hậu qua đời không còn người thứ hai có thể múa ra tuyệt kỹ như thế, không thể tưởng tượng được đêm nay điệu múa cũ được diễn mới, trầm cảm giác vui mừng sâu sắc."

"Hoàng thượng nói đúng lắm, nha đầu múa lúc này rất thú vị, quả thật cực kỳ giống hoàng hậu đã qua đời." Tiêu quý phi phụ họa mỉm cười, nhìn về phía Lãnh Hương Nùng dưới đài, "Ngẩng đầu lên, kéo mạng che mặt ra."

"Nô tì Lãnh Hương Nùng khấu kiến hoàng thượng, Quý Phi nương nương." Mạng che mặt màu xanh nhạt chậm rãi trượt xuống, một gương mặt tuyệt sắc nhất thời chiếm lấy tầm mắt mọi người, nhất là đôi mắt đen nhánh như điểm nước son, trong quyền rũ lộ ra trong trẻo lạnh lùng, giống như ngôi sao, ánh sáng rực rỡ lưu chuyển bất định.

"Tên rất hay, dung mạo đẹp, kỹ thuật múa tốt." Tiêu quý phi cũng không khỏi khen ba tiếng.

"Phụ hoàng." Trong lúc mọi người xì xào bàn tán, thái tử Dung Thao đột nhiên mở miệng, "Tuy rằng mẫu hậu qua đời nhiều năm, nhưng một ngày nhi thần cũng chưa từng quên mất phong thái ngày xưa của bà, tại đây nhi thần khẩn cầu phụ hoàng ân chuẩn Lãnh Hương Nùng nhập Đông Cung dạy cung nữ múa, để giảm bớt nhụ mộ chi tử* của nhi thần."

(*Thành ngữ nhụ mộ chi tử, ý ban đầu là tình cảm đứa bé tôn kính cha mẹ, sau đó nghĩa rộng đối với thầy cô giáo, vai vế là cảm giác thân thiết tôn trọng và sùng bái)

Lời hán vừa nói ra, trên mặt Lãnh Hương Nùng trắng bệch. Theo bản năng, nàng nhìn về phía bóng dáng quen thuộc trên chỗ ngồi hoàng tử, nhưng Dung Trạ không liếc nhìn nàng một cái, tầm mắt của y luôn ở trên ly rượu trong tay, biểu cảm nhàn nhạt, giống như ngoảnh mặt làm ngơ tất cả.

Mà giờ phút này, ánh mắt Vị Văn cũng gắt gao theo dõi y, trong lòng bàn tay chảy ra một tầng mồ hôi mỏng.

Cái gì nhụ mộ chi tử? Đứa ngốc cũng biết, là thái tử muốn Lãnh Hương Nùng. Tạm thời, mặc kệ lý do này của y nghe qua đường đường chính chính, mà từ trước đến nay hoàng đế có tình cảm khó bỏ với hoàng hậu đã qua đời, chỉ là ở nơi rộng lớn thế này, lấy địa vị của thái tử, hoàng đế tuyệt sẽ không làm hán mất mặt. Nếu Dung Trạ không mở miệng nói rõ Lãnh Hương Nùng là người của y, nàng nhất định sẽ bị ban thưởng nhập Đông Cung.
dien·dan·le·quy·don·com

- - Dung Trạ nói thích tỷ múa ‘Lục yêu’ nhất.

Lời Lãnh Hương Nùng nói với nàng vừa này bỗng xuất hiện trong đầu, nhất thời cả người Vị Văn run lên - chẳng lẽ tất cả đều là Dung Trạ cố ý sắp xếp? Y xem Lãnh Hương Nùng là gì? Y chà đạp lên một người thật lòng thật dạ như vậy?

Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng mang theo phần nộ bắn về phía một người khác - Tạ Khâm vô liêm sỉ, cơ bản là y giúp người làm điều xấu!

Làm nàng ngoài ý muốn là, trong đám người, người nào đó cũng đang nhìn nàng, mà ánh mắt của y càng ngưng trọng thâm trầm hơn bình thường - giờ khắc này, nàng chỉ cảm thấy trái tim lạnh như băng.

Hóa ra, là bọn họ liên thủ bố trí!

"Trầm cho phép."

"Tạ ân điển của hoàng thượng." Lời nói lạnh như băng từ trong miệng Lãnh Hương Nùng đi ra, nàng ngẩng đầu, tươi cười cũng rất tươi đẹp, làm cho người ta xem nhẹ run rẩy và ý châm biếm trong giọng nói của nàng.

Tạ Khâm rũ mắt xuống, trên mặt không có biểu cảm gì.

Y có thể cảm giác được một tầm mắt lạnh như băng lảng tri y, hận không thể phanh thây y. Không cần đoán, y cũng biết là Hàn Vị Văn.

Môi mỏng không khỏi nở nụ cười khổ - tối nay dài đằng đẵng, còn thật sự gian nan hơn.

Bỗng nhiên trong lúc đó, mấy đèn lồng trong góc điện tắt.

Bốn phía nhất thời tối lại, chỉ còn đèn đuốc lò mờ trong điện, trắng trong như nước chiếu vào, trong không khí có mùi hương thoang thoang, tất cả đều mờ lung mê huyền, cảnh sắc như mộng.

Lúc này có tiếng đàn vang lên, giống như mưa phùn ngô đồng, trong veo khóa sâu trong viện. Gió trở về, giọt mưa, chiếc đèn nhỏ chiếu sáng song cửa sổ ngủ yên tĩnh, trong mộng có ai đang đưa ánh mắt ôn nhu, như nhớ lại sự yên lặng trùng điệp của nước biển.

"Phụ hoàng, khúc phở mới này của con thế nào?" Tiếng đàn bỗng nhiên dừng lại, có người nói cười duyên dáng, trong trẻo như chuông vang.

"Biết sẽ là con." Hoàng đế nhìn thiếu nữ mặc trang phục lộng lẫy trước mắt, yêu thương mỉm cười nhìn tứ công chúa mà bản thân sủng ái nhất, "Không ngại tìm một người hợp tấu với con, âm vận càng tốt."

"Tốt." Dung Uyển cười ngọt ngào, "Ai muốn hợp tấu cùng ta?"

"Gia." Nhan Tiêu ở một bên khẽ gọi.

Tạ Khâm không tiếp lời, chỉ chuyển ánh mắt chớ có lên tiếng, y cảm giác được ánh mắt mọi nơi ào ào chuyển tới, khí định thần nhàn cười nhạt, án binh bất động.

Giương mắt, lại chạm phải một đôi mắt sáng, Vị Văn liếc y, không chút nào che giấu chăm chọc trong mắt.

Y rót ly rượu, lười biếng đưa đến bên môi uống hết, hoàn toàn không nhìn ánh mắt ngò vức quanh mình. truyện chỉ đăng duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn

"Gia, hoàng thượng cũng đã nhìn về phía bên này rồi." Nhan Tiêu nhin không được nhắc nhở, không rõ trong lòng chủ tử của mình đã nghĩ gì.

"Đêm nay, chúng ta chỉ xem diễn." Tạ Khâm nhẹ giọng mở miệng, trên gương mặt tuấn tú vẫn mỉm cười không che vào đâu được.

Phủ màn che rủ tay áo xuống, nơi nào đánh đàn, chuyện đưa tình khẽ trên chốc. Hoa kính trắng mờ cười gặp nhau, giống như thấy nhánh Quỳnh dựa vào cây ngọc, ánh mặt trời ấm áp sáng rực. Chuyện nước Phán Lan, vốn bình sinh hiếm gặp. Trong bức tranh, có quen biết gió xuân hướng về, ai biết, tự đến bên Dao Đài.

Tiếng tiêu lọt vào tai, một bóng dáng cao lớn chậm rãi đi vào trong điện, ánh trắng như bạc, chỉ nổi bật lên áo trắng như tuyết của người nọ, phong tư lồi lạc, giống như trích tiên. Chẳng qua là trong tiếng tiêu kia, lại dấu điểm nhu tình uyển chuyển, trong du dương lộ ra cảnh xuân triền miên, Dung Uyển lấy cảm cùng hòa vào, đến cuối cùng lại hai gò má ửng đỏ, tiếng đàn hơi chậm.

"Uyển Nhi, người giỏi thì còn có người giỏi hơn, công phu âm luật của con, rốt cuộc là thiếu trình độ điều luyện." Hoàng đế cười nói, ánh mắt thông dong uyển chuyển hướng trên người nam tử kia, "Không thể tưởng tượng được Tuyên ái khanh không chỉ có ý chí xả tắc lê dân, tài tình càng cao thâm, khó trách Hiến vương cực lực tiến cử người với trẫm."

"Hoàng thượng quá khen, thần không dám nhận." Tuyên Dương thông dong đáp lễ.

Cung nữ châm lại đèn bằng vải lụa, đèn đuốc sáng lên, gương mặt quen thuộc cũng càng rõ ràng, Vị Văn kinh ngạc nhìn, chỉ cảm thấy hai mắt đau đớn.

Là mộng sao?

Cũng ở ban đêm như vậy, dưới ánh trăng mê ly trên bờ sông Thu Phong, ánh nến trong thuyền hoa không rõ, tay nàng gồi lên quyền sách, nhìn y dựa ở bên giường thổi tiêu, sau đó dần dần ngủ, chỉ nhớ rõ trong mộng giống như cũng có tiếng nhạc mềm mại lượn lờ, như ánh mắt của y, như con sông, sâu xa trùng điệp.

Mà hiện giờ, y thổi tiêu cho ai nghe, ánh mắt của y lại nhìn ai?

Đột nhiên, nàng bắt đầu hoài nghi, nàng thật sự biết người này hay không, có lẽ tất cả trí nhớ, đều chính nàng tự tạo ra trong mơ?

- - từ nay về sau, người chỉ có thể thổi tiêu cho ta, đánh đàn cho ta nghe, viết chữ cho ta...

- - được.

- - đây là lời thề, không thể đổi ý.

Y mỉm cười gật đầu.

Bây giờ mới phát giác, lời thề, đều từ “miệng” mà ra, cố tình nói nhiều chứ không có ý thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Nhập cuộc

"Tạ Khâm!" Bóng người từ từ đi khỏi Ngự Hoa Viên, một giọng nói dề nén nghiêng răng gọi kéo lại bước chân nhàn nhả của người nào đó.

"Vì sao?" Đôi mắt phản nộ lên án nhìn chăm chăm y, Vị Văn gần như thống hận về mặt không đếm xỉa gì của y lúc này.

"Cái gì vì sao?" Y nhú mày, ra vẻ hồ đồ.

"Sao các ngươi có thể lợi dụng Hương Nùng tỷ như thế?" Nàng lòng đầy căm phẫn chất vấn.

Y chăm chú nhìn nàng, bỗng nhiên cười nhẹ.

"Đương sự đã chấp nhận rồi, người kích động như vậy làm cái gì?" Y khẽ xuy, "Nàng đã lựa chọn vào cung, lựa chọn một người nàng không nên yêu, thì nên biết sẽ gặp phải chuyện gì, đây không gọi là lợi dụng hay không lợi dụng, vốn là chuyện cam tâm tình nguyện, nếu nàng đủ lý trí, thì sẽ không đi tới bước đường hôm nay."

"Được - người lý trí, người bình tĩnh, người cho rằng ai cũng lãnh huyết vô tình giống như người sao?" Tức giận nhìn về mặt này của y, càng ngày càng kích động, "Đúng rồi, tình cảm là gì, nữ nhân lại là gì chứ? Sao mà quan trọng được bằng quyền thế công danh chứ? Trước hoa dưới trăng khi ưng thuận hứa hẹn chỉ là nhất thời giải trí, bao nhiêu người dâng lên thật lòng cũng chỉ là tăng thêm hư vinh cho nam nhân mà thôi!"

"Người đề ý ta có lãnh huyết vô tình hay không sao?" Y bỗng nhiên mở miệng ngắt lời nàng, đôi mắt màu xanh nhìn chăm chú vào nàng.

"Người hết một tối hai, hết hai tối ba chỉ trích ta như thế, kết quả là vì người cảm thấy ta là người như vậy mà khó chịu, hay là đêm nay có chuyện của người nào đó nên người giận lây sang ta?"

Nàng bỗng dừng sừng sốt, ngập ngừng nhìn y: "Người... Là có ý gì?"

"Trong lòng của chính người rõ ràng." Y trào phúng cười, "Cần gì ta nói ra để tìm khó chịu."

Sắc mặt nàng nhất thời tái nhợt: "Người nói bậy bạ gì đó?"

"Cứng rắn cái lại?" Y nghiêng người ở bên tai nàng lãnh khốc xem thường: "Hàn Vị Văn, tốt nhất người nên rõ ràng, ta không phải là đối tượng người tùy ý phát tiết lửa giận, đừng bởi vì bản thân bị ai đó bỏ rơi để lộ trò hề, còn có chuyện của Lãnh Hương Nùng tốt nhất người tự thu hồi nghĩa khí mà người tự cho là đúng, nếu mục đích của người cũng là đáp ứng thái tử, vì hy sinh của nàng mà khổ sở chẳng phải là đối trả sao?"

Lời nói của y như lưỡi dao sắc bén đâm vào trong tim, trong nháy mắt kia nàng đau đến khó có thể hít thở, theo bản năng vung tay lên, y lại chặt chẽ chế trụ cổ tay nàng, ôm nàng trên hành lang, hôn một nụ hôn nóng bỏng, bừa bãi cuồng vọng xâm chiếm lưỡi của nàng.

Sao y dám? Sau khi y dùng lời lẽ công kích nào lại còn nhục nhã nàng như thế?

Đang lúc Vị Văn hoảng sợ không chịu nổi cần đẩy y ra, một tiếng ho nhẹ làm cả người y cứng lại.

"Lý đại nhân." Tạ Khâm như sương mây, nhìn người tự tại đi tới cười một tiếng.

Lý Du nhìn Vị Văn đỏ ửng trong ngực y, giọng nói cứng ngắt, "Lý nỗ đi ngang qua, quấy rầy hưng trí của ngài rồi."

"Tối nay trăng gió, ngày tốt cảnh đẹp chộc người, tại hạ nhất thời động tình, Lý đại nhân chê cười rồi." Vị Văn cúi đầu nghe tự nhiên bật cười, trước mắt nàng là lồng ngực ấm áp, nhưng nàng biết, nam nhân này am hiểu nhất chính là diễn trò.

"Buông ra, ta phải đi." Đợi cho bóng dáng Lý Du biến mất ở cuối hành lang, nàng thối lui khỏi cái ôm của y, xoay người lập tức bước đi.

Ông tay áo bị người túm chặt, nàng cũng không ngẩng đầu nhìn y, chỉ nói khẽ: "Buông tay."

Tạ Khâm ngó ra, tay chậm rãi nói ra. Làm y buông tay, không phải lời nói của nàng, mà là mỗi một và ủy khuất trong giọng nói của nàng.

Đột nhiên, y cảm thấy trong lòng có chút phiền chán.

Dưới ánh trăng bóng dáng nàng cô đơn rồi đi, y lặng lẽ nhìn, đứng lặng tại chỗ thật lâu sau, biểu cảm lại càng âm trầm.

- - -

Đừng bởi vì bản thân bị ai đó bỏ rơi để lộ trò hề... Đừng vậy, nàng thừa nhận đêm nay bản thân kích động là vì thấy cảnh Tuyên Dương thân mật hợp tấu cùng với một nữ nhân khác.

- - Thừa nhận đi, đối với quá khứ người đã không thể ra sức, hẳn hoàn toàn không cần người nữa.

- - Rồi lập tức người sẽ biết vì sao.

Bỗng nhiên nhớ tới lời Tạ Khâm nói đêm đó, hóa ra y đã sớm biết tất cả, cũng nhìn thấu tâm sự buồn cười đáng thương kia của nàng.

Nhưng vì sao, giọng điệu và dáng vẻ cười nhạo của y làm nàng khổ sở như vậy, nàng sẽ đề ý cách nhìn của nam nhân cuồng đại cao ngạo kia với nàng như thế sao?

Cảm xúc cuộn cuộn, bước chân dưới chân nàng lại có chút bất ổn.

Đờ lẩy tường, nàng hít thở dồn dập, cảm giác trong cơ thể có một hơi nóng đang lan tràn, dần dần ăn mòn xương cốt tay chân.

Mồ hôi theo giữa trán chảy ra, cả người nàng run rẩy, phát hiện có gì đó không đúng - nàng bị hạ dược, nhất định là trên yến hội có người động tay chân trong ly rượu của nàng.

Chỉ là, kết quả là ai? Lại vì sao phải tính kế nàng? Con nóng xa lạ trong cơ thể dần dần cắn nuốt suy nghĩ của nàng, nàng cũng không nhận rồi đi suy nghĩ những thứ kia, chỉ có thể khó khăn tập tễnh mà đi, hi vọng có thể nhanh chút trở lại chỗ ở của mình tìm ra phương pháp giải cứu, ở lại đây ban đêm, nhiều một khắc sẽ nhiều thêm một phần nguy hiểm.

"Văn Nhi!" Hơi thở quen thuộc đánh úp lại, ngẩng đầu lại thấy một gương mặt tuấn tú, Tuyên Dương nhìn nàng, trong mắt ẩn chứa vẻ lo lắng vô cùng.

"Ta..." Nàng chặt vật mở miệng, không rảnh nhận ra nguyên nhân y xuất hiện lúc này.

"Ta biết." Y bắt mạch, vẻ mặt cũng không khỏi trầm xuống.

- - -

Đêm Phù Dung, bí được cung đình, cân nhắc dùng thuốc và kim châm cứu nhưng khó giải.

Bóng dáng thon dài đứng ở phía trước cửa sổ, dưới ánh trăng bạch y như tuyết, Tuyên Dương nhìn chăm chăm vẻ mặt ngưng trọng của người nằm trên giường.

Sắc mặt của nàng đỏ như lửa, ngay cả ngực cũng bởi vì tác dụng của thuốc mà đỏ một mảnh.

"Sao rồi?" Vị Văn cẩn thận hỏi, mồ hôi thấm ướt tóc mai.

"Chỉ có một biện pháp." Y khoanh tay đứng, cứng ngắc mở miệng, các đốt ngón tay dẫu ở sau lưng bởi vì dùng sức trở nên trắng bệch.

Vị Văn nhắm mắt lại, ngực kịch liệt phập phồng, có nước mắt ở lông mi chớp động.

Nóng quá... Trong cơ thể hình như có ngọn lửa hừng hực điên cuồng thiêu đốt, nhưng mà mồ hôi nàng chảy xuống lại lạnh như băng, mà nước mắt cũng dùng không được, mỗi giọt chảy xuống - nàng cảm thấy rất bất lực, chặt vật cũng được.

Nàng nên làm cái gì bây giờ?

"Văn Nhi." Y gọi nàng, trong giọng nói bất đắc dĩ và đau đớn có dày đặc.

Nàng mở mắt ra, thấy y mở đai lưng, áo ngoài...

"Đừng!" Nàng hốt hoảng lui ra phía sau, không khống chế được từ trong miệng bật ra.

Động tác của y dừng lại, nhìn về khiếp sợ trong con ngươi đen của nàng, sau đó trên môi nở một nụ cười khổ: "Không phải như ngươi nghĩ."

Nàng khẩn trương nhìn y, thừa nhận dày vò mãnh liệt của thuốc, có loại cảm xúc bất an không yên cũng ập vào lòng.

"Vốn muốn cho con có biết một chuyện, cũng là giải thích ta luôn nợ con." Y lại mặc y phục vào, động tác tao nhã, giọng nói ôn nhuận, "Hiện tại xem ra đã không quan trọng nữa rồi."

"Ngươi... Đang nói cái gì? Vì sao ta nghe không hiểu?" Trong cơ thể sôi nổi quay cuồng, hô hấp nàng bất ổn, lại bởi vì trong giọng điệu của y tràn ngập ưu thương mà tâm hoảng ý loạn.

"Sau này con sẽ hiểu." Y nhìn chăm chăm nàng thật sâu, cúi người rút cho nàng một viên thuốc, "Thứ này có thể áp chế được một lúc, hiện tại, ta muốn mang con đi gặp người có thể cứu người."

- - -

Mây trời khắp nơi, che khuất một nửa ánh trăng, bóng đêm nhất thời tối sầm vài phần.

Ánh nến phát ra tiếng nhẹ nhàng mà bạo liệt, nam nhân ngồi trước bàn chột hoàn hồn.

Giấy trải ra, nghiền mực, hạ bút... Mực nước nhuộm đầm, viết đến một nửa bỗng nhiên dừng lại, đặt xuống bút, y có chút tâm thần không yên.

"Tam thiếu gia." Tiếng bước nhỏ vụn chân truyền đến, hạ nhân ở bên ngoài thấp giọng, "Ngươi cô nương chờ ở bên ngoài."

Y bỗng dừng đứng dậy, đẩy cửa ra đi nhanh ra ngoài.

"Ngươi..." Đi đến trước cửa phủ vừa mới mở miệng, thân hình mảnh khảnh lập tức trượt đến ở trong lòng y.

Nhiệt độ cơ thể của nàng nóng kinh người, mặc dù cách lớp y phục dày, y vẫn có thể cảm giác lửa nóng của nàng. Diễm đàn lê quý đôn

Dưới bóng đêm làn da vốn trắng nõn lại sáng rõ như lửa, cháy tằm mắt của y. Nàng quật cường cắn môi, trong mắt sáng lên nước mờ mờ.

Khóe mắt thoáng nhìn bóng dáng màu trắng hiện ở góc đường, khóe miệng y nâng thành một độ cong tà khí, một phen ôm lấy nàng đi vào trong.

Bóng cây yên tĩnh, dưới núi già dòng suối róc rách, đèn lồng nhẹ nhàng lay động uyển chuyển trong hành lang gấp khúc, dưới đèn đuốc mờ lung, biểu cảm trên mặt y càng sâu không lường được.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Quân cò

Ánh nến mờ tối trong phòng, y nhìn chăm chú vào nữ tử phá lệ nhỏ bé và yếu ớt bất lực trước mắt thật sâu, điểm, đàn, lê, quý, đồn

Vị Vãn khép chặt hai mắt nằm ở trên giường, cố sức để bình ổn hơi thở dồn dập của nàng, đầu ngón tay hăm sâu vào trong lòng bàn tay trắng nõn, nhưng mà nàng không kêu ra tiếng, chỉ gất gao cắn đôi môi đã trắng bệch, không để một tiếng rên rỉ bật ra từ trong miệng, nàng đang cố chịu đựng.

Y vươn tay, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán nàng, nàng bởi vì động tác của y miễn cưỡng mở mắt ra, đồng tử mờ lung mù mịt hơi nước.

"Người bị hạ được." Y cúi người khẽ nói, đôi mắt xanh thâm thúy khóa lại gương mặt đỏ bừng của nàng, "Tại sao tới tìm ta?"

Xúc động lại muốn rơi lệ làm nàng mở to mắt, không nhìn tầm mắt bức người của y.

- - Vãn Nhi, con đã không cần ta nữa, chỉ là chính con còn chưa có phát hiện ra mà thôi.

- - Con phải nhớ kỹ, mặc kệ ta làm cái gì, đều là vì bảo vệ con.

Khi ý thức sắp gần như sắp vỡ nát, mơ hồ quanh quẩn giọng nói ôn nhu mà đau đớn của Tuyên Dương nói ở bên tai lúc này.

Mà đôi mắt của người trước mắt, giống như lốc xoáy vạn kiếp bất phục, hung hăng hấp thụ làm nàng không có chỗ nào trốn.

Vì sao tìm y... Nàng đã không còn sức lực suy nghĩ nữa, nàng chỉ biết là, nàng chống đỡ không nổi nữa, thật sự không được... Cực nóng dây vô đã chuyển hóa thành đau đớn sắc bén, trong người liên tục đau đớn, nàng run rẩy, rốt cuộc lệ nóng nhịn không được chảy xuống: "Ta thật sự khó chịu..."

Tầm mắt lạnh lùng chăm chú nhìn môi nàng thở dốc, môi đỏ tươi này giống như cũng bốc cháy. Nàng rất đau ư? Y nhìn khóe mắt nàng không ngừng chảy ra nước mắt.

"Người muốn ta làm như thế nào?" Y chậm rãi lên tiếng.

Bàn tay to phủ trên trán của nàng, nàng cảm giác được nhiệt độ cơ thể nóng cháy của y phủ lên da thịt của nàng, nhưng mà nàng lại cảm thấy thật thoải mái, kim lòng không đau càng muốn tới gần y.

"Cứu ta..." Nàng cảm thấy quá mềm yếu, không phải đáng về mình nên có.

"Cầu ta." Y lãnh khốc mở miệng, ngón tay dao động trên gương mặt nàng, ngực, giống như uống thuốc độc cho đỡ khát, gây cho nàng hi vọng đồng thời lại hạ mê hoặc quá nặng.

Không có biện pháp kiềm chế chấn động, theo đầu ngón tay của y chậm rãi trôi lên trái tim nàng co rút rất nhanh, tất cả đau đớn và bất lực như vỡ òa, cổ họng của nàng khô kỳ lạ: "Người không thể bắt nạt ta như vậy..."

Vật nhỏ đáng thương, ngay cả sức lực nói chuyện cũng không có.

Y chế trụ cổ tay nàng, nhìn chăm chăm đôi mắt như làn nước nhuộm màu đỏ của nàng lại mệnh lệnh một lần nữa: "Cầu ta."

"Cầu người - -" Nước mắt của nàng mãnh liệt tràn ra, gần như từ trong kẽ răng nặn ra một câu này, nàng không muốn, rất không muốn cho y biết, giờ phút này nhất cử nhất động của y, đều có ảnh hưởng không có cách nào không chế được, nhưng mà, y lại có tính hấp dẫn tuyệt đối, giống như nàng là bướm bướm, chỉ có thể lựa chọn hủy diệt giống như dập lửa.

Chỗ sâu trong đôi mắt xanh nhiễm lên một chút ý cười vui vẻ, gương mặt hạ xuống, mạnh mẽ chiếm lấy cánh môi đỏ tươi như lửa của nàng.

Y vùng tay áo tắt ánh nến trên bàn, bên trong nhất thời lâm vào tối đen.

Hai mắt nhắm lệ mờ lung làm nàng càng thêm hoảng loạn, mà tầm mắt lợi hại của y ở trong màn đêm vẫn chặt chẽ khóa nàng.

Nhẹ nhàng cúi vẫy ra, ngay cả sức lực nâng tay ngăn cản nàng cũng không có, giống như một đóa hoa mảnh mai xinh đẹp, bị dễ dàng hái rời khỏi đầu

cảnh.

Cho dù đoán được sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, nhiệt độ nóng bỏng của y vẫn làm nàng sợ hãi, trong lúc tiếp xúc thân mật quá mức ở trong lòng nàng dấy lên bất an thật lớn.

"Tạ Khâm..." Nàng sợ hãi kháng cự, sự trùng kích xa lạ kia còn đau đớn hơn cả thuốc gây ra làm nàng sợ hãi.

Y thở dốc, khi nàng gọi y, giọng nói mềm nhũn cùng với đôi mắt bất lực phủ kín tầng nước kích thích dục vọng hấn mạnh mẽ hơn.

Y muốn thay nàng dập tắt lửa, nhưng trong phút giây này, y có một loại cảm giác mãnh liệt... Là y theo nàng cùng rơi vào trong lửa, cùng nhau đi về phía vận mệnh khó có thể kháng cự.

"Đừng sợ," Hơi thở ấm áp của y quấn quanh ở bên tai nàng, "Nhìn ta."

"Không... Ta không thấy rõ người..." Nàng hoảng loạn lắc đầu, nàng không nhận ra giọng của bản thân, phản ứng của bản thân, cũng không biết cảm nhận y thế nào, bên ngoài xuyên vào ánh nắng mờ tối, đôi mắt y càng thâm thúy, giống như bao phủ sương mù dày đặc... Nàng luôn nhìn không hiểu y... Trong hoảng hốt, nàng nhớ tới lần đầu tiên gặp y, y ngồi trên ngựa, vẻ mặt còn lạnh lẽo hơn cả ánh trên bên ngoài... Nàng nên tin tưởng y sao... Y thật sự có thể cứu nàng sao...

"Vị Văn, đây là ta - -" Y kiên định nói nhỏ, không chút do dự xuyên qua sinh mệnh của nàng.

Đau đớn tới ào ạt, nàng phí công gãy dựa, lại vẫn tránh không thoát khỏi cái ôm cứng như sắt thép của y, y chặt chẽ vây nàng ở dưới thân, lấy tư thế bá đạo nhất hoàn toàn mạnh mẽ đoạt lấy vẻ đẹp của nàng.

Nàng khép chặt hai tròng mắt, trong đau đớn xen lẫn vui thích lệ không chịu kiềm chế chảy xuống gò má, y gắt gao nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt trở nên nồng liệt, cực nóng.

Nàng giờ phút này, yếu ớt như trẻ con làm cho y vừa muốn thương tiếc, càng muốn tận tình khi dễ. Bàn tay to kim lòng không đầu âu yếm thân thể nóng bức của nàng, lý trí của y đang hồng mắt... Đây chẳng phải kết quả y mong muốn, trận này, gần như cũng muốn y leo lên đỉnh...

Đám mây dày đặc trôi đi, ánh trăng sáng tỏ không tiếng động chiếu vào trong phòng, giống như đang chứng kiến một cuộc vận mệnh cũng không cách nào quay đầu.

"Phụ thân, sớm như vậy đã tới đây, ngài có việc?" Thoáng nhìn bóng dáng vội vàng mà đến, Tạ Khâm dừng luyện tập buổi sáng, ôn hoà cười.

"Người ít già bộ cho ta!" Sắc mặt Tạ Đức âm trầm, hiển nhiên là cực kì tức giận, "Tối qua cung yến người đã làm chuyện gì? Người có biết sau đó trong triều có bao nhiêu người hỏi ta không?"

"Ngài là chỉ chuyện Tứ công chúa?" Khóe miệng Tạ Khâm kéo nhẹ.

"Còn có thể là chuyện gì?" Tạ Đức cả giận nói, "Người đừng nói với ta rằng là vì nữ nhân họ Ngụy kia, người trong phủ nói với ta ngày hôm qua người còn giữ nàng lại qua đêm? Ta thấy người vắng đầu rồi, phân không rõ ai nặng ai nhẹ! Ta mặc kệ người có muốn làm phò mã hay không, người đừng quên phía sau tứ công chúa là ba mươi vạn cấm quân của Dương quốc cữu!"

"Ý của phụ thân ta hiểu được." Tạ Khâm nhìn ông ta cười nhạt một tiếng, trong mắt không phải không có trào phúng. "Nữ nhân so sánh với quyền thế công danh thật sự không đáng giá nhắc tới phải không? Quyền cao chức trọng, một nữ nhân thì tính là gì? Cho nên mẫu thân ta ở trong lòng ông cũng chỉ là một đồ chơi nhất thời cao hứng mà thôi."

"Bốp - -" Tạ Đức đánh một tai trên mặt y, tức giận đến cả người run rẩy, "Người... Người, đây là có thái độ gì?"

"Phụ thân." Tạ Khâm cười lạnh nhìn phụ thân, "Ta thích nữ nhân nào, lựa chọn nữ nhân nào là chuyện của chính ta, sao lúc trước ông không tìm nhiều nữ nhân sinh mấy con trai, như vậy có thể xếp hàng đi làm phò mã rồi!"

"Người vô liêm sỉ!" Tạ Đức giận dữ, lại thấy ông ta không thể làm gì, chỉ giận dữ vung tay áo mà đi.

Tạ Khâm nhìn bóng lưng ông ta đi xa, mặt trầm xuống đứng tại chỗ thật lâu không động đậy.

Từ sau khi mẫu thân qua đời, y không cần bất kỳ kẻ nào hiểu y, ủng hộ y.

Cho tới mỗi một bước hôm nay - bốn ba ngày đi ngàn dặm, mài luyện trong đao quang kiếm ảnh, mặt trời gay gắt ở đại mạc không giới hạn, mấy ngày gió tuyết y đều y cần răng chịu đựng, không có người biết thống khổ và cô độc của y, cũng không có người chia sẻ thay y.

Có lẽ y đã từng tin tưởng còn có ôn nhu tồn tại, khi máu ấm áp bắn tung tóe trên gương mặt y, khi trong tiếng thét sắc bén chói tai y quay đầu lại, giống như y có thể nghe thấy người nào thổi tiếng sáo, tiếng cười xinh đẹp của bà.

Thừa dịp lúc nàng thất thần, y một phen ôm nàng, hôn trộm ở trên môi nàng, ý còn chưa hết nói: "Vẫn ngọt như vậy."

"Ngươi!" Ngay cả tai cũng đỏ, Vị Văn phui tay đi vào trong phòng, ai biết y lại túm chặt tay nàng kéo nàng vào trong ngực, vùi đầu vào hương thơm bay ra của nàng, rất lâu mới thấp giọng mở miệng: "Quay đầu lại, bản thân uống một chén thuốc nhé?"

Thân thể Vị Văn hơi cứng đờ, phủ tay lên bụng theo bản năng, chậm rãi gật đầu: "Ta biết."

"Ta không có ý gì khác." Y đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, đôi mắt xanh nhìn nàng thật sâu, "Chỉ là tình hình trước mắt, chúng ta không thể có phiên toái không cần thiết."

Trong lòng có chút đau đớn, Vị Văn rũ mắt xuống: "Ta hiểu, ta sẽ không gây phiền toái cho ngươi, cũng không cần ngươi chịu trách nhiệm."

"Đây không phải vấn đề chịu trách nhiệm." Y nghe ra âm điệu trong giọng nói của nàng, nhìn ánh mắt của nàng càng thâm trầm, "Nếu không phải nàng, là nữ nhân khác, ta sẽ không cứu."

Y có ý gì? Vị Văn ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía gương mặt thu lại vui vẻ của y.

"Ta nói rồi ta thích nàng, mà đi tới bước đường này, tất nhiên tất cả không giống với trước kia." Ngón tay y vuốt tóc nàng, động tác mềm nhẹ, "Ta cũng từng nói với nàng, khóc vì một người, khóc vì trốn tránh, cười vì toàn bộ thế giới đều cùng cười với nàng, mà ta hi vọng lúc nàng khóc, có thể để ta thấy được, khi nàng cười, cũng cho ta thấy. Ta muốn biết mỗi một lý do nàng khổ sở, hiểu rõ mỗi một niềm vui của nàng, lúc nàng cần người nói chuyện hoặc dựa vào, người mà nàng nghĩ đến đầu tiên phải là ta."

Giọng nói của y trầm thấp có lực, từng chữ đều nặng nề nện ở trong lòng nàng, chấn động đến nàng nói không ra lời.

"Ta chẳng bắt buộc nàng, cũng không cần nói lời hứa hẹn gì, càng không cần thiết hiện tại nàng trả lời ta cái gì, ta chỉ hy vọng nàng nhớ ta theo những lời này, sau đó chặt chẽ ghi nhớ nó ở trong lòng."

Từ lúc hai bên quen biết cho tới nay, là lần bày tỏ dịu dàng nhất của y, tuy rằng ý tứ trong lời nói của y vẫn lập lòe nước đôi, mơ hồ lộ ra tin tức nào đó lại vẫn lồng trong một tầng đám sương. Nàng cảm thấy bất an, giống như bị y dẫn dắt, đi vào một khu vực nàng hoàn toàn xa lạ, mà nàng không biết sẽ gặp phải chuyện gì. Khó có thể phủ nhận chính xác, trái tim của nàng vì lời y nói mà chấn động, y cho rằng cảm giác giữa nàng và Tuyên Dương hoàn toàn khác biệt, mặc kệ tình huống giữa nàng và Tuyên Dương trong lúc đó có hồngбет bao nhiêu, nàng luôn cảm thấy an toàn, nhưng mà người nam nhân trước mắt, luôn làm nàng cảm thấy nguy hiểm và hoảng loạn, cho dù nụ cười của y dịu dàng cỡ nào, ôm ấp cỡ nào, cảm giác như vậy không đuổi đi được.

Chịu một lần tổn thương, nàng học được cách bảo vệ bản thân, không dám dễ dàng lại chìm vào tình cảm, nếu, y thật sự có ý muốn trái tim của nàng, nàng thật sự không biết như thế nào cho phải - nàng có thể tin tưởng y sao?

"Ngươi cảm thấy là ai bỏ thuốc ta?" Nàng che giấu mờ to mắt, không đối diện với ánh mắt cực nóng của y.

"Ta sẽ tra ra." Y cũng không nói ra suy nghĩ của y, chỉ ngắn gọn bảo đảm, "Không có việc gì, tất cả đã có ta ở đây."

Chua xót nháy mắt xông lên chớp mũi, bởi vì lời y nói, hốc mắt nàng không có tiền đồ phiếm nóng.

Đôi mắt xanh chăm chú nhìn nàng rũ khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, y mỉm cười.

Uyển công chúa bị bệnh, mấy ngày cũng không chuyển biến tốt.

Vị Văn dựa ở trước cửa sổ, trong tay có một quyển sách chưa lật một trang nào, trong lòng lại âm thầm nghiền ngẫm tin tức truyền đi trong cung mấy ngày nay.

"Chỉ là vết thương bình thường mà thôi, sao đều trị mãi không hết?" Lão thái y đau đầu vuốt râu bạc trắng, nghĩ mãi không xong, ánh mắt dừng ở trên người Vị Văn, có chút do dự mở miệng, "Nha đầu, không bằng con đi xem thử?"

Vị Văn ngẩn ra, lập tức gật đầu.

"Nguy đại phu mời đi bên này." Cung nữ cung kính dẫn nàng đi qua cổng vòm trắng tròn, đi vào hành lang dài Điều Lan Ngọc Thệ. (Câu dùng để miêu tả sự long lay tráng lệ)

Mùi hương quen thuộc xông vào mũi, Vị Văn ngạc nhiên nhìn phía vườn hoa.

Đúng là Ngụ Mỹ Nhân, không biết là dùng kỹ thuật gì, rõ ràng hoa đã qua kỳ nở, một đám hoa Ngụ Mỹ Nhân* này lại vẫn nở đỏ tươi.

(*Papaver rhoeas là một loài thực vật có hoa trong họ Anh túc, còn gọi là anh túc đỏ, anh túc cỏ, anh túc ngô, ngụ mỹ nhân.)

"Là ngươi..." Cảm giác tay bị người chế trụ, người mảnh mai trên giường mở mắt ra nhìn phía Vị Văn đang chuyên tâm bắt mạch, nỗ lực lộ ra một nụ cười tươi tắn nhất, "Đã lâu không thấy."

Vị Văn mỉm cười với nàng: "Ngụy Văn ra mắt công chúa."

"Người gọi là Vị Văn?" Dung Uyển khẽ thở dài, đôi mắt mông lung, "Tên rất hay... Lúc nãy người tới, đã nhìn thấy mảnh hoa Ngu Mỹ Nhân kia sao?"

Vị Văn gật đầu, nhìn nữ tử ý thức không rõ trước mắt, nằm dưới tấm chăn thêu công tinh xảo, nàng có vẻ phá lệ mảnh mai bất lực - vì sao mới nửa tháng, khi gặp lại nàng hoàn toàn không còn dáng vẻ bồng bồng sức sống khi ở bãi săn?

"Y thích nhất Ngu Mỹ Nhân, ta nói ta muốn ở trong cung cũng gieo xuống một mảnh, nhưng y nói vậy thì chậm, đợi không được mùa hoa nở, ta không tin... Ta cho người nhổ đi trồng lại ở đây rất nhiều, ... Người xem, chúng nó còn nở không phải sao?"

"Công chúa..." Trong lòng Vị Văn chấn động, biết rõ "y" trong miệng nàng là ai.

Y thích nhất Ngu Mỹ Nhân - một câu này như sấm sét đánh vào trong lòng, nàng cứng ngắc ngồi tại chỗ không có biện pháp nhúc nhích.

- - "Những bông hoa đó là loại hoa Ngu Mỹ Nhân ngài trồng cho ta, ta không thích người khác chạm vào."

- - "Ta có thể gieo trồng chúng nó, thì cũng có thể hủy chúng nó đi."

Đoạn đối thoại sâu trong trí nhớ hiện lên, chua ngọt xen lẫn trong lòng nàng... Rốt cuộc trở về không được, những cảnh vật trước đây. Thực ra Tuyên Dương vẫn luôn rất tốt, thật ra là tình thân, chính nàng để tâm vào chuyện vụn vặt, mới để đến mức hôm nay.

Nhưng mà nữ tử trước mắt này, lại vì y mà bị thương - nàng chăm chú nhìn Dung Uyển lệ nước mắt, có chút kinh ngạc với cảm giác đồng tình của bản thân.

"Y đi rồi, y không tới xem hoa nở... Mà ta thậm chí muốn cùng xem với y." Phượng Hoàng kiêu ngạo lúc trước, giờ phút này ỉy khuất nước mắt rờn rờn, "Y không thích ta, y không để lại câu nào đã rồi đi... Ta biết ta không nên tức giận y..."

Nhớ tới bóng dáng tao nhã trong lòng, nàng không có biện pháp chế khổ sở trong lòng - ngày đó chuồn ra khỏi cung du ngoạn, đợi đến khi chàng vạng mới cùng cung nhân viên theo đầu vội vàng trở về, đi vội vàng, đầu lao vào trong ngực của một người trong đám đông chật chội trên đường, khi ngẩng đầu, nàng đã rơi vào trong ánh mắt ôn nhu như nước của y, nụ cười của y, làm cho người ta nhớ tới tháng tư hoa nở, gió thổi mây di chuyển, trong không khí có nhàn nhạt hương thơm. Mặt nàng có chút nóng lên, nhưng lại không dám nhìn y lâu. đi ên đ àn l ê qu y đ ôn

Đó là lần đầu tiên trong đời nàng không dám đối diện với người khác. Địa vị công chúa cao quý, lại là nữ nhi phụ hoàng thương yêu nhất, cho tới bây giờ đều là người khác nhìn lên ngưỡng mộ nàng, nhưng nam nhân này, lại làm nàng có loại cảm giác ngưỡng mộ... Nàng không biết nên xử lý y thế nào mới tốt, cho dù nàng cực kỳ buồn bực giờ kiểm đặt ở trên cổ y, ra lệnh y thích nàng, y vẫn phong khinh vân đạm cười, giống như nàng là đứa nhỏ cổ tình gây sự...

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Sương nặng

Tuyên Dương..." Khóc đến mệt, vốn Dung Uyển đang phát sốt nhẹ lại bất tỉnh lần nữa, Vị Văn nhìn gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt tràn đầy nước mắt, không khỏi sửng sò.

Một nữ nhân, cho dù nàng ấy vừa đẹp vừa giàu có sánh ngang quốc gia, nếu không có nơi làm nàng ấy có thể yên tâm giao phó tình yêu của mình, như vậy sinh mệnh của nàng ấy vẫn phiêu bạt trong gió, không chịu được trống rỗng lạnh lẽo. Ở trong tình cảm, bất kỳ kẻ nào cũng đều ngang hàng, không có ai có thể bắt buộc ai... Dung Uyển giống như nàng - giờ khắc này, bỗng nhiên nàng cảm thấy trong lòng thoải mái.

"Không cần phải uống nhiều thuốc nữa, lượng thuốc lần trước dùng càng ngày càng nặng rồi." Nàng phân phó cung nữ, "Tâm bệnh cần tâm thuốc chữa trị, chú ý giữ ấm trong phòng, nấu chút bát súp bổ dưỡng là được."

"Cảm ơn Ngụy đại phu." Cung nữ hiểu ý trong lời nói của nàng, nửa buồn nửa vui nói, "Ngày hôm qua, Binh bộ Tà đại nhân vừa tặng cho người nam Linh Chi, nó tỳ đã sắc rồi, chỉ còn chờ công chúa tỉnh lại, nhất định hầu hạ ngài ấy uống thêm vài ngụm."

Binh bộ Tà đại nhân? Vị Văn ngăn ra.

"Ngụy đại phu?" Cung nữ do dự nhìn nàng thất thần.

“Ồ, vậy thì tốt.” Vị Văn đáp, áp chế khác thường trong lòng, đứng lên nói, "Ta đây cáo từ."

Lúc rèm châu vén lên, tiếng leng keng ngọc bội lọt vào tai, mùi thơm nhàn nhạt đánh úp lại, Vị Văn ngẩng đầu, vẻ kinh ngạc trên mặt khi hai người đối diện không che giấu được.

"Thái Y Viện Ngụy Văn ra mắt Nhiễm công chúa." Vị Văn thu lại vẻ mặt, cúi đầu thỉnh an.

Thời gian này lui tới ở trong cung, nàng đã sớm từ trong miệng người khác biết được tên gốc của ngũ công chúa trước mắt là Ngụy Nhiễm, là nữ nhi của người bạn thân nhất khi đương kim hoàng thượng còn đang làm tướng, mẫu thân mất sớm, sau khi phụ thân chết trận nơi sa trường, nàng được hoàng thượng thu làm dưỡng nữ.

Mặc kệ là vẻ luống cuống của Dung Trâm khi gặp nàng lần đầu tiên hay Tiêu quý phi diễn kịch vui cho nàng xem, hoặc ánh mắt kinh ngạc của cung nhân khi mới gặp nàng, đều đang nhắc nhở nàng trong cung có người có dung mạo cực kỳ tương tự nàng đó là Nhiễm công chúa, hôm nay vừa thấy, quả thật làm nàng khiếp sợ.

"Người và ta... Quả nhiên rất giống." Ngụy Nhiễm nhìn nàng cười, thái độ rất khiêm tốn, "Chẳng qua nốt ruồi đỏ trên mi tâm người rất đẹp mắt."

"Công chúa khen trật rồi." Vị Văn mỉm cười, nhìn nàng ấy bình tĩnh, nói: "Lại nói tiếp, nếu không phải nhờ phúc của công chúa, lần trước ở buổi đi săn nhất định Vị Văn gặp dữ nhiều lành ít."

Sắc mặt Ngụy Nhiễm trắng nhợt, ánh mắt nhất thời đờ phờ.

Vị Văn mỉm cười: "Xin cho phép hạ quan đi xuống dưới."

"Người - -" Ngụy Nhiễm mở miệng gọi nàng lại, muốn nói lại thôi, Vị Văn nhìn thấy sắc mặt nàng ấy càng tái nhợt, lông mi lay nhẹ thì tiến lên đỡ lấy nàng ấy.

Ngón tay để ở trên cổ tay nàng ấy, Vị Văn chấn động trong lòng. Ngẩng đầu lên lại đụng phải ánh mắt của Ngụy Nhiễm, trong mắt người nào đó...
Hoảng loạn, bất lực, đau khổ - nhất thời nàng sững sờ.

"Đừng nói ra ngoài, bằng không tính mạng của người sẽ khó bảo toàn..." Giọng nói tận lực đè thấp vang lên ở bên tai, trong ngữ điệu run rẩy, đều không phải uy hiếp, càng như khuyên bảo.

Vị Văn nhìn đôi mắt đầy hơi nước của nàng ấy, trong lúc nhất thời không có biện pháp nói ra chữ gì, chỉ có thể nhìn bước chân nàng ấy hơi chút hoảng loạn rồi đi.

Lúc tối muộn, sương mù bao phủ cả tầng lầu.

Nổi lòng Vị Văn hỗn loạn nhìn Ngũ Mỹ Nhân bùng bùng trước mặt, bước chân chậm dần.

"Đóa hoa màu đỏ cành lá mảnh mai này, giống lại không giống Ngũ cơ sau lưng Phách vương?" Giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên ở phía trước.

Vị Văn ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Lãnh Hương Nùng mặc váy đơn thuần đứng ở trước hiên, phía sau đi theo hai cung nữ, trong lòng nàng mừng thầm, đang muốn mở miệng, Lãnh Hương Nùng lại gạt đầu với nàng trước: "Ngụy đại phu."

"Hương Nùng tỷ." Đợi tùy tùng hai bên lui xuống, Vị Văn mới đi lên, "Tỷ có khỏe không?"

Lãnh Hương Nùng không trả lời, chỉ mỉm cười, giữa lông mày có một nỗi buồn phảng phất.

"Tỷ như bây giờ, đáng giá sao?" Vị Văn lo lắng nhìn về phía nàng.

"Chuyện cho tới bây giờ, còn có thể như thế nào nữa? Là đường bản thân ta lựa chọn, chẳng oán được ai, cho dù tính sai, ta cũng phải đi tiếp."

Trong câu nói bình tĩnh đó, lại lộ ra một hơi lạnh lẽo tàn nhẫn, Vị Văn nhìn sườn bên mặt của nàng ấy bị hoàng hôn phủ lên, cảm thấy trong lòng bất an không yên.

"Hương Nùng tỷ..."

"Nhưng mà muội, gần đây thế nào?" Lãnh Hương Nùng ngắt lời nàng, ánh mắt bốn cột nhìn nàng, "Nghe nói muội và Tạ Khâm rất thân thiết."

Trên mặt Vị Văn như bị phỏng, không biết đáp lại như thế nào, đành hăm hồ nói: "Muội vẫn tốt... Sao tỷ đến nơi này?"

"Nhìn tứ công chúa một chút, thuận tiện thay thái tử mang chút thuốc bổ tới." Lãnh Hương Nùng nhàn nhạt đáp.

Vị Văn gật gật đầu, hai người đều im lặng.

"Ngũ Mỹ Nhân nơi này, nở vô cùng đẹp." Tầm mắt rơi ngay vào trên phiến hoa trước mặt, Lãnh Hương Nùng mở miệng, "Nếu ta nhỏ trông một chút ở Đồng cung, muội cảm thấy như thế nào?"

Vị Văn nhìn nụ cười lạnh bên môi nàng ấy, trong lòng không khỏi run lên – tỷ không nên nghĩ như thế.

"Ta phải đi, cơ cơ hội sẽ gặp lại." Lãnh Hương Nùng vỗ vỗ bờ vai nàng, vẻ mặt bình tĩnh lại.

"Ngươi tỷ tỷ, sao trở về trễ như vậy?" Người mở cửa, là nha hoàn Thư Nhi nở nụ cười rục rịch, "Muội chuẩn bị bữa tối cho tỷ, ăn ngay kéo nguội."

"Cảm ơn." Vị Văn cười nói, cảm kích sự săn sóc của muội ấy.

Tạ Khâm thấy nàng ở một mình, muốn tìm người hầu hạ nàng, Thư Nhi chính là nha hoàn y mua tới, tiểu nha đầu ngay thẳng thiện lương, làm việc cũng chịu khó lưu loát, mấy ngày nay hai nàng ở chung hòa thuận, tình như tỷ muội.

"Lại khách khí với muội?" Thư Nhi ra vẻ không vui, "Tỷ muốn Tạ đại nhân đến trách cứ muội không chăm sóc tốt cho tỷ sao?"

"Ba hoa!" Vị Văn khẽ lúng túng, "Nhanh đi hâm đồ ăn, ta đi đổi bộ y phục."

Cởi ngoại bào, đang muốn thay cái áo khoác gọn nhẹ, cả người đã bị một lực nào đó ngang nhiên ôm lấy, ôm chặt vào trong ngực.

Nàng há mồm kêu lên, tiếng đã bị bao phủ trong nụ hôn nóng bỏng, sau khi trải qua dây dưa mê man mở mắt ra, đã thấy đôi mắt màu xanh quen thuộc nhìn nàng, trong ánh mắt có cảm xúc nàng nhìn không ra.

"Ngươi... Sao đến đây?" Nàng rũ mắt xuống, tay nàng dùng sức tránh khỏi ngực của y thay áo ngoài.

truyện chỉ đăng duy nhất ở diễn đàn lê quý đôn những trang khác chỉ là thứ chuyện đi ăn cắp.

"Đến ăn cơm, có thể không?" Y nâng cằm của nàng lên, cố ý nhìn mắt của nàng, giống như có chút bất mãn với thái độ không nhiệt tình của nàng.

Vị Văn ngạc nhiên trừng mắt y, cảm thấy lý do y đến đây hoàn toàn là bịa chuyện, lại nhất thời không tìm được cái gì để cãi lại, rõ ràng lưỡi đầu vô cảm với dĩ, xoay người đi thẳng ra ngoài.

"Không muốn thấy ta?" Vừa bước đã một bước, đã bị y kéo về trong lòng: "Bảy tám ngày không gặp, ta nghĩ rằng nàng sẽ nhiệt liệt hoan nghênh ta đến đây."

Vị Văn nghiêng đầu, tránh đi hơi thở vô cùng thân thiết quá đáng của y, "Ngươi còn lo lắng không có chỗ ăn cơm sao? Trong cung, quý phủ, có rất nhiều rượu ngon món ngon đang chờ ngươi đấy."

"Hôm nay thế nào?" Y đưa tay nâng gương mặt lạnh lùng của nàng qua, để nàng đối mặt với y, "Nàng đang tức giận?"

Nàng cứng đờ, có chút nôn nóng đáp: "Ta không có."

Y không nói, suy nghĩ sâu xa nhìn nàng, trong đôi mắt sáng như thủy tinh dần dần chuyển sang mờ đi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Mê tình

Nàng cũng không biết bản thân bị gì, trong lòng vô cùng không thoải mái, đưa đôi đũa khẽ đâm đâm cơm trong chén, nàng trừng mắt nhìn nam nhân đối diện đang dùng bữa – dường như khẩu vị của y rất tốt.~~điên+đan+le+quy+don+com~~

"Nàng nhìn đủ chưa?" Y bỗng nhiên mở miệng, đôi mắt màu xanh trêu tức nhìn nàng, "Ta nhớ trước kia nàng có nói đáng đáp đẹp có thể dùng thay cơm, phải không? Ta có thể hiểu là mấy ngày nay nàng đã rất nhớ ta?"

Y vừa dứt lời, Thư Nhi bên cạnh cười hi hi ra tiếng, Vị Văn đỏ mặt cắn răng nói: "Ngươi nói bậy bạ gì đó?"

"Hai người chậm rãi tán gẫu, muội đi chuẩn bị nước ấm." Thư Nhi làm mặt quỷ với nàng, bước nhỏ chạy đi.

Tạ Khâm nhìn bóng lưng Thư Nhi biến mất ở cửa, lạnh nhạt mở miệng: "Sáng nay Trần Vĩnh Niên tự sát ở trong nhà rồi."

Vị Văn chấn động: "Vì sao?"

"Ông ta để lại một phong thư nhận tội, nuốt riêng quân lương quân nhu, ông ta đã khai ra tất cả chi tiết vụ án, chỉ cầu hoàng thượng tha cho tính mạng già trẻ lớn bé trong nhà ông ta."

Vị Văn không nói, chờ y nói đoạn sau.

"Chỉ thời gian một ngày, án này đã liên lụy đến trên trăm tên quan viên lớn nhỏ, trong đó hơn phân nửa là đảng của thái tử."

"Vậy thái tử nói thế nào?" Nàng hỏi.

"Vốn hoàng thượng mặt rồng giận dữ, sớm hôm nay thái tử còn đến chậm nửa canh giờ, khó tránh được tính thần uể oải, đối với việc này cũng hàm hồ suy đoán, càng về sau thậm chí nói chống đối, trong cơn tức giận hoàng thượng hạ lệnh giam cầm ở Đông cung." Y nhìn ánh mắt nàng lóe lên, "Nàng biết không, ta còn là người đầu tiên chứng kiến cảnh cười này."

"Thoạt nhìn Trần Vĩnh Niên là người làm việc cẩn thận, không giống như người sẽ làm ra loại chuyện này, trừ phi là có người sai sử, hoặc là, ông ta là con cừu thế tội." Vị Văn tránh ánh mắt của y, nói ra cái nhìn của bản thân.

"Thông minh." Y cười đến ý vị thâm trường, nhìn chằm chằm nàng chậm rãi lên tiếng: "Bên Lý Phương Lan kia vẫn dùng phương thuốc của nàng?"

Vị Văn gật đầu.

Lý Phương Lan dùng thuốc thay cơm, từng thỉnh giáo nàng, nàng viết cho nàng ta một phương thuốc không thể bắt lỗi, có ích rất lớn cho thân thể, chẳng qua mỗi loại đều là nàng căn cứ theo thói quen pha trà của Lý Phương Lan viết ra, nếu hai người cùng dùng thì hậu quả sẽ hoàn toàn ngược lại.

"Sáng nay tình huống của thái tử thế nào?"

"Hắn là đã dùng." Nàng lạnh lùng mở miệng.

"Hiện tại hối hận còn kịp." Đôi mắt xanh lắmlắml nhìn gương mặt tái nhợt của nàng, trong giọng điệu của y mang theo một chút lo lắng mà ngay cả bản thân cũng không phát hiện.

"Ta lại không tổn thương đến tính mạng của y, chỉ có điều dược tính của thuốc quá lâu, hắn sẽ suy nhược tinh thần, nóng nảy dễ giận, cứ chỉ thất thường mà thôi - đối với nhiều tính mạng vô tội của Hàn gia mà nói, chút xử phạt ấy thì có là gì?" Nàng nghiêng răng nói, "Hắn muốn quyền thế, muốn ngôi vị hoàng đế, muốn dẫm đạp vô số người để bò lên trên, ta cứ không để hắn được như ý nguyện đây!"

"Ta hiểu." Bàn tay to phủ trên bàn tay mảnh khảnh của nàng, ánh mắt y thâm thúy nhìn nàng.

"Ta còn có việc muốn nói với ngươi." Nàng mở miệng, thái độ có chút do dự.

"Đúng lúc, ta cũng có chuyện muốn nói với nàng." Y mỉm cười, "Nàng nói trước đi."

"Hôm nay ta đi khám bệnh cho tứ công chúa." Nàng bất động thanh sắc nhìn y, "Thực ra nàng ấy chỉ bị thương hàn bình thường, luôn không tốt lên là vì tâm bệnh."

"Là sao?" Y nhàn nhạt lên tiếng, trên mặt nhìn không ra cảm xúc dao động gì, "Sau đó?"

"Nàng ấy thích Tuyên Dương."

Y giương mắt nhìn nàng: "Nàng để ý?"

Vị Văn sừng sốt, lập tức thành thật trả lời: "Không để ý như trong suy nghĩ."

"Vậy nếu đó là ta thì sao?" Y tự nhiên hỏi, không hiểu sao cảm thấy có chút vui vẻ.

"Hả?" Nàng không hiểu nhưong này.

"Nếu nàng ấy thích là ta, nàng sẽ để ý sao?" Y nhìn chằm chằm nàng giọng nói khề lạnh nhạt.

Nàng chấn động cả người, tầm mắt chống lại tầm mắt của y, trong lòng lại có chút hoảng loạn... Nàng sẽ để ý sao? Nếu như đáp án là đúng, như vậy sao nàng có thể dễ dàng thất thủ như thế? Nếu không để ý, sao khi nàng biết y đưa thuốc bỏ cho Dung Uyển lại cảm thấy khó chịu chua xót?

"Chỉ đùa một chút, không cần trả lời." Y cười vỗ vỗ gương mặt nàng, đánh vỡ không khí ái muội giữa hai người, chỉ vì giờ khắc này, y bỗng nhiên sợ hãi đối mặt với đôi mắt sáng ngời của nàng.

"Ta không có cách nào ngăn cản người khác thích ngươi." Sau một lúc lâu, giọng nói êm ái phiêu đảng ở trong không khí, "Chỉ là ta nghĩ... Nếu ngươi thích nàng ấy, hẳn là ta... Sẽ để ý."

Có lẽ là từ khi quen biết và cùng xuất hiện với y, có lẽ là đêm hôm đó làm giữa quan hệ bọn họ xảy ra một chút thay đổi... Muốn thừa nhận có cảm giác với y cũng không khó khăn, chỉ là nàng cũng không biết nàng có bao nhiêu để ý, có năng lực để ý bao nhiêu.

Y sừng sốt, thật lâu sau không biết làm phản ứng gì. Thẳng thắn như vậy làm y bất ngờ, chợt xông lên cảm giác vui sướng không hiểu sao nhưng cũng không kéo dài quá lâu, khi cảm giác được chua xót trong giọng nói của nàng, y lại có chút bất an không yên.

"Sao vậy?" Nàng nhẹ giọng hỏi, nhìn biểu cảm y bỗng nhiên âm tình bất định.

Y lắc đầu.

Vốn Tuyên Dương rời khỏi, có thể để y không cần bỏ công sức ra quấy nhiễu Dung Uyển, y tin tưởng hôm nay nàng vào cung, hẳn là phát giác ra chút gì, vốn y có thể không cần để ý đến những việc vặt kia, nhưng vì sao thấy ánh mắt yếu ớt do dự của nàng, y sẽ cảm thấy ngực có chút đau?

Đối với tình cảm, y có cảm giác như bị vây khốn, y đã xin từ chối vì năng lực kém, mà y hi vọng trong lúc trạng thái tốt nhất hợp với nàng, không hợp thì rời khỏi, không dây dưa không liên lụy, thà rằng cắt đứt cũng không thể loạn. Nhưng mà sự thật là, y mơ hồ cảm thấy có thứ gì đó đang lặng lẽ thay đổi, dần dần lệch khỏi quỹ đạo mà y đã sắp xếp.

"Nàng muốn nói là những chuyện này?" Y lên tiếng, giọng điệu khê lạnh nhạt.

"Không phải." Nàng lúng túng, không chú ý tới ánh mắt y chuyển sang lạnh, "Ta đã gặp ngũ công chúa."

Y không cho là đúng: "Nàng ấy đi xem Dung Uyển?"

"Nhưng mà, ta phát hiện nàng mang thai." Vị Văn chậm rãi nói ra tin tức làm người ta khiếp sợ này.

"Nàng chắc chắn?" Y kinh ngạc hỏi, vẻ mặt nhất thời ngưng trọng.

"Ngươi có biết đó là của ai không?" Vị Văn hỏi y.

"Thực ra trong lòng nàng đã sớm có đáp án, cần gì đề ta khẳng định lần nữa?" Tạ Khâm nhìn nàng mỉm cười, chứng minh suy nghĩ của nàng, "Có lẽ, chuyện còn phức tạp hơn nhiều, cũng dễ dàng hơn nhiều."

"Ta sẽ không nói chuyện này cho người khác biết." Vị Văn ngắn gọn trả lời.

"Nha đầu thông minh." Khóe môi cong lên một độ cong tà mỵ, y cung chiều vuốt mặt nàng, "Ta thật sự càng ngày càng thích nàng rồi..."

Mặt Vị Văn như bị phỏng, cúi đầu nói nhỏ: "Vậy còn ngươi, có chuyện gì muốn nói cho ta?"

"Ba ngày sau, ta muốn trở về Mạc Bắc một chuyến."

Nàng ngẩn ra: "Sao... Đột nhiên như vậy?"

"Xương Bình Tân vương Mục Cấp Nhi luôn rục rịch, nhiều lần quấy rầy biên quan, thủ hạ cũ của Trần Vĩnh Niên cũng cần trấn an, ý của hoàng thượng là cần ta đi chinh đôn lại."

"Ồ." Nàng khê lên tiếng, nhìn gò má tuấn tú của y, "Sẽ có nguy hiểm sao?"

"Ta luôn hành quân đánh giặc, chưa bao giờ được một ngày thái bình chân chính." Y tiêu sái cười, đôi mắt màu xanh xinh đẹp khóa nàng lại, "Nàng lo lắng ta?"

Kim lòng không đậu, trong lòng nảy lên lo lắng: *dien·dan·le·quy·don·com*

Bị y bốn cột có chút xấu hổ, nàng nhú mày, ra vẻ hung hãn trừng y: "Sao vậy, không thể?"

Ngay sau đó, chính nàng cũng buồn cười nở nụ cười.

Y neho mắt lại nhìn gương mặt ửng đỏ của nàng, tiếng cười thanh thúy từ trong đôi môi màu hồng phấn bật ra, trong thoáng chốc, y có chút hoảng hốt.

Vị Văn như ánh trăng trong trẻo trong bóng đêm, ngẫu nhiên xuyên thấu mây mù, khi y đang bình tĩnh như nước mùa thu lại ngoài ý muốn ném vào đó một bóng hình, một bóng dáng rất nhạt rất nhạt, có lẽ phải thật lâu sau này y mới phát giác, ở trong lòng y xóa sạch sẽ bóng dáng quá khứ, cất giấu cảnh xuân tươi đẹp, gây sóng gió căn cước y...

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Đêm về

Lá cây ngô đồng trong sân rơi sạch, chỉ để lại vàng óng ánh trên đất.

Cung nhân quét lá vàng thành một đồng, châm lửa đốt, khói nhẹ lượn lờ, chìm nhận bay về phía Nam, trời xanh không mây. đi ên đ àn l ê qu y đ ôn

"Xin hỏi công chúa suy nghĩ kỹ chưa?" Vị Văn mở nắp ấm thuốc ra, liếc nhìn chất lỏng màu nâu cuộn cuộn bên trong, nhìn về phía nữ tử dựa vào cửa sổ.

Bóng dáng mảnh mai nhất thời khẽ run lên, Ngụy Nhiễm quay đầu, sắc mặt tái nhợt: "Thuốc đã nấu xong rồi?"

"Thuốc đã nấu xong rồi." Vị Văn chậm rãi nói, ánh mắt sắc bén đón nhận vẻ mặt không yên của nàng ấy. "Nhưng không biết ngài có uống không."

"Đồ ra đi." Ngụy Nhiễm đau đớn nhắm mắt lại, khăn lụa trên tay bị giầy xéo đến không còn dáng vẻ ban đầu.

Vị Văn không tiếp tục nói, chỉ đồ thuốc, lọc cặn, đưa tới trước người nàng ấy, mặt không biểu cảm nhìn nàng ấy run rẩy nhận lấy.

Chén thuốc vừa đến bên môi, một chuông đã đánh tới, tiếng cái bát vỡ vang lên, đồng thời cũng vang lên một giọng nói giận dữ: "Nàng đang làm gì?"

"Chàng cảm thấy thế nào?" Ngụy Nhiễm sững sờ nhìn gương mặt phẫn nộ trước mắt, nước mắt chảy ra: "Đây là chuyện của ta..."

"Nàng dám! Ngươi cũng dám ~" Dung Thanh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nàng ấy, vẻ mặt vừa giận vừa vội, lúc ánh mắt của hắn rơi vào trên người Vị Văn luôn cúi đầu im lặng đứng ở một bên, càng thêm tức giận không kiềm được.

"Ngươi thật to gan, lại dám sắc thuốc cho nàng!"

Vị Văn ngẩng đầu, ánh mắt lạnh nhạt: "Hạ quan chỉ nghe lệnh làm việc, công chúa muốn hạ quan sắc thuốc, hạ quan phải nghe theo."

Nhìn nàng ngẩng đầu, Dung Thanh không khỏi ngăn ra: "Ngươi chính là Ngụy Văn, nữ nhân của Tạ Khâm?"

"Hạ quan là Ngụy Văn của Thái Y Viện, đa tạ ngày ấy Hiền vương ra tay cứu giúp." Nàng không trả lời câu phía sau của y.

"Ngươi cũng biết hôm nay ngươi đứng ở chỗ này là một sai lầm." Dung Thanh nhìn chăm chăm nàng chậm rãi nói, con ngươi đen lạnh như băng.

Vị Văn mỉm cười: "Hạ quan biết, hơn nữa đã sớm biết."

"Ngươi không sợ chết?"

"Sợ chứ." Vị Văn thong dong đón nhận ánh mắt của y, "Trên đời này có bao nhiêu người không sợ chết? Cho dù là Hiền vương ngài cũng không ngoại lệ, nếu ngài không sợ, cần gì phải muốn mạng của ta? Nhưng ta muốn nói, nếu hôm nay ta không đi ra khỏi cung, an toàn về nhà, như vậy biết bí mật này sẽ bị người khắp thiên hạ biết. Thỉnh Hiền vương cân nhắc, cũng vì thai nhi trong bụng công chúa tích chút đức."

"Ngươi!" Dung Thanh trừng mắt nhìn nàng, bên miệng nở nụ cười lạnh, "Tốt, rất tốt! Ngươi chắc chắn bốn vương không dám động tới ngươi?"

"Đại trượng phu dám làm dám chịu, hạ quan tin tưởng Hiền vương cũng không phải hư danh, nếu không phải nam nhi trọng tình trọng nghĩa chính trực, lúc này ngài đã không đánh rơi bát thuốc phá thai của công chúa, giải quyết phiền toái cho ngài."

Dung Thanh nhìn đôi mắt trong trẻo rõ ràng của nàng, trong lúc nhất thời lại không nói nên lời, tầm mắt rơi vào trên người đang khóc sụt sùi bắt an ở bên cạnh, trong lòng y tràn ra chua xót... Ngay cả người không quen biết đều có thể nhìn ra y tình sâu, vì sao chính nàng lại không nhìn ra cũng không tin chứ? Thôi cũng được, từ lần làm tổn thương nàng sâu sắc kia, hiện giờ nàng không tin tưởng xem như báo ứng.

"Cho dù hôm nay ta để ngươi xuất cung an toàn, ngươi lại dựa vào cái gì để ta tin tưởng ngươi?" Y nhìn về phía gương mặt gần giống với người yêu thương, trong mắt thoáng qua một tia ánh sáng kỳ lạ, "Không bằng chúng ta làm giao dịch, hơn nữa, ta còn có thể cam đoan thêm một ít thù lao vào."

"Cái gì?" Vị Văn lạnh nhạt nhướn mày.

"Không phải Tạ Khâm đi Mạc Bắc sao, hiện tại trong ngoài đều loạn, hẳn gặp phải tình huống khó giải quyết cực kỳ, nhưng ta sẽ điều động nhân mã từ kinh thành cho hắn."

Vị Văn chăm chú nhìn làn khói trắng từ từ bốc lên từ ấm thuốc thật lâu, nhẹ giọng mở miệng: "Thành giao."

Cuồng phong tứ cuốn, cát đá bay gần như che khuất cả vùng trời, cho dù cách màn trướng, ánh nến vẫn lúc sáng lúc tối đung đưa không ngừng.

"Trong kinh tới cấp báo!" Nhan Tiêu xúc màn che rất nặng lên bước vào, đưa thư cho Tạ Khâm, chẳng quan tâm rửa mặt đã nóng lòng hỏi: "Tin tức gì vậy gia?"

"Trong kinh điều năm vạn nhân mã đến giúp ta."

"Thật sự?" Nhan Tiêu vui mừng vô cùng, chợt nghỉ hoặc nhìn về phía vẻ mặt ngưng trọng của chủ tử, "Sao vậy, có vấn đề gì sao?"

"Năm vạn viện binh này là nhân mã dưới trướng Hiến vương."

"Cái gì?" Nhan Tiêu nhất thời sững sốt, "Khi nào thì Hiến vương hào phóng với chúng ta như vậy?"

Vị Vương gia lòng dạ thâm sâu kia không ngần ngại phá bọn họ là không tệ rồi!

"Trong cung đã xảy ra chuyện." Tạ Khâm trầm thấp lên tiếng, mi tâm nhíu chặt.

"Chuyện này và trong cung có liên quan gì?" Nhan Tiêu suy nghĩ đến nát óc cũng không nghĩ ra liên quan gì trong đó.

"Người đi ra ngoài, để ta yên tĩnh một lát."

"Gia?" Nhan Tiêu sững sờ nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Tạ Khâm – ngài ấy sao vậy? Cho dù đối đầu với kẻ địch mạnh, cũng không thấy ngài ấy phiền chán không kiên nhẫn như thế, giống như vì chuyện gì đó quá nhiều.

Mang theo đầy bụng nghi vấn, gã phẫn nộ rời khỏi.

Tiếng gió thổi lộn xộn, tan tác như huyền cầm, gọi người nghe tâm phiền ý loạn.

Ánh mắt rơi vào trên cây bút Thiên Sơn đang thường thức trong tay, trong tai bỗng nhiên vang lên giọng nói chế nhạo – Mười bốn châu, không phải bốn mươi châu sao?

Ngày đó, y viết là "Cả sảnh đường hoa say mê ba nghìn khách, một kiếm sương hàn mười bốn châu" nhỉ, nàng kinh ngạc vui mừng nhìn bút trong tay y, nói nàng đã từng dùng "Vạn Thủy", sau đó nàng viết cái gì? "Bị từ mặc kinh xuân thụ trọng. Đồ thư tiêu đặc bát trà hương. Đương thì chích đạo thị tầm thường."* ... Là câu này sao? Đường như, y còn nhìn không được cười nhạo nàng... Để nàng quên "lúc đó" của nàng.

(*Câu thơ trên nằm trong tác phẩm Hoán Khê Sa (đắm mình trong dòng suối cát) – Nạp Lan Tích Đức)

Rất kỳ quái, từ trước đến nay y cũng không hao tâm tốn sức đi nhớ những chuyện vặt vãnh, lại rõ ràng nhớ hết tất cả chuyện xảy ra ngày đó.

Hơi nhíu mày, trong đôi mắt màu xanh hiện lên một tầng lo lắng.

Nhan Tiêu nói không sai, hành động này của Hiến vương, thực sự không tầm thường, mà nguyên nhân trong đó, chỉ có một khả năng - một người có thể làm y tâm thần bất an ngay trong lúc này.

Mùa thu, Gia Hựu năm thứ hai bốn, khi ngũ công chúa du ngoạn Ngự Hoa Viên vô ý rơi vào hồ tổn thương đến đầu, không trị được bỏ mình, trong cung đại tang.

Mưa to tầm tã, sấm sét đan xen.

Đám nhân mã rời rạc nhanh chóng chạy tới trước cửa thành, tiếng vó ngựa cấp tốc làm cho đêm mưa tăng thêm vài phần lạnh lẽo.

"Người nào?" Thủ vệ đưa vũ khí ra quát.

Một người áo đen trong đó đưa ra một lệnh bài, một con sấm sét như xé rách bầu trời, chiếu lên trên lệnh bài đầu hổ lộ ra uy nghiêm đáng sợ.

"Cho qua!"

Cửa thành vừa mở ra, cảm đầu đám nhân mã này như mũi tên lao đi, sấm sét từng trận, dần dần che lại tiếng vó ngựa đã đi xa.

Cửa gỗ yếu ớt bị người từ bên ngoài đánh một chưởng văng ra, sau khi phát hiện trên giường không có một bóng người, thân hình cao lớn nhất thời cứng ngắc tại chỗ.

Giọt mưa lớn như hạt đậu rơi ở trên nóc nhà, phát ra tiếng tí tách, gió đêm từ ngoài cửa thổi vào, xiêm y trên người ướt đẫm dính chặt vào da thịt, y cảm

thấy lạnh, cảm giác lạnh như băng này từ trong lòng đi lên.

"Ài?" Nghe tiếng mà đến, Vị Văn nhìn cửa phòng của mình rộng mở, tăng thêm can đảm hỏi: đi lên☆đàn☆lê☆quý☆đôn

Bước chân nhanh chóng mà có lực càng ngày càng gần, ngay sau đó nàng bị một người to lớn ôm vào trong ngực ẩm ướt, người nọ ôm rất chặt, làm nàng không thở nổi.

"Tạ Khâm?" Cảm giác được hơi thở quen thuộc, cả người nàng đều ngốc đi, đèn lồng trong tay nhất thời rơi xuống đất, bị nước mưa làm ướt nhẹp, chỉ còn lại vài làn khói nhẹ nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Nói chuyện

"Là ta." Giọng nói khàn khàn truyền đến, dường như mang theo một chút run rẩy.

"Tại sao người trở lại?" Nàng khiếp sợ hỏi, từ trong ngực của y tránh ra, chầm nhén lên.

Trong phòng chậm rãi sáng rõ, nam tử trước mặt một thân áo đen, y tháo áo choàng xuống, trên gương mặt khô ngô chảy xuống nước mưa, một đôi mắt màu xanh sáng rực như ngôi sao, thật sâu chiếm lấy tầm mắt của nàng đi lên☆đàn☆lê☆quý☆đôn

"Ta đi nấu chút nước ấm, để người tắm rửa, miễn bị cảm lạnh - "

Nói còn chưa hết lời, y đột nhiên ôm lấy gáy nàng, hung hăng che môi lại, nụ hôn mạnh mẽ cuồng nhiệt gần như làm đau nàng, nàng kinh ngạc trừng mắt to, lại kháng cự không được xâm lược của y, chỉ có thể mặc y đoạt lấy hô hấp và ý thức của nàng.

Đá cánh cửa đóng lại, y đè nàng trên cái chăn mềm mại, nàng muốn giãy dụa, lại bị y gắt gao vây ở dưới thân, âm thanh xiêm y bị xé rách vang lên, tay y lạnh như băng làm càn ở trên da thịt nàng, nàng run rẩy như lá rơi trong mưa gió, không biết bản thân sẽ bị thổi tới nơi nào.

Không hề báo trước, lưỡi dao sắc bén đâm xuyên qua thân thể mảnh khảnh của nàng, sâu tới linh hồn của nàng, nàng rơi lệ kêu đau, gần như sợ hãi sự cuồng nhiệt và thô bạo khác bình thường của y, y cúi người hôn nước mắt trên khóe mắt nàng, lại không chịu vì vậy mà buông tha cho nàng, ngược lại lấy phương thức càng càn rỡ cố ý yêu cầu nàng đáp lại.

Của nàng ẩm áp chặt chẽ bao vây y, làm y nhìn không được trầm ngâm thỏa mãn... Quan ái vạn dặm, ngày đêm kiên trì, hóa ra y hoài niệm chính là phần ẩm áp này, ngay giờ phút này y khát vọng cánh tay nhỏ bé vòng quanh y.

... ..

Lúc tờ mờ sáng, suốt cả một đêm mưa rớt cuộc ngừng rơi. Sắc trời màu xanh nhạt chiếu vào trong phòng, ngoài cửa sổ ngẫu nhiên có chim chóc khẽ hót, tất cả đều yên tĩnh tốt đẹp.

Xoay người lại, lại bởi vì cảm giác toàn thân chưa xót đau đón mà nhúu mày bưng tỉnh, Vị Văn mở mắt ra, chạm phải đôi mắt màu xanh quen thuộc không khỏi sững sờ.

Hóa ra, y thật sự trở lại.

Trí nhớ đêm qua cũng vào ngay giờ khắc này tuôn ra, mặt nàng như bị phỏng, không được tự nhiên tránh né tầm mắt.

Nàng biết y có thể bá đạo cuồng dã, có thể ôn nhu đa tình, lại chưa từng đoán trước y sẽ điên cuồng như một đêm kia, giống như thế nào đều ăn không đủ.

Nghĩ đến đây, bên má nàng càng thêm nóng lên, trong lòng lại mơ hồ có chút sững sờ.

Nhìn thấy gương mặt nàng đỏ ửng, y nhẹ giọng nở nụ cười, mấy ngày liên tiếp lên đường, trên môi y mọc râu ria, có vẻ nụ cười không kèm chế được của y thật mê hoặc.

"Người còn chưa nói với ta, sao trở lại?" Nàng nhìn không được đưa tay vuốt đường cong lạnh cứng trên khuôn mặt y, cảm giác dưới lòng bàn tay thô ráp và đau đón rất nhỏ.

Y bắt lấy tay nàng, dứt khoát vùi vào trên cổ nàng, giờ trò xấu mồm lên làn da mềm mại của nàng.

"Hả?" Cảm giác được hô hấp ấm áp của một chút lại một chút phất nhẹ trên cổ, nàng có chút kinh ngạc dưới sự im lặng của y.

"Ta nhớ nàng." Thật lâu sau, giọng nói rầu rĩ của y truyền đến.

"Hả?"

"Ngụy Nhiễm đã xảy ra chuyện, ta nhớ nàng." Y không ngừng đầu, quyến luyến ngửi hương thơm trên người nàng.

Nàng ngạc nhiên, trong phút chốc trong lòng chấn động vạn phần, hơn nửa ngày mới lúng ta lúng túng lên tiếng: "Sao mà người biết được?"

"Ta không biết." Y lắc đầu, "Nhưng ta có thể đoán được cả chuyện kia nhất định liên quan đến nàng, thứ nhất nàng biết tin tức Ngụy Nhiễm mang thai, thứ hai nàng và nàng ta có dung mạo tương tự, hơn nữa Hiền vương sẽ không vô duyên vô cớ đưa cho ta năm vạn nhân mã. Cho nên, ta vẫn cảm thấy Ngụy Nhiễm không chết, nhưng sợ là nàng làm kẻ chết thay."

"Ta là giúp Hiền vương diễn trò, để Ngụy Nhiễm uống thuốc giả chết, nếu không phải Dung Trạm xuất cung tuần tra, chuyện sẽ không thuận lợi như vậy." Vị Văn giải thích nói.

"Ta có thể nghĩ đến, nhất định hắn cũng có thể nghĩ đến, huống chi từ trước đến nay hắn có tình cảm rất sâu với Ngụy Nhiễm, nhưng khi hắn không nắm chắc tình huống, là quả quyết sẽ không tỏ vẻ hoài nghi ở trước mặt hoàng thượng, trước mắt chỉ nhắm nhắm chịu đựng bất động mà thôi." Không biết vì sao, trong lòng y có loại bất an mãnh liệt.

"Người lo lắng cho ta?" Nàng đưa tay vuốt nếp gấp trên mi mắt, khẽ cười: "Không phải ta đang tốt ở đây sao, nhưng mà người, đi liên tục suốt đêm, cũng không sợ mệt hả."

Thực ra, y là quan tâm nàng nhi, bằng không, cũng sẽ không thể gấp gáp trở về vội như thế, vội vàng đến ngay cả gõ cửa một cái cũng không gõ đã xông thẳng vào, một lòng muốn xác định nàng có ở đây hay không, an toàn hay không.

"Vốn cũng nên trở lại rồi, chỉ sớm hai ngày mà thôi." Y nhẹ nhàng băng quơ, "Lại nói tiếp, có thể nhanh chóng giải quyết vấn đề Mạc Bắc nàng cũng có công lao."

"Như vậy là ta cũng có phần thưởng?"

"Nàng muốn gì?" Y nhẹ giọng hỏi, ngón tay vuốt mái tóc dài mềm mại của nàng.

Nàng im lặng một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn gương mặt khôi ngô của y, không tiếng động nở nụ cười.

"Muốn người, được không?"

Thật lâu sau, âm thanh trong trẻo dịu dàng vang lên, ngoài cửa sổ gió sát quá lá cây, vang lên tiếng sào sạt.

Tay đang vuốt đột nhiên chấn động, y bỗng dừng nhìn phía khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, chỉ cảm thấy ngực kích động, nói không nên lời.

Nhận thức lâu như vậy, từ Mạc Bắc đến Kinh Thành, một đường đi tới xa xôi mà dài lâu, y chưa bao giờ nghĩ tới nàng sẽ không hề báo trước mở miệng ở trong giờ khắc này trong ngày hôm nay, giọng nói nhẹ nhàng giống như đang đàm luận nàng thích nhất bộ y phục nào.

Nói ra một câu này, ngay cả chính nàng cũng ngại ngùng cả người.

Chợt, nàng thoải mái cười... Ở hôm đó, giây phút sống còn đối mặt với Dung Thanh, nàng phát hiện trong lòng còn lo lắng cho y, hơn nữa không chút do dự đáp ứng cái gọi là hợp tác của Dung Thanh, nàng cũng đã phát giác, nàng xong rồi... Nàng đã kim lòng không đầu bị lạc ở bên trong phong cảnh của y mất rồi.

Nếu có người, vào trong đêm khuya ở biên quan cùng nhìn lên bầu trời đại mạc ngắm ánh trăng và những ngôi sao với nàng.

Nếu có người, khi bị trọng thương vẫn không rên một tiếng hộ tống nàng đến địa phương an toàn.

Nếu có người, một khắc trước còn châm chọc khiêu khích bỗng nhiên cho nàng một nụ hôn sâu rung động cả người.

Nếu có người, khi đang hôn mê khẽ gọi tên nữ nhân đã từng yêu mến.

Nếu có người, có thể nhìn thấu dưới nụ cười bình tĩnh của nàng, là cất giấu tất cả bất an và tối tăm trong lòng.

Nếu có người, trong thời điểm nàng bất lực quẫn bách nhất, kiên định nắm tay nàng nói với người khác, đây là nữ nhân của ta.

Nếu có người, y nói hy vọng khi nàng khóc, có thể để y nhìn thấy, khi nàng cười, cũng để y thấy. Muốn biết lý do mỗi một khổ sở đau đớn của nàng, hiểu rõ mỗi một niềm vui của nàng, lúc nàng cần người tâm sự hoặc dựa vào, người nghĩ đến đầu tiên phải là y. điễn☆đàn☆lê☆quý☆đôn

Nếu có một người như vậy, nàng có thể cho rằng, y đáng được nàng đến gần hay không?

Y không nói gì, cúi đầu lẳng lặng nhìn ngón tay mảnh khảnh của nàng bỏ vào trong lòng bàn tay y, mười ngón tay đan xen, áp áp trên bàn tay chậm rãi truyền đi, thiêu đốt lòng hai bên. Nàng ngừng thở, thấy đôi mắt thâm thúy của y, ánh mắt của y dường như muốn nhìn thấy sâu trong linh hồn của nàng, nhưng nàng đoán không ra.

Môi mỏng khẽ nhếch, y lạnh nhạt mở miệng: "Ta... Đã không tin cảm tình nữa rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Nhìn trộm

Ồ... Không sao, ta biết." Giống như đọng lại trong không khí, nhẹ nhàng bay tới một câu.

Tạ Khâm nhíu mày nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn cúi thấp của nàng: "Nàng biết cái gì?" diễn, đàn, lế, quý, đô

"Ta chỉ là, ta có nghĩ tới người sẽ không nói lời tin tình cảm linh tinh gì đó, có thể tích cách của người, kinh nghiệm trôi qua không vui trong quá khứ là nguyên nhân, nhưng ta có thể khẳng định chuyện kia chẳng quan hệ tới ta, cho nên ta hi vọng lời ta vừa mới nói sẽ không tạo thành quấy nhiễu gì với người."

"Nàng cảm thấy lời nói của nàng sẽ tạo thành quấy nhiễu gì với ta?" Y nhìn đôi mắt sáng ngời của nàng, đột nhiên có chút cảm xúc.

Vị Văn cắn môi, mơ hồ cảm thấy bị thương, lại vẫn kiên trì phán đoán của bản thân: "Lần trước ta nhìn thấy Thiệu Lan, trên người nàng có ít vết bầm, có lẽ nàng sống cũng không tốt, có lẽ nàng có nỗi khổ gì đó, có lẽ nàng vẫn yêu người... Người không thể bởi vì đã từng suy sụp mà hoàn toàn phủ nhận tình cảm."

"Nàng đang dạy ta sao?" Tạ Khâm không kiên nhẫn mở miệng, chăm chú nhìn nàng trong đôi mắt xanh hiện lên ngọn lửa hung ác nham hiểm, "Nếu yêu thực sự vĩ đại như nàng nói, vậy vì sao nàng đột nhiên buông tha tình cảm kiên trì nhiều năm trên người Tuyên Dương mà chuyển dời đến trên người ta?"

Sắc mặt Vị Văn nhất thời trắng xanh, đôi mắt như làn nước ngạc nhiên mà xấu hổ trừng mắt y, hốc mắt hơi phồng hờn, lại không biết giờ phút này trong lòng y cũng kích động vạn phần, ngôn ngữ khó có thể diễn đạt.

Vừa nói ra khỏi miệng, y đã hối hận rồi.

Tạ Khâm bực mình đánh mặt, lại tự ái không mở miệng bù đắp lại sự tổn thương của nàng.

"Ta buông tha cho y, không phải chuyện đột nhiên trong lúc đó, ta thích người, cũng không phải một sớm một chiều đã bắt đầu." Cổ họng nàng khẽ nghẹn ngào, "Ta thừa nhận, Tuyên Dương đối với ta mà nói là người thường thậm chí không thể thay thế được, ở thời điểm ta cô đơn bất lực nhất, là y thu dưỡng ta, để ta cơm áo không lo, dạy ta công phu, y thuật, học thức, làm nam nhân, không hề nghi ngờ là y nổi bật, từ mười hai tuổi, trong sinh mệnh của ta ngưỡng mộ và hết lòng yêu mến cũng chỉ có y, ta đã từng cho rằng, cả đời đều sẽ như vậy, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, ngay cả bản thân ta không phát hiện, trong lòng ta đã có một người khác tiến vào chiếm giữ..."

Nàng bình tĩnh thông dong nói ra những lời này, vì sao giọng nói của nàng giờ phút này lại không có tiền đồ mà run rẩy, trong mắt toan nóng không chịu nổi?

"Tuyên Dương không chấp nhận ta, nhất định có lý do của y, chính như người không tin tình cảm, cũng có nguyên nhân của người, ta không phải vì buông tha cho y mà lựa chọn người, mà là ta không thể nào lựa chọn, người có thể lựa chọn coi thường, nhưng ta không muốn lừa gạt bản thân - "

"Không cần nói nữa." Ngón tay dài phủ lên môi của nàng, trong đôi mắt màu xanh của y trở nên thâm sâu, "Ta hiểu rõ."

Y không nên trêu chọc nàng, đều đẩy hai bên vào khốn cảnh, đối với tình cảm, nàng luôn đơn thuần giống như thủy tinh trong sáng, xinh đẹp lại dễ vỡ, mà nàng như vậy, tình cảm như vậy, làm y sợ hãi.

"Nhưng mà ta không rõ." Nàng lắc đầu, dừng cầm đưa tay nâng khuôn mặt y lên nhìn thẳng vào y, "Chàng từng nói qua, chàng thích ta, hi vọng ta có thể dựa vào chàng, ý lại chàng, nói hết tất cả vui buồn với chàng, không phải chàng không có tình cảm với ta, chỉ là chàng không dám đi đôi mắt, bằng không, chàng đi mưa suốt đêm tới đây làm gì?"

"Nếu chàng luôn không đồng ý tin tưởng tình cảm, tin tưởng lẫn nhau, như vậy hiện tại xin mời chàng rời đi, ta sẽ xem như đêm qua chàng không tới, lời ngon tiếng ngọt mà chàng nói cũng chưa từng nói ra." Nàng nhìn chằm chằm ánh mắt y, gần từng tiếng ra, nụ cười lại đặc biệt vui vẻ ngọt ngào.

Y ngẩn ra, bàn tay to nắm vai nàng, nhất thời khó có thể tin nàng có thể nói lời quyết đoán quyết tuyệt kia.

"Nàng đang đuổi ta?"

Nàng dịu dàng cười, không trả lời, nhẹ nhàng mà từ trong ngực y tránh ra xuống giường: "Chàng rửa mặt trước, ta đi làm đồ ăn sáng."

Bóng dáng thướt tha ở chỗ quẹo bên cửa biến mất không thấy, trong không khí lại còn giữ hương thơm nhàn nhạt.

Tạ Khâm cứng ngắc ngồi ở trên giường thật lâu, biểu cảm âm trầm.

... ..

Một tiếng thét kinh hãi kèm với tiếng đồ sứ vỡ, cắt qua không khí yên tĩnh vào sáng sớm.

Thư Nhi tỉnh lại từ trong mơ gần như từ trên giường bật dậy, phủ thêm áo khoác lập tức chạy ra bên ngoài.

Chờ nàng đến phòng bếp, Tạ Khâm đã sớm ở nơi đó, cẩn thận kiểm tra Vị Văn có bị gì hay không.

"Sao vậy, tỷ tỷ?"

Đồng thời khi Thư Nhi đặt câu hỏi, Tạ Khâm cũng lấy ánh mắt hỏi cùng đợi câu trả lời của nàng.

"Ta cảm giác ngoài cửa sổ có bóng đen chọt lóe lên." Vị Văn thử hít thở lấy bình tĩnh, "Ta có thể khẳng định, đó là bóng người."

"Tỷ nói có người ở đây với chúng ta?" Thư Nhi sợ tới mức mặt không có chút máu.

"Hi vọng chỉ là trùng hợp." Vị Văn từ từ mở miệng, ở trong mắt Tạ Khâm thấy ý tưởng giống vậy, sắc mặt người nào đó, lạnh lùng giống như phủ một tầng sương lạnh.

"Hôm nay các nàng lập tức chuyển đi." Y lưu loát kết luận.

"Nhưng mà dọn đi đâu?" Thư Nhi nhịn không được xen mồm vào.

"Muội có muốn chuyển đến một nơi có ăn ngon có phong cảnh đẹp, còn có người hầu hạ không?" Vị Văn khẽ mỉm cười.

"A? Nơi như vậy tốn biết bao nhiêu tiền chứ." Thư Nhi lập tức ước mơ lại hoài nghi.

"Yên tâm" Vị Văn gõ bôm bốp lên trên trán nàng, "Tỷ tỷ của muội là ta nghèo đến chỉ còn tiền mà thôi."

Không phải vạn bất đắc dĩ, nàng không muốn làm cho người ta biết đến Câu Hoan Nhan là địa bàn của nàng, mà nàng muốn dọn đi đúng là nơi đó, một nơi tốt xấu lẫn lộn, nhìn như náo nhiệt thực ra là nơi được bảo vệ nghiêm ngặt.

Ngẩng đầu nhìn nam nhân ở trước mắt, nàng lại bỗng dưng ngại ngùng cả người - y đang lẳng lặng nhìn nàng, biểu cảm kia lại âm trầm làm cho người ta cả người rét run, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó quan trọng.

"Người..."

"Thu thập đồ đạc, nhanh đi." Y lạnh nhạt mở miệng, không một chút kéo dài thời gian.

"Nhưng mà, chàng còn chưa nói cho ta đáp án của chàng." Trước mặt nàng dịch bước chân, quật cường chăm chú nhìn đôi mắt màu xanh sâu không lường được kia.

"Nàng không cần thiết phải biết." Y lãnh khốc mà ngắn gọn trả lời, không khỏi có chút nổi giận - cũng thời điểm một sống một còn, có bảo vệ được cái đầu nhỏ xinh đẹp của nàng hay không còn chưa biết, nàng còn rảnh rỗi hỏi y lời vô nghĩa kia?

"Chàng sợ trả lời - "

"Cút!" Y bỗng dưng quay đầu tức giận, "Lập tức cút vào trong phòng nàng đi thu dọn đồ đạc ngay!" điếu, đàn, lê, quý, đô

Vị Văn bị lời nói dữ dằn hiếm thấy của y làm sợ hãi, sau đó mới phần nộ chạy về phía phòng của mình.

Y sợ trả lời? Trong đầu của nàng chứa thứ gì, từ nơi nào đưa ra kết luận buồn cười như vậy? Y sợ hãi...

Đúng vậy, giờ phút này y có một loại cảm giác rất xấu, giống như có một đôi tay vô hình đang kéo bọn y về phía vực sâu, hoặc là nói, là nàng, Vị Văn.

Y muốn như thế nào, mới có thể mang nàng tránh khỏi trận gió này?

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Mưa gió

Người nói là, y vội vàng gấp gấp trở về như vậy, người muốn gặp đầu tiên là Ngụy Văn?"

Dung Trạm nhặt vào trong tay, giương mắt nhìn Tần Qua đứng ở một bên.

“Vâng.”

"Người xác định?"

"Thăm từ phái qua tận mắt nhìn thấy, chỉ là bị Ngụy cô nương phát hiện rồi."

"Không thể tưởng tượng được Tạ đại nhân nổi tiếng trị quân máu lạnh vô tình lại là người si tình." Nam tử ngồi đối diện Dung Trạm nở nụ cười quỷ quyệt, trong lời nói không khỏi châm chọc.

"Giờ phút này, Lý đại nhân đưa ra kết luận cũng có chút sớm rồi." Dung Trạm thần thái tự nhiên, "Lúc trước mấy lần thử dò xét người cũng không nhìn thấy, Tạ Khâm không đơn giản như vậy."

"Hạ quan không có ý gì khác, người có thể làm Nhã vương ngài để ý, nhất định không phải vật trong ao."

Dung Trạm nhìn gã mỉm cười: "Lý đại nhân người hiện tại cũng không phải đang ngồi đối diện ta cùng chơi cờ với ta sao?"

Lý Du khẽ nhếch khóe miệng: "Tạ Nhã vương nâng đỡ."

"Chỉ là ta tò mò, thái tử đối xử với người thật sự không tệ, vì sao người kẻ quyền thế ở Đông Cung lựa chọn đứng về phía ta?"

"Người tìm chỗ cao mà đi, nước hướng chỗ thấp mà chảy, từ sau án của Trần Vĩnh Niên, Đông Cung ngày càng sa sút, bên Bắc Nội lại ao tù nước đọng, chim khôn lựa cảnh mà đậu, người xưa nói, không làm được vua, trái lại chịu tội, Vương gia còn cần hỏi nhiều sao?"

"Không làm được vua, trái lại chịu tội..." Dung Trạm cười nhạt một tiếng, đánh xuống một quân cờ, "Nói cho cùng."

"Chẳng qua là ván cờ này xu thế biến ảo khó dò, chẳng lẽ còn có chiêu vụng trộm giết gì đó, là hạ quan nhìn không ra?" Lý Du chậm rãi mở miệng, tầm mắt từ bàn cờ chuyển qua trên mặt Dung Trạm.

Trên mặt người nào đó vẫn là nụ cười âm áp: "Lý đại nhân vẫn nên cẩn thận đi thì hơn."

"Vương gia ngài cũng không phải bình chân như vại, có nước cờ thua, giữ lại cũng không được, không bằng để hạ quan quét sạch giùm ngài."

"Thời cơ chưa tới, có thể làm chỉ là xao sơn chấn hổ*."

(*Xao sơn chấn hổ: công kích khiến kẻ địch phải hoảng sợ. Đây là một loại chiến lược, chỉ uy hiếp trên hình thức, phô bày thực lực quân sự khiến đối phương phải sợ hãi mà khuất phục, đạt được mục đích không chiến mà thắng. Sau này được dùng với nghĩa rộng: cố ý cảnh báo, khiến người ta phải chấn động.)

"Nếu hạ quan có thể làm, còn chưa phải những thứ kia đâu?"

Dung Trạm không ngắt đầu, nhìn chăm chăm bàn cờ trong nháy mắt trong đôi mắt sắc bén xoay tròn.

"Nói." Hắn mở miệng.

"Sườn núi Hạnh Hoa cách thành Nam năm mươi dặm, tự có người Vương gia muốn tìm." Lý Du nhìn hắn, bên miệng lộ ra nụ cười tự đắc.

"Đa tạ Lý đại nhân." Dung Trạm từ từ lên tiếng, đôi mắt xưa nay trầm tĩnh lại tràn ngập sương mù.

- - -

"Gia, nên trở về cung rồi." Tần Qua đi vào khoang thuyền, nhìn về phía nam tử dựa vào cạnh cửa sổ.

Gió đêm mê ly, màn che khẽ động, chỉ nổi bật lên vẻ mặt khó lòng trên khuôn mặt tuấn nhã.

Tầm mắt thu hồi lại từ trên một ngọn đèn hoa đăng trên mặt nước, Dung Trạm liếc mắt nhìn gã: "Lời Lý Du nói lúc nãy, người đều nghe thấy chứ?"

Tần Qua gật đầu: "Nghe thấy."

"Chúng ta còn chưa có manh mối gì, người ta đã điều tra ra được, điều này chứng minh cái gì? Người trong Đông Cung không thể khinh thường! Nhìn thấy vẻ mặt dương dương tự đắc của hắn lúc này không? Đồ đàn độn, lợi hại thế nào cũng chỉ là nô tài, còn cho rằng hắn tự chọn chủ tử hả?"

"Gia bót giận, trước mắt chúng ta chỉ muốn người này mà thôi." Tàn Qua nhìn sắc mặt hắn âm trầm hiềm thấy, biết làm hắn thật sự không thoải mái là tin tức mà Lý Du cung cấp, trên mặt chỉ là giận cá chém thớt Lý Du mà thôi.

"Hắn là nhân vật gì, trong lòng ta rất rõ ràng." Dung Trạ cười lạnh, "Có một số việc ta không tiện lộ mặt, để hắn xuất đầu lộ diện cũng tốt."

"Thời gian này Dung Uyển thế nào?" Hắn hỏi tiếp.

"Từ sau khi ngũ công chúa ‘qua đời’, ngài ấy thương tâm quá độ, thân thể luôn không tốt, mà Tuyên Dương kia cũng không xuất hiện."

"Tốt nhất gã vĩnh viễn đừng xuất hiện." Đối với người này, Dung Trạ luôn có chút kiêng kỵ, "Trở về phải để mẫu phi đi khuyên Dung Uyển, hôn sự giữa muội ấy và Tạ Khâm không thể lại kéo dài được nữa."

Tàn Quan không nói, trong mắt thoáng qua một chút kinh hãi.

- - -

Trên bàn trà sương trắng bốc lên, Tạ Khâm đưa tay ước chừng, nhưng vẫn buông xuống, một ngụm cũng không uống.

Thời tiết dần dần lạnh, trong điện đã đốt lò lửa, một cảm giác ấm áp dễ chịu, hơn nữa mùi huân hương, làm người dễ sinh mệt mỏi.

"Đã trở lại?" Giọng nói trong trẻo vang lên, Dung Trạ từ trong đi ra, đi tới vỗ vỗ vai y, "Giống như gãy một chút, nhớ bảo trọng thân thể."

"Tôi hôm trước đã trở lại." Tạ Khâm lạnh nhạt mở miệng, nhìn về mặt của hắn, "Ngày hôm qua bẩm báo với hoàng thượng tình hình Mạc Bắc, sau đó nghỉ ngơi một ngày."

"Đúng vậy nên ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, trong triều cũng không có đại sự gì." Dung Trạ ngồi xuống đối diện y, về mặt tự nhiên, "Một lát nữa theo giúp ta xem nha đầu Dung Uyển kia chứ? Thuận tiện cùng nhau ăn một bữa cơm."

Tạ Khâm mỉm cười gật đầu, không nói gì.

- - -

"Thời gian này ta cảm thấy thân thể thoải mái hơn, đa tạ Ngự đại phu." Dung Uyển nhìn nữ tử một thân áo bào đơn giản trước mắt cười mở miệng.

"Đây là chuyện Ngự Văn phải làm." Vị Văn đáp, sửa sang lại hòm thuốc, "Như vậy trước hết xin cáo từ."

"Đợi một chút." Dung Uyển gọi lại bước chân của nàng, con ngươi sáng ngời nhìn chằm chằm bóng lưng nàng, "Ngự đại phu từng nói ta bị bệnh tim, đều là nữ tử, ta mạo muội hỏi một câu, cô nương có người trong lòng không?"

"Có." Vị Văn xoay người nhìn về phía nàng: "Ta có người trong lòng."

"Ồ?" Dung Uyển mỉm cười, trong mắt ánh sáng chợt lóe, "Y là dạng người thế nào?"

"Vì sao công chúa muốn biết?"

"Bởi vì ta muốn biết, có phải tất cả tình cảm trên thế gian cũng đều làm người ta không thể trốn tránh được, thích một người có tránh cũng không được đều phải chịu thương tâm hay không?"

Vị Văn có chút kinh ngạc nhìn nàng ấy – Thăng thấn của nàng ấy làm nàng ngoài ý muốn.

"Nếu ngài thích một người, ở cùng với y chính là muốn cho y hạnh phúc, phải không?" Nàng hỏi Dung Uyển.

"Đúng." Người nào đó gật đầu: "Nhưng mà ta không làm được."

Vị Văn mỉm cười: "Y đi nhất định có lý do của y, tuy rằng ngài không biết vì sao, nhưng hắn là y không vui vẻ, nếu y không vui vẻ, chính là thất bại của ngài."

Dung Uyển ngó ra, trong vẻ mặt nhiễm lên một chút khiếp sợ, mà Vị Văn không chú ý tới biểu cảm của nàng ấy thay đổi trong nháy mắt này.

"Thực ra, ta cũng không biết nên thích người trong lòng ta thế nào, hàng năm y lẻ loi một mình, khát vọng tình cảm lại sợ tình cảm làm tổn thương, ở trong mắt người khác, y lạnh lùng cường đại, thực ra đó chỉ là hình tượng bên ngoài, ở trong lòng y, luôn có cảm giác bất an giãy dụa, nói đến cùng y là người cô độc, mà ta cũng không biết nên thích y thế nào, để y có thể thoát khỏi cô độc, thoát khỏi cô đơn..." Nói xong, nàng khẽ nở nụ cười, đôi mắt như làn nước ửng đỏ nhìn về phía Dung Uyển, "Thực xin lỗi, ta nhiều lời, ngày khác nói chuyện tiếp."

Dung Uyển vẫn không giữ nòng lại, chỉ đứng tại chỗ, đứng là hơi thất thần.

Vị Văn nâng hòm thuốc đi ra ngoài, vừa vén rèm châu lên, đã lập tức đối mặt với một đôi mắt màu xanh thâm thúy, nòng nhất thời sững sờ, trong lòng kinh hãi.

Y ở nơi đó đã bao lâu? Lại nghe được bao nhiêu?

Trong nháy mắt, trong đầu nàng suy nghĩ rối loạn, không có biện pháp suy xét... Ngay sau đó, cảm giác khó chịu nhảy vào trái tim, nàng cảm thấy ngực chưa xót không chịu nổi, ở trong này lâu thêm một lát đều là dày vò – mĩa mai gượng gạo cỡ nào, khi y tới thăm thể tử tương lai, nàng còn ở nơi này móc tìm móc phổi kẻ ra một mảnh thâm tình, trong mắt y, chỉ là chề cười mà thôi.

"Nguy - -" Giọng nói của Dung Trạm còn chưa ra khỏi miệng, nàng đã chẳng quan tâm lễ tiết, chặt vật chạy lên phía trước. truyện chi đăng duy nhất tại diễn đàn lê quý đồn.

Ngay thời khắc sát qua vai đó, Tạ Khâm đưa tay theo bản năng, lại chỉ chạm được vạt áo của nàng, y không quay đầu, chỉ sững sờ nhìn chằm chằm ngón tay rỗng tuếch, sau đó mặt không biểu cảm bước vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Máu nhuộm

Trận tuyết rơi đầu tiên là đã tháng mười hai, gió lạnh lạnh lùng, nàng yên lặng rất đậm.

"Tỷ còn bệnh nặng, sao còn mở cửa sổ?" Thư Nhi đi tới nghiêm túc đóng cửa sổ lại, xoay người trách mắng Vị Văn đang dựa ở trước cửa sổ.

"Chỉ bị chút phong hàn, không sao cả." Vị Văn cười cười, lại nhịu mảy ho khan mấy tiếng.

"Đã ho thành như vậy rồi còn không có chuyện?" Thư Nhi bắt mẫn vênh cái môi nhỏ nhắn, "Cũng không biết tỷ làm đại phu thế nào, đến chăm sóc cho bản thân cũng không xong."

"Thực ra ta sợ nhất là uống thuốc." Nàng làm mặt quỷ với Thư Nhi.

Thời niên thiếu sinh bệnh, nàng sống chết cũng không chịu uống chén thuốc đắng kia, sau này cũng không biết Tuyên Dương dùng biện pháp gì, mỗi lần cho nàng uống thuốc đều ngọt, nàng hỏi y, y lại một mặt thừa nước đục thả câu, chính là bí phương độc nhất vô nhị, ngay cả người đệ tử này cũng truyền dạy.

Nghĩ đến đây, trong mắt nàng âm u... Đã lâu không gặp, cũng không biết y có tốt hay không, hiện tại thực ra nàng đã có thể thân nhiên ngồi xuống uống trà tâm sự với y được rồi.

Thư Nhi nhìn thấy vẻ mặt nàng có chút buồn bã, lo lắng mấp máy môi: "Sáng nay muội xuống lầu giặt xiêm y, nghe ngoài đường một trận tiếng động lớn, chạy đến ban công vừa thấy, hình như là đám người Tạ đại nhân đi thành Bắc."

"À." Vị Văn nhàn nhạt lên tiếng, biết Thư Nhi đang lo lắng cái gì, chẳng qua là rất nhiều chuyện, ngay cả chính nàng bất lực, giải thích rõ ràng lại có tác dụng gì?

Thành Bắc, là đại doanh cấm quân. Văn võ bá quan đều cực kỳ hâm mộ Tạ Khâm, không chỉ là một danh hào Phò mã, mà là ba mươi vạn cấm quân phía sau Dương Quốc cứu vãn của tứ công chúa.

Muốn đánh bại phe đối thủ phải bồi dưỡng người tài, sở dĩ Dung Trạm đồng ý làm huynh đệ với Tạ Khâm, cũng biết y có bao nhiêu trợ lực với bản thân.

Lần gặp mặt vội vã từ trong cung Dung Uyển, đã nhiều ngày hai bên không liên hệ. Việc đã đến nước này, nàng còn cần nói thêm gì nữa?

"Tỷ tỷ..." Trước khi Thư Nhi lại mở miệng lần nữa, nàng lưu loát đánh gãy lời nàng đang nói, "Phương thuốc này còn cần mấy vị thuốc nữa muội đưa đến sườn núi Hạnh Hoa nhé, đến cửa thôn thì xuống xe, để người đánh xe đợi, chính muội đi qua."

"Biết, lần trước đã đi với tỷ rồi." Thư Nhi tiếp nhận phương thuốc từ trong tay nàng cất kỹ.

"Đợi một chút." Vị Văn gọi nàng lại, từ trong tủ lấy ra một cái bọc, mở ra là một áo choàng lông cáo màu lửa đỏ, nàng choàng áo choàng lên trên cổ Thư Nhi, "Thời tiết lạnh, đừng để bị đông cứng."

"Đeo áo choàng xinh đẹp thì làm sao?" Thư nhi vội vàng chối từ, "Không cần - -"

"Câm miệng." Vị Văn ra về không vui khê quát, "Cho muối khoác thì khoác, đi sớm về sớm."

Thư Nhi cảm kích gật đầu, chạy ra cửa sau đó lại dò xét tiến đầu nhỏ vào, áo choàng Hòa Hồ dày rộng gần như che khuất khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, chỉ còn lại một đôi mắt linh động chớp chớp: "Hy vọng lúc ta trở về có thể nhìn thấy Tạ đại nhân - "

Vị Văn cầm lấy sách trên bàn làm bộ sẽ đập nàng, nàng cười khanh khách không ngừng, chạy tóe khói.

- - -

Khi mặt trời lặn, Thư Nhi vẫn chưa trở về, tới là Lạc chương quây, trên tay y nâng một kiện áo choàng, trên áo lông cáo lửa đỏ chói mắt, dính mảng lớn dấu vết màu đậm.

Vị Văn chậm rãi đứng lên, toàn bộ trái tim như khoảng không, đứng thật lâu không thể động đậy.

Nàng nhìn Lạc chương quây đặt áo choàng ở trên bàn, sau đó gắt gao nhìn chăm chăm nó, hốc mắt phỉếm hồng, lại luôn không rơi lệ.

Nắm chặt tay, móng tay đã đâm thật sâu vào lòng bàn tay.

"Thanh kiếm tầm độc, là muốn đưa người vào chỗ chết, một kiếm ngang cổ họng, đi rất nhanh, không chịu bao nhiêu khổ, hẳn là cao thủ gây nên, người đánh xe cũng không phát hiện." Lạc chương quây có chút không đành lòng nhìn nàng dè xuống về mặt bị thương, "Thời tiết lạnh, trên xe ngựa trải tấm đệm dày, máu chảy cả trên đệm giường, nhưng không lưu lại dấu vết gì trên đường, nên xử lý ta cũng đã xử lý sạch sẽ."

"Tìm địa phương tốt hạ táng, không cần lộ ra." Vị Văn hít sâu một cái, ngửa mặt lên trời bức lệ chảy ngược vào trong, "Chờ chuyện đi qua ta sẽ đến nhìn nàng."

Lạc chương quây gật đầu, im lặng lui ra.

- - Hy vọng lúc muối trở về có thể thấy Tạ đại nhân.

Nụ cười thần nhiên vẫn vang ở bên tai... Nàng đau đớn nhắm mắt lại – ngay cả nhìn Thư Nhi một lần cuối cùng nàng cũng không có dũng khí... Nàng biết là bản thân hại chết Thư Nhi, nếu không phải Thư Nhi, hôm nay người gặp bất trắc chính là nàng.

- - -

"Cô nương muốn ra khỏi cửa?" Lạc chương quây nhìn nữ tử từ trên thang lầu chậm rãi bước xuống hỏi.

Ngày mùa đông lạnh lẽo ánh nắng sớm xuyên qua cửa sổ chiếu vào trên gương mặt tái nhợt của nàng, khuôn mặt này có vẻ trầm tĩnh dị thường, chỉ có đôi con ngươi u ám kia, giống như hồ nước lạnh như băng, hàn khí bức người.

"Ta muốn đi vào trong cung một chuyến, phong thư này phiền toái người đưa đến phủ Hiền vương." Vị Văn cầm thư trong tay đưa cho ông ta, "Buổi tối ta có việc muốn nói với ông."

Lạc chương quây hơi chấn động: "Vâng."

Khói bay ra trên một bếp nóng, hoa mai khê nở ra như ban đầu.

Chỗ sâu trong rèm châu, có tiếng đàn uyển chuyển truyền đến - Yên Nhạn vô tâm, những đám mây bay qua trên Sáu Hồ Tây. Làn khói nước lạnh, tiếng sáo thổi đến bình minh.

Nghe ra như điệu hát, đã thiếu vài phần trong trẻo lạnh lùng thuở trước, thêm một ít u oán. Thời gian trôi nhanh rồi biến mất, từ bờ Dương Liễu đến thâm cung trùng trùng, phong cảnh thay đổi, đời người đã thay đổi.

Khéo miệng nở nụ cười khổ, nàng vỗ tay hưởng ứng.

Vỗ tay chưa dứt, màn che bị cung nữ kéo ra, Lãnh Hương Nùng từ bên trong ra đón: "Hành vi ngay thẳng phóng khoáng như thế, khẳng định là muối."

Vị Văn mỉm cười: "Tiếng đàn của Hương Nùng tỷ luôn dễ nghe như thế."

"Điệu hát dân ca vui vẻ mà thôi, cho dù là cao sơn lưu thủy*, không có tri âm cũng không thú vị." Lãnh Hương Nùng tự giễu cười, con mắt sáng nhìn nàng, "Nhiều ngày gặp lại, đến nơi này của ta có việc?"

(*cao sơn lưu thủy: Bá Nha có tài gảy đàn, Tử Kỳ có tài thưởng thức. Khi Bá Nha gảy đến đoạn miêu tả núi cao, nước chảy thì Tử Kỳ thốt lên: 'Tuyệt! Tuyệt! cao như Thái Sơn, dài như Trường Giang!')

"Hương Nùng tỷ cảm thấy muối tới tìm tỷ có chuyện gì?" Vị Văn nhận trà nóng cung nữ bung lên, ánh mắt rơi vào bên ngoài cửa sổ, "Không thể tưởng tượng được tỷ thật sự chuyển những bông hoa Ngụ Mỹ Nhân kia tới đây, đáng tiếc cũng cảm ơn, muối không thấy bộ dạng hoa nở."

"Các người đều đi xuống đi." Lãnh Hương Nùng ra lệnh cho cung nữ hai bên lui ra.

"Nếu như ngày thường đẹp, cả đời nở một lần cũng đủ rồi." Mỗi nàng nở nụ cười lạnh, "Văn Nhi, tỷ biết hôm nay vì sao muội tới, tỷ cho rằng, ngày ấy gặp mặt ở chỗ Dung Uyển muội nên hiểu rõ tâm ý của tỷ. Ở thời điểm Dương Châu ta đi nhà muội ngắm hoa, trong lúc Tuyên gia vô ý từng đề cập với tỷ vài thứ, hiện tại tỷ chỉ cần muội đưa phương thuốc hoàn chỉnh cho tỷ."

Vị Văn nhìn nàng, trong lòng chấn động: "Nhưng mà, chẳng lẽ thái tử không hề sinh lòng nghi ngờ tỷ sao?"

Lãnh Hương Nùng giương mắt, vẻ mặt im lặng: "Vốn tỷ đã không trông cậy vào có thể toàn thân lui trở ra."

Vị Văn chăm chú nhìn nàng thật sâu, không nói tiếng nào.

Phật nói rằng người có tám nỗi khổ: Sinh, lão, bệnh, tử, oán tắng hội (1), ái biệt ly (2), cầu bất đắc (3), ngũ uẩn uy (4).

Sinh lão bệnh tử đối với mỗi người mà nói đều là quy luật không thay đổi, chẳng qua là đời người ngắn hay dài, lại chỉ định phải chịu hết đau khổ yêu biệt ly oán lâu dài, đau khổ cầu bất đắc mà không bỏ xuống được, mà tư vị trong đó, chỉ có người trong cuộc mới tự mình biết.

Lãnh Hương Nùng mang giấy bút tới, nghiền mực thay nàng.

Tuyết rơi ngoài cửa sổ dừng lại, vạn vật một màu trắng xóa, bông tuyết trắng noãn im lặng che lại yêu hận và tội ác của thế gian.

"Hương Nùng tỷ, tỷ biết không – thực ra đêm muội gặp Tuyên Dương tuyết cũng rất lớn, nhưng mà muội không biết lạnh, tỷ có biết vì sao không? Bởi vì xung quanh muội đều là lửa, lửa lớn hùng hực, chiếu sáng nửa bầu trời..."

"Văn Nhi..." Lãnh Hương Nùng rầu rĩ khẽ gọi.

"Không nói này, lại uống một chén, lần sau cũng không biết là khi nào mới gặp lại." Vị Văn cười nhạt thu lại lệ nóng trong mắt, châm trà thay bản thân, Lãnh Hương Nùng lại đề tay nàng lại, tiếng nói run rẩy: "Đề tỷ."

Thật lâu trước kia Tuyên Dương nói với nàng, Văn Nhi, người đã trở về không được nữa.

Thực ra, nàng cũng không muốn quay đầu, sợ quay đầu lại.

Chẳng qua là, không ai có thể nói cho nàng biết sau này đường đi như thế nào, nơi nào mới là bến đỗ ấm áp an toàn cho nàng, mà bị người giết, vĩnh viễn sẽ không sống lại, tay dính máu, cũng vĩnh viễn sẽ không rửa sạch.

.....

Chú thích bát khổ:

(1) Oán tắng hội: Là sự khổ về oan gia hội ngộ. Tức bản thân luôn phải sống và làm việc cùng với những kẻ đối nghịch thù oán ở gần bên gièm pha, nói xấu, phá phách, mưu hại, làm cho ta phải bức tức, khổ sầu, lo sợ, bất an... Hoặc trong một gia đình, cha mẹ, anh em, vợ chồng con cái... không đồng ý kiến, thường có sự tranh cãi, giận ghét, buồn phiền, mưu hại lẫn nhau. Đây là nỗi khổ oan gia, tức đầu thai vào trong một gia đình để gây khổ đau cho nhau, đầu có gì là hạnh phúc.

(2) Ái biệt ly: Là sự khổ khi xa lìa người thân yêu

(3) Cầu bất đắc: Là sự khổ về mong cầu không toại ý. Trong đời sống, con người có rất nhiều cao vọng, ước mơ, mong cầu... Chẳng hạn, nghèo hèn muốn được giàu sang, xấu xí muốn cho xinh đẹp, thất nghiệp muốn có việc làm, không con muốn cho có con, có con muốn cho nó nên người, thông minh, hiếu thuận. Ngàn muốn ước vọng như thế, nếu cầu mong mà không toại nguyện, thì tạo thành nỗi khổ.

(4) Ngũ uẩn uy: Là sự khổ về năm ấm hưng thịnh Theo phatgiaolui.com

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Đại hôn

"Thời gian này chúng ta phải xốc lại trăm phần trăm tinh thần, người trong cung nói không chính xác khi nào thì sẽ gọi người đi vào."

"Nghe nói hôm nay hoàng thượng đã học máu đấy?"

"Nhỏ tiếng chút, ngay lúc này ai cũng dựng thẳng lỗ tai muốn biết tin tức trong cung đấy."

"Vậy đúng là sự thật?" Người hỏi đề thấp giọng xuống, hiển nhiên cũng đang khiếp sợ, "Chẳng lẽ thật sự bị Hiền vương chọc cho tức giận? Nghe nói tối hôm qua Hiền vương bị truyền vào trong cung, sáng nay đã đưa ý chỉ xuống, nói là bị nhốt ở Hoàng Lăng suy nghĩ lại những chuyện đã xảy ra."

"Ta cũng nghe nói, chỉ là từ trước đến nay Hiền vương anh minh cẩn thận, sao lại làm ra chuyện chọc giận thánh nhan chứ?"

"Chuyện này ta cũng không rõ, chẳng lẽ còn có ai dám đến hỏi hoàng thượng hay sao?"

"Cách."

Âm thanh đồ bằng ngọc rơi xuống đất vang lên, Vị Văn nhặt cây trâm Phi Thúy trên đất, về mặt đau lòng đi vào trong cung: "Thật sự không hay ho, sao tự nhiên lại rơi xuống chứ."

Ngẩng đầu nhìn thấy hai vị trưởng giả của Thái Y Viện, nàng cười ngọt ngào: "Lục đại nhân, Trương đại nhân."

"Hóa ra là nha đầu nguoi." Hai người khẽ thở phào nhẹ nhõm.

"Sao vậy, sao mặt mày ủ rũ thế?"

"Tôi đúng lúc, chúng ta cùng nhau xem lại phương thuốc này cho chắc chắn." Lục viện sử vẫy tay, ý bảo nàng đi qua.

"Hả, vâng ạ." Vị Văn sáng khoái lên tiếng trả lời, tầm mắt rơi vào phương thuốc ở trên bàn, con nguoi chột lóe, nàng kinh ngạc nói: "Thật sự dùng liều thuốc mạnh, là dùng cho ai? Giống như bệnh cũng không nhẹ..."

Lục Trương Nhị cười khỏ nhìn người đối diện, đang muốn mở miệng, lại nghe thấy thái giám kêu to ở ngoài cửa: "Ngự tử tử, bên ngoài có người tìm."

Ngoài cửa lớn Thái Y Viện dừng một chiếc xe ngựa.

Thấy Vị Văn đi ra, xa phu cung kính mở màn che ra một góc. Vị Văn vén rèm lên, chống lại một đôi con nguoi đen tĩnh mạch như nước.

"Nhìn thấy ta không sợ hãi kinh ngạc?" Dung Trạ vẫn tao nhã tươi cười.

"Vì sao ta phải kinh ngạc?" Vị Văn nhìn hấn cười nhẹ, "Hay là Vương gia làm chuyện gì khiến ta giật mình? Ta nghĩ ngài đột nhiên tới tìm ta. Cũng không phải muốn uống trà nói chuyện phiếm."

Xe ngựa chậm rãi đi về phía trước, Vị Văn cũng không hỏi hấn muốn đi đâu, luôn bình tĩnh ngồi chỗ đối diện hấn.

"Đã lâu không gặp, rất nhớ giọng điệu nói chuyện sắc bén của cô nương."

"Là chỉ mấy ngày không chạm mặt thôi." Vị Văn mỉm cười, con nguoi trong rèm nhìn hấn, "Nói vậy, nhất định ngài bận rộn công việc, bận rộn không có thời gian."

Nàng đưa tay nhẹ nhàng vén rèm xe lên, tầm mắt nhìn một chỗ trên bầu trời, màu xanh trong suốt động lòng người. Khí lạnh ngày mùa đông chui vào, nàng rút tay về hà hơi sưởi ấm.

"Cô nương và nàng ấy thật sự rất giống nhau." Nửa ngày, giọng nói trầm tĩnh vang lên ở trong toa xe, "Ta nhớ khi lần đầu tiên nhìn thấy cô nương, ta bị thương mê man, vẫn cho rằng nàng ấy ở bên cạnh chăm sóc ta."

"Đã thích, vì sao không đi tranh thủ?"

"Ta thật sự không ngờ nàng ấy sẽ ở cùng với nhị ca."

"Ngài càng không nghĩ tới, vị huynh trưởng trước nay thâm trầm cơ trí của ngài nguyện vì nàng ấy mà làm việc trái với đạo đức, phạm tội khi quân."

"Thật sự là cô nương giúp bọn họ." Nụ cười trên mặt Dung Trạ biến mất, "Cô nương có biết là cô nương đang hại nàng không?"

"Ta nghĩ có lẽ ngài đã sớm biết là ta." Vị Văn nhìn hấn bình tĩnh mở miệng, "Ta không có lựa chọn nào khác, vậy thì ngài cảm thấy, ta nên liều chết để nàng ấy uống bát thuốc phá thai? Nhã vương gia, tiết mục không yêu giang sơn chỉ yêu mỹ nhân đã qua rồi, phải xem diễn đến khi thấy được kết quả mà bản thân mong muốn, hiện tại ngài không thoải mái là vì sao?"

Dung Trạ bỗng dừng nhìn về phía nàng, trong nháy mắt trong con nguoi đen xuất hiện hàn khí bức người, Vị Văn nhìn thẳng hấn, không nhúc nhích chút nào.

"Thái Y Viện, cô nương không thể ở lại được." Thật lâu sau, hấn trầm giọng mở miệng.

"Là đảng Thái Tử mật báo?" Vị Văn thử hỏi.

"Việc này không thể nói ra, bằng không chính là Hoàng thất nhục nhã vô cùng, phụ hoàng đã phân phó cho ta, phàm là người có liên lụy đều phải xử lý sạch sẽ." Về mặt Dung Trạ nghiêm túc, không trực tiếp trả lời nàng. "Lúc đó cô nương chẩn bệnh cho Ngụy Nhiễm, đứng mũi chịu sào, ta sẽ thay cô

nuong tìm một kẻ chết thay."

"Ta đây phải cảm ơn Vương gia rồi." Vị Văn cười nhạt một tiếng.

Xe ngựa dừng lại, nàng vén màn lên xuống xe, là ở cửa Câu Hoan Nhan.

"Ta biết chuyện giữa cô nương và Tạ Khâm." Lúc bước chân đi, giọng nói của Dung Trạm lại vang lên lần nữa, "Chỉ là cô nương phải hiểu, không phải tất cả mọi người đều giống như Hiền vương."

"Vương gia lo lắng nhiều rồi." Nàng nâng môi nở nụ cười lạnh, bước chân chưa từng dừng lại.

Trong quán trà đối diện đường phố, có người dựa vào gần cửa sổ nhìn chăm chú vào người vừa mới đi tới đường phố kia, thẳng đến khi bóng dáng xinh đẹp đi vào tút lầu, ánh mắt thâm trầm mới chậm rãi thu hồi.

"Gia, ngài cảm thấy người trong xe là ai?" Nhan Tiêu nhìn chủ tử ngồi đối diện, nhìn biểu cảm đen tối không rõ trên mặt người nào đó.

"Người cảm thấy thế nào?" Tạ Khâm hỏi ngược lại.

Nhan Tiêu đưa tay viết một chữ ở trên bàn.

"Chưa hề nói rõ với ta." Tạ Khâm nhấp một ngụm trong tay trà, mi tâm lại chưa từng giãn ra.

"Gia, nếu ngài lo lắng, đi nhìn nàng cũng không sao mà..." Nhan Tiêu tắt tiếng, sắc mặt bỗng chuyển sang lạnh lùng của y là gã biết chính mình nói câu ngu ngốc..

"Hiện tại ta cách nàng càng gần, càng đẩy nàng tới gần nguy hiểm."

Y cần phải để cho người khác cảm giác y đang lợi dụng nàng, trước khi tất cả chưa kết thúc, nàng tạm thời an toàn, nhưng sau đó, có mới nói cũ, được chim quên nả, đừng cá quên nôm, ngay cả chính y cũng không xác định được có thể toàn thân mà lui hay không, đừng nói gì bảo vệ nàng... Trước mắt y có thể làm, chỉ có thể là trước khi mưa gió nổi lên bức nàng phải rời khỏi đây.

Hai mươi sáu tháng chạp, Gia Hựu năm thứ hai mươi bốn, tứ công chúa đại hôn, Phò mã gia Thượng tướng quân Tạ Khâm được phong làm Quận Vương, ban thưởng phủ đệ.

Lúc này cửa ải cuối năm ngay ngắn, khắp nơi trong kinh thành là cảnh tượng vui mừng, mà dọc theo đường đi từ cửa phía Đông hoàng cung đến phủ Quận Vương đều giăng đèn kết hoa, ý muốn thưởng thức đại hôn, thấy công chúa Phò mã đại hôn, dân chúng đã chờ dọc phố từ sáng sớm.

Khi xe phượng từ trên cầu cẩm thạch chậm rãi mà đến, xuất hiện trong tầm mắt mọi người, đám người nhất thời sôi trào hưng hực, tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc giống như tiếng sóng gầm lên, hoa trong trời đêm đua tranh nở rộ lộng lẫy chói mắt, chiếu lên cả vùng đất.

"Chương quỳ, đã chuẩn bị tốt hết rồi." Tiểu nhị đứng ở lầu tám Bình Thai, nhìn đội ngũ lớn đang đi từ từ về phía trước trên đường, "Còn một cho đám bách quan có thể nghĩ ra chuyện này tới lấy lòng... Ấy, đó không phải là Ngự cô nương sao? Đã lâu rồi nàng không ra khỏi cửa, sao hôm nay lại ra khỏi cửa?"

Lạc chương quỳ theo tầm mắt của gã nhìn qua, phía sau đám người, một bóng dáng nhỏ bé lẳng lặng đứng ở nơi đó.

"Người quản nhiều như vậy làm gì?" Ông ta giận tái mặt quay đầu quát lớn, "Còn không mau buông tay, mọi người mau đi qua!"

Trong đám người phát ra một tiếng kinh ngạc tán thưởng, Vị Văn chậm rãi quay đầu lại – Tầm lụa đỏ to lớn vạch ra một đường cong xinh đẹp, từ trên không trung lộng lẫy rơi xuống, mặt trên là bốn chữ viết kim quang lấp lánh, Thiên Tứ Lương Duyên. (Lương duyên trời ban)

Nàng kinh ngạc nhìn, ngửa đầu lâu như vậy cũng không động dấy.

Tạ Khâm cũng nhìn thấy tầm lụa đỏ kia.

Ánh mắt luôn lạnh như băng nhìn lướt qua bốn chữ kia rồi lập tức thu hồi, trong khoảnh khắc thoáng nhìn thấy một bóng dáng nào đó nhất thời ngưng trệ.

Mọi người đã đặt lực chú ý lên trên đội ngũ đón dâu, chỉ có một người còn đưa lưng trong đám người, ngửa đầu nhìn tranh chữ yên lặng đứng lặng.

Bóng dáng rất gầy, hung hăng chiếm lấy hô hấp của y, các đốt ngón tay nắm dây cương cũng trở nên trắng bệch, y thu hồi tầm mắt, khoe miệng khỏi phục vụ cười lạnh nhạt, nhận sự chiêm ngưỡng của người đời.

Nơi xa bầu trời đêm bát ngát, giống như nơi đại mặc gặp nhau, màu bạc dưới ánh trăng tóc đen của nàng giương nhẹ, áo trắng như tuyết, kiêu căng trong ánh mắt, y thấy chính mình trên một người khác.

Lại nghĩ tới gia yến Trung thu, nàng ở bên tai thổi khí, tất cả đã có ta ở đây, tiếp đến cùng.

Y sớm biết rằng cuối cùng thiếu hụt sẽ là y, nhưng vì sao giờ phút này lại không đành lòng như vậy?

xuất hiện bên môi, "Quả nhiên là nàng, quả nhiên đều là vì nàng..."

Nam nhân tuân dặt phi phàm trước mặt, ôn nhu như vậy, lại lãnh khốc như vậy, thẳng cho tới hôm nay nàng còn ảo tưởng hẳn có một chút quan tâm nàng, vì thế nàng không tiếc lấy chính đại sự cả đời của mình làm tiền đặt cược, hy vọng xa vời hẳn đến ngăn cản buổi hôn lễ này, thực ra sớm ngày hôm đó nàng hoài nghi Ngụy Văn, khiếp sợ khi nàng ấy phân tích rõ ràng tình cảm của mình với Tuyên Dương, nên biết từ lúc mới bắt đầu trong mắt hắn đã không có nàng, chỉ có nữ nhân trong lòng hắn, ẩn ý giữa bọn họ là bản thân vĩnh viễn cũng không có cách nào lĩnh hội ra, hắn tiếp cận nàng lần nữa, lại có thể xoay người không hề lưu luyến mà ra đi, là vì hắn vốn vô tình với nàng.

"Mao muội quỷ rầy, xin thứ lỗi." Con người sâu thẳm đen nhìn nàng, giọng điệu của hắn luôn bình tĩnh, có lẽ vĩnh viễn nàng cũng đoán không ra tâm tình chân thật của hắn.

Hốc mắt ở khoảnh khắc đó phiem hồng, nàng bỗng nhiên giương tay đánh cho hắn một bạt tai.

Gương mặt khôi ngô hơi nghiêng, dầu tay hiện lên rõ ràng, một bạt tai này, nàng đánh không nhẹ. Hễ lên đàn lẽ ê quý đ ôn.

Nàng biết khắp thiên hạ đều đang nhìn hành động điên cuồng của một người đường đường là công chúa như nàng, nhưng nàng không cần.

Nàng là nữ nhi hoàng thượng yêu nhất, là Phượng Hoàng Đế Vương gia chói mắt nhất, nhưng mà nam nhân này, lại dùng phương thức vô cùng tàn nhẫn bẻ gãy cánh của nàng.

Nhưng mà hắn cũng không cần.

Hắn không tức giận, cũng không nói với nàng một câu, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, trong khoảnh khắc thấy giọt lệ ở khóe mắt nàng rơi xuống, dường như nàng thấy ánh sáng trong mắt hắn bắt đầu khởi động, nhưng chỉ một cái chớp mắt, hắn lại khôi phục biểu cảm bình thản tự nhiên.

"Tuyên Dương..." Vị Văn sững sờ nhìn một màn này, biết Dung Uyển đánh Tuyên Dương một bạt tai, nàng mới lo lắng mở miệng.

"Đừng nói chuyện, tiết kiệm một chút sức lực." Tuyên Dương nhẹ giọng khuyên giải an ủi, đôi mắt lợi hại lập tức nhìn về phía nam tử sắc mặt âm trầm cách đó không xa, "Người không nên phụ nàng."

Hai tay giấu trong ống tay áo chột nắm chặt, Tạ Khâm nhân nhặt mở miệng: "Hai người có tình có ý, Tà mỗ sẽ giúp các người hoàn thành ước nguyện, không ngại hoàn thành lương duyên cho hai người."

"Người... Nói cái gì?" Vị Văn dựa ở trong lòng Tuyên Dương nhìn y, gần như không thể tin được lời nói lạnh lẽo như vậy lại bật ra từ trong miệng y.

"Người dám nói, trong lòng người đã buông tha hẳn sao?" Đôi mắt màu xanh lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng, từng chữ thốt ra trong miệng y đều giống như dao đâm vào trong lòng nàng, "Cho dù đêm người bị hạ được đó, người cũng tìm hẩn trước, ta chỉ là nhất thứ người khác không cần mà thôi."

"Ta Khâm!" Tuyên Dương quát khẽ, mặt na trầm tĩnh từ trước đến nay kẻ cân võ tan.

Cảm giác được sát khí của hắn đột nhiên nổi lên, Vị Văn đưa tay túm chặt vạt áo y, rung rung nhìn hắn lắc đầu, ngay sau đó một khắc, một ngụm máu đỏ phun từ trong miệng ra, nhuộm đỏ ngực hắn.

"Vân Nhi!" Tuyên Dương gọi nàng, trong mắt tràn đầy thương tiếc, "Ta mang ngươi đi."

"Không..." Nàng cố hết sức ngẩng đầu lên, đôi mắt tràn đầy đau xót nhìn nam tử mang vẻ mặt im lặng. "Ta chỉ hỏi người một câu, người có yêu ta hay không?"

Không khí giống như ngưng trệ trong nháy mắt, ngay cả Dung Uyển cũng sững sờ nhìn bọn họ.

"Không có." Nửa ngày, lời nói tuyệt tình lạnh như băng vang lên, "Ta chưa từng yêu người."

Ngay tại thời điểm này ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên mặt Vị Văn, cho rằng sẽ thấy biểu cảm thương tâm muốn chết, nhưng mà nàng không có, nàng lại khẽ nở nụ cười, nụ cười thoáng hiện trên gương mặt tái nhợt này xinh đẹp lắm cho người ta kinh hãi.

"Người nói dối." Nàng chậm rãi lên tiếng, con mắt chứa lệ sáng quật cường nhìn y, "Người không thật tâm nói những lời này... Người không thật tâm"

Tạ Khâm đứng thẳng bất động tại chỗ không có biện pháp nhúc nhích, đón tầm mắt chuyên chú của nàng, ánh mắt của nàng dường như muốn nhìn thấu sâu trong linh hồn của y, lại không biết, giờ phút này trong lòng y chấn động, đau đớn không thôi.

"Mang người này đi thẩm tra." Chât vât quay mặt đi, y bảo thi vê hai bên kéo Lý Du, xoay người rời khỏi.

"Đợi một chút." Tuyên Dương nhìn tình huống Vị Văn trong lòng, sau khi xác định nàng còn có thể chống đỡ đột nhiên mở miệng, ánh mắt thâm trầm dừng ở trên người Ta Khâm và Dung Uyển. "Chuyện cho tới bây giờ, không bằng đều nói rõ ràng."

Dứt lời hắn đưa tay xé rách mảng áo trên vai trái của mình, dưới ánh trăng, một cái bốt hình cánh hoa màu tím nhạt thò ra đập vào mắt mọi người.

"Hắn là người rất quen thuộc cái bốt này, sau lưng Văn Nhi cũng có." Y cười lạnh, nhìn về mắt chot thay đổi của Ta Khâm, "Bởi vì, ta là nhi thúc của nó."

Một khắc này, sắc mặt Tạ Khâm xanh mét, giống bị người liên tục đánh vào, mà Dung Uyển cũng khiếp sợ nhìn hấn và Vĩ Văn, biểu cảm buồn vui không phân rõ.

Vĩ Văn nhắm mắt lại, cảm giác nước mắt rơi liên tục không ngừng từ khóe mắt, giờ phút này trong lòng nàng trăm vị giao tạp, nhưng không kinh ngạc nhiều lắm, bản thân cũng đã sớm đoán trước, nàng không thấy có bao nhiêu thất vọng khổ sở, chỉ cảm thấy mệt mỏi, giống như mệt mỏi vì nhiều lần trải qua thiên sơn vạn thủy. (cách sông cách núi)đi⇒đến⇒đàn⇒k⇒quý⇒đ⇒ôn.

"Xin lỗi vì đã không cho nàng một hôn lễ viên mãn, chờ chữa trị cho nó xong, ta nhất định tới cửa tạ tội." Nói với Dung Uyển một câu cuối cùng, hấn ôm lấy nữ tử trong lòng, ở bên tai nàng khẽ nói nhỏ, "Văn Nhi, chúng ta đi."

Giống như con chim bị thương, Vĩ Văn cuộn tròn tiến vào cái ô rộng lớn, đau xót và mệt mỏi đã cắn nuốt một chút sức lực cuối cùng của nàng, rơi vào trong bóng đêm dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chân tướng

Đau đớn giống như bị lửa thiêu đốt, từ ngực lan tràn đến đáy lòng, trên giường bệnh Vĩ Văn hít thở dồn dập, nước mắt lại luôn không ngừng rơi.

Đầu ngón tay bởi vì dùng sức bám sâu vào trong lòng bàn tay mà trắng bệch, Tuyên Dương tách ngón tay mảnh khảnh của nàng ra, chặt chẽ giữ chặt.

"Tuyên Dương... Ta đau quá." Giọng nói bất lực mà ủy khuất vang lên, nàng từ từ nhắm hai mắt, ý thức đang dần dựa giữa tỉnh táo và hôn mê.

Chỉ một câu nói ngắn gọn như thế, nháy mắt làm đau trái tim hấn, trong con ngươi đen nhiễm lên thương tiếc và phẫn nộ.

Từ trước đến nay nàng là đứa bé kiên cường kiêu ngạo, năm mười ba tuổi ấy nàng phát sốt, thần trí không rõ cũng không nói một câu khó chịu, khi mười bốn tuổi nàng đánh đứa nhỏ hàng xóm, phụ mẫu người ta tìm tới cửa, y đánh lòng bàn tay nàng đến đỏ bầm nàng cũng luôn cắn môi không chịu nói bởi vì người khác mắng nàng là đã chùng không cha mẹ.

Nhưng mà lúc này đây, nàng bị thương tổn nặng nề, nàng thừa nhận ủy khuất và đau xót, yếu ớt không chịu nổi một kích.

Văn Nhi... Là bảo bối của hấn.

Mặc kệ hai năm qua hấn để nàng khổ sở thế nào, đều chỉ vì tốt cho nàng, nàng hiểu lắm, hấn cũng không quan tâm. Đối y mà nói, Văn Nhi giống như là Ngưu Mỹ Nhân hấn tự tay trồng vì nàng, nhìn như mềm mại xinh đẹp, thực ra có một loại tính cách quật cường như ngọn lửa, mà hiện giờ hấn lại chỉ có thể tro mắt nhìn nàng đau đớn.

"Gia, hiện tại tiểu thư đã ngủ, chỉ có thể chờ, ngài vẫn nên đi thay một bộ xiêm y nghỉ ngơi một lát." Bộ Thiên Thanh đẩy cửa tiến vào, lo lắng nhìn chủ tử của mình.

Tuyên Dương cúi đầu, vết máu của nàng dính trên vạt áo trước ngực đã sớm khô, nhìn chói mắt, từ khi mang nàng trở về trị liệu nàng đã hôn mê vên vẹn một ngày một đêm, mà hấn luôn canh giữ bên người nàng, cũng đã quên thay y phục.

"Ừ." Hấn lên tiếng, ánh mắt ôn nhu như nước nhìn chăm chú gương mặt tái nhợt kia thật lâu, mới đứng dậy rời đi.

Sống chết xa cách, cùng người thề nguyện. Năm tay cả đời, bên nhau đến già...

Là ai ở trong mộng nàng thổi khúc hát như vậy? Đau buồn tăng dần tựa như khổ chờ dài, trêu chọc nàng đau đớn tâm can.

Giống như nàng lại về tới đại mạc.

Ánh trăng bao phủ biển cát mênh mông bát ngát, nàng theo tiếng sáo đi về phía trước, có một chút tò mò, cũng có chút hoảng loạn, thẳng đến khi nàng nhìn thấy đôi mắt màu xanh lạnh lùng lạnh nhạt kia.

Chính là một đôi mắt này, ở trong vô số cái bóng xẹt qua trước mắt nàng, gây cho nàng vô tận vui buồn.

Là bắt đầu từ khi nào, từ đây về sau tham lam xóa sạch cô đơn trên cái bóng kiều căng kia, thế nào cũng đòi không tầm mắt ra được.

Cho tới bây giờ ta cũng không có yêu người, y nói.

Y gạt người.

Nàng không tin... Đau đớn sắc bén lại tập kích vào ngực, nàng đau đến giật mình tỉnh lại.

"Văn Nhi." Giọng nói êm ái vang lên trên đỉnh đầu, bàn tay to phủ lên cái trán thấm ướt mồ hôi của nàng, Tuyên Dương chỉ nhìn chăm chăm nàng, "Ta ở trong này."

Đôi mắt phủ đầy sương nhìn hần, lại hơi thất thần: "Có tiếng sáo, người nghe thấy không?"

"Không có." Ngón tay hơi cứng đờ, hần lạnh nhạt lắc đầu: "Ngủ tiếp một lát, con cần nghỉ ngơi thật tốt."

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng qua buồn bã và thất vọng, nàng khẽ gạt đầu, mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

.....

"Gia, tuyết rơi, cẩn thận đông lạnh thân mình."

Nhan Tiêu nhìn nam tử đứng im bất động trước cửa sổ đã lâu, nhin không được lên tiếng nhắc nhở.

Cây sáo ngọc bích ở trong tay dính khí lạnh ban đêm, nằm ở lòng bàn tay vẫn lạnh thấu xương, nhưng giờ phút này không lạnh lẽo bằng trái tim y.

Sống chết xa cách, cùng người thề nguyện. Nắm tay cả đời, bên nhau đến già.

"Nhan Tiêu." Y nhẹ giọng mở miệng, trên môi nở một nụ cười khổ, "Người nói sinh ly tử biệt, có khi chúng ta không có biện pháp điều khiển. Nhưng người càng muốn nói, sinh tử không chia lìa, thực ra có chút buồn cười phải không?"

"Gia..." Nhan Tiêu có chút lo lắng nhìn y, "Thuộc hạ nghĩ nàng hiểu ngài."

Theo Tạ Khâm lâu như vậy, chưa từng gặp y quan tâm một nữ nhân như vậy. Y đều luôn lạnh lùng, hi vọng không hiện ra, nhưng chỉ có ở trước mặt Vị Văn, y mới càng giống một người bình thường, có rất nhiều cảm xúc.

"Trái lại ta thà rằng nàng không hiểu."

Cho dù, khi y tuyệt tình nói ra một câu kia, nàng vẫn kiên định mà nhu tình nhìn y, người nói dối, người không thật tâm.

Y vẫn cảm thấy nàng giống như linh hồn y, cho nên nàng luôn có thể dễ dàng nhìn thấu yếu ớt và ngụy trang của y.

Nhưng mà nàng đơn thuần hơn y, dũng cảm hơn y, cho dù là bị thương vẫn sẽ nghe theo con tim, kiên trì khát vọng của bản thân, chỉ là nàng không biết tàn khốc và máu tanh trong cuộc tranh giành này, nơi đó không có thiên trường địa cửu, không có ôn nhu và tin cậy, là chính nàng lựa chọn cuốn vào lốc đen không đáy này, vốn y có thể khoan tay đứng nhìn, nhưng mà y không thể, bởi vì, nàng đoán ra được, y nói dối nàng.

Đêm khuya đầu đường, tuyết rơi không tiếng động.

- - dẫn ta đi.

Bỗng nhiên nhớ tới đêm ở trấn nhỏ Mạc Bắc xa xôi, nàng nhẹ giọng lại kiên định nói một câu.

Phía sau lại vang lên tiếng bước chân nhỏ vun, tần suất nhanh hơn y một chút, luôn không nhanh không chậm đi theo.

Y đột nhiên quay đầu lại... Phía sau không có một bóng người.

"Gia?" Cùng y sóng vai, Nhan Tiêu cũng dừng lại, nghi hoặc nhìn về phía y.

Y im lặng không nói, ngửa đầu nhìn thiên hạ đệ nhất lâu cao ngất trong bóng đêm, trong nơi không đếm được bao nhiêu ngọn đèn kia, chỗ nào là chỗ ở của nàng?

Khi đó không biết, hôm nay sẽ vô cùng hối hận không chịu nổi như vậy.

Nén xuống khát vọng mãnh liệt muốn thấy gương mặt nàng trong lòng, y xoay người đi nhanh về phía trước, bông tuyết trên đất văng lên thấm ướt vạt áo, bước chân y càng lúc càng nhanh, giống như hốt hoảng mà chạy.

Nhưng y biết, cả đời này, y đều trốn không thoát nhu tình của nàng, lại nhất định phụ bạc nàng...

.....

Nhiều ngày uống xong một ngụm thuốc cuối cùng, Vị Văn nhìn nam nhân ở trước mắt vì nàng lau khóe miệng, chậm rãi nói: "Hiện tại, người có thể nói với

ta rồi."

Tuyên Dương nghe vậy chén thuốc buông trong tay, con ngươi đen lẳng lẳng chăm chú nhìn nàng: "Tốt."

"Con có biết vốn ta họ Dương, nhà ở Hàng Châu."

Vị Văn ngần ra: "Mẹ ta cũng là người Hàng Châu."

Tuyên Dương gật đầu: "Ta có đại ca, gọi là Dương Dịch, khi còn bé thân thể ta không tốt, phụ thân cầu người thay ta xem bói, nói ta cần rời khỏi nhà lúc còn nhỏ tuổi mới thoát khỏi kiếp nạn, bằng không khó có thể sống đến trưởng thành, cho nên tự mình đi xa theo thầy, sinh ý trong nhà luôn là đại ca quản lý. Huynh ấy có một người trong lòng là thanh mai trúc mã, cảm tình rất tốt, ta còn nhớ rõ bản thân từng luôn đi theo phía sau bọn họ đi trên đường chơi, bọn họ đều rất thương ta... Người mà huynh ấy thích chính là mẹ con."

"Người nói cái gì?" Vị Văn khiếp sợ nhìn hắn, nhất thời tâm loạn như ma, không có biện pháp tiếp nhận ý trong lời nói của hắn, "Người nói là, ta không phải là con đẻ của cha ta?"

Cảm giác được nàng run rẩy, Tuyên Dương nắm chặt đầu ngón tay lạnh như băng của nàng: "Một năm kia đại ca ra ngoài nói chuyện làm ăn, gặp phải núi đá đất lở, chiếc xe ngựa lật rơi xuống vách núi đen, đợi đến khi người được ta tìm đã hấp hối, cuối cùng huynh ấy dặn mọi người giấu mẹ con chuyện này, chỉ nói là y thay lòng, muốn ở bên ngoài lâu dài với một người nữ nhân khác, tính cách mẹ con cương liệt, lập tức ôm nỗi hận đồng ý lấy người khác, gả vào Hàn phủ tám tháng sau sinh con."

"Không có khả năng!" Vị Văn phản bác lời hắn nói theo bản năng. "Bọn họ đều nói thân thể mẹ ta không tốt, ta sinh non!" Muốn nàng chấp nhận thế nào đây, mọi người táng thân nơi biên ải, thực ra không có quan hệ huyết thống với nàng? Bọn họ rất cưng chiều nàng, vĩnh viễn nàng cũng không thể trả lại ân tình kia!

"Vài năm sau, mẹ con mới biết được chân tướng, tỷ ấy cực kỳ bi ai, lại vẫn yên lặng chấp nhận, may mắn cha con đối xử với tỷ ấy luôn tốt, tỷ ấy mới không đến mức đắm chìm trong đau đớn. Thẳng đến trận đại hỏa xảy ra ở Hàn phủ vào tám năm trước, tỷ ấy kịp thời tìm được ta, mới cứu con." Tuyên Dương thương tiếc nhìn nàng chảy nước mắt, tàn nhẫn tiếp tục vạch trần sự thật.

Nước mắt hoảng loạn không ngừng chảy ra, nàng giương đôi mắt đau đớn kích động nhìn y: "Từ đầu tới đuôi, người đều biết quan hệ của ta và người? Cho nên, người luôn không hy vọng ta báo thù rửa hận cho Hàn phủ, cũng coi thường tình cảm của ta đối với người?"

Hắn đưa tay lau đi nước mắt của nàng, khẽ lắc đầu: "Văn Nhi, thực ra vốn ta không biết con là con của đại ca, thẳng đến lần con say rượu vào hai năm trước ta mới phát hiện..." Nói tới đây, trong con ngươi đen thoáng hiện ý nghĩ mãnh liệt, "Nhiều thế hệ người Dương gia đều có bớt bẩm sinh, đại ca có, ta có, con cũng có."

"Không hy vọng con một lòng báo thù, là vì chuyện cũ không thể truy cứu, mà ta chỉ muốn cho con vui vẻ tiếp tục sống." Hắn ôm nàng vào trong ngực, ở trên trán nàng hạ xuống nụ hôn kiềm chế mà run rẩy: "Văn Nhi, ta thừa nhận... Trước khi chưa biết quan hệ huyết thống của ta và con, ta có yêu con, tuy rằng hiện tại vẫn như thế, nhưng đã không phải là tình cảm nam tử, con hiểu chứ?"

Trả lời hắn, là nàng ở trong lòng hắn lớn tiếng khóc, giống như muốn phát tiết tất cả ủy khuất, đè nén và đau thương trong mấy năm nay ra ngoài, hắn bởi vì nàng khóc chỉ nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, hắn làm giống như ở trong vô số đêm nàng gặp ác mộng tỉnh lại.

Sau đó hắn ngẩng đầu lên, hốc mắt hơi phồng nóng.

Khóc đến mệt, nàng chỉ còn nước nờ nhọt nhạt, sau đó nàng ngẩng đầu, đôi mắt sưng đỏ nhìn hắn: "Đời này ta sẽ không gọi người là nhị thúc, ta chỉ gọi người là Tuyên Dương."

"Vì sao?" Y chăm chú nhìn nàng, giọng nói chua xót.

"Người tuổi trẻ anh tuấn như vậy, ta gọi như thế sợ người sẽ già đi." Nàng mỉm cười, "Bởi vì, người là nam nhân đầu tiên mà ta yêu trong cuộc đời ta, mặc kệ quan hệ chúng ta biến thành gì, đã từng yêu, vĩnh viễn đều sẽ không thay đổi."

Hắn ngần người, sau đó đưa tay nhẹ vỗ về mặt nàng, chậm rãi nở nụ cười, nụ cười này ôn nhu mà giải thoát, lại làm nàng thấy đến vô cùng xót xa.

"Con muốn gọi ta là gì đều được, chính là phải đáp ứng ta, con phải luôn hạnh phúc." Trong mắt hắn ẩn chứa ý cười, giọng nói dịu dàng êm tai, "Ta không muốn luôn quan tâm đến con."

"Được." Nàng ôn nhu nói, nhìn hắn khéo léo gật đầu - cả đời này, nàng may mắn biết bao, có thể gặp gỡ được một nam nhân yêu nàng cưng chiều nàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Cáo biệt

Băng tuyết tích tụ nhiều ngày rốt cuộc cũng tan rã, ánh mặt trời theo cửa sổ rộng mở chiếu vào, bầu trời xanh trong suốt như được tẩy.

Đẩy cửa gỗ khép hờ ra, trong phòng không có một bóng người, ngay cả trên bàn sách cũng sạch sẽ, giấy và bút mực, bàn cờ đều bày biện vô cùng chỉnh tề, như chưa từng được dùng qua.

"Tiểu thư."

Vị Văn xoay người, đứng ở cửa mở miệng chính là Bộ Thiên Thanh.

"Tuyên Dương đâu?" Nàng cười hỏi, "Từ hôm trước đã không thấy hấn, nói là ra khỏi thành bàn bạc công chuyện, hôm nay cũng nên trở lại rồi."

Về mặt Bộ Thiên Thanh có chút không được tự nhiên, không trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng: "Tiểu thư tìm ngài ấy có việc?"

"Không có việc gì." Vị Văn lắc đầu. "Chỉ là quá rảnh rồi, ta rất khó khăn mới khôi phục, muốn tìm hấn đánh ván cờ."

"Hôm nay ngài ấy sẽ không về." Bộ Thiên Thanh kiên trì đáp.

"Vậy khi nào thì trở về?" Cảm thấy có chút không thích hợp, Vị Văn hoài nghi nhìn gã.

Bộ Thiên Thanh không nói chuyện, trên mặt hiện vẻ lúng túng.

"Rốt cuộc là hấn đi đâu?" Vị Văn không chịu bỏ qua.

"Gia đi chỗ Tứ công chúa tạ lỗi." Bộ Thiên Thanh chau mày lại, "Ngài ấy nói, thiếu tình luôn phải trả."

Sắc mặt Vị Văn nhất thời biến đổi: "Hấn đi khi nào?"

"Buổi sáng ngày hôm qua." Bộ Thiên Thanh báo theo sự thật, "Ta cùng đi với gia, Tứ công chúa ngay cả một câu cũng không nói đã ra lệnh cho người bắt nhốt gia vào đại lao, vốn ta muốn phản kháng, nhưng gia không cho."

Vị Văn chỉ cảm thấy ngực phập phồng, miệng vết thương vốn đã khép lại cũng đau đớn.

"Ta đi tìm hấn."

Nàng ném xuống một câu đòi xông ra bên ngoài, Bộ Thiên Thanh ngăn nàng lại: "Gia làm như vậy nhất định có đạo lý của gia, chúng ta không thể vội vàng tiến đến, hơn nữa Tứ công chúa vì chuyện của ngài và gia mà luôn canh cánh trong lòng, ngài đi chuyển này không phải là thêm dầu vào lửa sao?"

Vị Văn ngó ra, nhìn gã nửa ngày, mới chậm rãi mở miệng: "Người đưa phong thư của ta đến Duệ Quận vương phủ."

Mặt trời chiều ngã về tây, sương chiều dần dần bao phủ toàn bộ kinh thành. Vị Văn dựa ở trước cửa sổ, ánh mắt dừng ở phía chân trời xa xôi, ngón tay tinh tế trắng nõn vô ý thức vuốt ve cốc sứ tinh xảo.

Tiếng bước chân trầm ổn có lực từ bên ngoài nơi cầu thanh truyền đến, nàng không hề động đậy, vẫn không nhúc nhích, chỉ lẳng lặng nhìn chạng vạng càng mình mông.

"Nghe nói người tìm ta." Giọng nói quen thuộc mà thấp thỏm rót vào trong tai, nàng quay đầu, chống lại đôi mắt màu xanh thâm thúy kia.

Y vẫn quen mặc một thân gấm bào tơ tằm màu đen, trên khuôn mặt anh tuấn là vẻ mặt lạnh nhạt.

"Cảm ơn chàng đã đến." Vị Văn nhẹ giọng mở miệng, bên môi nở nụ cười cay đắng – đã bao lâu không gặp, cảm thấy những hình ảnh hai bên chế giễu cười đùa lẫn nhau, ý loạn tình mê trong nháy mắt... Đều còn ở ngay trước mắt.

"Có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi." Tạ Khâm giương mắt, ánh mắt thâm trầm khóa lại trên dung nhan tái nhợt của nàng.

"Ngày hôm qua Tuyên Dương đi đến chỗ Dung Uyển thỉnh tội, bị nàng nhốt lại, ta biết trong lòng nàng tức giận, hi vọng chàng có thể thay ta khuyên nàng một chút..."
"điên, đàn, lè, quý, đôn"

"Người vì gã mà cầu ta?" Tạ Khâm chậm chọc ngắt lời nàng, ánh mắt lạnh như băng, "Thực làm người cảm động."

"Chàng không cần nói như thế để tổn thương ta, lời khó nghe hơn nữa ta cũng đã nghe qua rồi." Vị Văn nhìn y, trong ngực mờ hồ đau đớn, "Ta muốn cái gì, trong lòng ta có ai, chàng còn không biết sao?"

Không có biện pháp kiềm chế chân động, tập kích trái tim y, nhưng y chỉ nhìn nàng, cái gì cũng không nói.

Trong mấy ngày nàng rời đi sau khi bị thương, y gần như cả đêm không thể say giấc, ngẫu nhiên nhập vào mắt là biển xanh, đột nhiên sẽ bùng tình, cảnh

trong mơ và hiện thực đan vào nhau, quán lấy y không tha, ở trong những thướt ảnh lui lui tới tới kia, y thấy tất cả đều là nàng.

Mà hiện tại, nàng lại xuất hiện ở trước mắt y, ngay tại đối diện y, cách y gần như vậy, chỉ cần vươn tay là có thể chạm được, nhưng lại xa cách như chân trời góc biển.

Nếu chưa từng gặp nhau, có lẽ là một chuyện may mắn.

Hoặc là, nếu như có thể lặp lại một lần nữa, nếu thời gian có thể đảo ngược, y sẽ lựa chọn mang nàng rời khỏi nơi hỗn loạn rối loạn này, cái gì núi non ánh trăng biển lớn đều không để ý, quyền thế dục vọng cũng đều không có quan hệ gì với y, y chỉ muốn nàng sống thật tốt.

Như hi vọng hiện tại của y.

"Tạ đại nhân, đã quên hỏi ngài, muốn uống trà hay uống rượu?" Tiểu nhị ở bên ngoài cung kính hỏi.

"Rượu." Y đáp ngắn gọn.

"Được rồi, một bình 'quay đầu quá khó khăn' - -" Giọng nói to rõ mà kéo dài của tiểu nhị chậm rãi vang vọng.

- - không sợ quay đầu quá khó khăn, chỉ sợ quay đầu quá muộn... Ta không muốn quay đầu, cũng không thể quay đầu.

Vị Văn đột nhiên nhớ lại, đêm đó y đến tìm nàng xin lỗi, từng nói qua một câu này.

Về mặt y vắng vẻ trông trái lại chẳng hề để ý, làm nàng cảm thấy đau lòng.

Lại sau đó, y hôn nàng, kiên định mà ôn nhu.

"Hồi nhỏ ta đã đánh mất một con diều, Tuyên Dương nói với ta, thích thứ gì, là phải gắt gao nắm lấy nó, nếu không nó sẽ bay đi." Nàng chậm rãi lên tiếng, đôi mắt như làn nước yên tĩnh nhìn y, "Sau này ta phát hiện, có vài thứ, mặc kệ ta bắt nhanh thế nào, dùng sức nắm lấy thế nào, luôn sẽ mất đi. Chẳng có thể nói với ta, là vì sao không?"

Thâm tình trong mắt nàng, giống ngọn lửa thiêu đốt y, y tránh tầm mắt đi, lạnh lùng nói: "Người hẳn là biết cái gì gọi là buông tha cho."

"Ta biết." Nàng mỉm cười, "Nhưng mà, ta không muốn buông tha chàng. Cho dù ta mất đi toàn bộ thế giới, cũng không thể mất đi những hồi ức đã từng tạo ra với chàng."

Thân hình cao lớn nhất thời cứng đờ, bàn tay to đặt ở trên đùi nắm chặt thành quyền, y mỉm môi cười lạnh: "Ta tới không phải nghe người nói lời vô nghĩa."

Nàng nhìn y tươi cười không thay đổi, sắc mặt lại càng trắng mấy phần, giọng nói cũng có chút run rẩy: "Cho dù chàng không thừa nhận, ta vẫn muốn nói, chàng không thật tâm tuyệt tình với ta, ta biết trong lòng chàng có ta..."

"Đủ rồi!" Y hét lên, sắc mặt lạnh như hàn băng, "Sao người cứ rề rạc, khiến người chán ghét phiền phức như vậy, thế nào cũng muốn quán quýt chặt lấy?"

"Ta..."

"Tuyên Dương không cần người, người đuổi sát không tha, hiện tại ta không cần người nữa, người cũng không chịu bỏ qua, chừng nào thì người có thể không tự cho là đúng nữa, trở thành gánh nặng cho người khác?" Đôi mắt xanh tàn nhẫn nhìn chăm chăm nàng, y nghiêng răng nghiêng lợi tiếp tục nhục nhả, "Nếu người thật sự lo lắng chính mình không có chỗ để đi mà nói, ta có thể thu người làm tiểu thiếp, cho phép người vui vẻ cùng làm tỷ muội với Dung Uyển và còn thả Tuyên Dương nữa!"

"Im miệng!" Nàng đau đến quất khế, nước mắt trào ra khỏi hốc mắt, chảy đầy trên dung nhan tái nhợt, "Đừng làm ta phải hận chàng..."

"Tùy tiện." Y không kiên nhẫn trầm mặt xuống, "Chuyện người nói ta sẽ giúp người làm được, mời người mau chóng rời khỏi kinh thành, đừng đến phiền ta nữa."

"Vì sao?" Nàng thấp giọng hỏi, yết hầu khẽ nghẹn.

"Đổi ta mà nói, nữ nhân phân làm hai loại, có tác dụng và không có tác dụng." Giọng nói của y lạnh lùng gần như lãnh khốc, "Người với ta mà nói đã không còn giá trị gì nữa rồi."

"Tạ đại nhân, rượu ngài muốn." Tiểu nhị đưa rượu vào, chuyên nghiệp không nhìn không khí không tầm thường giữa hai người.

"Cô nương cũng muốn?"

Vị Văn gật đầu, nước mắt trên mặt đã khô.

Miệng vết thương mới khỏi, thực ra nàng không nên uống rượu, nhưng nàng lại giờ cái chén trong tay lên, lẳng lặng nhìn Tạ Khâm: "Một chén này, là ta

muốn cảm ơn chàng."

Nói xong, nàng ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, nước mắt trong mắt lóe ra, lại chưa từng rơi.

Thời gian nhanh chóng chảy ngược, suy nghĩ trở lại lúc trước, như gió xẹt qua cả vùng đất.

Một năm kia, tiểu cô nương oai hùng khinh người ngồi trên ngựa, roi trong tay đánh về phía thiếu niên mang ánh mắt kiêu ngạo kia, y gắt gao túm chặt, bất động như núi.

Sau này nàng nói, lần sau lại để ta gặp ngươi, ngươi cũng nên cẩn thận – hóa ra, phải cẩn thận là nàng.

Quan ái vạn dặm, là y mang theo nàng đi từ biên giới đại mạc tới kinh thành nơi gặp nhau lúc ban đầu, là ở thời điểm nàng hoảng loạn bắt lực y kiên định nắm giữ tay nàng, là y để nàng cảm nhận được ngọt ngào và đau đớn khắc sâu nhất.

Nhưng mà ở trong tình cảm, người yêu trước luôn thâm hại.

- - ngươi với ta mà nói đã không có giá trị gì nữa rồi.

Nàng yên tĩnh ngồi ở đối diện y, nhìn dung nhan hoàn mỹ luôn lạnh lùng của y, ngoài cửa sổ, ánh trăng đi lên ngọn cây, bóng đêm dày đặc động lòng người.

"Từ trước đến nay đã phiền toái chàng rồi." Tâm tình của nàng và giọng điệu đều đã bình thản ôn nhu, gió êm sóng lặng như sau cuồng phong mưa rào.

Duy nhất còn sót lại, là trong suốt lóe ra trên lông mi.

"Cáo từ." Nàng đứng lên, không liếc y một cái, đẩy cửa bước ra.

Y ngồi tại chỗ thật lâu không động đậy, sau đó nhìn phía chân trời phương xa, nâng chén uống một ngụm rượu.

Ánh trăng lạnh lùng chiếu vào trên mặt của y, trên người, ánh sáng trong trẻo lưu động, lướt qua vẻ mặt thống khổ của y... Thực xin lỗi, mặc kệ xảy ra chuyện gì, đều xin nàng tha thứ cho sự ích kỷ của ta. Ta chỉ muốn nàng sống sót thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Kết thúc

Tiếng chuông bi thương thảm thiết kéo dài xé rách màn đêm yên tĩnh, nhịp trống trầm trọng một chút lại một chút, giống như muốn gõ đến trái tim trong lồng ngực nhảy ra ngoài.

Vị Vãn xoay người xuống giường mở cửa sổ, bóng đêm cũng không thăm trầm, mộng lung không rõ dưới ánh trăng, tầng mây trôi đi luôn có loại màu máu mênh mông, gió đêm âm hàn, cuốn bi oán và lệ khí đập vào mặt... Tiếng chuông này đến từ điện Thiệu Dương đông cung, là trong cung phát tang.

Đóng cửa sổ, làn khói men theo lò hương lượn lờ, mang theo hơi thở tươi mát của dược thảo chậm rãi tán nhập lồng ngực, mang theo bình thản của Ngưng Hương. Rất nhiều ngày đêm ngủ không được, nàng cần tác dụng của thuốc, mà giờ phút này nàng lặng lẽ ngồi ở bên trong bóng tối, làn khói phát qua trên mặt, ngưng kết ở mi tâm, lại giống như thổi đi tất cả mệt mỏi.

Lúc sáng sớm, trời chưa sáng rõ, sương mù dày đặc tràn ngập cả vùng đất.

Đồ nát thê lương lờ mờ, liếc mắt một cái nhìn lại giống như ở trong mộng, nhìn không chân thật.

Dưới chân truyền đến một tiếng thanh thúy, ngồi xổm xuống nhặt ở trong tay, là mảnh thủy tinh mà chanh lục, màu sắc này, hẳn là ngói trong thư phòng của phụ thân.

Vị Vãn nhắm mắt lại... Vô số ban đêm, nàng có thể nghe thấy có người ở bên tai nhẹ nhàng gọi, Vãn Nhi.

Nhưng mà không có, giờ phút này nàng không nghe được âm thanh gì.

Tất cả xung quanh đều rất yên tĩnh, không có tiếng gió đêm đó, tiếng ngọn lửa cắn nuốt, tiếng gọi âm ỉ thê lương, dường như tất cả đều chôn vùi ở trong tro tàn ngày xưa, hóa thành bụi bặm không tiếng động.

Sáu tuổi, bàn tay to dày rộng của phụ thân cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, nâng bút dạy nàng viết tên của mình.

Tám tuổi, mẫu thân tự tay vì nàng làm điều giấy, cười nhìn bọn nha hoàn mang theo nàng chạy quanh ở trong vườn.

Mười tuổi, nàng đi theo hạ nhân trong phủ lên đi ra ngoài chơi, đường huynh thay nàng viết bài tập, kết quả hai người đều bị phạt quỳ.

Mười một tuổi, thị lực của tổ mẫu cũng không tốt híp mắt lại vì nàng cài trâm cài tóc, nhìn nàng mỉm cười trong gương đồng, tương lai Văn Nhi nhất định có thể tìm được phu quân tốt.

Việc này, tất cả việc này, hiện tại trên đời chỉ có một mình nàng nhớ lại.

Nhiều năm như vậy, nàng vẫn cảm thấy bản thân giống một luồng cô hồn sống tạm bợ ở nhân gian, ngay cả dùng khí trở về liếc mắt nhìn một cái cũng không có.

Tuyên Dương hi vọng nàng có thể quên tất cả chuyện lúc trước, nhưng nàng làm không được, bởi vì chỉ có nàng biết lúc đó trong lòng đau đớn như thế nào, mặc kệ ai an ủi đều không làm nên chuyện gì.

Chỉ có nàng biết, ở trong lòng nàng có một hắc động, sâu không thấy đáy, hút hết tất cả vui vẻ, hoạt bát cùng với khát vọng của nàng, còn sống, chỉ chờ đợi một ngày nào đó, có thể lấp đầy hắc động sâu không thấy đáy này.

Tạ Khâm thấy, cũng hiểu nhưng y lại ở thời điểm nàng cần y nhất buông bỏ.

Trong mấy ngày này, tuy rằng ở mặt ngoài bình tĩnh như trước, nhưng nàng luôn nghĩ, vì sao hiện tại nàng còn sống.

Lại cảm thấy mệt, có loại mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần. Đường dưới chân đã từng bước từng bước đi đến cuối cùng, ánh sáng phía trước đã xuyên qua, nhưng nàng cũng không muốn lại đi xuống, ở trong bóng tối ngã rồi lăn lẫu như vậy, nàng đã quen, cũng không có sức lực suy nghĩ tiếp giống như đến cuối cùng lấy được giải thoát như thế nào.

Bọn mày nói với ta, ta nên làm sao bây giờ?

Cô đơn ngồi ở trong sương mù dày đặc, nàng vuốt gạch đá loang lổ dưới người, thì thào hỏi.

Khi trời lạnh, hi vọng có một vòng tay ấm áp.

Lúc cao hứng hoặc khổ sở, hi vọng có ai có thể im lặng lắng nghe.

Lúc nhàm chán, có thể có một cơ hội tranh cãi âm ỉ.

Lúc sáng sớm tỉnh lại, có đôi ánh mắt ngóng nhìn nàng.

Cùng nhau sánh vai đi hết nửa con phố ở một đêm mưa nào đó.

Nhớ là có một ngày kia, nàng bỗng nhiên phát giác, bản thân muốn, chỉ là những chuyện này mà thôi, những thứ vụn vặt này chỉ bình thường trong nháy mắt.

Nhưng mà hiện tại, đã không còn cơ hội nữa rồi.

Nên kết thúc cũng đã đến gần kề kết thúc.

Tuyên Dương vẫn cảm thấy tính cách của nàng quá mức cực đoan, nàng thật sự như vậy

Văn Nhi.

Nàng chậm rãi đứng lên, lại nghe thấy tiếng gọi trong mộng đó một lần nữa.

Trong sương trắng dày đặc trong trẻo lạnh lùng, tất cả đều lặng yên, tựa như một giấc mộng lâu dài, mà chỗ sâu nhất trong mộng, luôn có mọi người yêu nàng đau cho nàng, vĩnh viễn cũng không biến mất.

Mẫu thân, sẽ không lâu lắm đâu, mẫu thân hãy chờ con.

Nâng khóe miệng, nàng nở nụ cười nhân nhật.

Gia Hựu năm hai mươi lăm, Thái tử hoăng (chết), Duệ Quận Vương Tạ Khâm lĩnh bốn mươi vạn chinh chiến Xương Bình.

Khảo bản tại giản, thạc nhân chi khoan, độc mỹ ngụ ngôn, vĩnh thi phát huyền.

Khảo bản tại a, thạc nhân chi khoa. độc mỹ ngụ ca, vĩnh thi phát qua.

Khảo bản tại lục .thạc nhân chi trực. độc mỹ ngụ túc, vĩnh thi phát cốc.

(*Đây là ba bài khảo bản – Không Từ. các bạn có thể sót trên gg để hiểu rõ hơn về bài này)

Trong tiếng đàn trong veo, Vị Văn từng bước một đi lên tầng cao nhất của Câu Hoan Nhan.

Tuyết rơi ngoài cửa sổ, trong lầu các lại ấm áp, góc tường đặt một lò lửa bằng đồng khắc hoa lớn, đang cháy hừng hực.

Vị Văn đi vào, ngồi xuống ở bên cạnh bàn lắng lắng nghe, nghe một khúc đàn xong mới mỉm cười vỗ tay.

"Đã lâu rồi không nghe tiếng đàn của Nhã vương."

Dung Trạm ngẩng đầu, nụ cười tao nhã trước sau như một: "Ta đã từng nói qua, muốn đánh đàn cho cô nương nghe."

"Cảm nghệ là động lòng người, nhưng《Khảo bản》này sợ là không thích hợp với ngài."

Dung Trạm nhún mày cười: "Vậy cô nương cảm thấy khúc nào thích hợp với ta?"

"Giờ phút này ngài nên đàn 《Đắc thắng lệnh》." Vị Văn cười nhạt một tiếng, xoay người nhìn xuống đèn đuốc mọi nhà dưới chân kinh thành.

"Phong cảnh ở tầng thứ chín này quả nhiên là vô cùng tốt, ngài đã vừa lòng chưa."

"Ừm, ta thật sự vừa lòng." Dung Trạm chậm rãi đáp.

"Hương Nùng tỷ ra sao rồi?" Trong mắt nhiễm lên hàn ý, Vị Văn đưa lưng về phía y hỏi.

"Đến chết không khai, bị đánh chết." Giọng nói phía sau cũng bỗng nhiên lạnh lùng.

Ngón tay Vị Văn nắm ở lan can cửa sổ trở nên trắng bệch: "Ngựa của ta và Dung Uyển bị động tay chân trong buổi đi săn là ý của ngài?"

"Đúng vậy."

"Ta bị hạ được cũng là ngài?"

"Đúng vậy."

"Thư Nhi là bị người của ngài giết chết?"

"Đúng vậy."

"Ta sớm nên nghĩ đến là ngài." Nàng xoay người, con mắt sáng oán hận nhìn thẳng vào gã.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Cháy tình

Quả thật cô nương cũng nên sớm nghĩ đến." Dung Trạm cười lạnh lùng, đưa tay lấy ly trà trên bàn, cân nhắc rồi lại buông xuống.

"Nếu không phải cô nương còn chút tác dụng, nếu không phải bận tâm binh quyền Tạ Khâm còn chưa tới tay, ta sẽ không giữ cô nương đến bây giờ."

"Hóa ra ngài mới là người vô sỉ nhất." Vị Văn nhìn hấn chằm chọc lên tiếng, "Ngài đừng quên, lúc trước nếu không phải ta cứu ngài vài lần, ngài cũng sẽ không còn mạng mà ngồi ở chỗ này."

"Người đừng cho rằng ta không biết người đang diễn trò hề, Hàn Vị Văn." Dung Trạm cười nhạt, "Vào tám năm trước người là một người bị tội chết."

"Ta có thể nói cho người biết rõ một chuyện, vì sao Trần Vĩnh Niên tự sát? Bởi vì thuộc hạ của gã cũng có người của ta, ngay cả án của Hàn phủ năm đó, cũng là ta sắp xếp người đề nghị với Trần Vĩnh Niên đi Đông cung tiếp nhận, đại ca của ta chẳng qua là thay ta làm bia đỡ đạn mà thôi." Hấn cười lạnh, gương mặt trước nay luôn tao nhã có vẻ âm trầm đáng sợ, "Nhưng người có biết sai lầm lớn nhất của người là gì không? Chính là người giúp nhị ca và Ngự Nhiễm!"

"Ta biết." Vị Văn nhìn hấn nghiêng răng nghiêng lợi, "Ta còn biết, người thật đáng thương, từ nhỏ đã bắt chước nhị ca người khắp nơi, lại sống dưới cái bóng của y, cả chính nữ nhân mình thích cũng đều bị y cướp đi."

"Im miệng! Ta không kém hơn bọn họ." Hấn đột nhiên gằn nhẹ, gân xanh trên trán kéo căng, "Phụ hoàng chỉ luôn nhìn thấy bọn họ, tất cả mọi người

cũng vậy, ta muốn làm cho bọn họ biết là bọn họ sai!"

"Ta không muốn nghe người nói lời điên khùng." Vị Văn lạnh lùng mở miệng, "Ta biết hôm nay người đến là muốn mạng của ta, người cảm thấy đối với một người nên sớm chết đi, nàng còn sợ chết nữa sao?"

"Tâm tình của người không ở trong suy nghĩ của ta, ta chỉ cần nhìn thấy kết quả mà ta muốn." Dung Trạh nhìn nàng cười lạnh, ngón tay khẽ chạm trên dây đàn, "tranh" một tiếng, trên cầu thang truyền đến từng trận tiếng bước chân, giống như có rất nhiều người đồng loạt xông vào.

"Người sẽ thấy." Khóe miệng Vị Văn cong lên thành một độ cong kỳ dị, "Hơn nữa, ta sẽ làm người vĩnh viễn không quên được."

Vừa dứt lời, nàng nhấc chân đá lò đồng ở bên cạnh, ngọn lửa ầm ầm nhảy lên cao, lấy tốc độ kinh người lan tràn trong phòng, chỉ nháy mắt đã cắn nuốt màn che cửa sổ, vách tường và đồ trang trí.

"Không nghĩ tới sao, phòng này ta đã sớm xử lý rồi, cho dù người không đến, ta cũng sẽ mời người tới." Nhìn chằm chằm Dung Trạh lộ vẻ mặt kinh hoàng, Vị Văn cười nhạt mở miệng, "Người không biết sao, chủ nhân của Câu Hoan Nhan chính là ta."

"Giết nàng." Dung Trạh lãnh khốc ra lệnh cho hai bên, bản thân chạy xuống lầu.

"Người không cần uống phí tâm cơ, cửa lớn đã đóng kín, dưới lầu cũng đã bốc cháy." Vị Văn tàn nhẫn nở nụ cười, một chương kéo người trước mặt tới

Kiểm khí chếch nghiêng đánh úp tới, nàng tránh không kịp, trên cánh tay trái bị rạch một vết thương.

Mấy người này đều là tử sĩ, mặc dù ở dưới tình huống như vậy, cũng muốn nghe lệnh giết nàng trước.

Dù sao, hôm nay nàng tính toán không còn sống đi ra ngoài, buông tha nhắm mắt lại, nàng chuẩn bị nghênh đón một khắc cuối cùng trong sinh mệnh.

"Văn Nhi!" Truyền gầm lên giận dữ, nàng khiếp sợ mở mắt ra, hóa ra kiếm phong trước mắt bị một thanh trường kiếm khác tách ra, trước mắt là gương mặt lạnh lùng dù có thể nào đi nữa nàng không nghĩ sẽ xuất hiện ở đây.

"Tạ Khâm?" Tiếng kinh hô đồng thời từ trong miệng Vị Văn và Dung Trạh bật ra, mà người trong miệng bọn họ, lấy kiếm thế sắc bén tàn khốc vùng lên giết không ngừng từ sĩ vây quanh cửa.

Thế lửa trong phòng càng lúc càng lớn, khói đặc đập vào mặt, Vị Văn nhìn gò má quen thuộc kia, trên mặt tràn đầy bụi đất cùng với mồ hôi và máu, nàng có thể tưởng tượng ra là y vì an nguy của nàng mà ngàn dặm xa xôi lao trở về thế nào.

Đám tử sĩ công kích càng hung mãnh, gần như từng chiêu đều ngoan độc liều mạng, hai người bọn họ dán lưng nghênh địch, tình thế vô cùng nguy cấp.

"Nàng nhìn ngoài cửa sổ." Tạ Khâm gấp giọng ra lệnh.

Vị Văn nhìn cửa sổ, tới trên mái nhà gần khách điểm, có bóng dáng màu trắng giữa đầu mà nhìn, là Tuyên Dương.

"Ta lấy sức đánh nàng về phía y, y sẽ sử dụng khinh công tiếp được nàng." Tạ Khâm trầm thấp lên tiếng.

"Vậy còn chàng?" Vị Văn cố hết sức ứng phó kẻ địch tiến công, nổi lòng như tê dại.

"Nàng không cần để ý đến ta." Tạ Khâm sa sầm, lưu loát mở miệng.

Y đáp ứng xuất chinh, một là thánh chỉ khó trái, hai là y cần nguy trang. Vốn y tính toán mượn thời điểm Dung Trạh buông xuống lòng phòng bị với y sẽ mang nàng rời đi, lại không biết rằng nàng hành động cực đoan như thế. Ở thời khắc Câu Hoan Nhan bốc cháy, y cũng đã tính toán điều tệ nhất. Y dựa theo chương lực của Tuyên Dương vào lầu ba, nhưng nếu muốn đi ra ngoài mà nói, cũng chỉ có thể dùng biện pháp đồng dạng, cho nên người có thể đi chỉ có một, phải là Vị Văn.

"Phải đi thì cùng nhau đi." Nước mắt tràn mi, Vị Văn nghẹn ngào mở miệng.

"Nghe lời." Y cắn răng, lập tức hét lớn một tiếng.

"Chàng sao vậy?" Vị Văn hoảng sợ quay đầu, phát hiện vai của y đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

"Không có việc gì." Tạ Khâm dời bước chân, bên thì đánh nhau, bên thì rút lui đi về phía cửa sổ, "Nàng làm theo điều ta nói nhanh lên, ta có thể giải quyết bọn họ."

"Chàng gạt người." Vị Văn lắc đầu, trong lồng ngực đau nhức không chịu nổi, "Ta không thể để một mình chàng ở lại, ta không thể - "

Sao nàng có thể bỏ y lại được, sau khi nàng hiểu rõ tâm ý của y sao?

"Người dứt cho ta!" Tạ Khâm chợt rống giận, trên gương mặt lạnh lùng của y hừng hực ánh lửa, "Nghe không hiểu tiếng người sao? Người có thể dứt khoát cho ta một chút hay không?"

"Chàng không nên ép ta đi, cho dù chết ta cũng muốn ở cùng với chàng..." Sương khói làm khăn giọng nói nàng, nàng lệ rơi đầy mặt, "Ta biết trong lòng chàng có ta, nên cái gì cũng không cầu xin."

"Người đừng luôn gây phiền toái cho ta nữa, ta cũng sẽ phiền." Giọng nói y khàn khàn, giống như bị nghẹn cái gì đó ở yết hầu, "Còn có, người nhớ kỹ, trong lòng ta đối với người, cho tới bây giờ ta đều không yêu người."

Ở giây phút nàng sững sờ, y dựa vào đường kiếm sắc bén bức lui mọi người, quay người lại xách cao thân thể của nàng một chương đánh về phía trên vai nàng.

Cả người Vị Văn bị y đánh bay ra ngoài, cuối cùng liếc mắt một cái, là đôi mắt màu xanh thâm thúy như hồ nước, dịu dàng bên trong làm nàng cả đời khó quên.

Quên ta.

Nàng nghe thấy y nói.

Dưới trời đêm đen như mực tuyết bay phát phói, các lâu các nặng nề nở rộ trong thể lửa ngất trời, chôn đi tất cả âm mưu và yêu hận.

Ở trong ngực quen thuộc mà ôn nhu, ý thức của nàng tiến vào trong bóng đêm, khi nàng tỉnh lại, nàng đã quên bản thân từng khắc sâu yêu một người nam nhân như thế nào, không nhớ rõ từng vì y ý loạn tình mê như thế nào, càng không biết y vì cứu tính mạng của nàng, từ đây biến mất ở trong thế giới của nàng..

Trải qua triền miên, ở trong đêm đen những bông tuyết rơi này tan thành mây khói.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Mưa xuân

Một năm sau.

Mưa phùn triền miên, mang theo ẩm ướt, gió xuân từ từ thổi lá cây liễu bay lất phất trên bờ đê, hơi nước mờ mờ tung bay trên sóng biển, trong mơ hồ có tiếng trúc truyền đến, nghe không rõ, lại có loại mềm mại kiểu diễm động lòng người.

"Tuyên gia, ngài ném thử hồng trà thiếp pha đi ạ, tính trà ôn nhuận, đúng lúc thích hợp uống vào lúc này." Thân thể nhu nhược không xương dựa vào trong lòng ngực rộng lớn của nam nhân, mỹ nhân dịu dàng lấy lòng.

"Được." Trên gương mặt tuấn tú hiện lên nụ cười tà mị mê hoặc lòng người, Tuyên Dương đưa môi tới bên chén sứ uống một hớp trà, ngẩng đầu nhìn nam nhân nháy vào thuyền hoa, "Chuyện gì?"

"Hiền vương đăng cơ kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước." Bộ Thiên Thanh đáp.

"Ừm, chuyện trong dự đoán." Tuyên Dương cười nhẹ, "Nếu không phải Văn Nhi cho y một phong thư báo trước, khi đó y chưa hẳn ứng phó thông dong như thế."

"Còn có một việc." Bộ Thiên Thanh nhìn y muốn nói lại thôi.

"Nói."

"Dung Uyển mất tích rồi."

"Đã biết rồi." Trong con ngươi đen thoáng qua một chút cảm xúc, nhanh đến mức Bộ Thiên Thanh không thể nào bắt được.

Nhưng mà mỹ nhân trong lòng Tuyên Dương đầu môi duyên dáng gọi to: "Tuyên gia, ngài nhẹ tay một chút, làm thiếp đau..."

"Xin lỗi, ngoan." Ngà ngọc in xuống trên má của nàng một nụ hôn, Tuyên Dương mỉm cười nhìn về phía Bộ Thiên Thanh, "Không có việc gì người đi đi."

"Tuyên Dương!" Chân trước Bộ Thiên Thanh mới vừa đi, một tiếng kêu to trong trẻo đã truyền vào trong khoang thuyền.

Màn tơ tằm vừa vén lên, một bóng dáng thon dài xinh đẹp tiến vào.

"Sao vậy, Tiểu Văn Nhi?" Bên miệng chứa nụ cười lười nhác, y ngẩng đầu nhìn mỹ nhân nam trang anh khí xinh đẹp.

"Mảnh đất mà ta nhìn trủng rất lâu, hôm nay bị người mua đi rồi!" Vị Văn tức giận nhìn y, phát tiết không thoải mái trong lòng.

"Ồ, có loại chuyện này?" Tuyên Dương có chút ngoài ý muốn nhủ mày, "Ở Hàng Châu còn có người nào dám tranh đoạt buôn bán với con? Người khác đều biết đến con là tam tiểu thư Dương gia mà."

"Đúng vậy, quả thực gặp quý, vốn đang bàn thảo rất tốt, không ngờ nửa đường đã bị người khác đoạt trước một bước, tức chết ta rồi!" Vị Văn tức giận bất bình nói xong, nhìn thấy nữ tử trong lòng Tuyên Dương làm nũng, càng cảm thấy phiền lòng, tiến lên kéo nữ tử kia xuống, "Người tránh ra, cả ngày bám lấy trên người hần có phiền hay không, đi đi đi!"

"Tuyên Dương..." Mỹ nhân vừa giãy dụa vừa cầu cứu.

"Lan Nhi ngoan, buổi tối ta lại đi tìm nàng." Tuyên Dương tiêu sái cười, thoải mái nhìn tiết mục hai người dây dưa trước mặt

"Buổi tối lại đi tìm á?" Vị Văn khinh bỉ trừng mắt nhìn y, "Dựa vào cái gì người có thể ôm ấp mỹ nhân dâm loạn cả ngày, chỉ có ta số khổ ở bên ngoài bôn ba?"

"Bởi vì ta là nhị thúc của con." Tuyên Dương không hề áy náy cười nói, "Văn Nhi ngoan, sự nghiệp huy hoàng của Dương gia toàn bộ đều dựa vào con, hiện tại con vừa mới bắt đầu, bận rộn một chút là phải."

"Ta phi." Vị Văn tức giận liếc y, "Người chỉ biết dỗ ta, vậy ít nhất người cũng thu liễm một chút, cả ngày tìm những loại mặt hàng ngực to nhưng không có đầu óc, thành Hàng Châu ai chẳng biết tên Tuyên gia người, ta bị người làm mất mặt hết rồi."

"Không có biện pháp, ai biểu trên đời nữ tử vừa có ngực lại vừa có đầu óc như con quá ít." Tuyên Dương tiếc hận thở dài.

Vị Văn đỏ mặt, neho mắt lại nguy hiểm nhìn y: "Người đang đùa giỡn ta sao, nhị thúc?"

Con người đen thật sâu nhìn chằm chằm nàng, Tuyên Dương chỉ cười không nói.

Một bàn tay trắng như bạch ngọc bỗng nhiên một phen nắm cầm với đường cong hoàn mỹ của y, Vị Văn dựa sát vào y nghiêng rặng nghiêng lợi: "Thật sự là đáng tiếc, bộ dạng của người thật sự đẹp mắt, nếu người không phải nhị thúc ta, ta đã sớm ném người xuống dưới sân nhà đùa giỡn rồi."

Giương mặt khô ngô nhất thời cứng đờ, sau một lúc lâu y thở dài: "Văn Nhi, không thể có suy nghĩ như thế với nam nhân."

"Aizz, không nói với người những lời kia thì thôi, hiện tại ta chỉ quan tâm đến mảnh đất kia!" Nói ra kiềm chế y, về mặt Vị Văn phiền chán trèo lên nhuyển thấp ngồi cạnh y.

"Vậy con đi điều tra rốt cuộc là ai mua mảnh đất kia." Ngón tay thon dài nhẹ nhàng quần lấy sợi tóc mềm mại của nàng, Tuyên Dương nhìn nàng, ánh mắt sùng nịch.

"Đã sớm cho người đi thăm dò rồi." Vị Văn thuận thế tựa vào trên vai y, "Rất mệt, có chút mệt nhọc."

"Hôm nay uống thuốc chưa?" Y nhẹ giọng hỏi.

"Uống rồi." Vị Văn thoải mái nhắm mắt lại, "Hiện tại ta đã không đau đầu nữa, có thể dùng uống thuốc nữa không?"

"Cố gắng một chút nữa, không phải có rất nhiều chuyện không nhớ gì sao?"

"Ừ, không sao, không nhớ ra thì thôi." Con buồn ngủ dần dần vây quanh nàng, "Nhất định là không có chuyện gì quan trọng, mới có thể ngã đến quên mất."

Môi mỏng bật ra hơi thở rất nhỏ, y cúi đầu chăm chú nhìn gương mặt xinh đẹp ngủ thật say trong lòng

Vĩnh viễn nàng sẽ không biết, mấy chuyện này không phải không quan trọng, mà là quan trọng đến mức sẽ cướp đi tất cả dũng khí và sức lực sống ở trên đời này của nàng.

- - nếu ta có gì bất trắc, người giúp ta, làm nàng quên con người của ta.

Y thực hiện lời hứa ngày đó với Tạ Khâm.

Một chén thuốc rồi một chén thuốc, dần dần hòa tan bóng dáng quen thuộc trong trí nhớ của nàng, còn có tất cả chuyện cũ yêu điên cuồng đã trôi qua.

Vĩnh viễn nàng sẽ không biết nàng là người duy nhất sống sót trong họa diệt môn, vĩnh viễn sẽ không biết một đoạn tình yêu cấm kỵ gây cho nàng bao nhiêu đau khổ, cũng vĩnh viễn sẽ không biết từng có một tình yêu khắc cốt ghi tâm cùng với một người.

Nàng chỉ sẽ biết, nàng là tiểu thư Dương gia, có y là nhị thúc, năm trước cười ngửa vấp ngã, mất đi rất nhiều trí nhớ... Giống như y nói cho nàng biết.

"Tra không ra bối cảnh?" Vị Văn trừng mắt nhìn thuộc hạ đến báo cáo, không khỏi vừa giận vừa tức, "Chẳng lẽ người này là từ trên trời rớt xuống?"

"Tiểu thư, không phải chúng thuộc hạ hành sự bất lực, mà là người này thật sự giống như từ trên trời giáng xuống, ai cũng không biết lai lịch của hắn thế nào, chỉ biết là tiền bạc trong tay hắn hùng hậu, liên tiếp mua mấy cửa hàng ở trong thành, buôn bán cũng càng ngày càng phát triển, rất có xu thế quật khởi, chẳng qua hắn là người thần bí, ngay cả thuộc hạ dưới tay hắn cũng chưa từng thấy qua bộ dạng thật sự của hắn, nhưng thân thể người này dường như không được tốt, ngày thường cũng không gặp khách." Người làm mặt mày ủ rũ báo cáo với nàng, "Nếu không ngại chờ một chút, chúng ta tiếp tục điều tra nữa."

"Thôi, ta tự đi." Vị Văn cười khinh miệt, đôi mắt như làn nước sáng ngời, "Ta thấy không phải là một người bệnh tật thì chính là người bị hỏng đầu óc, giả thân giả quý, ngược lại ta muốn nhìn xem hắn có bản lĩnh đấu với ta không."

Lúc chạng vạng mưa lại rơi, Vị Văn đi từ trong thư trai ra nhìn thế mưa lớn dần không khỏi nhú nhú mày - nhìn trời sắc, tạm thời sẽ không ngừng.

Đang muốn xông ra ngoài, sách trên tay lại rơi ra, nàng cuống quýt ngồi xổm xuống lấy lại, một đôi tay nhanh hơn nàng, nhặt sách lên trước nàng.

Mùi thuốc nhàn nhạt xông vào hô hấp, nàng kinh ngạc ngẩng đầu, là một người nam nhân mặc y phục màu đen, đầu đội nón phủ lụa đen.

Cách lụa đen, nàng thấy không rõ diện mạo của y, chỉ cảm thấy y rất cao lớn, làm cho người ta có một loại cảm giác áp bách vô hình.

"Cảm ơn." Nàng nhận quyền sách từ trên tay y cúi đầu kiểm tra, có chút ảo não thờ nhẹ, quyền《mai đàm tiểu trát》còn sót lại trong thư phòng cố tình lại dính nước bùn, có chút không sạch sẽ không chịu nổi.

Người nọ luôn lặng lẽ nhìn chăm chú vào nàng, không nói gì.

Không biết vì sao, cho dù cách mạng che mặt, Vị Văn có thể cảm giác được ánh mắt của y, y đang đánh giá nàng.

Trong lòng có loại cảm giác không được tự nhiên, nàng ôm sách tiếp tục chạy về phía màn mưa.

"Vị cô nương này." Bỗng nhiên, người nọ mở miệng gọi nàng lại.

Vị Văn dừng bước xoay người, kinh ngạc nhìn y.

Nàng kinh ngạc, là vì tiếng nói cực kỳ khàn khàn của người kia, như bị cát đá mài qua, thô ráp mà khàn.

Y nâng tay, đưa một cây dù về phía nàng.

"Ta có người đưa." Y nói.

"Cảm ơn." Vị Văn do dự một chút, nhận lấy dù, "Vậy ta sẽ trả người thế nào?"

"Không cần trả." Y đáp.

Vị Văn run một cái, lại cảm ơn y một lần nữa, sau đó mở dù bước nhanh đi về nhà.

Người nọ đứng tại chỗ nhìn bóng dáng nàng đi xa, thật lâu chưa động.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Trận đầu

Hoàng hôn.

Phía chân trời đám mây di động, bầu trời chiều nhuộm lên màu vàng rực rỡ, tất cả đều bao phủ ở trong màu vàng mỏng ảm áp, yên tĩnh tốt đẹp. di_ên☆đ_àn☆l_ê☆qu_y☆đ_ôn

Có ai đang thổi sáo, làn điệu thiên miên xa xưa, giống như mỗi một tiếng không thể không thờ dài, làm người nghe có chút hoảng hốt.

"Dương tiểu thư?" Hạ nhân dẫn đường chần chờ gọi nàng một tiếng.

Vị Văn hoàn hồn, đi theo gã đi về phía trước.

Đình viện trước mắt u nhã tĩnh mịch rất khác biệt, cầu nhỏ nước chảy, thanh tú nhưng không mất đại khí.

Đây là thương gia giàu có thần bí thành Hàng Châu sao, nàng thử thăm dò xin gặp mặt, không ngờ y lại sáng khoải đồng ý gặp.

"Ngài ở trong này uống ly trà, tiểu nhân phải đi thông báo với chủ tử."

Vị Văn gật đầu, ngồi ở trong sảnh lẳng lặng chờ.

Tiếng sáo càng rõ ràng, hẳn là người ở trong đình viện này thổi, nghe ra trình độ âm luật của người nọ có chút tinh xảo, nàng ngưng thần nghe, nhưng lại chậm rãi đắm chìm trong đó.

"Dương tiểu thư."

Một nam tử trẻ tuổi anh tuấn đi tới, Vị Văn đứng lên, nhất thời không thể xác định thân phận của hắn: "Ngài là?"

"Tại hạ họ Quý, chủ tử của ta bảo ta mang ngài đi thư phòng gặp ngài ấy."

"Ồ." Vị Văn lên tiếng, nghĩ rằng người kia không phải đang thổi sáo, nàng đã nói rồi, qua một lát nữa gặp người khẳng định như nàng đoán, không phải người bệnh tật chính là người bị hỏng đầu óc, ngay cả gặp mặt cũng lẽ mề văt và như vậy.

"Xin hỏi quý công tử, quý phủ có người đang thổi sáo, phải không?" Nàng tò mò vừa đi vừa hỏi.

"Ừ, là chủ tử nhà ta."

"Là sao?" Vị Văn không khỏi ngẩn ra.

"Chính là nơi này." Nam tử họ Quý dẫn nàng vào trong phòng, nói vào bên trong: "Gia, Dương tiểu thư đến."

Vị Văn theo tầm mắt của hắn nhìn lại, phía trước cửa sổ đứng một nam tử thân hình cao lớn mặc y phục màu đen, ánh chiều tà buổi chiều nhàn nhạt lồng ở trên người y, mê mẩn mông lung, làm bóng lưng y thêm vài phần cô đơn và hiu quạnh.

Tay y đang nắm sáo ngọc bích, cũng không vì bọn họ đã đến mà ngừng thổi, tiếng sáo du dương lưu động ở trong phòng, giống như muốn nói vẫn còn tâm sự, thâm trầm khó hiểu.

Rực rỡ như ánh tà dương.

Trong đầu óc đột nhiên xuất hiện sáu chữ này, Vị Văn hoài nghi nhìn người nọ - bả vai cao ngất đầy rộng kia, chứng minh y tuyệt đối không phải một ông già gần đất xa trời. Chỉ là y chậm chạp vẫn chưa xoay người làm nàng có chút không vui – có lẽ bởi vì bề ngoài xấu.

Ngay tại thời điểm nàng hơi nhíu mày, tiếng sáo đột nhiên dừng lại, người nọ chậm rãi xoay người lại.

Vị Văn không kịp chuẩn bị, trực tiếp chạm phải tầm mắt của y, lại trong một khắc kia, trái tim như bị hung hăng đánh phải.

Đó là một đôi mắt xanh như chim ưng, có loại lạnh lẽo và thâm thúy như hồ nước.

Đường cong hoàn mỹ phác họa khuôn mặt lạnh lùng, dung mạo người này tuyệt không thua Tuyên Dương, chỉ là phía trên má phải y lại che một cái mặt nạ màu bạc, làm khí thế của y có vẻ càng thần bí quý quýet.

Y chỉ lẳng lặng nhìn nàng, môi mông khê nhếch, sau đó nhẹ nhàng đặt cây sáo ngọc bích trong tay lên bàn, lại chưa từng mở miệng nói chuyện trước.

Rung động lúc ban đầu đi qua, Vị Văn thu hồi lại tâm trạng mỉm cười: "Tại hạ Dương Vị Văn, quấy rầy hứng thú thổi sáo của ngài, thật sự ngưng ngừng."

"Dương Vị Văn..." Người nọ nhẹ nhàng lặp lại tên của nàng, sau đó nhàn nhạt mở miệng, "Ta họ Hàn, tên một chữ Khâm."

Giọng nói y trầm thấp mà khàn khàn làm Vị Văn ngẩn ra, dường như nàng đã nghe ở đâu đó rồi, lại nhất thời nghĩ không ra.

"Nghe nói cô nương tìm ta, là vì mảnh đất ở thành Đông?" Y ngồi xuống ghé chạm trổ hoa văn được làm từ gỗ lim, tư thế thảnh thơi nhìn nàng, đôi mắt xanh sâu không lòng được.

"Đúng vậy." Vị Văn đón nhận ánh mắt của y, đôi mắt trong trẻo, "Nếu có thể, xin Hàn gia mua đi bán lại cho ta, giá tiền sẽ thương lượng."

"Là sao?" Môi mông nở nụ cười, y chậm rãi lên tiếng, "Xem ra Dương tiểu thư nhất định phải có?"

Vị Văn gật đầu.

"Tốt lắm, hai mươi vạn lượng." Y nhìn nàng lạnh nhạt nói, ngón tay thon dài vuốt ve đồ chấn giấy làm từ ngọc thạch.

"Ngươi..." Vị Văn nhất thời tức giận, dè xuống xúc động lạnh lùng nói: "Người nào cũng biết ngươi bỏ ra mười vạn mua mảnh đất này, hiện tại ngươi rao giá trên trời, hoàn toàn không có thành ý muốn bán bạc với ta."

"Cô nương nói đúng, ta không có thành ý." Nhìn nàng vì tức giận mà gò má đỏ ửng, trong đôi mắt màu xanh hiện lên một chút đùa giỡn rõ ràng, "Bởi vì ta hoàn toàn không định bán cho cô nương."

"Vì sao?" Vị Văn nhìn y hỏi.

"Bởi vì, ta muốn, thứ thuộc về ta, vĩnh viễn đều sẽ không buông tay ta." Bên trong hoàng hôn mờ nhạt truyền đến một câu âm u, giống như là một loại tuyên bố.

"Đã như thế, ta đây cũng không còn chuyện gì cần phải ở lại nữa." Vị Văn lạnh lùng nở nụ cười nói, "Cáo từ."

Nàng đã nhìn ra, người này cổ quái, quả thực không thể nói lý!

"Đợi một chút." Giọng nói khàn khàn gọi nàng lại, nàng chần chờ xoay người, trong lòng hiện lên một chút hi vọng.

"Quý Tiêu, sắc trời đã tối, hộ tống Dương tiểu thư hồi phủ." Môi mỏng khẽ mở, y nhàn nhạt dặn dò.

"Không nhọc Hàn gia lo lắng!" Vị Văn ném một câu, gần như nghiêng răng.

"Rắc" một tiếng, chiếc đuă gỗ màu xanh xinh đẹp gấp lại thành hai đoạn

"Văn Nhi?" Tuyên Dương kinh ngạc nhìn 'thị thể' chiếc đuă vô tội trước mắt - tính rắn chắc được làm từ gỗ lim thương hạng, không ngờ trong bữa cơm lại bị nàng bẻ gãy mất?

"Đồ con rùa khốn kiếp..." Nghiến hàm răng trắng tinh nói ra một câu, Vị Văn phẫn nộ để chén cơm xuống, "Gã lại dám đùa giỡn ta!"

"Ai?" Tuyên Dương thờ dãi hỏi, "Là chuyện buồn bán? Không phải con đã học được kiềm chế tính khi bình tĩnh đối đáp rồi sao, sao lại dễ dàng tức giận? Mọi việc phải bình tĩnh một chút..."

"Ta còn chưa đủ bình tĩnh sao?" Lòng mày giờ lên, "Ta nhìn đến bây giờ đã đủ bình tĩnh rồi!"

"Đồ khốn kiếp Hàn Khâm, cho tới bây giờ ta còn chưa thấy qua nam nhân nào không phẩm chất như gã! Gã buồn bán rất tốt, quả thực ông trời mắt mù rồi!" Nghĩ tới hôm nay gặp được, nàng tức giận đến không làm gì được.

"Ai?" Ánh mắt Tuyên Dương chột lóe.

"Chính là nam nhân từ trên trời rơi xuống cướp mảnh đất của ta đấy!" Vị Văn căm giận nói qua, hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt Tuyên Dương bỗng nhiên nghiêm túc.

"Y tên là gì?"

"Hàn Khâm." Vị Văn không kiên nhẫn đáp, "Hai mắt dài màu xanh, giống như ruồi bọ, trên má phải còn mang một cái nốt ruồi, giả thần giả quỷ, còn chán ghét hơn cả ruồi bọ."

"Là sao?" Thật lâu sau, Tuyên Dương mới chậm rãi lên tiếng.

Y vươn tay vuốt tóc của nàng, ánh mắt ôn hòa: "Đừng tức giận, ăn xong cơm, suy nghĩ tìm cách đối phó y."

Vị Văn gật đầu: "Chờ coi, sớm muộn gì ta cũng làm gã đẹp mặt."

Tuyên Dương không nói chuyện, chỉ nhìn nàng khẽ nở nụ cười, trong tươi cười này, không phải bất cần đời và lười nhác như thường ngày mà giống như có chút trầm trọng.

Vị Văn cầm lấy đôi đuă của y tiếp tục ăn cơm, hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt y ngay lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Câu dẫn

Nàng và Hàn Khâm không đội trời chung.

Khi nàng Dương Vị Văn chính thức gia nhập vào cơ nghiệp ngũ đại Dương gia, liên tiếp đàm phán được mấy cọc buôn bán lớn, mảnh đất ở thành Đông trở thành nét bút hồng sỉ nhục tên tuổi của nàng.

Lấy lời Bộ Thiên Thanh mà nói, là một chuyện đau khổ nhất trong cuộc đời, đừng để miếng thịt béo gần rơi vào miệng mà còn bị người ta cứng rắn cướp đi, còn phải trở mặt nhìn đối phương ăn rất ngon miệng.

"Người có biết người thua ở đâu không?" Nữ nhi của ông chủ Phong Khấp thư trai Phong Nguyệt Tiểu, bạn khuê phòng của nàng nâng đôi mắt quyến rũ lên nói.

"Chỗ nào?" Vị Văn tức giận hỏi.

"Đầu tiên, y là nam nhân."

"Ừ." Theo nàng nhìn ra, đúng vậy.

"Tiếp theo, người là nữ nhân." diễn đàn lê quý dôn

"Nói nhảm!"

"Người có biết người là ai không?" Phong Nguyệt Tiểu nghiêm nghị nhìn nàng.

Vị Văn bị vẻ mặt của nàng ta làm phát hoảng: "Có ý gì?"

"Ta thật sự là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép." Phong Nguyệt Tiểu dậm chân, "Lại không bàn về vô số nam nhân thềm thường gia thể hiện hách, người có bàn tay mềm mại, làn da trắng nõn, cổ cao ngó sen, răng như hạt bầu, trán mềm mại, uyển chuyển như rồng bay Dương Vị Văn à."

Vị Văn nháy mắt mấy cái, nhất thời không tiêu hóa hết được những lời nói bắn ra liên tục kia.

"Người xem người, cả ngày ăn mặc nam trang lúc ẩn lúc hiện, người cũng không biết trang điểm một chút, mê hoặc Hàn gì kia thất điên bát đảo, sau đó muốn bắt người thế nào chả được?"

"Người bảo ta quyến rũ con ruồi bọ mắt xanh kia?" Rốt cuộc Vị Văn cũng hiểu ý của nàng ta.

Phong Nguyệt Tiểu thở phào nhẹ nhõm, vui mừng gật gật đầu.

"Người nằm mơ đi!" Vị Văn rống giận, "Bảo ta đi quyến rũ gã? Hiện tại ngay cả suy nghĩ giết gã cũng có đấy!"

"Vô dụng." Phong Nguyệt Tiểu khinh miệt liếc nàng một cái, "Nhỏ mà không nhận, sẽ loạn mưu lớn người có biết hay không? Cho người đi quyến rũ y, cũng không phải để người gã cho y sống cả đời với y, có cần phải đau khổ như vậy không? Người lừa mảnh đất kia tới tay, sau đó đá y một cú không phải là được rồi sao?"đien/dan/le/quy.don

Vị Văn nhìn vẻ mặt của nàng ta âm tình bất định.

Thật lâu sau, mới chậm rãi mở miệng: "Biện pháp kia thật sự được sao?"

Phong Nguyệt Tiểu gật mạnh một cái: "Nếu thật sự không được, mỗi lần người nhìn mặt y, thì mặc niệm trong lòng, đây là một khối bạc, đây là một khối bạc óng ánh."

"Ta xuống tay thế nào?"

"Bản«chiết liễu thủ ký»" mà ta đưa cho người lần trước đâu?" Phong Nguyệt Tiểu nhú mày nhìn nàng.

"Người nói là, bản mà các cô nương trong thành tranh nhau mua, sách giảng thế nào để thành công câu con rể quý?" Khóe mắt Vị Văn run rẩy, "Ta trở về tìm thử xem."

Hồi 1:: Làm bộ vô tình gặp phải trong« Chiết liễu thủ ký »

Vị Văn im lặng nhìn nội dung trên trang sách, giấu sách ở trong ngăn kéo, sau đó cầm lấy tờ giấy trên bàn kia.

Cách sáu ngày, đi khu vực săn bắn phía Tây ngoại thành.

Cách năm ngày, đi Hội Xuân Y Quán.

Cách bốn ngày, đi chùa Thanh Tĩnh.

Cách ba ngày, đi hồ Lạc Hà thành Nam.

...

"Bốp."

Nặng nề đập một cái trên tờ giấy kia, trên gương mặt xinh đẹp mang vẻ mặt hung ác: "Họ Hàn, bắt không được người, ta sẽ không họ Dương!"

Cây quạt nhỏ khẽ đung đưa, đai ngọc đeo trên eo nhỏ nhắn.

Giai nhân mặc y phục màu trắng chậm chậm đi ra khỏi cửa lớn Dương phủ, lão Trần canh cửa lấy tay áo xoa xoa mắt, quá sợ hãi nhìn bóng lưng đi xa – người vừa rồi, chẳng lẽ là tiểu thư?

"Ông trời ơi..." Ông ta thì thảo tự nói, tự giác cho rằng nhất định có đại sự gì đó sắp xảy ra.

Hồi Xuân Y Quán,

"Đái bá bá." Giọng nữ mềm mại gọi đại phu tóc trắng xóa sau quầy.

"Cô nương là..." Đái Đồng Châu nghi hoặc nhìn về phía nữ tử trước mặt, lập tức về mặt khiếp sợ, "Tiểu Vân Nhi?"

"Con là..." Nói còn chưa nói xong, nụ cười của Vị Văn đã cứng ngắc ở khóe miệng.

Bàn tay thô ráp để lên cái trán của nàng, Đái Đồng Châu lo lắng hỏi: "Nha đầu kia, không phát sốt, đang êm đẹp sao mặc nữ trang?"

Về mặt Vị Văn ngưng trọng: "Con không phát sốt, bá bá đã quên y thuật của con rồi sao."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Đái Đồng Châu nhẹ nhàng thở ra, "Hôm nay buôn bán không vội?"

Vị Văn lắc đầu: "Con đi dạo phố một vòng, đến chỗ của bá bá nghỉ ngơi một lát."

"Vậy con đi phía sau ngôi đi, nước trà tự tiện, một lát nữa ta còn phải tiếp đãi bệnh nhân."

Vị Văn gật đầu, vén rèm tiến vào phòng trong ngôi, lỗ tai lại dựng thẳng lên, nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

"Hàn gia." Một lát sau, chỉ nghe Đái Đồng Châu nhiệt tình tiếp đón.

"Đái lão tiên sinh." Giọng nói quen thuộc mà khàn khàn vang lên, Vị Văn sôi sục trong lòng, cảm giác máu ở trong thân thể sôi trào.

Bình tĩnh, nàng phải đợi thời khắc tốt nhất - nàng hít sâu một hơi.

"Tiểu Quang, đi lấy thuốc."

Người làm vén rèm tiến vào, cầm một bao thuốc đã chuẩn bị trước đó.

"Ta mang đi ra ngoài cho." Vị Văn vỗ vỗ vai hần nói nhỏ, "Ta đang muốn đi."

"Vậy thì phiền toái Dương tiểu thư, đúng lúc ta đi không tiện lắm." Tiểu Quang cảm kích đưa thuốc cho nàng.

"Đây là thuốc của ai vậy ạ?" Giọng nói dịu dàng động lòng người, thành công hấp dẫn tầm mắt mọi người đến trên người mỹ nhân đang chậm chậm bước ra.

"Hàn gia?" Nàng nhìn nam tử mặc y phục màu đen ngồi uống trà ở góc tường, làm ra vẻ kinh ngạc, cầm gói thuốc trong tay đưa tới, "Là của ngài phải không, thực khéo, lại gặp được ngài rồi."

Đôi mắt xanh nhàn nhạt đảo qua gói thuốc, Hàn Khâm im lặng một lát.

"Dương tiểu thư làm thôi, ta chỉ tới xem cổ họng thôi." Thật lâu sau, dưới ánh mắt chờ mong của nàng, y chậm rãi ngẩng đầu, tầm mắt mang ý vị sâu xa dừng ở trên nụ cười khéo léo xinh đẹp làm sao trên mặt nàng, "Ồ những phương diện khác... Thân thể ta rất tốt."

Không khí, giống như trong nháy mắt ngưng kết lại.

Vị Văn lấy tốc độ nhanh chóng khác hẳn ngày thường thu thuốc trong tay về, nhìn phương thuốc dán ở trên mặt giấy, sắc mặt nhất thời trắng xanh, lại lập tức đỏ ửng.

Đó là thuốc trắng dương, bổ thận.

"Cô nương ơi." Nam nhân nổi tiếng với vóc dáng thấp ngồi ở góc tường xấu hổ nhìn nàng, gương mặt còn đỏ hơn cả nàng. "Thuốc kia là của ta..."

Trong đầu "bùm" một tiếng, nàng ném mạnh gói thuốc cho nam nhân kia, giống như đó là một quả pháo đang chuẩn bị nổ tung.

Nhưng vào lúc này, Hàn Khâm bỗng nhiên đứng lên, từng bước một đi về phía nàng.

Ánh mắt thâm thúy dừng ở trên người nàng, chuyên chú như vậy.

Khóe môi y khẽ nâng lên một độ cong tà mị, tươi cười mị hoặc mà mê người.

Lúc đó Vị Văn còn chưa khôi phục lại, không hề có sức chống đỡ nhìn khuôn mặt dần dần tới gần của y... Nàng không thể không thừa nhận, bộ dạng của y thật sự anh tuấn, làm nàng tò mò khi lấy mặt nạ xuống khuôn mặt của y... Đợi chút, y dựa vào gần như vậy làm gì? Làm tím nàng đập nhanh hơn – Dưới ánh lửa làm nàng nhớ tới mục đích của mình khi đi chuyến này.

Không sao, nàng an ủi bản thân, lúc này chỉ là con quạ bay ngang mà thôi, nàng còn cơ hội cứu lại, giống như trước mắt, nàng có thể tiếp tục bắt chuyện... Nàng gần như có thể cảm giác được hô hấp của y, ấm áp vững vàng, khẽ lướt qua trên trán nàng, diễn đàn lê quý đôn

"Hàn..."

"Cô nương cản đường đi của ta rồi." Lời nói bình tĩnh, lạnh nhạt, "khẽ bay" ở trong không khí.

Nàng nhất thời ngây người.

Bàn tay to nhẹ nhàng đẩy vai nàng, y bình tĩnh, không coi ai ra gì đi ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Cảnh đẹp

Hồi 2 trong《chiết liễu thủ ký》: Hợp ý.

Nhà thủy tạ phía Tây chùa Thanh Tĩnh.

"Thật sự là viết tích của Hàn Sơn tiên sinh." Trong đình hóng mát, Hàn Khâm nhìn cổ thiếp trong tay, ánh mắt tán thưởng, "Năm năm trước văn bối từng thấy qua một bức chữ khác của ngài ấy, đến nay khó quên, không nghĩ tới hôm nay có thể nhìn thấy lần nữa."

"Vây tám bài thiếp này sẽ đưa cho Hàn gia." Nguyên Giác đại sư vuốt râu mỉm cười, "Bảo kiếm tặng anh hùng, cổ thiếp đưa tri âm, ta và Hàn gia lần đầu gặp mặt như đã quen thân, hơn nữa ngài một vốn một lời quyền góp rất phong phú, lão nạp vô cùng cảm kích."

Hàn Khâm khẽ kinh ngạc: "Thiếp này vô giá, chuyện của văn bối thật sự không đáng nhắc đến."

"Hàn gia xứng đáng, chẳng qua là lão nạp có một chuyện muốn nhờ, không biết ngài có thể giúp một tay không?"

"Đại sư cứ nói đừng ngại."

"Tháng sau Tân Đế đón Hậu, xưa nay hoàng thượng yêu thích thư họa chế tác, khi ngày xưa đến Hàng Châu thị sát còn làm tám bia đề tên bản tự, mấy ngày trước tuần phủ đại nhân đây tới chơi, hi vọng lão nạp vì đại hôn viết chữ lưu niệm."

"Đại sư là nhân vật được mọi người kính trọng, nói vậy cũng là ý của hoàng thượng." Hàn Khâm cười nhạt mở miệng.

Nguyên Giác gật đầu: "Lão nạp định viết một bức 'Long Phụng Trình Tường', Âm Dương tương xứng, lấy bút 'Vạn Thủy Thiên Sơn' cầm đầu thiên hạ, vạn thủy là Từ hào bút, dương cương trầm liễm, 'Thiên Sơn' là Từ hào bút, âm nhu sắc bén, nếu có thể hỗ trợ lẫn nhau, đó là điều không thể tốt hơn, lão nạp biết trên tay Hàn gia có 'Thiên Sơn', cố muốn mượn đến dùng một chút, lại không biết cây bút 'Vạn Thủy' ở nơi nào."

"Đại sư đừng gấp gáp." Hàn Khâm nhìn đại sư cười nhạt một tiếng, "Nhất định văn bối có hết sức hỗ trợ."

"Mặc kệ có thể tìm được 'Vạn Thủy' hay không, lão nạp đều phải cảm ơn Hàn gia trước." Nguyên Giác cười nói, "Giờ tụng kinh đã đến, lão nạp xin được cáo lui trước, ngài ở lại chậm rãi dùng trà, một lát sẽ có tiểu tăng đưa ngài ra khỏi chùa."

"Đại sư không cần khách khí." Hàn Khâm đứng lên nhìn đại sư rồi đi, mi tâm hơi nhú lại.

- - Thiên Sơn?

- - người biết?

- - ta dùng một cây bút khác, là Vạn Thủy.

Giọng nói quen thuộc vang lên ở bên tai, giống như vẫn là ngày hôm qua, đã có loại xa xôi muôn sông nghìn núi.

"Sáng khoái đáp ứng người ta như vậy, cũng không sợ giúp không được sao."

Giọng nói sau lưng chồng lên giọng nói trong trí nhớ, y xoay người, nữ tử áo vàng dựa ở cạnh lan can, trong mắt sáng ẩn chứa nụ cười châm chọc.

"Hóa ra Dương tiểu thư còn có sở thích nghe lời người nói chuyện." Y nhìn nàng lạnh nhạt mở miệng.

"Trời đất bao la, ai quy định người tới nơi này, ta không thể tới được?" Vị Văn đi tới ngồi xuống bên cạnh bàn đá, bộ dạng thong dong nhìn phía y.

"Đây thật sự là khéo, lại gặp cô nương nữa rồi." Y chậm rãi lặp lại lời nàng nói ngày đó, thành công nhìn thấy gò má phồng nộn hơi phỉm hồng.

Trong giọng điệu của y chứa ám chỉ và trào phúng quá mức rõ ràng, làm Vị Văn muốn xem nhẹ cũng khó, nàng không được tự nhiên mở to mắt: "Người định tìm 'Vạn Thủy' như thế nào?"

"Nghe nói ở trong tay cô nương." Y nhàn nhã uống một ngụm trà, giương mắt nhìn nàng kinh ngạc.

"Người nghe nói từ đâu?" Nàng vô cùng ngoài ý muốn.

"Đây không phải trọng điểm, mấu chốt là rốt cuộc cô nương có hay không?" Y từng bước ép sát.

"Ta có." Nàng tuyên bố, khiêu khích nâng cằm lên, thủy mâu khẽ nheo nhìn y - nàng không biết đáng về của mình giờ phút này có bao nhiêu mê người.

"Vậy cô nương nói điều kiện đi, thế nào mới cho ta mượn." Y nhìn chằm chằm nàng lưu loát mở miệng, "Ta hi vọng yêu cầu của cô nương không phải là mảnh đất thành Đông, nếu cô nương lấy việc này áp chế ta, ta chỉ có thể nói cô nương làm việc rất trẻ con."

Y dễ dàng phong kín ước mơ của nàng với mảnh đất kia, nếu nàng thật sự đưa ra yêu cầu này, nàng Dương Vị Văn ở trong mắt y chính là "trẻ con", ngay thơ.

Đồ khôn kiếp - nàng âm thầm mắng ở trong lòng, trên mặt lại cười như nở hoa: "Ta là người so đo như vậy sao? Không phải chỉ một mảnh đất thôi sao, không có gì đáng ngại, lại nói người đã ở bên kia bắt đầu khởi công xây dựng, ta còn có thể giành với người hay sao?"

"Vậy cô nương muốn thế nào?" Giọng nói của y khàn khàn trầm thấp, luôn mang theo chút hơi thở nguy hiểm.

"Không muốn thế nào." Vị Văn mỉm cười, "Vạn Thủy' cho người mượn không thành vấn đề, coi như hai bên kết giao bằng hữu, cần gì lúc nào cũng nói đến tiền bạc lợi ích, ta cho người mượn bút, người thôi cho ta nghe một khúc, mọi người có qua có lại như vậy không phải tốt sao..."

Đôi mắt xanh thâm trầm lẳng lặng đánh giá nàng, giống như muốn qua nét mặt của nàng nhìn ra ý đồ thật sự của nàng, nụ cười của nàng không thay đổi, gần như cười đến cứng cơ mặt.

"Dương tiểu thư có thể nghĩ như vậy thì tốt." Nửa ngày, y mới lạnh nhạt mở miệng, "Chỉ là, ta chưa bao giờ vì bất kỳ kẻ nào thổi sáo."

"Không thể nào." Vị Văn gạt mình, ngượng ngừng mở miệng: "Cho dù là người trong lòng người cũng không ngoại lệ?"

Bên môi nổi lên một nụ ý vị thâm trường, y nhìn chằm chằm nàng: "Cô nương tò mò người trong lòng ta?"

"Hả." Không giải thích được tại sao nàng có chút hoảng loạn, cảm thấy ánh mắt của y giống như muốn làm bùng nàng, "Ta chỉ thuận miệng nói thôi."

Cái quái gì, thừa dịp y cúi đầu, nàng xoay chuyển tròn mắt - nếu ai bị y thích thật đúng là xui xẻo tám đời, còn có, nữ nhân không có mắt nào sẽ coi trọng con ruồi bọ mắt xanh kiêu ngạo tự đại như y chứ?

"Cô nương đoán đúng rồi, cho dù là người trong lòng ta cũng không ngoại lệ." Tiếng nước chảy róc rách, giọng nói của y nhẹ nhàng vang lên, "Bởi vì khi ta muốn vì nàng mà thôi, đã không có cơ hội nữa rồi."

"Vì cái gì..." Còn chưa nói ra khỏi miệng, nàng suýt chút muốn cắn đầu lưỡi của mình - nàng tò mò nhiều như vậy làm gì? Y không có cơ hội thổi sáo cho nữ nhân thì liên quan gì tới nàng?

"Cô nương nói cái gì?" Y nhướng mày nhìn nàng.

"Ta nói, ngày đó ngươi thổi khúc gì? Rất êm tai."

"Thầy vẫn trần diện tư du du, thiên lý giai kỳ nhất mộng hư. Tòng thử vô tâm ái lương dạ, nhậm tha minh nguyệt há tây lâu." Y chậm rãi đọc lên. (Đây là bài thơ Tả tình của Lý Ích.)

Chạng vạng rơi xuống bốn phía, ánh sáng nhàn nhạt bao phủ ở trên người y, có lẽ bởi vì y ngồi khuất sáng, Vị Văn có chút thấy không rõ mặt y, vẻ mặt của y lúc này.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy cảm xúc có chút sa sút, lại không biết là vì sao, giống như ngày ấy nàng nhìn y đơn độc đứng yên phía trước cửa sổ thổi sáo, bóng lưng hiu quạnh cô đơn.

Tiếng sáo du dương vang lên, đan không khí chạng vạng thành một mộng cảnh tuyệt đẹp mà đau thương. Một khắc như vậy, nàng không cẩn thận đi vào, sau đó cảm thấy có chút bị lạc.

Đây nhất định là ảo giác, biểu cảm nàng cổ quái, mê hoặc mà quấy nhiễu.

Tòng thử vô tâm ái lương dạ, nhậm tha minh nguyệt há tây lâu. (Dịch: Từ ngày đó không còn thiết gì đến những đêm ngọt ngào nữa, ngay cả đêm nay trăng sáng đang chiếu trên lầu phía Tây.)

Giả thiết... Dường như không phải giả thiết, con ruồi bọ mắt xanh mặt người dạ thú, ích kỷ vô tình kia, trong lòng đã thích nữ nhân, nàng nên quyến rũ y thế nào?

Công tác chuẩn bị không được làm đầy đủ, xem nhẹ điều tra đời sống tình cảm của y – kẻ lông mày, nàng hối tiếc không kịp.

Tiếng sáo im bất ngờ lại.

Nàng giương mắt nhìn y, không hiểu ra sao: "Ngươi cứ tiếp tục."

"Không thổi." Y lạnh lùng mở miệng, bộ dạng định chạy lấy người.

"Vì sao?" Nàng nghi hoặc.

"Lần đầu tiên ta thổi sáo cho nữ nhân, dường như nàng ấy không cảm kích." Y mặt không biểu cảm nhìn nàng.

Vị Văn sùng sốt.

"Ngươi nói là..." Hơn nửa ngày, nàng mới khiếp sợ thì thảo lên tiếng. "Lúc này là ngươi thổi cho ta nghe?"

"Ta thổi cho heo nghe." Y không chút khách khí trả lời.

Thắng lợi nở rộ rực rỡ trước mắt, Vị Văn kiểm chế máu đang sôi trào ở ngực: "Ngươi thật sự thổi cho ta nghe?"

Ông trời à – nàng muốn ngựa mặt lên trời cười dài, có hi vọng rồi!

"Ta đã nói rồi, ta thổi cho heo nghe." Y lạnh nhạt mở miệng, "Hơn nữa là đầu heo ngóc đến bắt trĩ." *di_ễn☆đ_àn☆l_ê☆qu_ý☆đ_ôn*

"Ngươi..." Vị Văn không nói gì - thật là, lời y nói không thể không độc ác như vậy sao?

"Cảm ơn cô nương hào phóng cho mượn bút, nghe nói Thiên Hương trà lâu của cô nương qua vài ngày nữa sẽ khai trương, ta sẽ đề bài gửi đến chúc mừng." Y nhìn nàng nói, trên gương mặt vẫn không có biểu cảm gì.

"Ngươi sẽ không viết thứ gì lộn xộn đó chứ." Nàng vô cùng không tin tưởng y.

"Là lời hay." Y trả lời ngắn gọn, tới gần vai nàng, "Cáo từ."

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Phong Nguyệt

Tiếng pháo nổ, chiêng trống chấn động, múa sư tử bay lên, kéo tấm vải đỏ treo trên mái hiên xuống, bốn chữ to lấp lánh kim quang nhất thời nhảy vào mắt - Thiên Hương trà lâu

Vị Văn đứng ở lầu hai nhìn đám người phía dưới vây xem, trên mặt tràn đầy vui sướng.

Đầu đường bỗng nhiên truyền đến một trận xôn xao, có mấy người nâng đồ đi vào trong đám người.

"Quà tặng đến!" Đại hán cầm đầu khí vận đan điền, rống lớn nói, thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

"Ai tặng lễ?" Tuyên Dương đi đến bên cửa sổ liếc mắt một cái, nhíu mày hỏi.

"Không biết." Vị Văn lắc đầu, "Cùng đi xuống xem thế nào."

Bước xuống bậc thềm, nàng đi đến trước mặt mấy người kia: "Cái gì vậy?"

"Hồi tiểu thư, là tấm bảng hiệu."

Vị Văn sùng sốt.

- - nghe nói Thiên Hương trà lâu của cô nương qua vài ngày nữa sẽ khai trương, ta sẽ đề biển gửi đến chúc mừng.

Lập tức, lời Hàn Khâm nói ngày đó vang lên ở bên tai.

Khẽ bức bối cắn môi, nàng có chút không yên.

"Sao vậy?" Tuyên Dương hoài nghi nhìn về mặt cổ quái của nàng, "Mở ra xem thử."

Chắc sẽ không có việc gì - y nói y sẽ viết lời hay.

Cẩn rắng một cái, nàng đưa tay kéo lụa đỏ xuống.

Xông vào tầm mắt là bốn chữ to.

Tử, Sắc, Khả, Xan.

Chữ viết rồng bay phượng múa cứng cáp có lực khắc vào trên bảng hiệu đen thui, phía dưới còn đề rõ ràng lạc khoản: Hàn Khâm.

Đồng loạt hít sâu một hơi, mọi người ồ lên.

"Tử sắc khả xan (sắc đẹp có thể thay com) - -" Có người lặp lại kéo thật dài, tiếng cười ái muội.

"Hàn Khâm kia, không phải là phú hào mới nổi sao, lão có xung đột buôn bán với Dương gia à?"

"Đúng vậy, nghe nói trước đó y đoạt mảnh đất, Dương tiểu thư thật sự rất mất hứng."

"Nhưng đưa tấm bảng hiệu này là có ý gì? Ồ..." Có người bỗng nhiên ngộ ra, "Hay là bọn họ bắt hòa là giả, thực ra đã sớm nảy sinh tình cảm?"

"Đúng đúng đúng, không đánh nhau thì không quen biết, vui mừng oan gia..."

"Chỉ là, cách thức họ Hàn cầu yêu chưa chắc quá rõ ràng, cô nương nhà người ta chịu được ư?"

Vị Văn trừng mắt nhìn bốn chữ kia, sắc mặt thoát đỏ thoát trắng, cả người cứng ngắc như tảng đá.

Hàn Khâm đáng chết! Nàng chỉ biết, y tuyệt đối không có lòng tốt, không ngờ dám trước mặt mọi người đùa giỡn nàng!

"Văn Nhi, mang bảng hiệu này vào trước." Tuyên Dương lạnh nhạt lên tiếng.

"Lấy cái quý!" Nàng hốt hển, "Ta chém nó!"

Nói xong bóng dáng của nàng đã đột ngột chạy vào trà lâu, đảo mắt mượn con dao phay từ phòng bếp chạy đi, nhưng vừa đến đại sảnh đã bị người gắt gao ôm lấy.

"Phong Nguyệt Tiểu, ngươi ngăn cản ta làm gì?" Nàng nghiêng rắng nghiêng lợi trừng mắt nhìn nữ nhân đang ôm nàng.

"Hiện tại ngươi đi ra ngoài chém một cái không phải kiếm củi ba năm thiêu một giờ rồi sao!" Phong Nguyệt Tiểu chỉ tiếc rên sắt không thành thép nhìn nàng, "Ngươi đã quên nhiệm vụ hiện tại của ngươi là gì? Mục tiêu là gì rồi hả?"

"Cái gì?" Vị Văn nhỏ giọng nói.

"Hiện tại y dám ở trước mặt dân chúng toàn thành đưa ngươi tấm biển tình yêu phơi phới này, ngươi nên tương kế tựu kế, để mọi người nghĩ đến hai người thật sự lén phụng, tiếp tục rèn sắt khi còn nóng!" Phong Nguyệt Tiểu nói đến về mặt hăng hái.

"Trong kế tựu kế?" Vị Văn áp ứng lập lại lời của nàng.

"Ừ, ngươi đưa cái này cho ta." Phong Nguyệt Tiểu một phen đoạt lấy con dao phay trong tay nàng, "Hiện tại đi ra ngoài, đồ mặt lấy bằng hiệu vào, tìm một chỗ thật tốt bày ra, sau đó mỉm cười mời mọi người uống trà."

Vị Văn ngoan ngoãn làm theo.

"Ông trời tác hợp, ông trời tác hợp." Mọi người nói đuổi nhau mà vào, nhiệt tình không quên động viên khích lệ nàng.

"Con đang làm gì vậy?" Tuyên Dương liếc nàng, hơi nhàu mày.

"Nhị thúc." Nàng hít một hơi thật sâu, hạ giọng nói vào bên tai y, "Thúc phải tin tưởng con, tất cả đều vì bạc."

Y nhìn nàng nửa ngày, vẻ mặt có chút kỳ quái.

"Tùy con." Y làm như than nhẹ một tiếng, trong con ngươi đen có chút bất đắc dĩ.

"Tuyên gia." Có mấy vị nữ tử lộ vẻ thẹn thùng vây lấy y, "Sau này ngài sẽ thường đến cửa hàng mới này sao?"

Vị Văn vỗ vỗ vai y, chuyển cho y một ánh mắt bảo trọng, xoay người cười rồi đi.

Tuyên Dương lại nhìn bóng lưng nàng, thật lâu sau không dời tầm mắt.

Y biết không thuộc về y, cuối cùng sẽ mất đi.

Nếu có thể, y hi vọng cỡ nào người mất đi trí nhớ là y.

- - -

Trong góc thang gác, Phong Nguyệt Tiểu xì xào bàn tán với một gã sai vặt.

"Tiểu thư, ngày mai Tiểu Báo của thư trai chúng ta viết chuyện ngày hôm nay ư?"

Phong Nguyệt Tiểu gật đầu: "Lúc này đã thấy hết tình cảnh rồi chứ?"

"Vâng." Gã sai vặt vui rạo rực gật đầu, "Ta đã nghĩ tốt rồi, sáng mai tiêu đề trên Tiểu Báo là 'Thiên kim nhà giàu nhất và Hắc Mã mới tới Hàng Châu, giả oan gia nhưng thật chất là uyên ương', nhất định có thể bán được nhiều!"

"Thông minh!" Phong Nguyệt Tiểu khen ngợi, "Tiền lương tháng này cho ngươi gấp bội!"

"Cảm ơn tiểu thư." Gã sai vặt mặt mày hớn hờ, "Cũng là ngài có ánh mắt quan sát thị trường."

"Phong Nguyệt." Một giọng nói trong trẻo vang lên ở đỉnh đầu, Vị Văn nhìn nàng, "Ngươi đang làm gì?"

"Không có gì, thư trai có chút việc." Phong Nguyệt Tiểu đẩy gã sai vặt ra mỉm cười với nàng, "Ngươi tìm ta?"

"Ừ." Vị Văn gật đầu, có chút muốn nói lại thôi, "Cái kia... Ngươi nói rèn sắt khi còn nóng, cho nên ta nghĩ hôm nay phải đi khu vực sản bán phía Tây ngoài thành tìm Hàn Khâm, cảm ơn y... Đưa biển hiệu."

Phong Nguyệt Tiểu trừng mắt nhìn, một chương vỗ vào trên vai nàng: "Rất tốt!"

"Nhưng mà, trong lòng ta vẫn có chút bất ổn." Vị Văn cắn môi, "Ta nghĩ ngươi nên theo giúp ta."

"Không thành vấn đề." Phong Nguyệt Tiểu một lời đáp ứng.

- - -

Hồi 3 trong《chiết liễu thủ ký》: Rèn sắt khi còn nóng.

Khu vực sản bán phía Tây ngoài thành.

Mây trắng khoan thai, bầu trời xanh vạm vỡ.

Trên đồng cỏ mênh mông bát ngát, một gã nam tử mặc y phục màu đen ngồi trên lưng ngựa, lấy tốc độ lao nhanh như tia chớp, chỉ nghe "vèo vèo" vài tiếng xé gió, mũi tên liên tiếp trúng vào hồng tâm của ba bia ngắm, thẳng đến khi vài người xem vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Vị Văn ngậy người.

Đây là ruồi bọ mắt xanh chán ghét kia?

Nàng gần như không thể tin được hai mắt của mình – bóng dáng kiều ngạo tự đại quen thuộc kia lập tức nhắc nhở nàng tất cả vừa rồi không phải ảo giác.

Y giống như vương giả trời sinh, thích hợp loại cuộc sống rong ruổi cười ngựa bắn cung, nhưng vì sao nàng lại cảm thấy, y không nên là thương nhân, mà nên ở đại mạc rộng rãi, hoặc là sa trường ánh đao bóng kiếm?

Cánh tay căng thẳng, gần như đau làm nàng kêu ra tiếng, kéo nàng từ trong suy nghĩ tưởng tượng ra ngoài.

"Phong Nguyệt?"

Nàng nghi hoặc nhìn nữ nhân bên người, người nào đó lại nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nàng: "Dương Vị Văn, người không phải chí cốt (bạn thân), người lừa gạt ta!"

"Sao ta không phải bạn chí cốt, lừa gạt người thế nào hả?" Vị Văn không hiểu ra sao.

"Người nói y là ruồi bọ mắt xanh kiều căng lãnh khốc, khiến người chán ghét." Phong Nguyệt Tiểu ôm nỗi hận trừng nhìn nàng, ánh mắt khi nhìn bóng dáng cao lớn ở phương xa lại là ánh mắt si mê, "Mà ta thấy rõ ràng là anh tuấn tiêu sái, khí độ phi phàm, là một nam nhân mê hoặc cực phẩm!"

Vị Văn cứng họng, nhất thời không biết đáp lại nàng ấy thế nào.

"Người xác định người không thích y?" Phong Nguyệt Tiểu lại hỏi.

Vị Văn sừng sốt, gật đầu.

"Tốt lắm, bằng hữu gặp nạn, ta vì người giúp bạn không tiếc cả mạng sống, Hàn Khâm giao cho ta." Phong Nguyệt Tiểu nghĩa khí vỗ vỗ bờ vai nàng, "Ta chịu trách nhiệm quyền rũ y, đến lúc đó đồ y tặng mảnh đất kia cho người."

Vừa dứt lời, nàng đã vội chạy về phía trước mặt.

Vị Văn khiếp sợ nhìn bóng lưng nàng, đứng tại chỗ cả buổi ngay cả phản ứng cũng không kịp.

- - -

Phong Nguyệt Tiểu không phải nói chơi.

Nàng thật sự bắt đầu quyến rũ Hàn Khâm.

Khi Vị Văn nhìn hai người sóng vai bước đi, có lẽ mặt trời mùa xuân ánh tương đối chói mắt, nàng lại cảm thấy có chút choáng váng.

"Dương tiểu thư." Hàn Khâm nhìn nàng mỉm cười, "Bằng hữu của cô nương rất thú vị."

"Ồ, phải không?" Nàng cười gượng, có chút kinh ngạc nhìn y nở nụ cười thản nhiên – sao trước kia nàng không phát hiện, y cũng có thể cười đến dịu dàng như vậy? Chẳng lẽ, là vì Phong Nguyệt Tiểu?

Ánh mắt dừng ở trên người bạn tốt, sau khi nhìn thấy người đang ngửa đầu nhìn Hàn Khâm nàng mỉm cười.

Thực ra dáng vẻ của Phong Nguyệt Tiểu rất đẹp, dáng người nhỏ nhắn hơn nàng, con mắt sáng quyến rũ, ngực lớn eo nhỏ, tính cách nữ tính hơn nàng rất nhiều, khi uốn éo có thể làm cho người ta mê mẩn.

Mặc dù người theo đuổi gần như đập hỏng Phong Di thư trai, nhưng từ khi biết nàng ấy tới nay Vị Văn chưa từng thấy nàng ấy quan tâm đến bất kỳ người nam nhân nào, nhưng lúc này ánh mắt nàng ấy nhìn Hàn Khâm, gần như nhiệt tình đến mức có thể hòa tan cả khối băng ngàn năm.

Mà khối băng ngàn năm này dường như cũng thật sự bị nàng ấy làm tan chảy rồi.

"Văn Nhi, chúng ta cùng đi cười ngựa được không?" Phong Nguyệt Tiểu vui mừng đề nghị.

Vị Văn khẽ lắc đầu: "Các người đi đi."

"Này Hàn gia, ngài dạy thiếp cười ngựa được không?" Phong Nguyệt Tiểu chờ mong nhìn ý trung nhân.

"Được." Hàn Khâm đáp, cũng không nhìn Vị Văn một cái, ôm Phong Nguyệt Tiểu lên ngựa của mình, sau đó xoay người nhảy lên, y kéo dây cương, vừa vặn vòng nàng ấy ở trong khuỷu tay của mình.

Hai gò má Phong Nguyệt Tiểu ửng hồng, vùng trộm quay về phía Vị Văn làm mặt quỷ.

Bọn họ thoát nhìn... Rất xứng đôi.

Như vậy cũng tốt, dù sao Phong Nguyệt nói sẽ thay nàng lấy được mảnh đất kia... Như vậy, cũng rất tốt. [đi đến đây](#) [nội dung](#) [quy định](#)

Vị Văn nghĩ lại muốn mỉm cười, lại cảm thấy khóe miệng có nặng nề.

Khi ánh mắt của Hàn Khâm cũng nhìn tới, một giây trước nàng còn im lặng thì một giây sau đã nhìn bọn họ nở nụ cười thật tươi.

Một tiếng ngựa hí, ngựa phi mang theo hai người bay nhanh mà đi, càng chạy càng xa, Vị Văn đứng tại chỗ nhìn bóng dáng bọn họ thật lâu không động, thẳng đến khi bản thân ở trong tầm mắt của bọn họ, biến thành một điểm đen cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Nếu như

Vì sao một mình ngồi ở chỗ này?" Không biết qua bao lâu, một giọng nói khàn khàn vang lên ở trên đỉnh đầu, ánh mắt trời bị che khuất, trên đất là một bóng đen cao lớn kéo dài

Không cần ngẩng đầu, Vị Văn cũng biết người nói chuyện là ai, tuy rằng nàng cảm thấy lời y nói có chút dư thừa, nhưng vẫn nhìn về phía y mỉm cười: "Ngắm phong cảnh cũng rất tốt."

"Phong Nguyệt đâu?" Nàng nhìn quanh bốn phía.

"Quý Tiêu đang dạy nàng bắn tên." Y liếc mắt nhìn phía xa, ánh mắt lại trở lại trên mặt nàng, "Cô nương sẽ không cười ngựa?"

"Cũng không biết cười thế nào." Nàng miễn cưỡng trả lời, "Nhị thúc nói một năm trước ta từ trên ngựa ngã xuống rồi mất trí nhớ."

"Mất trí nhớ?" Y nhẹ giọng lặp lại.

"Ừm, rất nhiều chuyện nhớ không được." Nàng tiêu sái nhún vai, "Không sao, không nhớ nổi hoặc có lẽ là chuyện không quan trọng, hoặc là hồi ức không vui."

Y không tiếp lời, gió thổi qua mặt cô bát ngát, hơi rung động.

Im lặng có chút bất thường làm Vị Văn không nhìn được ngẩng đầu nhìn y, lại chạm phải ánh mắt của y, trong hồ nước thâm trầm kia, dường như trôi nổi lơ lửng cảm xúc gì đó, cũng làm nàng nhìn không rõ lắm.

"Sao vậy?" Nàng hoài nghi hỏi.

"Ta đang suy nghĩ." Y cười khê, đôi mắt xanh gât gạo nhìn chăm chăm nàng, "Có phải cô nương ngã đến hông đầu hay không?"

"Ngươi mới ngã đến hông đầu." Nàng buồn bực, "Cũng biết ngươi không nói câu gì tốt, nhưng chuyện báng hiệu ta còn chưa tính sổ với ngươi đâu."

"Báng hiệu có vấn đề?" Y không cho là đúng, một chút ý xin lỗi cũng không, "Ta nghĩ đến chuyện gì thì chỉ viết theo cảm xúc thật sự mà thôi."

Nụ cười ái muội của y cùng với hàm nghĩa trong lời nói làm nàng ngẩn ra, lập tức hai gò má đỏ ửng

"Có nguyện ý thử cười ngựa một chút hay không?" Y lại mở miệng, "Có lẽ thuật cười ngựa của ngươi tốt hơn."

Đề nghị của y làm nàng có chút động tâm.

Mới ngẩng đầu, lại thấy Phong Nguyệt Tiểu vẫy vẫy tay với nàng, cười đến vô cùng vui vẻ.

Nhớ tới ánh mắt ái mộ của Phong Nguyệt khi nhìn Hàn Khâm, ánh mắt của nàng âm u: "Ta nhớ tới còn có chút việc bận, đi về trước đây, phiền ngài để ý đưa Phong Nguyệt về nhà."

Dứt lời, nàng đứng lên cũng không quay đầu lại đi về phía xe ngựa của mình.

"Nếu ta nói, ta hi vọng ngươi cùng cười ngựa với ta lúc này là nàng thì sao?" Sau lưng vang lên giọng nói trầm thấp, giống như ẩn chứa tức giận.

Trong nháy mắt trái tim nàng khẽ run lên, nhưng nàng làm như không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi một tiếng huýt gió vang lên, tiếng vó ngựa lộn xộn vậy mà ngừng lại, ngay sau đó nàng bị người chặn ngang ôm lấy, trực tiếp kéo lên.

Xóc nảy kịch liệt làm nàng quá sợ hãi, mà càng làm cho nàng hoảng hốt là cánh tay gắt gao kiềm chế ở eo nàng, còn có hơi thở nam tính bên tai.

"Người để ta xuống!" Nàng giãy dụa, lại phát hiện y ôm chặt vào trong ngực, tất cả đều phí công.

"Nếu nàng còn không chịu yên tĩnh lại, ta có thể trực tiếp mang nàng ra khỏi thành Hàng Châu." Y căn nhắc uy hiếp, trong giọng nói lộ ra không kiên nhẫn.

Nàng nhất thời chần động, cả người đều cứng đờ: "Rốt cuộc người muốn làm gì?"

"Ta cho rằng lúc này ta đã nói rõ ràng rồi." Y lạnh lùng lên tiếng, "Hay nàng thật sự ngã đến hồng đầu rồi hả?"

- - Nếu ta nói, ta hi vọng người cùng cười ngựa với ta lúc này là nàng thì sao?

Lời y nói bùng nổ trong đầu lần nữa, nàng hoang mang, sắc mặt tái nhợt - nàng sợ loại cảm giác này, giống như một năm trước khi nàng nghe tin nàng mất trí nhớ, tất cả mọi thứ đối với nàng đều xa lạ, mới tinh, nàng cảm thấy mờ mịt, cảm thấy phù phiếm, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Nàng cũng sợ người nam nhân Hàn Khâm này - đối với nàng mà nói, y thần bí hơn nữa có một loại cảm giác áp bách, nàng không biết y đến từ nơi nào, không biết bối cảnh và quá khứ của y, nàng luôn không có biện pháp gì với y, mà đôi mắt màu xanh thâm trầm của y lại giống như có thể nhìn thấu hết tất cả suy nghĩ và bối rối của nàng, rõ ràng biết tất cả nhược điểm của nàng.

"Ta không muốn biết, cũng không có hứng thú biết những lời người nói với ta, làm những việc kia với ta là xuất phát từ mục đích gì." Theo bản năng, nàng giống con nhím dựng thẳng lông để bảo vệ bản thân, "Phong Nguyệt muốn cười ngựa với người, ta không muốn, Phong Nguyệt thích người, ta không thích."

Sức lực trên lưng chợt căng chặt, y gần như làm đau nàng.

"Tốt lắm, Dương Vị Văn, ning điên rồi." Y ở bên tai nàng lạnh lùng nghiêng răng, "Nàng thật sự dám khiêu khích ta..."

Y đột nhiên thả dây cương đang nắm trong tay phải, ngựa dưới thân mất đi trời buộc, nhất thời tăng tốc độ chạy băng băng về phía trước.

"Người điên rồi!" Mặt Vị Văn trắng bệch, vội vàng bắt lấy dây cương, không chế lại không khống chế được ngựa, tiếng gió ở bên tai gào thét, nàng cảm thấy bản thân giống như đang chạy ở trên đám mây.

Bỗng nhiên, cả người nàng cứng ngắc - vì sao thuật cưỡi ngựa của nàng thuần thục như vậy? Giống như cho tới bây giờ nàng đều là người lão luyện.

Vậy vì sao nàng có thể dễ dàng ngã từ trên lưng ngựa xuống? Chẳng lẽ thật sự có chuyện gì ngoài ý muốn?

Trong lúc nhất thời, suy nghĩ của nàng hỗn loạn.

Khi lấy lại tinh thần, bọn họ cũng đã chạy về phía chỗ trở về.

- - -

"Văn Nhi người rất lợi hại." Nàng vừa xuống ngựa, Phong Nguyệt vui vẻ đi tới, "Hóa ra thuật cưỡi ngựa của người xuất sắc như vậy."

Vị Văn ngượng ngùng cười, không biết đáp lại như thế nào.

"Hàn gia, sau này ngài có thể dạy ta hay không? Ta cũng muốn thoải mái chạy nhanh giống như ngài và Văn Nhi." Phong Nguyệt Tiểu chờ mong nhìn nam tử cao lớn trước mắt.

"Đó là vinh hạnh của tại hạ." Hàn Khâm cười nhạt, trên mặt đã hoàn toàn tìm không thấy một chút dấu vết của tức giận.

"Như vậy đi, buổi tối ba chúng ta cùng ăn cơm?" Phong Nguyệt Tiểu nhiệt tình đề nghị.

"Ta nhớ tới tiền trang còn một chút việc phải xử lý, ta sẽ không đi, đi trước một bước." Vị Văn cười nhẹ một tiếng, nhẹ giọng mở miệng.

"Thật sự?" Phong Nguyệt Tiểu đi lên phía trước ôm vai nàng thấp giọng nói, "Tỷ muội tốt, cảm ơn, ta cam đoan thay người bắt lấy y."

"Được." Vị Văn gật đầu, "Như vậy, gặp lại."

Nàng xoay người bước nhanh đi về phía trước.

Lúc này đây, Hàn Khâm không còn ngăn cản nàng.

- - -

"Tiểu thư, quyển sách này người còn xem không, có muốn mượn giúp người cất đi không, người đã ném ở chỗ này nhiều ngày rồi?" Đang ở quét dọn phòng, nha hoàn giờ quyển sách trên tay hỏi.

Vị Văn ngẩng đầu nhìn lướt qua tên sách, lưu loát mở miệng: "Đưa đến phòng bếp đốt đi."

Là bản《chiết liễu thủ ký》, dù sao, nàng đã không còn dùng nữa.

Những ngày gần đây đột nhiên trở nên có chút chán nản, ngược lại Phong Nguyệt Tiểu thường đến, luôn cao hứng phấn chấn báo cáo tiến triển đời sống tình cảm của mình.

Hàn Khâm thích ăn bánh mềm hạt sen nướng ấy lắm.

Hầu như y phục của Hàn Khâm đều màu đen.

Hàn Khâm vẽ một bức họa cho nàng ấy.

Tuy giọng nói Hàn Khâm khàn khàn, nhưng nghe qua thật gợi cảm.

Hàn Khâm thổi sáo rất êm tai.

...

- - ta chưa bao giờ vì bất kỳ kẻ nào thổi sáo.

- - Lần đầu tiên ta thổi cho một nữ nhân, dường như nàng không cảm kích.

Kẻ lừa đảo.

Y rõ ràng là một người rất tùy tiện, rất tùy tiện.

Nàng giờ bút vẽ một dấu gạch rất lớn trên giấy, sau đó mới phát hiện đó là sổ sách mới vừa làm xong, nhất thời vô cùng đau đớn, hối hận không kịp.

Nàng bị sao vậy?

Vì sao thất thân, vì sao tức giận, thậm chí tức giận đến hồ đồ?

"Tiểu thư, bên ngoài có người đưa đồ cho ngài." Một nha hoàn khác nâng bọc nhỏ tiến vào.

"Ai đưa?" Nàng có chút nghi hoặc.

"Lão Trần nói là Hàn phủ."

Hàn phủ? Nàng kinh ngạc nhìn chằm chằm cái bọc kia - là Hàn Khâm? Y lại làm cái quỷ gì?

Từ từ mở tờ gói ra, bên trong là một quyển sách, 《mai đàm tiểu trát》.

Nàng nhất thời ngẩn người.

Hóa ra ngày mưa kia, người nàng gặp ở trước thư trai, đúng là y?

Sách rơi xuống trên đất là y tự tay vì nàng nhặt lên, cho nên y biết bản《mai đàm tiểu trát》của nàng dính bùn đất, cũng nhìn thấy vẻ mặt chán nản của nàng.

Sau này chính nàng bảo Phong Nguyệt Tiểu đặt quyển sách này một lần nữa, lại không ngờ đến y tặng một quyển, nói vậy cũng mất một phen hoảng hốt.

Nhìn chằm chằm quyển sách mới tinh trước mắt, lòng của nàng, đột nhiên rối loạn.

Sau đó càng thêm tức giận.

Tại sao y làm Phong Nguyệt Tiểu động tâm vì y, cùng y sớm chiều làm bạn còn muốn đến trêu chọc nàng?

Tại sao ở khu sân bán y nói ra những lời khó hiểu, sau đó rất lâu không liên lạc, lại vào hôm nay đưa tới quyển sách này?

Tại sao y cho rằng Dương Vị Văn nàng nhất định phải đáp lại những chuyện y làm?

- - Nếu ta nói, ta hi vọng người cùng cười ngửa với ta lúc này là nàng thì sao?

Nàng chặn lỗ tai – xóa bỏ từ nếu như của y.

Nàng khinh bỉ nam nhân hoa tâm tự đại kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Mặt nạ

Tổng hiệu buôn của Hàn gia ở đường Đông.

Vừa vào cửa, Vị Vãn lập tức thấy Hàn Khâm ngồi ở chỗ kia nói chuyện với chương quầy.

Đôi mắt xanh nhìn phía nàng, trên mặt của y cũng không có vẻ mặt ngoài ý muốn, giống như đoán được nàng sẽ tới đây.

"Ta có việc tìm ngươi." Nàng nói thẳng.

"Đúng lúc, ta còn chưa đi trà lâu nàng mới mở, không ngại đi ngồi một chút." Y đứng lên, tư thế tao nhã làm tư thế "mời".

Vị Vãn phát tay áo đi trước.

"Tiểu thư, vừa vặn có trà búp Minh Tiền Long Tĩnh mới, cho ngài và Hàn gia một bình loại một?" Tiểu nhị ân cần gọi.

Vị Vãn gật đầu.

"Cần bánh trà gì?"

"Ngươi tùy tiện chọn một loại tinh xảo nhất." Vị Vãn nhìn nam nhân đối diện, ý vị thâm trường dương môi, "Đúng rồi, chuẩn bị cho Hàn gia một đĩa bánh mềm hạt sen."

Chống lại ánh mắt nghi hoặc của y, nàng cao giọng cười: "Có lẽ kém hơn đồ Phong Nguyệt làm cho ngươi ăn, ngươi chấp nhận một chút."

"Ta không thích ăn đồ ngọt." Y nhàn nhạt đáp.

"Ngươi thừa nhận mới là lạ." Nàng lộ ra khinh bỉ.

Hàn Khâm cũng không so đo với nàng, chỉ lẳng lặng nhìn nàng: "Nàng tìm ta có chuyện gì?"

"Sách này là có ý gì?" Nàng ném bản《mai đàm tiêu trát》lên trên bàn.

Tiếng vang thanh thúy, làm khách nhân bên cạnh vờn cổ nhìn.

"Thấy bản của nàng bị dính bùn đất, nên nghĩ đưa đến cho nàng bản mới." Y thông dong trả lời.

"Ngày đó chúng ta ở thư trai gặp nhau là ngươi có ý chờ ở đó?" Nàng lớn mật đoán.

"Chúc mừng nàng, rốt cuộc cũng biết." Đôi mắt xanh mang theo trêu chọc nhìn nàng, giọng nói của y khàn khàn trầm thấp, "Có lẽ sớm hơn trước đó, chúng ta đã gặp nhau."

"Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Trong ngực Vị Vãn sôi trào, không thể nói rõ là vì cảm thấy bị trêu đùa, hay là ái muội như có như không trong lời nói của y.

"Ý đồ của ta rất rõ ràng, ta muốn cái gì, nàng biết." Tiếng nói của quanh quẩn ở bên tai nàng, lộ ra ản nhẩn, cũng lộ ra ranh giới không kiên nhẫn. "Nàng có thể tiếp tục giả ngu hoặc trốn tránh, nhưng ta sẽ để cho nàng biết có hậu quả gì."

"Hậu quả gì?" Trước khi Vị Vãn mở miệng, tiếng bước chân linh hoạt ở trên bậc thang vang lên, Phong Nguyệt Tiểu chậm rãi đi tới, "Hăng hái như vậy, sao không gọi ta?"

Vị Vãn cứng ngắc cả người, không biết vì sao, lúc nhìn thấy gương mặt tươi cười của Phong Nguyệt Tiểu, lại có loại cảm giác chột dạ, thật giống như, nàng lấy không thứ thuộc về nàng.

"A, Vãn Nhi, đây không phải là sách mới mà ngươi luôn muốn sao, ngươi tìm được?" Phong Nguyệt Tiểu nhìn sách trên bàn, nghi hoặc nhìn Vị Vãn.

"Ta..."

"Đủ rồi." Một giọng nói lạnh lùng ngắt lời của nàng ta, Hàn Khâm nháp một ngụm trà trong tay, "Đừng đóng kịch nữa, Phong Nguyệt Tiểu."

Y đang nói cái gì? Diễn trò gì?

Vị Văn ngạc nhiên nhìn về phía hai bọn họ, mà hai tay Phong Nguyệt Tiểu giấu trong ống tay áo lại nắm chặt thành quyền, sắc mặt tái nhợt: "Hàn gia nói đùa."

"Người rất rõ ràng ta có đang nói đùa hay không." Hàn Khâm không biểu cảm nhìn nàng ta, "Ngày đó ta ở khu vực sân bắn nói với người những gì, hi vọng người nói cho nàng biết rõ ràng."

"Hai người các người... Rốt cuộc đang làm gì?" Vị Văn không hiểu ra sao, lại mơ hồ có chút bất an.

"Người nói cái gì?" Nụ cười bên môi của Phong Nguyệt Tiểu có một chút run rẩy, hai mắt quyến rũ lại vẫn gắt gao nhìn y, "Ngài nói ngài cười ngửa với ta rất vui về..."

"Đủ rồi!" Vị Văn đột nhiên không thể nhịn được nữa kêu lên, con mắt sáng bốc hỏa nhìn Hàn Khâm, "Ta thấy người luôn diễn trò là người, người còn muốn nàng nói gì? Người vẽ một bức tranh cho nàng, người thổi sáo cho nàng, người thích ăn bánh mềm hạt sen nàng làm... Những chuyện đó ta đã sớm biết, Hàn Khâm, người là nam nhân thì dám làm dám chịu, không cần tổng làm một ít chuyện không phù hợp!"

"Nàng cảm niệm cho ta." Rốt cuộc y tức giận, trên gương mặt lạnh lùng mang theo âm trầm, hung dữ nhìn chằm chằm nữ nhân không biết phân biệt tốt xấu trước mắt. "Ta nói cho Dương Vị Văn nàng biết, ta mẹ nó cho tới bây giờ chưa vẽ cho nàng ta thứ gì, ăn bánh mềm hạt sen gì đó, chỉ có lần ta thổi sáo cho nàng nghe trước đó mà thôi! Người khác mơ mộng động tâm với ta, nàng rối loạn xen vào làm gì? Cái gì gọi là một ít chuyện không phù hợp? Ta làm gì hả? Từ đầu tới đuôi ta chỉ đối với nàng..."

"Bốp!"

Một cái tát vang dội rơi vào trên mặt y, Vị Văn nhìn y, cả người run rẩy: "Người im miệng!"

Không cần xem, nàng cũng có thể nghĩ đến Phong Nguyệt khó chịu thế nào.

Ngay khi nàng chấp nhận chuyện mất trí nhớ, ngày thơ bất lực mà đối diện với thành Hàng Châu to lớn, là Phong Nguyệt dẫn nàng xem ánh mặt trời - nàng không thể để Hàn Khâm tổn thương đến bằng hữu duy nhất của nàng, tuyệt đối không thể.

Trong trà lâu yên tĩnh một mảnh, tất cả mọi người khiếp sợ nhìn một màn trước mắt.

Hàn Khâm đứng bất động tại chỗ nhìn nàng, trong đôi mắt xanh lạnh lùng, ẩn giấu đau đớn sâu sắc, chua xót, mờ mịt.

Y nhớ tới lần đầu tiên nàng đánh bạt tai y, là ở trong sông bạc biên thành Mạc Bắc, y mang theo ý treu đùa cưỡng hôn nàng.

Bên trong chạng vạng, nước mắt nàng lập tức rơi xuống, từng hạt một bay xuống ở trong gió đêm.

Y sững sờ nhìn nàng, đó là lần đầu tiên y vì nước mắt của một nữ nhân mà cảm thấy đau lòng.

Đêm hôm Câu Hoan Nhan bốc cháy, y nhìn nàng an toàn rơi vào trong ngực Tuyên Dương, cho rằng từ đây sinh tử cách biệt, lại không ngờ đến Lạc chương quý dựa vào mặt đạo trong tửu lâu vì y đoạt lại một mạng.

Một năm này, y không có lúc nào là không nghĩ tới muốn ôm nàng vào trong ngực lần nữa, cho dù nàng đã mất trí nhớ, cho dù trong lòng nàng hoàn toàn không có bóng dáng của y, y cũng phải đuổi theo mang nàng trở về, bởi vì trong lòng y cho tới bây giờ đều chưa quên nàng, tất cả những chuyện liên quan đến nàng, nếu y đau khổ như vậy, sao y có thể bỏ qua cho nàng?

Những chuyện quá khứ y không quản, y chỉ hy vọng, nước đổ có thể thu lại.

Nhưng y không dự đoán được, nàng cũng không chịu tiếp nhận tình cảm tốt đẹp, một lần lại một lần đẩy y ra.

"Văn Nhi, người nói với ta." Giọng nói của Phong Nguyệt Tiểu run rẩy, nước mắt thoáng hiện, "Có phải người luôn biết người y thích người hay không?"

"Người nghe ta giải thích..." Vị Văn sợ hãi giải thích.

"Ta không muốn nghe!" Phong Nguyệt Tiểu lạnh lùng cắt đứt lời của nàng, "Người rõ ràng đang nhìn ta chê cười! Nói cái gì không thích y, chán ghét y, nhưng mà sau lưng lại qua lại với y, hiện tại người có biết, tất cả những gì ta nói với người đều là nói dối, cơ bản là y vô tình với ta, người rất đắc ý nhỉ!"

Khó chịu và đau đớn làm Phong Nguyệt Tiểu phát tiết tất cả tức giận lên trên người Vị Văn, nhìn khuôn mặt của bạn tốt tái nhợt, nàng có một chút xin lỗi, nhưng mà ngay trong giây phút này, tất cả cảm giác trong lòng của bản thân ngay tại thời điểm kia rách nát không chịu nổi, nàng đau đến không có biện

pháp để ý cảm nhận của người khác, chỉ có thể lấy công kích mà bảo vệ bản thân.

"Phong Nguyệt..." Vị Văn khiếp sợ trừng mắt to, gần như không chịu nổi chất vấn của nàng.

"Người đừng chạm vào ta!" Phong Nguyệt Tiểu hung hăng đẩy cánh tay của nàng ra.

Không kịp phòng cả người Vị Văn ngã sang một bên, được một lồng ngực rộng lớn ôm lấy, nàng ngẩng đầu, là một bên mặt lạnh lùng của Hàn Khâm, bởi vì giận tái đi, môi của y nhấp nhẹ, xem ra có chút dọa người.

"Người buông ra ta." Nàng thoát khỏi cái ôm của y – tất cả đều là vì y, đều là người này khỏi xương!

Lừa gạt không thể kiềm chế này lên, nàng nhìn y găm nhẹ: "Họ Hàn kia ta nói cho người biết, cho tới bây giờ ta cũng chưa từng thích người, từ đầu tới cuối ta chỉ muốn cướp mảnh đất ở thành Đông về, mời người từ đây rút ra khỏi tầm mắt của ta, cũng đừng đến trêu chọc ta!"

Trước mặt mọi người, nàng quảng xuông lời nói tuyệt tình, nàng biết Hàn Khâm sẽ bởi vì vậy mà trở thành trò cười cho người toàn thành.

Nhưng y chỉ nói tay, mặc cho nàng bước lùi ra xa, sau đó ngồi ở chỗ kia, không hề động, vẫn không nhúc nhích, cũng không có phản bác.

"Phong Nguyệt Tiểu, rốt cuộc người thích ta ở chỗ nào?" Thật lâu sau, y thấp giọng mở miệng, trong giọng nói lộ ra hiu quạnh, "Thực ra người bình tĩnh nghĩ lại, ta không có chỗ nào đáng để người thích, gia tài bạc vạn sao? Nói vậy con cháu nhà giàu theo đuổi người có khối người, tương mạo anh tuấn sao?"

Y tự giấu cười, chậm rãi đưa tay, lấy mặt nạ phía trên má phải xuông.

Bốn phía truyền đến tiếng kinh ngạc, thậm chí phát ra tiếng kinh hô.

So sánh với đường cong hoàn mỹ trên má trái, từ mắt phải tới trán y có mấy vết thương dữ tợn, đại khái là bỏng, vậy kết đáng sợ như con rắn, uốn lượn bám vào trên da thịt bóng loáng.

Mặt như vậy, nếu ban đêm, chỉ sợ là dọa chết người.

Sắc mặt Phong Nguyệt trắng bệch, kiềm chế không nổi thân thể run rẩy: "Người... Tại sao có thể như vậy?"

Trong tiếng kêu kinh ngạc của Vị Văn, nàng ta chảy nước mắt lao đảo chạy về phía cầu thang.

"Đừng gọi, nàng ta sẽ không trở về." Hàn Khâm uống một ngụm trà, lạnh nhạt lên tiếng, "Từ giờ trở đi, nàng ta sẽ không vì con người của ta mà thương tâm, như vậy, nàng có cảm thấy tốt hơn chút nào không?"

Vị Văn kinh ngạc nhìn phía y, trong lúc nhất thời lại cảm thấy trong mắt đau nhức, nói không nên lời.

Từ giờ trở đi, gương mặt không trọn vẹn của y cũng sẽ trở thành đề tài câu chuyện cho người toàn thành.

Chỉ là vì không muốn để Phong Nguyệt thương tâm, không muốn để nàng khó xử, y ở trước mặt mọi người tháo mặt nạ xuông, để diện mạo vốn nên che đi của mình xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Nàng cảm thấy trong ngực như bị đè một tảng đá lớn, nặng đến nghẹn thở.

"Nếu thật sự không thích ta đưa quyền sách này, vậy thì ném đi, dù sao nàng cũng không cần." Y đứng lên khê mở miệng, "Xin lỗi, mấy ngày đã quấy rầy nàng rất nhiều."

Giống như y đang nói tạm biệt với nàng.

Nàng muốn nói chút gì đó, lại cảm thấy trong yết hầu chất đi, một chữ cũng nói không nên lời.

Cầm lấy mặt nạ trên bàn, y không mang lên mà ở trong ánh mắt chỉ trích của mọi người chậm rãi rời đi.

Vị Văn đứng tại chỗ, nhìn y bước từng bước một, đi ra khỏi tầm mắt của nàng.

Trong nháy mắt đó, giống như có thứ gì đó đang theo bước chân của y rồi khỏi người nàng, làm trái tim nàng co rút đau đớn.

Bên cạnh lan can lầu ba, Tuyên Dương cao lớn vững chãi, con người đen thẫm thúy nhìn tất chuyện xảy ra dưới lầu, làm như có điều suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Buông tay

"Chuyện ngày đó, ta đều biết rồi." Tuyên Dương nhìn nam nhân mạng về mặt im lặng ở đối diện.

"Trong thành Hàng Châu này, còn có ai chưa biết ư?" Hàn Khâm kéo nhẹ khóe miệng, lộ ra nụ cười tự giễu.

Tuyên Dương lắc đầu: "Từ đầu tới cuối ta đều ở lầu ba, tận mắt thấy tất cả, người khác không hiểu Văn Nhi, ta rất quen thuộc nó, nó quan tâm người, cũng không phải như nó biểu hiện ra."

"Quan tâm thì như thế nào? Ta muốn không chỉ là nàng quan tâm."

"Nó cần thời gian đón nhận phản tình cảm này, người đối với nó mà nói, gần như là một người xa lạ."

"Người xa lạ." Trên dung nhan lạnh lùng xuất hiện vẻ không biết làm sao, "Người nói không sai, hiện tại ta ở trong mắt nàng quả thật chỉ là một người không quen biết."

"Thực ra nàng thích, vẫn luôn là người khiêm tốn, phong lưu nho nhã, ôn nhuận như ngọc như người vậy, lúc trước theo từ Mạc Bắc đến Kinh Thành, ta hoàn toàn cảm nhận được nàng ý lại và mê luyến người, có lẽ đúng là nàng đơn thuần chấp nhất nhiệt tình, đó cũng là một trong những nguyên nhân nàng hấp dẫn ta, nếu không phải sau này ta bá đạo tiến vào chiếm giữ cuộc sống của nàng, sau đó lại có đủ loại dây dưa, có lẽ nàng sẽ không động tâm với ta nhanh như vậy. Thậm chí, ta cảm thấy sợ dĩ nàng được ăn cả ngã về không đặt tình cảm ở trên người ta, là vì người làm nàng rất thống khổ, cũng bởi vì sau này ta và Dung Uyển thành thân, tính tình kiêu ngạo của nàng bị kích thích, nàng không cam lòng."

Hàn Khâm nhìn Tuyên Dương, trong đôi mắt màu xanh ẩn chứa chua xót, "Ta đã từng rất hâm mộ người, thậm chí còn ghen tị, từ trước đến nay ta là một người tự phụ, điểm này bản thân ta rõ ràng, nhưng mỗi khi đối mặt với nàng, cuối cùng ta lại không biết nên dùng phương thức gì ở chung với nàng, ta và nàng rất tương tự, giống như hai con nhím, đụng tới chỗ nào là đau chỗ đó."

"Phòng vệ của nàng rất chặt chẽ, tính tình lại ngang ngược, khi ta vừa đến thành Hàng Châu, có hơn một tháng đều ở từ xa nhìn nàng, sau đó phát giác tuy rằng nàng có thể nhẹ nhàng trò chuyện vui vẻ với người khác như thường, nhưng người chân chính có thể đi vào trong lòng nàng, thật sự là quá ít. Nàng thông minh, kiêu ngạo, miễn cảm, ta chỉ có thể sử dụng phương thức đặc biệt để cho nàng chú ý, khơi mào hứng thú của nàng, hoặc là nói, kích khởi ý chí chiến đấu của nàng."

"Cho nên, người giành mua mảnh đất mà nó đã nhìn trúng từ rất lâu." Tuyên Dương mỉm cười, "Thật sự là hao tổn tâm huyết."

"Tình cảm là một chuyện rất hao tâm tổn huyết, không phải sao?" Hàn Khâm nâng ly uống cạn, trong đáy mắt tràn ngập mờ mịt hiếm thấy, "Nhưng mà, hình như ta làm sai rồi, rất nóng vội, ngược lại hoàn toàn ngược lại, càng không dự đoán được sẽ dính dáng đến Phong Nguyệt Tiếu."

"Văn Nhi rất coi trọng người bằng hữu này." Tuyên Dương nhìn y nói.

"Nhưng mà ta không có cách nào yêu thương, người ta để ý chỉ có một mình nàng." Y lưu loát trả lời.

"Lúc trước thật sự không nghĩ tới người còn sống, nó trải qua một lần thống khổ, hoàn toàn không có cách nào tiếp nhận được đả kích người mất đi, cho nên chúng ta lựa chọn xóa đi trí nhớ của nó, hiện tại lại thành một loại khảo nghiệm khác." Tuyên Dương có chút cảm khái, "Có lẽ, hẳn là nên để nó biết chân tướng, ta có thể nói cho nó -"

"Không cần." Hàn Khâm bác bỏ, "Người không cần phải nói cho nàng biết, nếu nàng biết chuyện lúc trước, có lẽ thái độ của nàng với ta sẽ thay đổi, nhưng cũng có thể là đồng tình, có thể là áy náy, sẽ không nhất định là thích thuần túy, chuyện này đối với ta mà nói là một loại vũ nhục, nếu giữa ta và nàng chỉ có thể phát triển như vậy, ta đành thả nàng tiếp tục chán ghét ta."

"Hơn nữa, nếu nàng thật sự chán ghét ta, chân tướng sự tình sẽ chỉ làm nàng cảm thấy phức tạp, vậy cần gì phải như thế?" Y nhìn Tuyên Dương chậm rãi mở miệng, "Ta muốn, là nàng cam tâm tình nguyện."

"Ta vẫn cho rằng chỉ có ta là hiểu nó nhất, hiện tại mới phát giác, hóa ra người hiểu nó nhất lại là người." Tuyên Dương cười nhẹ, trong con ngươi đen có thoải mái cũng có chua xót, "Nếu nó vĩnh viễn không thể lại yêu người thì sao?"

Hàn Khâm im lặng, sau một lúc lâu mới khàn khàn lên tiếng: "Ta của trước kia cho rằng, chỉ cần là vật ta cần tìm, cố gắng tranh thủ thì sẽ có được, nhưng tình cảm thì không phải, có đôi khi cho dù người thật sự dụng tâm trả giá, không thuộc về người chính là không thuộc về người, cưỡng cầu cũng không được."

"Ta không có khả năng luôn bị động chờ đợi, nếu quả có một ngày rốt cuộc nàng cũng hiểu được tình cảm của ta, nàng sẽ tìm đến ta, nếu nàng vĩnh viễn cũng không rõ, chỉ cần tự ta biết phản tình cảm này cũng đã đủ rồi. Ta không có khả năng vẫn đứng ở cùng một chỗ, nói cho nàng biết ta rất quan tâm nàng, ta sẽ luôn chờ nàng, nàng không biết mất đi có cảm giác thế nào nhưng mà ta biết, có khi rời đi, buông tay ra, có lẽ là cho nhau một cơ hội."

Nếu lại nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của nàng, nếu lại thêm một lần nữa nghe nàng nói lời tuyệt tình, y sẽ phát điên mất.

Người sống ở trong hồi ức là y, trải qua ngày đêm dày vò đến hôm nay, y cảm thấy bản thân không còn đường đi nữa.

Càng nhớ rõ nụ cười đêm đó, y nói với nàng, y không muốn quay đầu, cũng không thể quay đầu.

Mà khi y rút cuộc quyết định vì một người mà dừng bước lại, khi quay đầu lại, nàng cũng đã không còn ở đó nữa.

Tuyên Dương lắng lắng nghe, nhưng lại cảm thấy chấn động trong lòng - Văn Nhi là may mắn, có thể gặp gỡ một nam nhân như vậy, yêu của y, là một loại ân nhân bá đạo.

"Người còn nhớ rõ Dung Uyển không?" Hàn Khâm nhìn hắn, ánh mắt lạnh nhạt.

Tuyên Dương khẽ gật đầu, môi mím nhấp thật sự nhanh.

"Nàng nói với ta một câu nói, ta muốn nói cho người nghe." Hàn Khâm từ từ mở miệng: "Nàng nói, người chưa bao giờ mất đi nàng, sao sẽ biết nàng tốt như thế nào?"

Tuyên Dương không nói gì, chỉ ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Hàn Khâm nhìn hắn, cũng im lặng nâng ly.

Trong cuộc sống tình cảm, vốn là người nợ ta, ta nợ nàng, lại có ai có thể chân chính đạt đến viên mãn?

"Vậy kế tiếp người định thế nào?" Tuyên Dương hỏi.

"Mạc Bắc."

"Khi nào thì đi?"

"Ngày mai."

"Hóa ra, Tà đại tướng quân cũng có lúc chạy trốn chết." Tuyên Dương có chút kinh ngạc, mỉm cười chế nhạo.

"Ta không phải họ Tà nữa rồi."

Chuyện cũ như một hạt bụi cuốn theo cơn gió, đã sớm không tiếng động biến mất ở trong trời đất, y không bao giờ là Tà Khâm trước kia nữa, mà Vị Văn, cũng không phải là nàng trước kia.

"Cả đời này, ta cũng chỉ nguyện ý thua lần này." Nhìn vàng trắng tròn ngoài cửa sổ, y chậm rãi nói.

"Bảo trọng." Tuyên Dương nhìn y, trong mắt đã hiểu rõ không cần nói.

Đi ra khỏi tử lâu, nhìn theo bóng lưng Hàn Khâm đi xa, Tuyên Dương nghiêng đầu: "Thiên Thanh."

"Gia." Bộ Thiên Thanh đi đến bên người hắn.

"Văn Nhi ở đâu?"

"Ngài ấy luôn ở gian phòng cách vách hai người, có lẽ sợ bị hai người gặp được, cho nên thẳng đến khi hai người xuống lầu ngài ấy đều không bước ra." Bộ Thiên Thanh bẩm báo.

Tuyên Dương gật đầu - như vậy, điều nên nghe thấy hắn là nó cũng đã nghe thấy rồi nhỉ.

Chỉ là, hắn không biết bản thân làm như vậy là đúng hay sai.

Thành Hằng Châu vẫn phồn vinh náo nhiệt như trước, cuộc sống mọi người đều tiếp tục yên ổn và bình tĩnh, không có gì thay đổi.

Vị Văn trở nên bề bộn nhiều việc, bắt đầu đi theo đám người thế hệ trước trong hiệu buôn đi ra ngoài nói chuyện làm ăn, đi Tô Châu một lần, đi Dương Châu một lần, mấy tháng thời gian trôi qua rất nhanh.

Cũng gặp mặt Phong Nguyệt Tiểu vài lần, tính tình nàng vẫn sáng sủa hào sảng như trước, cười rộ lên như không tìm không phôi, không có ai nhắc tới người nào đó với nàng.

Tuyên Dương vẫn rảnh rỗi như trước, trong lúc dạo chơi trị bệnh cho người ta, có khi không lấy một xu, có khi muốn người ta bán của cải, thời gian ở trong ngực mềm mại của nữ nhân nhiều hơn ở nhà.

Vị Văn đã có thể độc lập gánh vác chuyện nhỏ chuyện lớn của Dương gia, tuy rằng thường đốt đèn xem sổ sách đến khi trời sáng.

Ma ma trong phủ thật sự nhịn không được nữa sẽ thử hỏi nàng - có ý trung nhân rồi hả?

Nàng chỉ cười.

Hai mươi tuổi, ở cái tuổi này, cô nương khác đã sớm gả làm vợ người khác, đương nhiên, không phải không có người muốn nàng, bà mới đến cửa Dương gia cầu hôn nói liền không dứt, chỉ là không biết là vì diện mạo của nàng hay tiền tài của Dương gia.

Khi đám nhà hoàn tò mò nhìn bức họa đưa tới, nàng cũng sẽ nhìn kỹ xem thử, chỉ là thật sự không có người trong lòng.

Khi bề bộn nhiều việc, nàng đã bắt đầu cười ngửa lui tới, cười ngửa rất giỏi, tư thế oai hùng hiên ngang, thường dẫn đến ánh mắt ngưỡng mộ của người qua đường.

Chỉ là ngẫu nhiên khi đêm về nghe thấy tiếng vó ngựa trong trẻo vang lên ở trên đường đá, nàng sẽ hoảng hốt nghe thấy giọng nói của ai đó quanh quẩn ở bên tai - Nếu ta nói, ta hi vọng người cùng cười ngửa với ta lúc này là nàng thì sao

Cứ như vậy thấm thoát phí thời gian năm tháng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Hường Văn

Xuân đi thu đến, thời tiết dần dần mát trở lại, mắt thấy tuyết rơi bay tán loạn, lại là một năm mới.

Trên con đường đã sớm phủ một tầng màu trắng mỏng manh, ngẩng đầu nhìn trời, cũng là pháo hoa lộng lẫy nở rộ ở dưới bầu trời đêm, theo bông tuyết dày đặc không tiếng động rơi xuống, giống như rơi xuống một cơn mưa tuyết trắng mềm mại.

"Tiểu thư, hôm nay là đêm giao thừa, chắc chắn quý phủ sẽ chờ ngài trở về ăn cơm tất niên." Tùy từng cười ngửa bên cạnh Vị Văn, cười nói với nàng.

Vị Văn quay đầu nhìn đoàn xe hàng hóa thu hoạch lớn phía sau, không khỏi cười nói: "Chỉ là vất vả mọi người rồi, lúc này còn đi theo ta chạy ở bên ngoài."

"Tiểu thư khách khí rồi, đàm phán mua bán làm ăn được một khoản lớn, tất cả mọi người đều có thể sống tốt qua năm, lại nói, không phải những cái này đều đến cửa hàng ư?" Trong đoàn xe, người làm cười liên thanh phản bác.

Vị Văn nghe vậy mỉm cười, ngửa đầu lại trông thấy từ lâu to lớn trắng lệt trước mắt, trong bóng đêm đèn đuốc sáng trưng - trong lúc nhất thời, ý cười ngừng lại ở trên bờ môi.

"Tiểu thư?" Người khác thấy nàng ghì chặt dây cương, không khỏi kinh ngạc hỏi.

"Các người đi trước đi, đưa hàng hóa đến hiệu buôn rồi trở về đoàn tụ với người nhà, tiền lương của mọi người trong năm nay đều tăng lên hai phần, trong mấy ngày tới hãy tới phòng thu chỉ nhận tiền thù lao, coi như ta chúc tết mọi người."

"Cảm ơn tiểu thư!" Tất cả mọi người vui mừng quá đỗi, ào ào cảm ơn rồi đi.

Vị Văn nhìn đoàn xe đi xa, tầm mắt dời về từ lâu trước mắt, nàng xuống ngựa, chậm rãi đi tới ngưỡng cửa.

Từ lâu mới xây này là xây trên mảnh đất nàng rất muốn trước đó, lần trước đi Hàng Châu nó còn chưa làm xong, lần này trở về thì đã khai trương rồi.

Trên tấm biển đen thui là ba chữ lớn cứng rắn như thép – Hường Văn lâu.

Nàng biết đó là bút tích của ai.

Thế bút của y trầm ổn, nét ngang mạnh mẽ, nét dọc lưu loát, phác thảo uyển chuyển, nét phẩy cuối khí phách... giống như bốn chữ Tú Sắc Khả Xan y có ý làm nàng xấu hổ lần trước. (tú sắc khả xan: sắc đẹp thay com)

Hường Văn lâu, hướng về phía Văn.

Tay nắm roi ngựa không tự chủ được run rẩy, cảm giác trong lồng ngực giống như có cái gì đó đè nén thật lâu, đang rục rịch, cho dù nàng giấu nó thật sâu, sâu như vậy. điên+đan+le+quy+don+com

"Cô nương, thời tiết rét lạnh, không ngại tiến vào ngồi xuống, nếm một ly rượu bốn điểm mới ra." Một vị nam tử trung niên vóc người gầy cao, tướng mạo lịch sự đứng ở cửa miệng mỉm cười hỏi thăm.

Vị Văn chần chờ một chút, vẫn chậm rãi đi đến tiến vào.

Làm người ta ngoài ý muốn là, mặc dù là đêm giao thừa nhưng trong tiệm vẫn không hề thiếu khách nhân.

"Sinh ý của quý điểm không tệ." Nàng mở miệng khen.

"Tôi nay người toàn gia đoàn viên không ít, nhưng người phiêu bạc chân trời cũng rất nhiều, chỉ là thế gian thường tình." Người nọ cười đáp, "Tệ nhân họ Lạc, là chủ quầy này, mời cô nương đi theo ta."

"Ninh phụ thiếu hoa, thử tâm hướng văn - chủ quầy, câu này thật ứng với chiêu bài của các ngươi." Đi tới cầu thang lên lầu, lại nghe thấy có người trầm trồ khen ngợi.

Trong nháy mắt bước chân Vị Văn dừng lại, chậm rãi nhìn phía hai cây cột trụ sơn vàng ở chính giữa đại sảnh, mặt trên phân biệt điêu khắc hai hàng chữ.

Bên trái, là "Ninh phụ thiếu hoa". (Thà rằng phụ mùa xuân)

Bên phải, là "Thử tâm hướng văn". (Trái tim này luôn hướng về phía Văn)

"Đó là chữ của gia chúng ta." Lạc chủ quầy cười giải thích.

"À." Vị Văn đáp nhẹ, đi theo ông lên lầu, lại cảm thấy bước chân phù phiếm, dường như không dùng sức lực.

"Cô nương, người xem có phải phong cảnh ở tầng cao nhất này không tệ đúng không?" Lạc chủ quầy mỉm cười nhìn nàng, "Thời tiết rét lạnh, cho nên đóng cửa sổ, chỉ là cửa sổ và mái nhà trong tầng này đều chế tạo từ lưu ly (thủy tinh) tốt nhất, cảnh sắc bên ngoài vẫn có thể thấy rõ ràng."

Vị Văn có chút kinh ngạc đưa tay chạm đến mặt cửa sổ thủy tinh, tuyết rơi bên ngoài có xu thế lớn dần, ngẩng đầu, tuyết trắng dày đặc đã bao trùm trên đỉnh, nếu là trời trong, nhất định có thể thấy rõ ngôi sao trên bầu trời.

"Thật là đường nét độc đáo." Nàng không khỏi thò dài.

"Cô nương thích là tốt rồi." Lạc chủ quầy nhìn nàng cười nói, "Hàn gia nói, từ lâu này xây xong muốn đưa cho ngài."

Vị Văn nhất thời ngớ ra, xoay người nhìn ông: "Ông... Nói cái gì?"

"Cô nương thấy tên từ lâu này, còn có câu đối ở đại sảnh, hẳn đã sớm hiểu rồi." Lạc chủ quầy lạnh nhạt trả lời, tiếp nhận rượu tiểu nhị đưa tới, rót cho nàng một ly, "Rượu này là đặc sắc của bốn điểm, tên là 'Quay đầu quá khó khăn'."

Vị Văn nhìn chằm chằm ly rượu, trong lòng lại là chấn động.

"Chỉ là, đòi người không sợ quay đầu quá khó khăn, chỉ sợ quay đầu quá muộn. Nếu có người nguyện ý ở trong này cùng ngài xem phong cảnh tuyệt đẹp trên bầu trời, đó không phải một chuyện may mắn sao?" Lạc chủ quầy mỉm cười nhìn nàng, "Tại hạ đi trước chiêu đãi khác khách nhân, mời cô nương tự tiện."

- - tình cảm vốn là một chuyện hao tổn tâm huyết nhất, không phải sao?

- - ta muốn, là nàng cam tâm tình nguyện.

- - Ta không có khả năng luôn bị động chờ đợi... Ta không có khả năng vẫn đứng ở cùng một chỗ, nói cho nàng biết ta rất quan tâm nàng, ta sẽ luôn chờ nàng, nàng không biết mất đi có cảm giác thế nào nhưng mà ta biết, có khi rời đi, buông tay ra, có lẽ là cho nhau một cơ hội.

- - Ninh phụ thiếu hoa, thử tâm hướng văn.

Rượu lạnh như băng tràn vào cổ họng, lại cháy sạch trong lồng ngực nâng lên từng trận nóng hổi, giọng nói bị che giấu rất lâu lại không giữ được nữa tràn ra khỏi tim bay đến bên tai, lượn lờ trong không trung.

Tuyết rơi liên tục không ngừng, giống như trong trời đất chỉ còn lại âm thanh tuyết rơi, ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời đêm thâm trầm xa xôi, giống như đôi mắt của ai đó.

Nhắm mắt lại, nàng cảm thấy trán nóng lên, có lẽ lúc này uống hơi nhiều.

Khi đôi mắt như làn nước mở ra lần nữa, một cái áo khoác da chồn dày đã phủ trên đầu vai.

Nàng chậm rãi xoay người, thấy khuôn mặt ôn nhu tuấn kiệt của Tuyên Dương.

"Uống rượu hả?" Hắn đưa tay chạm vào hai gò má nóng của nàng. "Chờ con ăn cơm tất niên, kết quả đồ ăn nguội lạnh mất, con thì tốt lắm, tiêu dao ăn uống, để ta cô đơn một mình..."

Giọng nói của hắn bởi vì động tác bỗng nhiên bỏ nhào vào trong lòng hắn của nàng mà ngưng lại.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi..." Nàng khóc không thành tiếng, khóc đến cả người run rẩy.

"Con đang nói với ta à?" Khóe miệng nở nụ cười tự giễu mà thê lương, hắn vỗ nhẹ vai nàng, "Được rồi, ta tha thứ cho con, cho rằng một năm này con đã trưởng thành, nhưng hóa ra vẫn chỉ là một đứa trẻ."

Hắn biết, người nàng chân chính xin lỗi là người kia, không là hắn.

Tuyên Dương ôm lấy nàng còn đang nhẹ giọng nghẹn ngào, cùng nhau sóng vai đi về phía trước.

"Văn Nhi, có lẽ con đã quên, ta từng đã nói với con - thích thứ gì, thì phải gặt gao bắt lấy nó, nếu không nó sẽ bay đi, khi mười ba tuổi con đánh mất một con diều, không sao, ta có thể làm lại cho con một con nữa, hai mươi tuổi là con đánh mất người con yêu nhất, chỉ có dựa vào tài năng của chính con tìm y trở về mà thôi." Giọng nói của Tuyên Dương nhàn nhạt bay lượn như bông tuyết trong bóng đêm, "Người bi ai nhất, là không thấy rõ trái tim bản thân, thống khổ nhất, là thấy rõ nhưng không cách nào như ý nguyện."

Cho nên, Văn Nhi vẫn may mắn hơn hắn. Nhưng hạnh phúc của hắn, hắn đã sớm không cần, chỉ cần nàng vui vẻ là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Ngoái đầu nhìn lại

Hóa ra đây là Mạc Bắc.

Mặt trời lặn ở nơi tận cùng của Đại Mạc, mây đỏ từ từ trôi đi, tiếng sáo tấu muộn, hồ cầm du dương. (hồ cầm: đàn nhị)

Gió to đập vào mặt, thổi bay khăn che mặt trên mũi, nhưng Vị Văn lại cảm thấy trong gió có loại hơi thở quen thuộc, giống nhau nàng đã tới nơi này.

Chỗ hiện tại nàng đang đứng là ở một tiểu bộ lạc, bọn họ vây quanh hồ nước mà sống, tất cả các bộ tộc ở đây đều giống nhau, sống du mục.

"Cô nương, ngày mai nữ nhi của ta thành thân, không bằng cô nương ở lại tham gia." Nói chuyện, là đại thẩm của nhà nàng đang ngồi nhờ.

"Thật sao?" Vị Văn kinh hi nhìn nữ tử xinh đẹp mang mặt xấu hổ đứng ở bên cạnh đại thẩm, "Ta nhất định tham gia hôn lễ của A Nhã."

Nàng đưa tay nhỏ chiếc trâm cài tóc Phi Thúy trên đầu xuống đưa tới trước mặt các nàng: "Trên người ta cũng không có lễ vật gì, thôi thì lấy trâm này đưa cho A Nhã làm đồ cưới."

"Vị Văn tỷ, sao muội lại không biết xấu hổ như vậy được..." A Nhã nhìn ra được chiếc trâm này rất quý, liên tục từ chối.

"Nhận lấy đi, làm một tân nương xinh đẹp." Vị Văn cứng rắn nhét trâm cài trong tay nàng, cười trên ghẹo nói, "Muốn cảm tạ ta, vậy thì nói về tân lang của muội cho ta nghe."

Gò má của A Nhã càng đỏ hơn: "Chàng là người làm ăn, năm trước chuyển đến Mạc Bắc, muội và chàng biết nhau trên chợ."

"Có phải rất anh tuấn không?" Vị Văn nhún mày cười.

"Cũng được ạ, ánh mắt chàng màu xanh, rất xinh đẹp." A Nhã ní non lên tiếng, không để ý vẻ mặt Vị Văn bỗng nhiên cứng đờ, "Tuy rằng trên mặt chàng có sẹo, nhưng muội không quan tâm, muội cảm thấy rất tốt..."

Sau đó nàng ấy nói gì đó nữa, nhưng một chữ Vị Văn cũng nghe không vào.

Chàng là người làm ăn đến Mạc Bắc vào năm trước.

Ánh mắt chàng có màu xanh.

Trên mặt chàng có sẹo.

Nàng kinh ngạc ngây ngốc tại chỗ, cảm thấy cả trái tim chìm xuống, giống như muốn chìm đến một vực sâu không thấy đáy.

"Vị Văn tử?" A Nhã kêu nàng một tiếng.

Nàng lấy lại tinh thần, trên mặt cổ ra vẻ mỉm cười: "Nghe muội nói tốt như vậy, làm tử rất tò mò, y ở đâu, bây giờ tử phải đi chúc mừng tân lang mới được."

"Chàng ở phía tây hồ, cách nơi này không xa." A Nhã cười đáp, hoàn toàn không phát giác nàng khác thường.

Đợi đến khi Vị Văn đi ra khỏi lều trại, nàng ấy mới nhớ tới bản thân còn chưa nói tên vị hôn phu cho nàng biết

"Tiểu đệ đệ, đệ có biết một thức thức có đôi mắt màu xanh, trên mặt có sẹo đang ở nơi nào không?" Vị Văn giữ chặt một đứa trẻ đang đùa giỡn bên hồ, giọng nói có chút run rẩy.

Đứa bé nháy mắt mấy cái, chỉ về phía một chỗ.

Vị Văn nhìn qua, có một nam nhân thân hình cao lớn ngồi ở trên bờ sông.

Hoàng hôn dần sâu hơn, nàng nhìn không thấy bộ dạng của y, nàng từng bước đi qua, dừng lại chỗ cách y không xa, lẳng lặng nhìn bóng lưng y.

Nói cái gì quay đầu quá khó khăn, nói cái gì quay đầu quá muộn, giờ khắc này đều đã vô dụng rồi... Tất cả đều đã không kịp.

Có lẽ đây là trừng phạt trên trời đối với nàng, trừng phạt sự yếu đuối của nàng, sự tự tôn buồn cười của nàng, sự ngoan cố và quật cường của nàng.

"Vì sao muốn thành thân cùng người khác?" Nàng chậm rãi hỏi bóng lưng rộng lớn kia, trong mắt hơi nóng tràn ngập, "Chàng đã nói không có khả năng luôn bị động chờ ta, chỉ cần ta suy nghĩ cẩn thận tất nhiên sẽ tìm chàng, nhưng mà vì sao chỉ một năm mà chàng cũng không đợi được?"

"Không được quay đầu, ta không muốn chàng nhìn thấy bộ dạng ngu xuẩn của ta bây giờ!" Nàng khàn giọng khóc to, ngăn cản y xoay người, "Hàn Khâm, chàng là tên khốn kiếp! Đồ siêu lừa đảo! Nói cái gì thích ta, nói cái gì 'Thà phụ mùa xuân, trái tim vẫn luôn hướng về phía Văn', đều là gạt người!"

"Hiện tại nhìn thấy ta tới tìm chàng, chàng vui rồi chứ, không phải chàng muốn ta cam tâm tình nguyện sao, hiện tại ta cam tâm tình nguyện chạy đến nơi đây cho chàng chê cười ta, chàng thắng rồi, yêu chàng là chuyện buồn cười nhất trong cuộc đời ta, hiện tại ta bước đi, ta sẽ không bao giờ nhớ đến chàng nữa!"

"Cô nương, ta nghĩ cô nương hiểu lầm rồi." Rốt cuộc nam nhân bên hồ không kiềm chế được xoay người lại, "Ta muốn thành hôn đúng vậy, nhưng mà ta giống như không biết cô nương..."

Vị Văn nhất thời ngẩn ra, chẳng quan tâm nước mắt còn đang chảy ra, ba chân bốn cẳng chạy vội tới trước mặt y – Đôi mắt màu xanh, vết sẹo, nhưng hoàn toàn là gương mặt nam nhân xa lạ.

Nàng xấu hổ đứng tại chỗ, cảm thấy trong đầu ông ông không thôi.

"Nàng đang làm gì đấy?" Phía sau bỗng truyền đến một giọng nói lạnh lùng, quen thuộc mà khàn khàn.

Nàng chấn động cả người, không dám tin chậm rãi xoay người, trong bóng đêm, có người đang đứng tại chỗ lẳng lặng nhìn nàng.

Giọng nói này, nàng sẽ không bao giờ nhận sai.

"Hàn đại ca, hóa ra là nàng tìm huynh." Nam nhân phía sau cười ha ha, "Ta đi trước một bước, đi xem A Nhã đã."

Mặt Vị Văn như bị thiêu đốt, đây là lần bẽ mặt nhất trong cuộc đời nàng.

Âm thanh sần xạc, là y bước từng bước một đi đến trước mặt nàng.

Nàng gần như có thể cảm giác được hơi thở ấm áp của y, nhẹ nhàng phất qua cái trán của nàng, nhưng y lại không nói chuyện.

"Vừa rồi... Chàng đã nghe thấy rồi?" Nàng ỉu xiu hỏi, hận không thể ngất luôn trong giây phút này.

"Không có." Y nhàn nhạt đáp, "Nếu không thì nàng lặp lại lần nữa nhé?"

"Chàng..." Nàng cắn môi - y vẫn ác như vậy.

"A Nhã nói vị hôn phu của muội ấy có ánh mắt màu xanh, trên mặt có sẹo." Nàng xoắn ngón tay, kiên trì giải thích, "Ta tưởng là chàng."

Hàn Khâm hít một hơi thật sâu, nhẫn nại nhìn nàng: "Nơi này không phải là Trung Nguyên, dân tộc du mục có ánh mắt màu xanh rất nhiều, lại nói nam

nhân lưu lạc ở bên ngoài, trên người trên mặt có sẹo cũng chẳng có gì lạ."

"Ngu ngốc, không bị người ta bán thật đúng là kỳ tích." Y không lưu tình chút nào tổng kết, lời nói lãnh khốc.

"Không có chuyện gì tại sao lại muốn bán ta?" Mấy ngày này bốn ba mệt mỏi, nóng lòng, cùng với ủy khuất lúc này chồng chất lên nhau, nước mắt nàng lại chảy ra, "Chính là chàng bắt nạt ta, trêu chọc ta, thiết kế ta, làm cho ta nhiều chuyện như vậy lại đột nhiên biến mất, Hàn Khâm chàng có gì đặc biệt hơn người? Không phải ta không muốn quên chàng, một năm qua mỗi ngày mỗi đêm ta đều kiếm việc cho mình, ta sợ dừng lại sẽ nghĩ đến chàng..."

Dáng vẻ roi lệ của nàng không ngừng tiến vào trong mắt y, nhen nhóm nhiệt huyết ẩn sâu trong mắt y, cuối cùng lạnh lùng thối lui, y cúi đầu hôn nàng.

Môi nóng như bàn ủi, tham lam ôn lại tư vị ngọt ngào của nàng, theo tiếng ưm của nàng, y xâm chiếm càng sâu.

Hôn một cách bừa bãi mà mãnh liệt, làm Vị Văn gần như không thở được. Y ôm như vậy, giống như muốn vui nàng vào trong thân thể mình.

Giờ khắc này, y đã đợi lâu lắm rồi.

Ánh trắng màu trắng bạc chiếu khắp vùng đất, y nhớ tới đêm gặp nhau ở đại mạc, nàng mặc bạch y cười ngửa lướt nhẹ, cầm cung chỉ về phía y, trong trẻo nhưng lạnh lùng tuyệt diệu. Hóa ra cách muôn sông nghìn núi, thời gian thấm thoát, y muốn chỉ là một chút ấm áp còn quý hơn vàng ở trong ngực nàng vào giờ phút này.

Trong doanh trường, ánh nến nhu hòa.

"Trước kia chúng ta thật sự yêu nhau?" Vị Văn chần chờ mở miệng, nhìn dung nhan lạnh lùng trước mắt, giờ phút này bị y gắt gao ôm ở trong ngực, nàng vẫn khó có thể tưởng tượng bản thân và người nam nhân lạnh lùng kiêu ngạo này sẽ có một thời gian bên nhau.

"Tuyên Dương nói cho nàng biết?" Thân thể Hàn Khâm cứng đờ.

"Không có, là bản thân ta nghe được đoạn nói chuyện của các người ngày ấy." Nàng đưa tay khẽ vuốt mi tâm cau chặt của y, "Chàng không muốn để ta biết, ta sẽ không hỏi, cũng không muốn biết, chàng chỉ cần hiểu, ta không phải bởi vì quá khứ mới bị chàng hấp dẫn, mà là hiện tại chàng làm ta cam tâm tình nguyện."

Ánh sáng trong con mắt dày đặc, y nâng cằm của nàng lên, nhìn chăm chú vào nàng: "Thực ra trước kia ta đối xử với nàng không tốt."

Vị Văn nhú mày: "Không tốt thế nào?"

"Ngay từ đầu tiếp cận là vì lợi dụng nàng, muốn nàng thành thân với người khác, nhiều lần nói với nàng là cho tới bây giờ ta đều không yêu nàng." Y bộc trực, giọng nói khàn khàn.

Nàng sửng sốt, làm y có chút không yên.

"Ý của chàng là, chàng là nam nhân đã có thê tử?" Nàng suy xét trọng điểm, hoàn toàn lo lắng khác chuyện y đang nghĩ.

"Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là nàng đã sớm là người của ta rồi." Y bá đạo phản bác.

Lời nói rõ ràng của làm hai gò má Vị Văn ửng hồng: "Vậy chàng muốn Tề Nhân Chi Phúc..." (ý chỉ cuộc sống giàu sang, nhiều thê thiếp)

"Tề Nhân Chi Phúc quý ấy." Y chịu không nổi trừng mắt nhìn nàng, "Nàng nghĩ rằng vì sao ta không lo làm một phò mã sung sướng lại chạy tới Hàng Châu tìm nàng?"

"Đúng vậy nhì, vì sao?" Nàng vô tội nháy mắt mấy cái, nhện không được thở dài, "Hóa ra chàng không chỉ làm qua đại tướng quân, mà còn làm Phò mã gia nữa."

"Bởi vì ta yêu một tên đàn độn." Y lạnh lùng mở miệng, "Nếu nàng không nghĩ ra, hiện tại đi còn kịp."

Vị Văn ngạc nhiên trừng mắt nhìn y - lại biến thành khối băng lạnh nữa rồi.

"Này." Nàng gọi y, giọng nói mềm yếu, "Là thông minh, ta yêu chàng là chuyện thông minh nhất trong cuộc đời của ta."

"Không phải lúc này còn nói là chuyện buồn cười nhất sao?" Y không chút nào cảm kích.

"Vậy ta đi là được, dù sao chàng cũng không quan tâm mà." Nàng đứng dậy muốn rời khỏi.

Còn chưa bước ra nửa bước, cả người nàng đã bị một sức mạnh kéo về, bị y hung hăng ép vào trên giường.

"Nàng dám?" Y hờn hển, nghiêng răng nghiêng lợi thở khí ở bên tai nàng, "Nàng đừng hòng rời khỏi ta."

Nàng lại nở nụ cười, khẽ hôn lên môi của y, hai tay tinh tế chủ động ôm thắt lưng vững chắc của y.

"Nàng đang chơi với lửa đấy." Giọng nói của y càng khàn khàn, mang theo nguy hiểm ám chỉ.

Trong mắt sáng nhiễm lên ý cười nũng nịu, nàng chăm chú nhìn vào đôi mắt màu xanh lộ ra ánh sáng của y, "Thì ta đang chơi với lửa mà."

Sau một lát, nàng đã bắt đầu hỏi hân những lời nàng nói.

Nụ hôn của y, dừng ở trên cổ nàng, mềm nhẹ tra tấn làn da mẫn cảm mềm mại của nàng, một đường xuống phía dưới, gây cho nàng huyền hoặc vui thích.

Giống như chậm rãi thức tỉnh sau một giấc ngủ say trong mộng, đây là một giấc mơ ấm áp, nhiệt độ cơ thể của y giống một cái kén, bảo vệ nàng chặt chẽ, nàng run rẩy cuộn mình lại, ý đồ dùng hai tay che lại hình bóng của mình ở trong con người của y.

"Sợ ta sao, Văn Nhi?" Y cúi người, khẽ hôn vành tai trắng nõn của nàng.

Hô hấp của y, giống như ngọn lửa tội ác nhất trên đời, đốt lấy cả vai mảnh khảnh, tấm lưng uyển chuyển, eo không đủ một bàn tay của nàng.

Nàng lắc đầu, lệ quang trong mắt lóe ra.

Ngay sau đó nàng thờ gấp ra tiếng, néo cả vai y, cảm giác cực nóng kia ngang nhiên tiến vào chiếm giữ tính mạng của nàng lần nữa, xuyên thấu qua linh hồn của nàng.

"Ta nhớ chàng." Nàng nhẹ nhàng nói ra một câu với y, thấy trong đôi mắt quen thuộc kia, nháy mắt tràn đầy tình cảm.

Cho dù đã quên tất cả, đã quên từng yêu y như thế nào, lại bị y thương hại như thế nào, cơ thể của nàng vẫn nhớ rõ rung động và nhiệt tình y gây ra cho nàng.

Ngần dậm xa xôi, ngân hà tối tăm, nhất định là y đến vô nát hư không và cô đơn sâu trong đáy lòng nàng... Là y... Mà sinh mệnh của nàng, được triệt chứa đầy, hoàn chỉnh phong phú.

Tìm tìm kiếm kiếm, thà rằng phụ mùa xuân, chỉ là vì chờ một lần ngoái đầu nhìn lại.

Ngoài trường, ánh trăng gương sáng ở đại mạc, bông tuyết rơi xuống, đọng trên hoa cỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Ngoại truyện - Gặp đàn lang lăm cả đời (1)

Tối nay thành Hàng Châu náo nhiệt vô cùng. Cho dù Tây Hồ ngày đêm ca múa, cũng kém chiêng trống phố dài, khói trắng đầy trời, đàn sáo trong Hường Vãn lâu vang lên liên tục, đèn đuốc sáng trưng.

Đầy đủ mọi thứ, đều đơn giản là hôm nay tiểu thư Dương phủ xuất giá, mười dặm hồng trang.

"Thật không biết là đời trước Dương tiểu thư tu được phúc phận gì, đến công chúa gả đi cũng không có cảnh tượng như vậy." Nha hoàn Hồng Đậu cực kỳ hâm mộ thờ dài.

Ta không nói gì, chỉ cười nhạt một tiếng, vinh hoa phú quý ta không cần, ta chỉ ghen tị phần hạnh phúc này, nhưng ta cũng biết rõ, cho tới bây giờ hạnh phúc cũng không phải việc dễ dàng.

Ta vẫn nhớ rõ vào ngày hôm nay năm ngoái, người nữ tử xinh đẹp quật cường kia, chống đỡ thân thể bị thương nặng, sắc mặt tái nhợt nhìn người nam nhân bản thân yêu sâu sắc nói: "Chàng nói dối, chàng không thật tâm muốn nói lời như vậy."

Ngay cả đối mặt với lời nói tàn khốc nhất của hắn, nàng ấy cũng luôn không rơi một giọt nước mắt.

Mà nam nhân làm nàng ấy nhớ mãi không quên, tân lang đêm nay lại là chồng của ta, không phải nên nói là chồng trước.

Dù bị mây che phủ nhưng vẫn được ánh trăng chiếu rọi, không phải sao? Nhưng mà khi mỗi một đời tình nhân trở nên thân thuộc hơn, tất nhiên cũng sẽ có một người đang thương tâm.

Hồng Đậu nói không sai, cho dù là công chúa, cũng không có được cảnh tượng như lúc Dương Vị Văn gả đi, bởi vì nàng ấy nhận hết đau khổ sẽ tu thành chính quả, mà Dung Uyển ta, một Tử công chúa có tất cả vinh quang lại không thể ở bên người yêu thương.

Đêm dần dần thâm trầm, gió dần dần thổi dập chờn. Dưới ánh nến ta nhẹ nhàng gảy dây đàn, mà khói trắng ngoài cửa sổ rồi cuộc chậm rãi tan tác đi.

Thuyền hoa hơi chấn động một cái, tiếng bước chân truyền đến có chút hỗn loạn. Ta đứng lên, tìm đập có chút nhanh hơn, vừa đưa tay vén màn tơ lên, lại bị một cái ngực rộng lớn đè lại, ta miễn cưỡng chống đỡ, mới đứng vững bước chân.

Không cần ngừng đầu, ta cũng biết rõ là ai. Mùi thuốc nhàn nhạt lượn lờ, mà nhiều hơn là mùi rượu, trong khi từ trước đến nay y là người rất uống ít rượu.

"Xin lỗi Phụng cô nương, hôm nay gia uống say rồi." Nam tử cao lớn đi theo vào có chút bất đắc dĩ nhìn ta.

"Không sao, ta tới chăm sóc y." Ta nhìn hấn mở miệng, nhìn thấy hấn yên tâm rồi đi.

"Trà." Giọng nói có chút khàn khàn truyền đến, giống như y rất khó chịu, đỡ lấy cái trán, còn một chút ý thức thanh tỉnh.

Ta xoay người rót trà, vừa cẩn thận thổi cho nguội trà, khi xoay người lại, y đã dựa ở trên giường, dường như đang ngủ.

Đôi con ngươi đen trong tròng trắng lạnh lùng kia, giờ phút này khép chặt đôi mắt lại nhưng mi tâm vẫn nhíu chặt, ta đưa tay khẽ vuốt gương mặt tuần tú của y, thử khẽ gọi y: "Tuyên gia."

"Văn Nhi..." Tiếng kêu không thể nghe rõ bật ra từ trong miệng y, nhưng ta vẫn nghe thấy, trong lòng đau đớn một trận, dường như có máu tươi ồ ạt chảy ra, trong tay như mất sức lực, ly trà nhất thời rơi xuống sàn thuyền, tiếng vỡ vụn cát qua đêm yên tĩnh.

Có lẽ y bị đánh thức, có hết sức mở hai mắt, con ngươi ngăm đen mà mông lung nhìn chằm chằm ta, sau một lúc lâu mới hỏi: "Phụng Nhi, sao vậy?"

Tên hiện tại của ta là Phụng Nhi. Trong hoàng thành mọi người đều bởi vì Tử công chúa mất tích mà náo loạn đến lòng người hoảng sợ, không có ai đoán được ta đi tới Hàng Châu, trở thành một ca cơ che mặt trên thuyền hoa Tây Hồ.

Nhưng mà, ta không ca hát, thậm chí đến nói chuyện cũng khẽ thấp giọng xuống, ngày nào đó, ta lấy tiếng đàn giữ lại bước chân của y.

Mang khăn che mặt, rũ xuống tay áo xanh biếc, nơi nào đánh đàn, đưa tình khẽ trêu chọc. Dưới ánh trăng mờ, cười gập nhau, giống như thấy Quỳnh Chi Ngọc Thụ* dựa vào nhau, trời âm áp mây đen biến mất. (Ý chỉ cây phù thủy tuyết và băng, theo như trong câu là chỉ như hai người thương yêu dựa dẫm vào nhau)

Ta nghĩ y sẽ cảm thấy quen thuộc, nhưng chắc không nhớ rõ, đêm cung yến đó, ta đánh đàn, y thổi tiêu, dưới ánh trăng y mặc áo trắng trắng như tuyết, giống như trích tiên, mà ta từ đây rồi cuộc khó quên ánh mắt dịu dàng ngày đó của y.

Sau này mới biết được, chút ít dịu dàng đó chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, cho tới bây giờ cũng không phải thật tâm cho ta.

"Phụng Nhi?" Y chần chờ gọi ta, giọng nói trầm thấp êm tai.

"Không có việc gì." Ta lắc đầu, cúi người nhặt đồ sứ bị bể trên sàn thuyền, hờn phách lại bị tiếng gọi "Văn Nhi" của y đánh cho tan tác, chưa từng quay về.

Văn Nhi, ta cúi đầu cười chua xót, lúc trước y gọi ta là Uyển Nhi, thì ra là đều nhớ đến người khác.

Đầu ngón tay đau đớn, ta kinh ngạc nhìn, mới phát hiện trên tay nhuộm đỏ một mảnh.

Lúc này, một bàn tay to ấm áp cầm lấy tay của ta, y than nhẹ ở bên tai: "Sao không cẩn thận như thế chứ?"

Trong mũi ta chua xót, nén lấy nước mắt trong mắt.

Y vừa thuần thực vừa nhẹ nhàng băng bó lại vết thương trên tay ta, mà khi ta ngừng đầu, lại phát hiện trên trán của y chảy ra một tầng mồ hôi mỏng.

Ta nâng chiếc khăn tơ lụa lau cho y, y lại cầm tay ta: "Ta có chút không thoải mái, hôm nay uống hơi nhiều."

"Thiếp biết." Ta cười nhạt, rót cho y một ly trà: "Uống đi, ngủ một giấc, rồi chuyện gì cũng sẽ quên."

Cho dù trái tim bản thân đã đau đớn đến chảy máu, ta vẫn muốn cười an ủi y, bởi vì ta cũng đau đớn như y.

Chỉ trong nháy mắt, ta nhìn thấy trong đôi mắt y xuất hiện vẻ điên cuồng, ta biết rõ đó là cảm xúc y đã đè nén rất lâu rồi.

Vươn tay, ta muốn đụng chạm vào mặt y, lại bị y bắt được, cả người đều kéo đến trong lòng y.

Sau một trận trời đất quay cuồng, ta bị y đè ở trên giường, ta giương mắt, nhìn thấy ngọn lửa trong mắt y.

"Phượng Nhi, vì sao nàng luôn đeo khăn che mặt?" Y nhìn ta chăm chăm, giọng nói khàn khàn.

"Thiếp nói rồi, dung mạo của thiếp bị hủy, sợ làm người sợ." Ta cố gắng bình tĩnh mỉm cười.

"Có lẽ, ta có thể chữa khỏi cho nàng." Ngón tay y, để ở trên mái tóc ta.

"Không nên nhìn." Ta kéo tay y xuống, "Thiếp không muốn để chàng nhìn thấy bộ dạng thiếp nhếch nhác."

Càng sợ y tháo khăn che mặt ra, sẽ không bao giờ quay đầu lại nữa.

"Được, ta không xem"

Y nhẹ giọng mở miệng, nụ hôn dịu dàng cách cái khăn che mặt dừng ở trên môi ta, ta sắp rơi lệ rồi.

Ngay sau đó, những nụ hôn như mưa gió tập kích cổ ta, trước ngực, ta cảm giác bản thân giống như nụ hoa, từng chút bị y mở ra, lộ ra một môi dưới tằm mát cực nóng của y.

Trong ấn tượng, y là người dịu dàng đến gần như lạnh nhạt, luôn lười nhác cười lạnh nhạt, kỳ thực mang theo xa cách, nhưng y giờ phút này, làm cảm mà cảm rõ, nhiệt tình như thủy triều gần như làm ta sợ hãi.

Nhưng ta không thể sợ hãi, cũng không muốn sợ hãi, chỉ đưa tay gắt gao ôm lấy bả vai vững chắc của y, mặc cho y châm ngọn lửa xa lạ lên trên cơ thể mình, tuy ta biết rõ, tối nay ta chỉ là một vật thay thế, một người đề y phát tiết tất cả tình cảm và đau đớn.

Không hề đoán trước, thô bạo tiến giữ, làm toàn thân ta run rẩy, đau gần như khó có thể hô hấp.

Nước mắt không chịu kiềm chế chảy ra ồ ạt, ta chưa từng yếu đuối ni non như vậy.

"Thực xin lỗi, Phượng Nhi... Ta không biết..." Y khiếp sợ áy náy nói nhỏ, trong hai mắt đắm lệ mông lung ta không thấy rõ vẻ mặt của y, ta như ở trong nước, như ở trong lửa, đồng thời bị lạnh và nóng tra tấn.

Y nhẹ nhàng hôn tới khóe mắt đầy nước mắt của ta, nhưng y lại không chịu buông ta, y dịu dàng như vậy, nhưng lại luôn làm ta đau đớn.

Ta gầy dựa đầy bả vai rộng lớn của y, nhưng không cách nào kháng cự được sức lực không không chế được của y, cảm giác gần như điên cuồng xâm chiếm càng đáng sợ hơn đau đớn, ta bất lực kêu khóc, thấy trên gương mặt tuần tú kia xuất hiện đau lòng, thì rốt cuộc không chịu nổi nữa, ý thức lâm vào trong bóng tối.

Sáng sớm tỉnh lại, trên người đau nhức cùng với nhiều vết ứ đọng nhắc nhở ta đêm qua điên cuồng thế nào.

Ta ngẩng đầu, chống lại đôi con ngươi đen quen thuộc kia, y nhìn ta, trong mắt có tơ máu nhàn nhạt, làm như một đêm không ngủ.

"Thực xin lỗi, Phượng Nhi." Y nhẹ giọng mở miệng, "Tối hôm qua ta không khống chế được."

"Không có việc gì." Ta nhìn y ra vẻ thoải mái mà mỉm cười, "Giống chúng ta như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày này, Tuyên gia cho chỗ tốt là được rồi."

Cánh tay ôm ta bỗng nhiên căng cứng, y nhìn ta, ánh mắt đen tối không rõ.

"Ngày mai nàng chuyển đến biệt viện ở thành Nam đi." Sau một lúc lâu, y mới chậm rãi lên tiếng.

"Cảm ơn Tuyên gia." Ta vẫn nở nụ cười, trong khoảng khắc cúi đầu vào trong ngực y, cười đến chảy nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Ngoại truyện - Gặp đàn lang làm cả đời (2)

Từ sau đêm đó, Tuyên Dương có một tháng không tới tìm ta, ta giống như một con chim hoàng yến, được y nuôi ở trong biệt viện thành Nam, đời sống tĩnh lặng, không chút nào kém cuộc sống ở hoàng cung.

Uống tổ yến nha hoàn bưng tới, ta nhìn chén sứ viền vàng cười tự giễu, nhớ tới ngày ấy cùng sống vai tằm bộ với y ở Ngự hoa viên, ta từng tha thiết nhìn y, chàng ở lại, không được sao?

Y không nói chuyện, chỉ như gió thoảng mây trời cười một cái.

Khi đó ta không hiểu, sau này mới hiểu được y không phải nam tử tầm thường, công danh lợi lộc, vinh hoa phú quý cũng không ở trong mắt y, nhị thiếu gia Dương phủ từ nhỏ đã ngâm thừa vàng, tao nhã và tự phụ là khí chất bẩm sinh của y. Nhưng làm ta mê luyến, chẳng phải những chuyện đó, đối với người được sinh ra trong hoàng tộc như ta đây đã từng thấy quá nhiều hoàng tôn hậu duệ quý tộc nhưng lại không có ai như y, như hoa sen trong bóng đêm, phong nhã thoát tục, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Hiện tại nghĩ đến, nụ cười nhàn nhạt bên miệng y ngày xưa, là đang cười sự hồn nhiên và ngu dại của ta?

Tuyên, Dương.

Hai chữ đơn giản, mỗi một lần đọc lên, trái tim càng đau thêm một phần.

Chưa thấy đàn lang cả đời lắm, vừa thấy đàn lang lắm cả đời.

Trong cuốn cuộc hồng trần, ta không biết gặp một người nam nhân như vậy kết quả là duyên hay kiếp.

"Tỷ tỷ thật sự là có phúc khí." Hồng Đậu chải tóc cho ta, "Tuyên gia tuần tú dịu dàng, gia đình lại là nhà giàu có hơn quốc gia, em từ nhỏ lớn lên ở Hàng Châu, chưa từng nghe thấy ngài ấy thu nhận cô nương nhà ai cả."

Ta cười nhàn nhạt, trên gương mặt lại chưa từng hiện lên sắc mặt vui mừng - có lẽ y phát hiện ta là thanh quan (bán nghệ không bán thân vẫn còn trong sạch), chỉ chịu trách nhiệm với ta mà thôi, đối với nữ nhân, từ trước đến nay y luôn tao nhã hữu lễ, trong thành Hàng Châu mặc kệ là nữ nhi tầm thường, hay nữ tử phong trần, nhắc tới y đều lòng tràn đầy hâm mộ, những chuyện đó, ta đã sớm nghe thấy.

Ta nhìn không được tưởng tượng, nếu ta tháo khăn che mặt, có phải y sẽ lập tức bỏ chạy đi không?

"Gia." Trong viện truyền đến tiếng bước chân, có hạ nhân cung kính kêu.

Thân thể ta run lên, trên đầu truyền đến một trận đau đớn.

"Á." Hồng Đậu đang cài trâm cho ta than nhẹ, "Tỷ tỷ có đau không?"

Ta hoảng loạn lắc đầu, nàng ấy nhẹ buông tay, búi tóc dài vừa mới búi lên lại rũ xuống, phủ ở trên vai.

Rèm châu vang lên tiếng nhỏ, có người đi vào phòng, ta ngửi thấy mùi thuốc nhẹ, có chút luống cuống quay đầu: "Thiếp thức dậy trễ."

Ta cảm giác mình giống tiểu hài tử làm chuyện xấu bị người bắt, trên mặt nóng lên.

"Là ta tới sớm." Y nhìn ta lạnh nhạt mở miệng, không biết có phải cảm giác sai lầm hay không, dường như ta thấy khoe miệng y cong lên.

Trong con ngươi đen trong trẻo kia, hai gò má đỏ bừng, tóc rối tung, ta liếc tầm mắt sang một bên, càng thêm lúng túng.

"Tiếp tục đi." Y phân phó Hồng Đậu, ngồi vào sập phía trước cửa sổ cầm lấy quyển sách trên bàn xem.

Ánh mặt trời sáng sớm chiếu vào, chiếu lên người y một tầng ánh vàng, hôm nay y mặc áo bào tơ màu xám, bên hông buộc bạch ngọc, cả người thoát nhìn phá lệ nhẹ nhàng khoan khoái.

Ta nhìn ngón tay thon dài của y nhẹ nhàng lật trang giấy, nhưng lại kim lòng không đậu nhớ tới đầu ngón tay cực nóng của y lưu luyến ở trên da thịt của ta đêm đó, loại cảm giác này làm cả người ta nổi lên một trận khó nóng.

Ta nhất định điên rồi.

Kéo suy nghĩ thoát khỏi những suy nghĩ kiểu diêm kia, ta ảo não cắn môi, chỉ trong chớp mắt, lại thẳng tắp chống lại tầm mắt của y.

Trong một khắc kia trái tim gần như ngừng đập, ta sững sờ một lúc lâu, mới hoảng loạn rũ mắt xuống.

Y nhìn ta đã bao lâu rồi?

"Chàng đã dùng bữa sáng chưa?" Vì để mình tự nhiên một chút, ta thử bắt chuyện.

"Chưa." Y lắc đầu, "Đánh cờ với bằng hữu cả một đêm, thuận tiện đến đây xem nàng."

"À, vậy ăn ở trong này luôn." Ta mỉm cười, kèm chế lại suy nghĩ muốn hỏi y vì sao lại là "thuận tiện" đến xem ta, hơn nữa còn là cách một tháng mới nghĩ đến "thuận tiện".

Bởi vì hiện tại ta không phải công chúa, mà là thị thiếp của Tuyên gia y, hơn nữa là nữ tử phong trần may mắn được bao dưỡng, hẳn là cảm động đến rơi nước mắt, dịu dàng báo đáp quý nhân như y.

"Gia, những thứ này đều là tỷ tỷ làm, ngài phải ăn nhiều một chút." Hồng Đậu ở bên cạnh chia thức ăn nhiệt tâm đề cử.

"Nàng làm?" Trong con ngươi thoáng qua kinh ngạc, dường như y thật sự ngoài ý muốn nhìn ta.

Ta gật đầu, có chút hoang mang với phản ứng của y, nếu y biết hiện tại người đối diện với mình là Dung Uyển, y nên ngoài ý muốn mới đứng, trước kia ta sống cuộc sống y phục đưa đến tận tay com đưa đến tận miệng, cho tới bây giờ đều chưa từng xuống bếp. Thời gian này rất rảnh rỗi, mới bắt đầu nghiên cứu trừ nghệ, lại phát hiện dường như bản thân rất có thiên phú.

"Thế nào?" Ta mong chờ nhìn y ăn một ngụm, lại có chút khản trương.

"Rất không tệ." Y mỉm cười, trong giọng nói khó nén khen ngợi.

"Vậy sau này một ngày ba bữa, còn có bữa ăn khuya của chàng, đều để thiếp phụ trách được không?" Có lẽ quá mức cao hứng, lời nói không suy nghĩ đã bật thốt ra khỏi miệng, ta nhất thời giật mình tại chỗ, cảm giác được trên mặt mắt hết màu máu (ý là trắng bệch), tay chân lạnh lẽo.

Quả nhiên động tác cầm thìa của y hơi ngưng lại, sau đó buông tay lẳng lặng nhìn ta.

Ta phạm vào một sai lầm nghiêm trọng, khẩn cấp tuyên bố ham muốn chiếm hữu của ta với y, mà điều này là điều y phản cảm nhất.

Ta nhớ tới ngày đó ta giờ kiểm đề ở trên cổ y nói với y, ta không cho chàng rời khỏi ta, ta muốn chàng thích ta.

Y mỉm cười, vì sao?

Bởi vì không có người dám không nghe mệnh lệnh của ta, ta nhìn y, ta muốn chàng làm Phò mã của ta.

Y vẫn nở nụ cười, cười tự phụ mà tiêu sái, làm ta rung động thật sâu.

Nàng không thể ra lệnh cho ta, y nói, ta không thuộc về nàng, cho dù nàng là công chúa. Nếu ta muốn đi, không ai có thể ngăn cản được ta.

Giờ phút này ta nhìn y, có chút hoảng hốt.

Mà trong con ngươi đen quen thuộc kia, dường như vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nhưng mà y không nói gì thêm, cúi đầu tiếp tục dùng đồ ăn, chỉ là làm người hít thở không thông im lặng bắt đầu tràn ngập ở trong không khí.

"Cảm ơn bữa sáng của nàng." Y nhận lấy khăn Hồng Đậu đưa tới lau khóe miệng, thần nhiên nói, "Ta hồi phủ nghỉ ngơi, hôm nay còn có chút việc."

Đây là chỗ của y, ta là nữ nhân được y nuôi dưỡng, ăn dùng đều là tiền của y, mà y lại khách khí nói cảm ơn với ta.

Ta khổ sở muốn rơi lệ, lại gắt gao cắn môi, không để đau đớn trong lòng lộ ra ngoài mặt nửa phần.

Ta đi theo phía sau y ra phòng khách, xuyên qua hoa viên, hành lang gấp khúc, trung đình, mãi cho đến cửa lớn.

Bước chân của y không nhanh không chậm, nhưng vẫn không quay đầu lại.

Y có ý, biết rõ ta đi theo ở phía sau.

"Sáng sớm còn lạnh, nàng trở về đi." Bước vào kiệu, y mới xoay người lạnh nhạt mở miệng.

Ta gật đầu, nhìn y không chút nào lưu luyến vén rèm mà vào, biến mất ở trong tầm mắt ta.

Ta mất hồn mất vía chậm rãi đi thông thả trở về viện, trong lòng đau đớn đến cực điểm.

Dưới chân vấp phải tảng đá, ta ngã sấp xuống ở trên con đường mòn, đá cuội nổi lên trên mặt đường làm căng chân ta đau thấu xương.

Ủy khuất mang theo đau đớn bùng nổ, nước mắt ta không thể kiềm chế được chảy ra, dần dần biến thành khóc không không thể được.

Dè dặt cẩn trọng, ẩn nhẫn che giấu như vậy, lại vẫn không có biện pháp tới gần trái tim y.

Mặc kệ là Dung Uyển trước kia, hay Phượng Nhi hiện tại, ở trong mắt y đều không đáng gì.

Bước chân của y, đều luôn dừng lại vì một mình Dương Vị Vãn, nàng ấy là kiếp nạn cả đời này y đều không thể đào thoát được, vì thế người yêu y nhất định chôn cùng theo y.

Ta khóc đến không kiềm chế được, ngồi dưới đất ôm lấy hai tay, ôm chặt lấy mình, giống như làm như vậy, mới có thể xua đuổi tuyệt vọng trong lòng.

Một tiếng thờ dài khe vang lên ở trên đỉnh đầu, ta nặng nề mở mắt ra, trong tầm mắt xuất hiện một đôi ủng quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Ngoại truyện - Gặp đàn lang làm cả đời (3)

"Ta đã quên áo choàng của ta." Tuyên Dương đứng trước mặt ta chậm rãi lên tiếng, giọng điệu của y vẫn thản nhiên.

Ánh mặt trời vào sáng sớm chiếu vào trên người y, ta chỉ cảm thấy chói mắt, thấy không rõ về mặt của y.

Y cúi người bế ngang ta, từng bước một đi về.

Y không hỏi ta vì sao khóc, thậm chí khóc thành cái dạng này.

Ta vẫn rơi lệ không ngừng, nhưng cảm giác thân thể y căng cứng, giống như ẩn chứa cảm xúc gì đó.

Thẳng đến khi đi vào trong phòng, y mới đặt ta xuống, Hồng Đậu vừa lo lắng vừa hoài nghi nhìn ta, tính toán muốn theo vào, Tuyên Dương đã đóng cửa trước mặt nàng.

Tiếng cửa đóng làm trong lòng ta khẽ run lên, ta mím môi lấy áo choàng trên ghế đưa cho y.

"Chàng lấy đi, không phải chàng phải đi về nghỉ ngơi sao?" Theo bản năng, ta cảm thấy trong thân thể có một con khí lạnh đang xông lên, có một loại dự cảm xấu, gắt gao nhéo trái tim ta.

Ta biết y đang nhìn ta, mà ta lại không dám nhìn thẳng vào mắt y.

Dựa vào cảm giác quen thuộc trước kia, ta cảm giác được y có chuyện nói với ta, nhưng mà ta đoán không được y muốn nói cái gì.

"Chúng ta đều dừng đóng kịch nữa, Phụng Nhi." Y đột nhiên mở miệng, giọng nói như truyền đến từ một nơi xa xôi, đến trong tai ta.

Cái áo choàng trượt ra khỏi lòng bàn tay ta, kiện áo choàng này rơi trên mặt đất, trái tim của ta cũng rơi xuống theo nó.

Cả người ta như bị đóng băng, thế nào cũng không nhúc nhích được, chỉ có thể trơ mắt nhìn y đi đến trước mặt ta, ngẩng đầu - -

Ở trong phút chốc, ta như bừng tỉnh từ trong mộng, hung hăng bắt được tay y, kháng cự động tác của y.

Nước mắt không tốt lại chảy ra từ trong hốc mắt, sợ hãi tích lũy trong lòng ta đạt tới cực điểm, dùng hết tất cả sức lực giằng co với y, ta không dám buông tay, ta sợ vừa buông tay tất cả đều sẽ kết thúc...

Nhưng sức lực của y lớn như vậy, trong con người đen luôn lạnh nhạt không gọn sóng kia giống như không nhìn thấy ta đang tuyệt vọng vung vẩy – rốt cuộc y đưa tay kéo khăn che mặt xuống, một khắc này, ta giống như giao nữ bị sa lưới trong truyền thuyết, bị người lấy đi những chiếc váy trên người, thừa nhận con đau như xé toát.

"Chàng đã sớm biết rằng là ta?" Ta vô lực mở miệng, yếu ớt dựa vào bên cạnh bàn, mới chống đỡ thân thể lao đảo muốn ngã.

"Ừ." Giọng nói của y bình tĩnh gần như lãnh khốc.

"Biết khi nào?" Yết hầu ta khô ráp, gian nan nói ra câu này.

"Cái đêm ta uống say muốn nàng." Lời nói của y, giống nhất thanh lợi kiếm, một chút đâm vào lồng ngực của ta.

"Chàng tháo khăn che mặt của ta?" Ta hỏi.

"Không có." Y lắc đầu, "Nàng không muốn để ta thấy dung mạo của nàng, ta sẽ không nhìn."

Y nhìn ta, sâu trong con ngươi như nước biển là muốn hủy diệt ta: "Là lúc nàng ngủ mê khóc nói, lần lượt nói - không cho chàng lại gọi ta là Uyển Nhi, vì sao không thể yêu ta."

Trong giây phút kia thế giới như yên tĩnh lại, ta nhìn gương mặt tuấn tú của y, nhìn đôi môi mông của y, cảm thấy tay chân rét run, cả người đều giống như tiến vào vết nứt vạn năm, ta tự cho rằng không chệ vào đâu được, cuối cùng lại mua dây buộc mình, tự gây nghiệt không thể sống.

Ta không cách nào tưởng tượng được, mấy ngày nay y đối xử với ta thế nào, lại lấy tâm tình gì bao nuôi ta ở biệt viện này.

Đột nhiên, ta thấy nước mắt cũng ngừng chảy, chỉ cảm thấy tuyệt vọng.

"Vì sao cho tới hôm nay chàng mới nói cho ta biết thật ra đã biết rõ ta là ai?" Mặc dù đáp án đã rất rõ ràng, nhưng ta vẫn hi vọng có thể xuất hiện khả năng cực kỳ bé nhỏ khác.

"Nàng biết nguyên nhân mà." Y nhìn ta, "Kỳ vọng của nàng với ta là cái gì, ta luôn biết, nhưng mà ta cũng đã sớm cho nàng đáp án... Ta chỉ có thể nói, ta xin lỗi. Từ sau đêm đó, một tháng này ta cũng đang lo lắng nên ở chung với nàng như thế nào, vốn, ta hi vọng giữa chúng ta có thể bình an không có chuyện gì, nhưng hiện tại xem ra tất cả đều quay về chỗ cũ."

Ta không thể kiềm chế được run rẩy, chậm rãi ngồi ở trên ghế kế bên - quả nhiên, là vì hôm nay ta nói sai một câu, mà hòa bình giả dối đều bị đánh vỡ.

- - ta xin lỗi.

Cho tới bây giờ, đáp án y cho ta chính là một câu như vậy.

Cũng ngày đại hôn của ta và Tạ Khâm, y đứng trước mặt ta bình tĩnh nói, mạo muội quấy rầy, thỉnh thứ lỗi. Xin lỗi vì không thể cho nàng một hôn lễ viên mãn.

Một cái tát đánh vào trên mặt y, đau lại là tay ta, trái tim ta.

"Vậy bây giờ, chàng định làm như thế nào?" Ta nhìn y, nhẹ giọng hỏi.

"Những lời này phải là ta hỏi nàng." Y đi đến trước mặt ta, thân hình cao lớn làm ta không thể không ngước lên nhìn y, "Trong lòng nàng không thoải mái, ta có thể không gọi tên trước kia của nàng, kêu nàng là Phụng Nhi, nhưng yêu cầu thứ hai... Ta làm không được."

Ta ngồi nguyên tại chỗ, thật lâu sau cũng không nói gì, cũng không động đậy, ta cảm thấy mỗi một phần trong thân thể bởi vì đau đớn quá độ mà bắt đầu chết lặng.

Ta chỉ lẳng lặng nhìn y, nhìn nam nhân làm ta tâm động mê muội, không phải y có ý muốn dấn thương ta, cũng không phải y vô tình từ nhỏ, mà là trong lòng y đã không có đường sống có thể giữ cho ta, là ta tự mình muốn đưa lên cửa để y giẫm lên làm ta thương tích đầy mình.

"Nói với ta, khi chàng phát hiện nữ nhân cùng qua đêm kia là ta, có phải rất hối hận hay không?" Ta hỏi y, lại cười đến dịu dàng mềm mại đáng yêu.

Y nhìn ta chằm chằm mi khẽ nhú mày, hơi nhếch môi không nói gì.

Làm một người nam nhân khi đối mặt với câu hỏi của bạn lại lựa chọn im lặng, như vậy đáp án chính là những lời bạn không muốn nghe, y chỉ nhân từ không muốn nói dối.

"Yên tâm, ta sẽ không muốn chàng phụ trách, cũng sẽ không mượn điều này ép chàng cưới ta, ta không đáng thương đến tình trạng này." Ta chậm rãi đứng lên, nhìn y cười lạnh, "Nếu chàng đã biết ta là ai rồi, ta cũng không cần phải ở lại chỗ này làm chim hoàng yến chàng bao nuôi nữa."

"Tỷ tỷ, vì sao chúng ta phải chuyển ra?" Hồng Đậu do dự nhìn ta, rốt cuộc vẫn hỏi hoài nghi trong lòng ra, "Tỷ và Tuyên gia xảy ra chuyện gì sao? Còn có mặt của tỷ..."

"Mặt ta như thế nào?" Ta nhìn dung nhan không tỷ vết trong gương, "Khó coi sao?"

"Đương nhiên đẹp mắt!" Lực chú ý của Hồng Đậu bị ta dời đi, "Quả thực là Quốc Sắc Thiên Hương, nếu không phải trước đó tỷ che dấu dung nhan, khẳng định không thể thiếu trên choker ong bướm, hôm nay ta còn nghe nói trong thành có vài vị công tử xuất thân không tầm thường hỏi thăm tỷ đấy."

Ta cười nhẹ, lơ đãng.

"Đi thôi." Thấy nàng cài trâm cho ta, ta đứng lên xoay một vòng ở trước gương, mới hài lòng cùng nàng ra cửa.

Trời mưa không ngừng, Hồng Đậu miễn cưỡng dựa sát vào ta, ta cẩn thận khẽ nâng làn váy.

Đọc theo đường đi, bất chợt có người ngạc nhiên nhìn ta, ta cũng không kinh ngạc, mẫu phi là đẹp nhất hậu cung, ta kế thừa dung mạo tảo nham của bà, có lẽ cũng là một trong những nguyên nhân phụ hoàng cực kỳ yêu thương ta.

Từ sau khi chuyển ra khỏi biệt viện ở thành Nam, ta mua một tiểu viện ở cùng Hồng Đậu, trong khoảng thời gian này mỗi ngày ta chỉ đọc sách đánh đàn, gần như rất ít đi ra ngoài, Hồng Đậu là tiểu nha đầu tâm tư đơn thuần, cũng không hỏi nhiều, ta ở trong thời gian này, chậm rãi điều chỉnh đau lòng trong tim.

Hướng Văn lâu.

Ta đi qua gian phòng náo nhiệt, được tiểu nhị dẫn lên lầu.

Thà rằng phụ mùa xuân, trái tim này vẫn luôn hướng về phía Văn.

Ta nhìn hai hàng chữ như rồng bay phượng múa trên cột, trong lòng có chút cảm khái, không thể tưởng tượng được người chồng trước máu lạnh của ta cũng có một mặt dịu dàng như thế.

Khát nước ba ngày, ta cũng không phải một cái gáo nước của y, trong lòng y cũng rõ ràng.

Ta gọi mấy thứ đồ ăn và điểm tâm, nhìn ra được Hồng Đậu rất thích, sau đó ta lại gọi hai chén mì nước.

"Tỷ tỷ, ăn không hết, muối không chịu nổi nữa rồi." Nàng ấy nhịn không được mở miệng, bộ dạng buồn rầu vừa đáng yêu.

"Hôm nay là sinh nhật ta." Ta mỉm cười nhìn nàng ấy, ngược lại mình không có khẩu vị gì.

"Thật sự?" Hồng Đậu vui mừng trừng mắt to, "Tỷ tỷ sinh nhật vui vẻ, cho dù no chết muối cũng phải ăn hết bát mì này."

Ta cười: "Hồ ngôn loạn ngữ, no chết ai đi theo ta?"

Ta sinh vào lúc Cốc Vũ (một trong 24 tiết trong một năm, vào khoảng 19, 20 hay 21 tháng tư), đúng là ngày lục bình sinh trưởng, gieo hạt cây bừa vụ xuân, phụ hoàng nói, đây là thời gian tốt, tuy rằng mưa triều miên, nhưng lại ẩn chứa hi vọng, đợi đến khi mây đen tan đi, đó là ngày xuân cây cỏ phát triển.

Ta ngẩng đầu nhìn sắc trời vẫn âm trầm ngoài cửa sổ, bên miệng nở nụ cười khổ... Muốn bao lâu, ta mới có thể đợi đến ánh mặt trời ấm áp ngày xuân?

"Vị cô nương này, có thể cho tại hạ biết tên cô nương không?" Giọng nói của nam nhân bỗng nhiên vang lên, đầu ta cũng không nâng, uống trà vào trong bụng.

Một chiếc quạt giấy nâng cầm ta lên, mạnh mẽ nâng mặt ta lên, ta lạnh lùng nhìn nam nhân y phục cao quý xa lạ trước mắt, không bỏ qua kinh điểm trong mắt gã, chỉ là vẻ bỉ ổi trên mặt gã làm ta cảm thấy ghê tởm.

"Cút "

Ta đưa tay đẩy cây quạt của y ra, chỉ phun ra một chữ.

"Người bảo ta cút?" Người nọ nhìn sắc mặt ta thoát xanh thoát trắng, "Trong thành Hàng Châu này chưa có nữ nhân nào dám kêu bản đại gia cút!"

"Chường quây." Giọng nói ta trong trẻo, gọi tới người ta muốn tìm, lễ phép mỉm cười với y, "Xin hỏi quý điểm có thể cam đoan cho khách nhân an tâm dùng bữa không?"

"Cô nương, đó là tất nhiên." Chường quây nhìn ta cười nói, sau đó lão luyện ôm lấy bả vai nam nhân kia, kéo gã, "Mời thiếu gia..."

"Tỷ tỷ, vừa rồi tỷ thật lợi hại." Đi ở trong hẻm nhỏ, Hồng Đậu sùng bái nhìn ta.

Ta không nói gì, chỉ khẽ cười, nếu nàng ấy biết ta là một công chúa có thói quen vênh mặt hất hàm sai khiến, sợ là sợ đến lập tức ngất đi.

Trong màn mưa phía trước bỗng nhiên xuất hiện vài bóng người, song song mà đến.

Trong lòng ta thoáng qua cảm giác xấu, lại quay đầu lại, mặt sau cũng có ba người.

"Tỷ tỷ..." Hồng Đậu cũng cảm thấy được tình hình không đúng, giọng nói có chút run rẩy.

"Tiểu mỹ nhân, nàng chạy không khỏi lòng bàn tay ta." Giọng nói quen thuộc truyền đến, khuôn mặt của người nam nhân trong từ lâu kia dần dần tới gần, "Ta xem bây giờ nàng có thể trốn được không."

Giọng nói của y biến mất ở dưới quyền của ta, ta miễn cưỡng lấy công phu sơ sài đối phó hai người xông lên, Hồng Đậu giúp ta đẩy người phía sau, lại bị bọn họ một cước đạp đến góc tường, ngã trên mặt đất không ngời dậy được.

Một cái tát đưa tới, trong đầu ta ông ông, trên mặt nóng rát, khi cái tát thứ hai vang lên trên má phải ta, tầm nhìn của ta cũng bắt đầu mơ hồ, chỉ cảm thấy bị người gắt gao giữ chặt tay chân, trên người truyền đến tiếng xé rách quần áo, nước mưa lạnh lẽo dính trên da thịt ta, ta lạnh phát run, càng đau đến kêu không ra tiếng, bóng người lúc ẩn lúc hiện ở đỉnh đầu ta, hai bàn tay to buồn nôn vuốt ve trước ngực ta, ta dùng hết tất cả sức lực giãy dụa, nhưng ta không động được, khi cảm giác được thắt lưng quần áo bị cởi ra, ta hoàn toàn tuyệt vọng, ta gắt gao cắn chặt môi, muốn khóc cũng khóc không được, tất cả đều lâm vào trong bóng tối... Mà ở trong bóng đêm khờ dại, ta xem thấy một gương mặt tuấn tú... mới gặp người, trong đám đông chật chội ánh mắt của y như nước, ôn nhu mỉm cười như hoa nở tháng tư, gió thổi mây di chuyển, trong không khí có mùi hương nhàn nhạt...

Sau lưng truyền đến đau đớn do tảng đá đâm vào, hai chân cũng bị người hung hăng đè lại, ta cảm giác hương vị ngai ngái bật ra từ trong môi... Ta không sợ... Ta bắt buộc tự mình phong tỏa tất cả cảm giác, chỉ nhớ đến nụ cười và ánh mắt của người nào đó... Như vậy ta sẽ không sợ hãi nữa...

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Ngoại truyện - Gặp đàn lang lằm cả đời (bốn)

Lo lắng.

Trong ánh trăng mờ, ta cảm giác được có ánh lửa nhảy lên, giống như cái lò lửa lớn trong tâm cung ta, tản ra nhiệt độ, dày đặc vây quanh ta.

Trong không khí có mùi thuốc nồng đậm, còn có làn hơi thở nói không nên lời, như mùi máu tươi.

Giống như có nước mưa phát vào cửa sổ, phát ra tiếng tí tách.

"Nhị thúc, con đã lau sạch thân thể nàng rồi... Tên khốn kiếp đáng chém ngàn đao kia..." Ta nghe thấy có giọng nói dịu dàng của nữ tử trẻ tuổi vang lên bên tai, bóng người ở trước mặt ta lúc ẩn lúc hiện.

"Con đã bôi thuốc, còn có vết thương trên lưng nàng cần cẩn thận trị liệu, nếu không sẽ lưu lại sẹo." Nàng kia tiếp tục nói.

Nàng đang nói ai? Ta nhớ ra được giọng nói của nàng, trong bóng đêm thoáng qua một dung nhan kiều nhiêm, ta nghĩ tới - -

"Đề thúc đến xử lý, con đi thay xiêm y ướt trên người đi." Giọng nam quen thuộc vang lên sau đó, ta chấn động cả người.

Đó là... Đột nhiên, ta cảm giác đau đớn xâm nhập vào khắp cả người, vào giây phút ta mở mắt ra, đau đớn trên mỗi một tác da thịt đều bởi vì thức tỉnh mà nổi lên.

"Phượng Nhi?" Bởi vì bất ngờ không phòng ngự, khi đôi mắt kia chạm phải ánh mắt ta thể nhưng xuất hiện vẻ kinh hoàng trong đôi mắt trước nay vẫn luôn bình tĩnh.

Đoạn trí nhớ đáng sợ kia trong nháy mắt tràn ra trong lòng ta, toàn thân ta run rẩy kịch liệt, nước mắt điên cuồng trào ra.

Sức nặng ngang ngược ở trên người ta, nụ cười thâm trầm làm cho người ta buồn nôn, còn có đau đớn kịch liệt truyền đến từ sâu trong thân thể... Ta đưa hai tay ôm chặt lấy mình, lui vào trong góc khuất, găt gao cắn môi.

"Phượng Nhi." Giọng nói dịu dàng giống như tiếng gọi đáng sợ nhất đâm vào lồng ngực ta.

"Chàng đừng tới đây." Ta không thể lui nữa, chỉ có thể hoảng sợ nhìn y ngồi trên giường, đang có xu hướng dịch tới gần ta.

"Chàng không nên đụng vào ta..." Ta nhìn chằm chằm dung nhan quen thuộc kia, trong giọng nói mang theo nước nỡ, cảm giác ngón tay y tiếp xúc vào trên cơ thể ta, ta sẽ hồn bay phách tán.

"Không có việc gì, Phượng Nhi." Tuyên Dương nhìn ta, giọng nói của y nhẹ nhàng như vậy, giống như đang sợ hãi điều gì đó, "Đều đã qua rồi..."

Ta vui mặt vào trong hai tay, từ chối sự tiếp cận của y.

Ngay cả dừng khí đối mặt với y cũng không có, ta không muốn y thấy ta chật vật như vậy.

Khi bàn tay to ấm áp phủ trên tay ta, ta giống như bị phong đột ngột rút lui về sau, trên lưng nhất thời truyền đến một trận đau đớn thấu tâm can.

"Phượng Nhi!" Y thở nhẹ, trong mắt tràn đầy lo lắng.

"Thật xin lỗi." Y nhanh chóng ra tay điểm hai lần ở trên người ta, cơ thể của ta không chịu không chế xụi lơ ở trong lòng y.

"Ta cần chữa khỏi vết thương trên lưng nàng." Y để ta nằm sấp ở trên giường, động tác dịu dàng coi bỏ xiêm y lộn xộn của ta.

Trong nháy mắt đó, y vẫn im lặng, nhưng dòng khí quanh mình giống như đột nhiên ngưng đọng lại.

Đau đớn theo động tác của y tăng dần, y đã rất cẩn thận, nhưng mỗi một lần đụng vào đều làm ta đau đớn đến tan lòng nát dạ.

Ta găt gao cắn môi, cảm giác nước mắt từng hạt chạy trốn khỏi hốc mắt.

Ta không vì đau đớn mà khóc, mà vì bản thân lấy bộ dạng rách nát không chịu nổi xuất hiện ở trước mặt y.

Ta cảm giác trái tim mình giống như đang đặt trong đồng lửa, từng chút thiêu thành tro tàn.

Có lẽ đây là báo ứng, trừng phạt ta tùy hứng và không biết tự lượng sức mình...

"Nhị thúc, được đã nấu xong rồi." Cửa bị đẩy ra, có người đã đi tới, cầm chén thuốc để ở trên bàn nhỏ trong phòng.

"Tỷ tình rồi?" Là Dương Vị Văn, khi chạm phải ánh mắt ta, nàng lập tức cười dịu dàng, "Không có việc gì, nhị thúc sẽ chữa khỏi cho tỷ."

Ta nói không ra lời, chỉ cảm thấy nước mắt nóng bỏng lại tràn lan lên gò má.

Ta biết nàng từng mất trí nhớ, hẳn là không nhớ được ta từng quen biết với nàng, cũng không biết trong lúc đó ta và Tuyên Dương dây dưa thế nào, cho nên nàng sẽ không hiểu, ngay cả y thuật của y giỏi thế nào cũng không thể trị được vết thương này, lại vĩnh viễn không trị hết vết thương trong trái tim ta.

Đội nàng rời đi, Tuyên Dương giải huyết vị cho ta nâng ta dậy, bụng chén thuốc đưa tới bên môi ta.

Ta uống xong một ngụm, thuốc đắng chất chảy vào trong bụng, thân thể suy yếu lại đang cực lực bài xích, trong dạ dày cuộn cuộn lên, thuốc này bị ta nôn ra hết.

"Ta không uống..." Ta thống khổ ho khan, kháng cự đẩy chén thuốc ra.

"Nàng phải uống." Giọng nói của Tuyên Dương lại có chút run rẩy, "Đó là phòng ngừa nàng mang thai."

Ta chấn động toàn thân, kinh hãi đau đớn nhìn y.

"Nàng phải uống, Phụng Nhi." Y cắn răng, lạnh lùng lặp lại.

Ta dùng hết tất cả sức lực nâng chén, hung hăng uống hết một ngụm lớn, nhưng ngực cuộn trào, lần này ta nôn còn nhiều hơn đợt vừa rồi.

Ta tuyệt vọng nhìn chất lỏng màu nâu trên đất, lại nâng chén lên lần nữa, dùng tất cả sức lực uống một hơi hết thuốc, nước thuốc chảy vào trong cơ thể, nhưng trong bụng vẫn cuộn trào - đột nhiên, nộ hỏa cực nóng mà cứng rắn che phủ môi ta, ngang nhiên bức lui nước thuốc đã lên tới miệng, cũng trấn an tất cả sợ hãi của ta, ta cảm thấy trong miệng rất đắng, đến trong lòng cũng tràn đầy đắng chất.

"Phụng Nhi..." Y ôm ta, dựa vào trên trán ta, run rẩy mà đau đớn nói: "Vì sao nàng không quay về? Vì sao nàng không đợi ở trong cung? Nàng nên ở lại đó, sống cuộc sống yên ổn ấm áp, mà không phải gặp chuyện đáng sợ như thế... Nàng muốn ta gánh vác bao nhiêu tội nghiệt mới bằng lòng bỏ qua? Nàng muốn ta làm thế nào bây giờ..."

Đây là lần đầu tiên y dờ xuống mặt nạ bình tĩnh, không còn tao nhã thong dong như ngày xưa, không còn trấn định lạnh nhạt như ngày xưa, y hoàn toàn bày tỏ giấy giả và đau đớn của y với ta.

Ta nhớ tới lần đầu tiên gặp y, trong đám người bóng người lạnh nhạt, ôn nhuận như ngọc, y là hoa sen không nhiễm một hạt bụi trong Thanh Trì ở Dao Đài, hoặc là một vị thần tuyệt thế thoát tục trong bức họa cổ ngàn năm, ta vẫn cho rằng trong cuộc tình yêu trần đầy vô vọng này ta như phụng hoàng gãy cánh, lại chưa từng nghĩ sẽ bị liên lụy, rốt cuộc người không đứng dậy được lại là y.

Ta biết, nếu lúc này ta mở miệng yêu cầu, chắc chắn y sẽ dùng hết quãng đời còn lại chăm sóc ta, làm bạn với ta.

Nhưng mà, từ đây y sẽ không vui vẻ, y sẽ luôn sinh sống ở trong lồng giam y tạo ra vì ta.

Mà mặc kệ y tốt với ta thế nào, ta cũng chỉ sẽ tin tưởng y là áy náy, mà không phải yêu ta.

Cho tới bây giờ, quan hệ giữa hai người đã trở nên bế tắc không cách nào thoát được.

Ta đưa tay nhẹ xoa mặt y, chuyên chú nhìn gương mặt tuấn tú mà ta ái mộ... Khi ta đối mặt với chuyện đáng sợ kia, ta đã cho rằng ta sẽ chết đi, khi đó tất cả trong đầu ta đều là nụ cười dịu dàng của y, nếu nụ cười của y có thể xua tan sự sợ hãi do cái chết mang đến, như vậy năm tháng còn lại, ta chỉ muốn nhớ lại nụ cười của y, cũng có dũng khí sống sót không phải sao?

"Phụng Nhi." Y có chút chần chờ gọi ta, trong con ngươi chiếu bóng dáng ta đang rung rung nở nụ cười, mà nhất định y không rõ vì sao ta lại đột nhiên nở nụ cười.

"Vết thương trên lưng, sẽ lưu lại sẹo sao?" Ta khẽ mở miệng hỏi.

Ta không sợ vết sẹo xấu xí, ta chỉ muốn quên những chuyện xấu, chỉ để lại những điều tốt đẹp.

"Ta sẽ chữa khỏi cho nàng." Giọng điệu của y dịu dàng mà kiên định.

"Ta tin tưởng chàng." Ta mỉm cười nhìn y, "Chàng đồng ý ta một chuyện nhé."

Y nhìn chăm chú ta thật lâu sau, sau đó chậm rãi lên tiếng: "Nàng nói gì ta cũng sẽ đồng ý."

Ta cười rơi lệ.

Ta nghĩ là y hiểu lầm ý của ta rồi, nhưng cẩn thận và thành khẩn trong giọng nói của y làm ta không hối hận khi yêu nam nhân này đến chết.

"Cảm ơn..." Ta dùng hết tất cả tình cảm, khẽ hôn lên môi y, "Chờ sau khi vết thương thiếp hồi phục rồi, đưa thiếp về cung nhé."

"Phượng Nhi?" Trong con người đen phủ đầy khiếp sợ, giọng nói của y có chút khàn khàn. 对不起, 对不起.

"Chàng đã nói cái gì cũng sẽ đồng ý với thiếp, không được đổi ý." Ta cười nhợt nhạt, "Thiếp mệt rồi, muốn ngủ một giấc."

"Được." Giọng nói của y khàn khàn.

Ở trong mắt y, ta mỗi một nhắm hai mắt lại, ngênh đón ta, là cuộc đời bình yên trong giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Ngoại truyện - Gặp đàn lang lằm cả đời (5)

Lại trôi qua một năm cốc vũ

(cốc vũ: một trong 24 tiết trong một năm, vào khoảng 19, 20 hay 21 tháng tư)

Gần cửa sổ trà lâu, một nam tử bạch y lẳng lặng ngồi một mình, ngắm nhìn phương xa.

Gió thổi mưa phùn, cây Liễu khẽ đung đưa, màu xanh nhạt trên bầu trời, chim nhận bay về phương Bắc, dần dần biến thành vài chấm đen nhỏ.

"Tuyên gia?" Có người đi tới chào hỏi, "Ngài đã trở lại? Lần này đi xa cũng lâu quá rồi, cũng phải một năm rồi mới gặp lại ngài."

"Vừa trở về." Tuyên Dương buông trà trong tay, mỉm cười với người đi tới.

"Luôn bay tới bay đi như vậy cũng không tốt, vẫn nên sớm ổn định thôi, luôn một mình không tốt." Người nọ lớn tuổi một chút, trước khi rời đi thân thiết vỗ vỗ vai y.

Tuyên Dương không nói gì, chỉ cười nhạt. Tâm mắt lại chuyển hướng ra ngoài cửa sổ.

"Nghe thấy không, luôn một mình cũng không tốt." Nam tử có đôi mắt màu xanh mang mặt nạ bạc, chế nhạo nhìn y, "Huynh chưa thành gia lập thất một ngày, các nữ nhân ở thành Hàng Châu sẽ chưa từ bỏ ý định."

"Khi nào thì huynh bắt đầu thích nói giỡn rồi?" Tuyên Dương có chút bất đắc dĩ nhìn về phía hắn.

"Đây không phải là ta nói, là lời Văn Nhi nói tới hôm qua." Hàn Khâm đáp, ngồi xuống đối diện y. "Huynh có biết nàng luôn quan tâm huynh không."

"Càng sau khi nó làm mẫu thân, càng thích quản chung thân đại sự của ta." Tuyên Dương nhin không được than nhẹ.

"Đáng thương nhất là ta, thay nàng quản tất cả buôn bán, cả ngày mệt chết khiếp không nói, còn phải nghe của nàng lăm bằm thay huynh xem xét cô nương thích hợp." Hàn Khâm uống trà cười khổ nói, "Lần này huynh trở về hãy chờ xem, nàng lại bắt đầu ép buộc rồi."

"Tùy nó đi." Tuyên Dương cười, con người đen lẳng lặng nhìn hắn, "Đối với Văn Nhi... Ta đã buông xuống, hiện tại ta chỉ lấy thân phận nhị thúc hi vọng người một nhà các người có thể vĩnh viễn hạnh phúc."

"Ta hiểu." Hàn Khâm gật đầu, nở nụ cười không biết làm sao, "Văn Nhi còn nói một câu nữa - nếu huynh thật sự lựa chọn sống cô độc quãng đời còn lại, nhất định nàng sẽ làm cho huynh không yên lúc tuổi già."

Tuyên Dương ngẩn ra, có chút dờ khóc dờ cười: "Nha đầu kia."

"Ta còn có việc đi trước, buổi tối đến nhà ta cùng nhau ăn cơm, con trai bảo bối của ta lại ốm muốn gặp huynh lâu rồi." Hàn Khâm xin lỗi nói, đứng lên định rời đi.

"Huynh bận rộn nhì." Tuyên Dương mỉm cười, "Gặp lại sau"

Nhìn theo bóng lưng Hàn Khâm đi xa, y lẳng lặng bụng cốc sứ đến bên môi, khẽ uống một hớp.

Trà lạnh rồi.

Cũng như trái tim của y, đã không bỏ xuống được quá nhiều buồn vui.

Đối với tình cảm, y thật sự không có hứng thú gì. Chẳng phải bởi Văn Nhi - từng yêu, từng đau, cũng oán ý trời trên người, nhưng nhìn thấy nàng tìm

được hạnh phúc, y đã không oán không hờ. Một mình dạo chơi khắp nơi, y không hăm mộ người khác có đôi có cặp, cũng không thấy có việc gì.

Theo người khác, y cô đơn lạnh nhạt, nhưng thực ra y cũng là phàm nhân, cũng từng có người phẫn đầu quên mình yêu y, cho y một tình yêu chí tình chí nghĩa, y cũng không phải ý chí sắt đá, ngay cả cuộc đời này không thấy, ở trong cuộc sống mưa xuân triền miên, khi y nhớ tới phần tình cảm này vẫn sẽ cảm thấy ảm áp.

Như vậy là đủ rồi.

"Vô Hối, ca ca không thể chạy loạn như vậy, Trương gia gia tìm không thấy chúng ta sẽ sốt ruột." Một giọng nữ non nót vang lên.

"Không có việc gì, chẳng phải ông ta đang nói chuyện ở dưới sao."

Tuyên Dương quay đầu, thấy một bé gái lôi kéo ống tay áo của một bé trai, không chịu để bé trai đi.

Thật sự là một đôi trẻ con xinh xắn, chắc là long phượng thai (sinh đôi nam nữ), diện mạo xinh đẹp này hoàn toàn xứng là kim đồng ngọc nữ, đến y cũng âm thầm tán thưởng ở trong lòng.

"Thiếu gia, tiểu thư, sao các ngài lại vụng trộm chạy lên lầu rồi?" Một giọng nói có chút quái dị vang lên, một nam nhân đã già gấp gấp chạy lên lầu, theo sau là một nam tử trẻ tuổi mi thanh mục tú.

"Trương gia gia, là Vô Hối." Bé gái ủy khuất cáo trạng.

Tuyên Dương chỉ lẳng lặng bàng quan nhìn, cũng không ngờ vị "Trương gia gia" kia quay đầu nhìn về phía y, lập tức biến sắc, bước đi đến bên cạnh y.

"Tuyên gia, rốt cuộc lão nô tìm được ngài rồi..." Ông ta rất kích động.

Tuyên Dương ngẩn ra, nhú mày nhìn ông ta.

"Lão nô là Trương Thuận Niên, tổng quản trong cung tứ công chúa, ngài không nhớ lão nô ư?"

"Trương tổng quản?" Tuyên Dương kinh ngạc nhìn dung nhan quen thuộc dần dần hiện ra trong đầu: "Sao ngươi lại ở chỗ này?"

"Lão nô chịu ủy thác của công chúa, mang bọn nhỏ đến bên cạnh ngài..."

"Trương gia gia, y là phụ thân ta ư?" Bé trai đột nhiên mở miệng, con ngươi trong tròng nhìn Tuyên Dương.

"Là sao, Trương gia gia, y thật sự là phụ thân của ta và Vô Hối ư?" Bé gái cũng lo lắng không yên mở miệng.

Câu hỏi của bọn trẻ làm sắc mặt Tuyên Dương thay đổi, y khiếp sợ nhìn về phía Trương Thuận Niên: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Bọn họ là kết quả của ai?"

"Nếu Tuyên gia không rõ, mời ngài cẩn thận nhớ lại một đêm trước khi ngài đưa công chúa đi." Trương Thuận Niên đáp.

Ngực bỗng chấn động, Tuyên Dương nhìn hai đứa trẻ trước mắt - đêm hôm đó, y đáp ứng cùng ăn một bữa cơm cuối cùng với Dung Uyển, có lẽ là trong lòng có chút thôn thức, y và nàng uống một ít rượu, khi tỉnh lại đã sáng sớm, Dung Uyển ngồi ở bên giường nhìn y, nói y say, lúc đó y cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng không nghĩ gì.

"Đây là thư công chúa đưa cho ngài." Trương Thuận Niên đưa thư.

Tuyên Dương mở phong thư ra, thậm chí tay nhận thư có chút run rẩy.

Kiểu chữ nhỏ xinh đẹp, chỉ viết vài dòng, y chưa bao giờ nhìn chữ viết của nàng, nhưng giọng điệu trong hàng chữ viết này lại rất quen thuộc.

- - Tha thứ cho thiếp khi vẫn không cam lòng, thiết kế chàng một đêm, chỉ vì trong cuộc sống chỉ tồn tại duy nhất trí nhớ về chàng, lại không ngờ trời xanh ban cho thiếp "bất ngờ" như thế, nếu có kiếp sau, sẽ không bao giờ quên chàng.

Đến tận đây, tất cả chân tướng đã rõ ràng.

"Nàng ở đâu?" Bàn tay to nắm chặt mép bàn, y cảm thấy cả người lạnh như băng, có cảm giác xấu ếp làm y không thở nổi.

"Thai vị của công chúa bất ổn, lúc sinh bị rong huyết, thái y trong cung không có biện pháp, miễn cưỡng mới giành lại được một mạng, vốn hoàng thượng muốn lập tức tuyên ngài tiến cung, nhưng công chúa lấy chết uy hiếp không cho ngài ấy hạ lệnh, nói không muốn lại làm ngài khó xử, chỉ là hoàng thượng vẫn ngầm phái người đi tìm ngài, không ngờ ngài ngao du tứ hải, không cách nào tìm được ngài." Trương Thuận Niên bi thống nói, "Sau đó thân thể công chúa dường như chuyển biến tốt, mọi người cũng buông tha suy nghĩ tìm ngài, cũng không ngờ là công chúa mạnh mẽ chịu đựng bệnh tình, sau này càng ngày càng suy nhược, chung quy là dầu hết đèn tắt, hương tan ngọc nát..."

"Không có khả năng..." Một lát sau, giọng nói khàn khàn khẽ vang lên, Trương Thuận Niên thấy gương mặt tuần tú kia trắng bệch không còn màu máu.

Tuyên Dương hung hăng nhìn chằm chằm chữ viết trên tờ giấy kia - muốn y tin tưởng đó là tuyệt bút của nàng thế nào đây? Nàng là một nữ nhi kiên cường cao ngạo... Mặc kệ gặp phải chuyện gì, nàng cũng có thể dũng cảm đối mặt, nụ cười cũng sáng lạn như ánh mặt trời... Muốn y tin tưởng nàng đã không còn trên thế giới này...

Y vẫn cho rằng, cho dù cả đời không gặp lại, ngay cả trời nam đất bắc, cách muôn sông nghìn núi, nàng và y cũng sống trong một bầu trời này, nàng thuộc về cuộc sống trong hoàng thành kia, nhất định có thể sống yên ổn

- - Chờ sau khi vết thương thiếp hồi phục, hãy đưa thiếp về cung.

Y chưa bao giờ dự đoán được ngày nào đó chiếc xe ngựa dần dần đi ra khỏi thành, là một lần cuối cùng nàng ngoái đầu nhìn lại.

"Ông thật sự là phụ thân ta?" Giọng nói mềm mại truyền đến từ bên cạnh, tiểu cô nương phấn đấu ngọc trác* ngẩng đầu nhìn y, đôi mắt trắng đen rõ ràng kia, cực kỳ giống nàng.

(*miêu tả những đứa bé trắng nõn, mềm mại)

"Ta tên là Dung Tương Tư." Bé gái nhu thuận trả lời, ngẩng đầu nhìn bé trai bên cạnh, "Ca ca gọi là Vô Hối."

Tương Tư, Vô Hối.

Y xoay người, nhìn con mưa liên miên không dứt ngoài cửa sổ.

"Phụ thân, phụ thân làm sao vậy?" Trong giọng nói non nớt của Tương Tư tràn ngập lo lắng, cô bé thấy bá vai rộng lớn khẽ run, lại quay đầu tiến đến bên tai ca ca nhẹ giọng nói, "Vô Hối, ca nói xem, có phải phụ thân đang khóc không?"

"Muội cho rằng ai cũng như muội hử, phụ thân sẽ không khóc đâu, mẫu thân nói phụ thân là người lợi hại nhất trên thế giới." Vô Hối tức giận trả lời.

"Phụ thân không khóc." Y xoay người vuốt ve gò má mềm mại của Tương Tư, cắn răng nén nước mắt trong mắt, hai tròng mắt ửng đỏ nhìn hai đứa bé, "Phụ thân mang hai con về nhà được không?"

"Trương tổng quản, phiền toái ông dẫn hai đứa bé xuống lầu."

Trương Thuận Niên nhìn y gật đầu, nắm tay hai đứa bé cùng với tùy tùng trẻ tuổi đi xuống dưới.

Tuyên Dương cúi đầu, cầm chặt lá thư trong tay.

- - nếu có kiếp sau, sẽ không bao giờ quên chàng.

- - vì sao chàng không thể yêu ta?

Đã cách nhiều năm, giọng nói quen thuộc lại lượn lờ bên tai.

Trong lồng ngực quặn đau, ngại ngại tràn ra trong cổ, rốt cuộc y kiềm chế không nổi, một ngụm máu tươi trào ra.

Nhìn thấy trên trang giấy một màu đỏ ghê người, y chưa xót nở nụ cười... Hóa ra, khoản nợ thiếu tình cảm vẫn luôn còn đó, lúc y hung hăng thương hại nàng, làm nàng quyết định buông tay, nàng đã gieo xuống cô (cô này là cô trùng, độc trùng) ở trong tim y, từ đây mặc kệ chân trời hay góc biển, năm tháng thấm thoát, sẽ có một ngày y hiểu được, y sẽ bị hung hăng phản phệ.

Mùa xuân ấm áp rồi cũng đến.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên làn sóng trên mặt hồ, cây Liễu lá lướn, khẽ bay lượn như bông tuyết.

Hóa ra, nàng được chôn ở trong này.

Cũng tốt, phong cảnh như vậy rất giống nàng, tươi đẹp động lòng người, ấm áp nhiệt tình.

Y nghĩ, y nên đi đến trước mộ phần nàng rót rượu, sau đó nói chuyện với nàng, nói cho nàng biết những lời y chưa kịp nói với nàng trong những năm gần đây.

Nhánh hoa cỏ lác nhệ, hoa khoe màu đua sắc.

"Hong Đậu hử?" Giọng nữ mềm mại truyền đến từ trong bụi hoa, "Tương Tư và Vô Hối có tới không? Trương Thuận Niên thật sự quá cứng chiu bọn nó rồi, nói là đi Lư Sơn, nhưng đi lâu như vậy, tính toán thời gian cũng nên hỏi cung rồi."

Bóng dáng cao lớn nhất thời đứng thẳng bất động tại chỗ, Tuyên Dương nhìn bóng dáng quen thuộc trong bụi hoa, toàn thân không kiềm chế nổi mảy run rẩy... giọng nói này, bóng dáng này – là y đang nằm mơ sao?

"Hong Đậu em- "

Đóa hoa trong tay ào ào rơi xuống, Dung Uyển nhìn nam nhân ở trước mắt, nước mắt như chuỗi ngọc bị đứt, từng hạt một rớt xuống.

"Sao chàng lại ở trong này?" Thật lâu sau, nàng vội lau nước mắt, nhìn y lộ ra một nụ cười rức rờ, ra vẻ thoải mái tự nhiên.

"Trương Tư và Vô Hối mang ta tới." Y từng bước một đi tới gần nàng, giọng nói khàn khàn.

Nàng ngờ ra, lập tức sắc mặt trắng xanh: "Là hoàng huynh nói cho chàng biết? Hay là ai khác?"

"Ta thật sự không biết bọn họ sẽ tìm chàng, không phải ta bảo bọn họ làm như vậy, ta không muốn để chàng biết đến sự tồn tại của bọn nhỏ, chàng phải tin tưởng ta..." Giọng nói nàng run rẩy, nước mắt lại bùng lên, "Sinh bọn họ nuôi bọn họ đều là chuyện của một mình ta, ta thật sự không nghĩ tới sẽ để chàng biết, để chàng khó xử..."

Trả lời nàng, là một vòng tay ấm áp.

Nàng cứng đờ, chỉ cảm thấy y gắt gao ôm nàng, làm nàng gần như thở không nổi.

"Ta sẽ không tha thứ cho nàng, Phụng Nhi." Y chậm rãi lên tiếng ở bên tai nàng, "Nếu nàng còn tiếp tục gạt ta, đời này ta sẽ không tha thứ nàng."

Nàng khiếp sợ ngẩng đầu, không dám tin nhìn y, trong mắt lệ quang lóe ra.

"Thực xin lỗi, để nàng đợi lâu như vậy."

Y dịu dàng nói, khẽ hôn nàng.

Phía sau ngôi đình cách đó không xa, lộ ra ba cái đầu.

"Thấy không?" Tuyên Vô Hối kiêu căng cười.

Trương Thuận Niên khom người lau mồ hôi một phen: "Thế tử, tóm lại quay đầu lại vẫn là lão nô đắc tội công chúa, ngài nhất định phải bảo vệ lão nô, đây là chủ ý của ngài đấy."

"Yên tâm đi, ta tìm cậu hoàng đế làm chỗ dựa, ông đừng sợ." Vô Hối an ủi vỗ vỗ vai ông ta.

"Không có việc gì, mẫu thân cao hứng còn không kịp đâu." Dung Trương Tư nháy mắt nhìn hai bóng dáng dựa sát vào nhau từ phía xa, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, "Mẫu thân nói không sai, quả nhiên phụ thân rất tuần tú, sau này ta nhất định phải tìm một vị hôn phu giống như phụ thân."

Trên trán Trương Thuận Niên lại chảy ra một tầng mồ hôi lạnh - ông trời, một đôi tiểu tử tông này thật sự đáng sợ, hiện tại đã biết tính kế cha mẹ, ngày sau còn không biết sẽ đưa đến bao nhiêu phong ba nữa...

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Ngoại truyện - Yêu hận tuy thừa (1)

Trong hành lang dài đèn đuốc rức rờ, vài bóng người bước nhanh đi tới, nam tử đi đầu thất đai lưng gấm, một thân khí thế tao nhã lộng lẫy, trên dung nhan anh tuấn lộ ra vẻ bình tĩnh, nhưng đôi con ngươi đen lại thâm trầm như bóng tối.

"Hiền Vương gia vạn an." Cung nữ trước cửa điện thấy y vội vén áo thi lễ.

"Miễn lễ, chủ tử các người đâu?" Nụ cười trên mặt Dung Thanh vẫn luôn ôn hòa trước sau như một.

"Công chúa ở trong phòng, vẫn chưa ngủ ạ." Cung nữ lặng lẽ giương mắt nhìn y, hai gò má ửng đỏ trả lời.

Khóe miệng hiện lên nụ cười nhạt, y bước vào trong điện.

Khi y nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn dựa vào trên nhuyễn tháp, ý cười trên mặt y nháy mắt chuyển sang rét lạnh, không có dáng vẻ thân thiện như trước mặt mọi người.

"Nàng đang trốn ta?" Vốn căn phòng đang yên tĩnh, một giọng nói nhàn nhạt vang lên, tiếng nói của y êm tai mềm mại như tơ gấm, nhưng ở trong đêm tối lại tồn tại một loại hơi thở ma mị.

Tay run lên, quyền sách rơi xuống ở trên bàn nhỏ, Ngụy Nhiễm có chút sợ hãi xoay người nhìn nam tử đang từ từ đi vào, trong đôi mắt như làn nước tràn

đầy cảm xúc bất an không yên.

"Vấn sợ ta như vậy, hả?" Thân hình cao lớn lần đến gần nàng, bà vai rộng lớn của y che đi tất cả ánh sáng, cả người nàng đều chìm vào trong bóng tối bức bách này, thân thể run rẩy không ngừng được.

"Ta không có..." Nàng giải thích, ý đồ tránh né hơi thở cực nóng của y, nhưng giọng nói run rẩy lại tiết lộ cảm xúc chân thật của nàng.

"Không?" Dung Thanh giữ chặt nàng khẽ cười, ngay sau đó bàn tay to nâng cằm nàng lên, ánh mắt sắc bén lạnh như đao đảo qua mặt nàng, "Đêm nay cung yên, tất cả mọi người chúc mừng ta tiêu diệt phản đảng khai hoàn trở về, chỉ riêng nàng, Nhiễm Nhi, nàng trốn ở chỗ này không muốn gặp ta."

"Nàng không nhớ ta sao?" Y cúi đầu hôn lên môi nàng, làm cản khiếu khích hô hấp của nàng, "Nàng có biết hay không, ta rất nhớ nàng... Cho dù có thích khách cầm kiếm chỉ vào ta, ta vẫn nhớ phải bình an trở về tìm nàng."

"Nàng đối xử với ta như vậy sao?" Y cười yếu ớt, chậm rãi hạ xuống ở trên cổ nàng những nụ hôn nhỏ vun, loại cảm giác ấm áp khẽ đau đớn này, làm sợ hãi trong lòng nàng không ngừng tăng lên.

"Nhị ca..." Nàng kinh hoảng bắt lấy tay áo của y, muốn trốn tránh hành hạ của y.

"Nhiễm Nhi, mỗi lần nàng kháng cự ta đều thích gọi ta như vậy, thực không ngoan." Y cắn một cái lên xương quai xanh xinh đẹp của nàng, ngón tay thon dài dần dần dò xét xuống, "Nhưng mà nàng biết không, ta thích nhất là khi ta bắt nạt nàng, nàng sẽ gọi ta một tiếng nhị ca - "

Trong con ngươi đen càng thêm lãnh khốc, ở trong tiếng kinh hô của nàng, y một phen xé toạc xiêm y của nàng.

Nút áo trên châu ào ào bay xuống, rơi ở trên gạch đá trơn bóng, phát ra tiếng vang thanh thúy.

"Đừng..." Nàng phí công muốn khép lại vạt áo, lại bị hai tay y giữ chặt, hung hăng đè ở trên giường.

"Đừng?" Y khẽ xuy, giọng điệu tàn nhẫn mà làm cản, "Nếu nàng không muốn để mọi người thấy dáng vẻ dâm đẳng của nàng ở dưới thân ta, nàng cứ việc kêu lên."

"Huynh im miệng!" Sắc mặt nàng trắng bệch, cả người kiềm chế không nổi run rẩy, "Huynh không thể bắt nạt ta như vậy..."

"Đây là ngươi nợ ta." Y cười lạnh, khoe mắt đuôi lông mày đều che kín hận ý, "Ngươi Nhiễm, nếu không phải ngươi, bây giờ Lưu Ly vẫn còn sống, nếu không ngươi tùy hứng làm bậy, nàng ấy sẽ không bởi vì che chở cho ngươi, mà gặp vận tên xuyên tim."

"Ta biết huynh hận ta, huynh hận ta làm cho người yêu huynh đau đớn chết đi." Nước mắt chảy xuống từ trên khuôn mặt tái nhợt, nàng tuyệt vọng nhìn y bởi vì đau đớn và hận ý mà gương mặt tuấn tú vụn vỡ, "Ta nợ huynh một mạng, ta trả lại cho huynh là được..."

"Ngươi trả lại cho ta? Ngươi trả thế nào?" Y bị phần mà cười, con ngươi đen phiếm hồng hung hăng nhìn nàng, "Ta nói cho ngươi biết, Ngụy Nhiễm, đòi này ngươi đừng hòng tránh khỏi ta, nếu ngươi muốn giải thoát, cho dù cha mẹ ngươi đã qua đời, ta cũng có thể cho mấy chục tính mạng trong Ngụy gia chôn cùng ngươi!"

Nàng nhìn hai tròng mắt lạnh lẽo của y, trái tim giống như bị đưa vào sâu trong hầm băng, lạnh đến nỗi không có chút sức lực giãy dụa chỉ có thể gắt gao cắn môi, từ giữa hàm răng run rẩy nói ra một câu: "Ngươi là ma quỷ..."

"Nàng nói đúng." Trên môi mỏng nở nụ cười vui vẻ, tay y vô cùng cố hết sức dùng phương thức nhục nhã vỗ về chơi đùa khiêu khích nàng, "Nhất định nàng hi vọng lần này ta chết ở trong tay phản đảng nhĩ, Nhiễm Nhi? Để nàng thất vọng rồi, ta sẽ sống mà trở về bên cạnh nàng."

"Cho dù xuống Địa ngục, ta cũng muốn nàng ở cùng ta." Y ở bên tai nàng khẽ mở miệng, hung hăng xâm nhập vào thân thể nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Ngoại truyện - Yêu hận tuy thừa (2)

"Uỷển Nhi, xong chưa?" Ngụy Nhiễm đứng ở trước tấm bình phong có chút sót ruột hỏi bóng người thoáng hiện ở bên trong.

"Được rồi được rồi..." Dung Uyển liên tục đáp lời chạy đến, miệng lâu bầu, "Ta chỉ thay y phục thôi, không trang điểm, rất phiền toái."

"Sinh nhật của Thái tử mà tỷ qua loa như vậy, để phụ hoàng biết sẽ nói tỷ tùy hứng." Ngụy Nhiễm nhìn nàng ấy thờ dài, "Đi nhanh thôi, chúng ta sẽ đến muộn mất."

"Không sao cả." Dung Uyển cười hề hề kéo nàng đi, "Dù sao đại ca đã nói, dạ tiệc ngày hôm nay phụ hoàng mẫu phi sẽ không tham dự, chỉ có huynh

mọi chúng ta tụ họp, không cần chú ý như vậy, cũng không phải đi tuyển chọn Phò mã, khẩn trương làm gì."

Nguy Nhiễm nhìn nàng ấy hồn nhiên tươi cười, đành phải bất đắc dĩ cười.

Uyển Nhi là công chúa được phụ hoàng sủng ái nhất, là bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay của mọi người, đương nhiên không cần phải kiêng dè như dưỡng nữ nàng rồi, cho dù nàng luôn được đối xử như công chúa một nước, nhưng vẫn là người khác họ, nói chuyện làm việc không cần thận một chút, là quá không chừng mực rồi.

Tiếng đàn sáo tiếng nói chuyện truyền đến, mắt thấy đã đến trước chính điện cửa Đông cung, Nguy Nhiễm vừa muốn đi về phía mọi người, đã bị một sức mạnh kéo về phía sau, tiếng vải bị xé rách vang lên, lớp voan mỏng khép kín ở đầu vai bị kéo xuống, nhất thời một phần bả vai của nàng lộ ra ngoài không khí.

"A, Nhiễm Nhi, tỷ không cố ý!" Dung Uyển kinh ngạc kêu lên, thành công hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

Nguy Nhiễm chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, vừa định đưa tay kéo lớp voan mỏng lên, thì một cái áo khoác đã khoác lên đầu vai lỏa lồ của nàng, nàng giương mắt, thì thấy một nam tử đang cười nhìn nàng.

"Cảm ơn." Gương mặt nàng bởi vì xấu hổ mà ửng đỏ, cảm kích kéo vạt áo.

"Phiền toái các người đưa công chúa trở về thay một bộ y phục khác." Nam tử kia khiêm tốn hữu lễ phân phó cung nữ bên cạnh.

"Nhiễm Nhi, đây là hoàng tử Thụ Hà nước Bắc Dã." Thái tử Dung Thao mỉm cười giới thiệu, "Hoàng tử, đây là Nguy Nhiễm ngũ muội của ta, mà người lỗ mãng đứng ở sau lưng nàng là tứ muội Dung Uyển."

"Đại ca - -" Dung Uyển buồn bực kêu hân.

Nguy Nhiễm cúi người thi lễ với Thụ Hà người đang đứng trước mặt nàng: "Gặp qua hoàng tử."

Thụ Hà thấy má nàng ửng đỏ, thì thất thần, thẳng đến khi Dung Uyển lôi kéo Nguy Nhiễm đi về chỗ ngồi hân mới dịch bước chân trở lại vị trí của mình.

"Nghe nói hoàng tử ngài cũng có hai muội muội, tài mạo đều rất giỏi." Trong bàn tiệc truyền đến một giọng nói thâm trầm, thân thể Nguy Nhiễm không khỏi run lên.

Ngẩng đầu, đã thấy Dung Thanh nâng ly rượu lười nhác cười, y làm như không chút để ý liếc nàng một cái, nhưng ánh mắt kia lại giống như dính hàn khí lưỡi đao bức ép người.

"Hiền vương quá khen, nữ tử trên thảo nguyên vẫn không xinh đẹp dịu dàng như cô nương Trung Nguyên." Thụ Hà cười nói.

Nguy Nhiễm cảm thấy cái nhìn chăm chú vào nàng càng lạnh hơn, Dung Uyển lại khẽ kéo tay áo nàng, đè thấp giọng nói: "Muội thấy người bên cạnh nhị ca không?"

Nguy Nhiễm khó khăn ngẩng đầu thấy bên cạnh Dung Thanh ngồi một nam tử khuôn mặt tuấn tú, phong tư lẫm liệt, giơ tay nhấc chân gian đều có thông dong và tao nhã không kém những hoàng tử trong này.

Dường như hân cảm giác được ánh mắt của nàng, lễ phép gật đầu với nàng, cười nhẹ, tươi cười giống như gió xuân phất qua, từ từ mà đến.

Nguy Nhiễm đành phải cười lại, khi đảo mắt lại thấy Dung Thanh nhìn nàng, một đôi con ngươi đen trầm lạnh như băng, mà tay Dung Uyển cầm lấy vạt áo nàng lại hơi căng thẳng.

"Sao vậy?" Nàng cúi đầu hỏi nàng ấy, vừa vặn lảng tránh tầm mắt của người nào đó.

"Y chính là người ta gặp ở trên đường." Dung Uyển có chút xấu hổ cắn môi, "Sao y lại xuất hiện ở nơi này, hôm nay ta lại không trang điểm tốt nữa chứ..."

Nguy Nhiễm lộ ra vẻ ngạc nhiên, lập tức mỉm cười, nhẹ giọng khuyên giải an ủi nói: "Không có việc gì đâu, tỷ không trang điểm cũng đã đẹp lắm rồi."

Hóa ra người làm Uyển Nhi nhớ mãi không quên chính là nam nhân này, cũng khó trách, nhưng nàng ấy có thể tu thành chính quả hay cũng khó nói, trực giác của Nguy Nhiễm cho biết, người trong lòng nàng ấy không phải nhân vật tầm thường.

"Xem ra dường như hoàng tử rất vừa ý nữ tử Trung Nguyên chúng ta." Lý Du bỗng nhiên nhìn Thụ Hà mở miệng, trong mắt hẹp dài mang theo ý cười biến hóa kỳ lạ, "Như vậy, nếu có thể gặp được người yêu thích, hai nước đặt quan hệ thông gia cũng không tồi."

"Có ý tứ." Dung Thao cũng cười nói, "Không bằng hoàng tử suy nghĩ thử xem."

Nước Bắc Dã ở trung tâm vùng Đông Bắc, hai nước luôn hòa bình kết giao, không có phân tranh gì, nhưng không tính là có quan hệ hòa hợp hữu nghị, hiện tại trở mặt với Xương Bình, ý của Hoàng đế là có nhiều thêm đồng minh cũng không phải chuyện xấu, cho nên đẩy mạnh quan hệ ngoại giao với Bắc Dã.

Thư Hà nghe vậy mỉm cười, lấy từng trái và kinh nghiệm của một hoàng tử, tất nhiên hẳn biết đề nghị của Dung Thao cũng không phải chỉ nói chơi trong bữa tiệc mà là cô ý thử.

Hắn trầm ngâm một lát, đôi mắt lạnh nhạt bỗng nhiên nhìn về phía chỗ ngồi đối diện: "Không biết Ngũ công chúa đã đính thân chưa?"

Xung quanh bỗng yên tĩnh trở lại.

Tay nắm khăn lụa của Ngụy Nhiễm thủ nhất thời run lên, nàng vội ngẩng đầu, thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người nàng.

Trong lúc nhất thời nàng có chút hoảng loạn, thật không ngờ Thư Hà sẽ trực tiếp hỏi nàng như vậy.

"Chưa có." Nàng lắc đầu.

"Vậy đã có ý trung nhân chưa?" Thư Hà từng bước ép sát.

Ngụy Nhiễm chấn động, sắc mặt có chút tái nhợt.

Kim lòng không đậu, ánh mắt của nàng dừng ở trên người Dung Thanh, nhưng y chỉ nhàn nhạt liếc nàng một cái, rồi uống rượu, giống như không chút để ý xem một màn kịch không liên quan đến mình.

Trong lòng nàng bỗng đau đớn không thôi.

Không dám lại khổ sở vì y, nhưng vẫn dễ dàng bị thương.

Mà y giống như trước, hoàn toàn không cần nàng.

Nhớ tới thời niên thiếu, nàng luôn mặt dày mày dạn theo phía sau y và Lư Ly biểu tỳ, muốn cùng đi chơi, y túm tay Lư Ly chạy nhanh, muốn bỏ lại nàng phía sau, sau đó nàng ngã sấp xuống, chỉ có thể quỳ rạp trên mặt đất khóc nhìn bóng lưng bọn họ đi xa.

"Không có." Nàng lắc đầu, cười nhạt, ánh mắt có chút mơ hồ.

Dù sao, y cũng không quan tâm mà.

"Ta sẽ bảo đảm ý tứ của thái tử điện hạ với phụ vương." Hắn nhìn về phía Dung Thao cười nói.

Bữa tiệc kết thúc.

Trên đường đi Dung Uyển luôn hưng phấn, còn thỉnh thoảng nhìn quanh.

"Nhiễm Nhi, ta thật sự không nghĩ tới còn có thể gặp y." Sắc mặt nàng áy náy vì kích động mà có chút ửng hồng, "Hóa ra y cùng đi với nhị ca!"

"Nhiễm Nhi, sau này chúng ta thường xuyên tới chỗ nhị ca chơi được không?" Nàng ấy làm nũng cắn cánh tay Ngụy Nhiễm, "Ta biết muội và nhị ca không thân thiết gì, nhưng coi như muội giúp ta, đi theo cùng ta, có được không?"

"Muội đồng ý với tỷ, nhưng tỷ đừng cứ mãi gọi nhị ca như thế." Ngụy Nhiễm miễn cưỡng nở nụ cười với nàng ấy, "Muội bị tỷ gọi liên tục đến sắp hôn mê luôn rồi này."

"Thực xin lỗi, là ta quá vui vẻ." Dung Uyển nghịch ngợm le lưỡi, "Chỉ là lại nói tiếp hoàng tử Bắc Đẩu kia không tệ, giống như thích muội, không chừng người ta đang định lấy muội đây..."

"Tỷ đừng nói đùa." Ngụy Nhiễm cắt ngang lời nàng ấy.

Nhưng nàng biết Uyển Nhi không nói giỡn, nếu Thư Hà định cầu thân, nàng sẽ không có đường từ chối.

Nhớ tới đôi con ngươi lạnh lùng và gương mặt thờ ơ của Dung Thanh, cả người nàng không khỏi run rẩy.

"Muội làm sao vậy, sao tay lạnh như thế?" Dung Uyển nắm tay nàng, dò dẫm hỏi.

Ngụy Nhiễm không trả lời nàng ấy, cả người đột nhiên mềm nhũn, té xỉu ở trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Ngoại truyện - Yêu hận tuy thừa (3)

Tỉnh lại đã là trời sáng.

Ngụy Nhiễm cảm thấy ngủ đến có chút mê man, lại nhớ không được đêm qua trở lại trong phòng thế nào, vừa mới chuẩn bị ngồi dậy, lại phát hiện Dung Uyển ngủ ở bên cạnh nàng.

Có lẽ là bị nàng đánh thức, Dung Uyển mở hai mắt, lập tức lên tinh thần, ánh mắt lóe lên nhìn nàng: "Tối hôm qua muội đột nhiên ngắt xiu, ta lo lắng cho muội nên ngủ lại ở trong này."

"Muội xiu ư?" Ngụy Nhiễm có chút kinh ngạc, "Làm sao có thể, từ trước đến nay thân thể của muội luôn tốt."

Dung Uyển nhìn nàng muốn nói lại thôi, biểu cảm có chút kỳ quái.

"Nói đi, tỷ lại cất giấu tâm sự gì?" Ngụy Nhiễm mỉm cười, đưa tay vuốt mái tóc dài đang rủ xuống của nàng ấy, "Tóc tỷ lại dài nữa rồi, quay đầu lại muội giúp tỷ chải tóc, búi kiểu tóc mới."

Dung Uyển lại bắt lấy tay nàng, cầm thật chặt.

"Sao vậy?" Dáng vẻ khác thường của nàng ấy làm Ngụy Nhiễm có chút nghi hoặc.

"Nhiễm Nhi... muội có thai." Dung Uyển nhìn nàng chậm rãi nói, giọng nói thật nhỏ, lại rõ ràng truyền vào trong tai nàng.

Ngụy Nhiễm nhất thời ngây người, nửa ngày mới giống như tỉnh dậy từ trong mộng, mở miệng: "Tỷ nói cái gì?"

"Muội mang thai rồi." Dung Uyển lặp lại, lo lắng nhìn sắc mặt nàng nháy mắt trắng xanh.

Ngụy Nhiễm hoảng hốt, bị bàn tay đang run rẩy dữ dội của Dung Uyển nắm chặt, mà cả người nàng cũng giống như lá rụng bay theo gió, không cách nào kiềm chế được run rẩy.

"Nhiễm Nhi!" Dung Uyển giữ chặt vai nàng, gất gao ôm lấy nàng, ở bên tai nàng kích động hỏi, "Muội nói cho tỷ biết, người kia là ai? Là muội tự nguyện?"

Ngụy Nhiễm vui mặt ở trong bả vai nàng ấy, hung hăng cắn môi, nước mắt không tiếng động mãnh liệt chảy ra.

"Có phải có người bắt nạt muội?" Dung Uyển cảm thấy chuyện không thích hợp, sốt ruột giữ chặt vai nàng nhìn nàng. "Muội nói cho ta biết, Nhiễm Nhi, muội phải nói cho ta biết! Không ngờ trong cung này lại có người dám làm như vậy với muội!"

"Chuyện này, chỉ có tỷ biết?" Giọng nói của Ngụy Nhiễm bởi vì nước mắt mà khàn khàn.

"Còn có Lưu thái y." Dung Uyển nói, "Ông ta chẩn ra kết quả lập tức âm thầm nói với ta, chỉ là muội yên tâm, ông ta biết việc này nghiêm trọng, tuyệt đối không có can đảm nói ra."

"Nếu, muội nói cho tỷ biết người kia là ai, tỷ có thể hứa với muội là coi như không biết chuyện này không?" Ngụy Nhiễm nhìn nàng ấy nhẹ giọng mở miệng.

Dung Uyển im lặng một lát, vẻ mặt hơi trắng: "Người kia ta cũng biết, hơn nữa thân phận rất hiển hách có phải không?"

"Tỷ đoán đúng rồi." Ngụy Nhiễm nở nụ cười khổ, "Là nhị ca."

Dung Uyển chấn động cả người, khó có thể tin nhìn nàng.

"Làm sao có thể?" Nàng ấy thì thào ra tiếng, trong lúc nhất thời khó có thể chấp nhận sự thật này, "Làm sao có thể là nhị ca?"

Chuyện như vậy, làm sao có thể là nhị ca người luôn thâm trầm ôn trọng gây nên? Mà ngày thường huynh ấy luôn không thân thiết với Ngụy Nhiễm thậm chí đến vẻ thân thiết cũng không có.

"Huynh ấy hận muội, Uyển Nhi, huynh ấy luôn hận muội." Ngụy Nhiễm chưa xốt cười, cúi bó bí ẩn trong lòng nàng ấy, "Tỷ còn nhớ Lưu Ly biểu tỷ của muội không? Tỷ ấy và nhị ca tình thâm ý trọng, sau này tỷ ấy vì muội mà chết, cho tới bây giờ nhị ca đều không tha thứ cho muội."

Vài năm sau khi hoàng đế lật đổ chính sách tàn bạo của tiền triều, dư nghiệt phản đảng luôn tác loạn xung quanh, bởi vì cha Ngụy là công thần khai quốc, tất nhiên Ngụy gia trở thành mục tiêu tiêu diệt của phản đảng.

Nàng còn nhớ rõ ngày đó bản thân cũng muốn đi ra ngoài cưỡi ngựa săn bắn, Lưu Ly không lay chuyển được nàng đành phải đi theo nàng... Nàng không quên được hoàng hôn màu máu kia, nhớ tới đáng về quyết tuyệt giờ roi thúc ngựa đuổi nàng đi còn thay nàng càn mưa tên, cũng không quên được cảnh tượng Dung Thanh điên cuồng ôm di thể vô cùng thê thảm của Lưu Ly... Từ đây nàng biết, cuộc đời này nàng thiếu nợ y, thế nào cũng không trả hết được.

"Muội không trách huynh ấy, Uyển Nhi." Vệt nước mắt dần dần không, nàng nở nụ cười thông khổ, "Muội biết trong lòng huynh ấy có bao nhiêu đau đớn, đôi lại là tỷ đứng ở trên lập trường của huynh ấy, cũng nhất định không cách nào giải thoát được."

"Nhưng mà, như thế là không công bằng với muội, nhiều năm như vậy nhị ca đều hung dữ đối xử với muội, con hận có lớn hơn nữa cũng nên tiêu tan rồi." Dung Uyển vừa buồn bực vừa đau lòng nhìn nàng, "Huynh ấy có biết như vậy là hủy đi cuộc đời của muội không?"

"Cuộc đời của muội?" Ngụy Nhiễm mỉm cười, tự giễu lên tiếng, "Từ ngày Lưu Ly gặp chuyện không may, muội chỉ biết cuộc đời này của muội xong rồi."

"Nhưng mà hiện tại muội đang mang thai đứa nhỏ của huynh ấy!" Trong mắt Dung Uyển lộ ra nước mắt, xoay người khoác y phục xuống giường, "Không được, ta muốn đi tìm nhị ca, phải bắt huynh ấy tỉnh táo lại mới được!"

"Uyển Nhi!" Ngụy Nhiễm giữ chặt cổ tay nàng ấy, trong lòng đau đớn không chịu nổi, "Nếu tỷ muốn tốt cho muội thì đừng đi tìm huynh ấy."

"Tỷ có nghĩ tới, nếu chuyện này công khai ra, hoàng gia chúng ta sẽ bị gièm pha thế nào? Phụ hoàng và mẫu phi luôn đối xử với muội như con gái ruột, bọn họ sẽ rất thương tâm!" Nàng cố nén lệ nghẹn ngào mở miệng, "Tỷ cũng nên thấy, hiện tại tuy mọi người có thể cùng nhau ăn cơm trò chuyện như tối qua, nhưng sau lưng ba huynh đệ bọn họ tranh đấu còn ít sao? Tỷ cho rằng đại ca ngồi ở ghế thái tử là đại cuộc đã được định rồi ư? Trong triều rất nhiều đại thần muốn đẩy nhị ca lên... Cho nên muội không thể gây thêm phiền toái trong lúc này - "

"Muội vì nhị ca mà suy nghĩ nhiều như thế, vậy huynh ấy thì sao?" Dung Uyển khóc xoay người ôm lấy nàng, "Nhiễm Nhi ngốc, ta hiểu rồi... Chúng ta đều đã lớn, không bao giờ giống hồi nhỏ nữa, thực ra ta cũng hiểu, hiện tại bọn họ sùng ta đau ta, rất nhiều khi là vì bình yên của cậu..."

Nghe giọng nói ủy khuất của nàng ấy, rốt cuộc Ngụy Nhiễm nhịn không được nữa, lại rơi lệ... Trái tim đơn thuần thời niên thiếu, đã một đi không trở lại, cho tới bây giờ, đến yêu hận cũng đều thành bất đắc dĩ.

"Chuyện đã đến nước này, muội định làm gì?" Thật vất vả mới hồi phục tâm trạng, Dung Uyển lo lắng mở miệng.

"Muội cũng không biết." Ngụy Nhiễm lắc đầu.

"Có lẽ, muội nên thử tâm ý của nhị ca xem." Dung Uyển sầu muộn đề nghị, "Có lẽ huynh ấy không ý chí sắt đá như thế."

Ngụy Nhiễm hơi giật mình, rũ xuống mắt cười nhẹ - nàng đã thử nhiều năm như vậy, mỗi một lần nỗ lực tới gần, đều lấy được đáp án là y càng lạnh lùng thương hại.

Nhưng mà lúc này đây... Nàng nâng tay xoa bụng - có lẽ, nàng nên dừng cảm thử một lần cuối cùng, vì đứa nhỏ, đứa nhỏ của bọn họ.

"Nhất trùng sơn, Lương trùng sơn, Sơn viễn thiên cao yên thủy hàn, Tương tư phong điệp đần.

Cúc hoa khai, Cúc hoa tàn, Tái nhận cao phi nhân vị hoàn, Nhất liên phong nguyệt nhàn."

(Đây là bài thơ Trường tương tư - Đặng Túc. Sẽ chú thích cuối chương)

Hoàng hôn, gió thu thổi qua trong rừng phong, lá màu đỏ xào xạc.

Trong hoàng thành này, Ngụy Nhiễm thích nhất là mảnh rừng Phong phía sau cung Cẩm Tú, yên tĩnh, vắng vẻ trống trải, giống tâm trạng của nàng.

Lại cảm thấy cả trái tim như những ngọn lá rơi này, lại tham luyến nhánh cây, nhưng vẫn không ngừng rơi xuống, lọt vào trong bụi bậm, nghiền nát, hư thối, lại làm sao có thể cho ra một đóa hoa?

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, vang lên âm thanh đập lên lá Phong khô héo.

Nàng xoay người, lặng lẽ nhìn người tới.

"Ngũ công chúa." Nam tử có con mắt màu cây cọ lạnh nhạt, mỉm cười nhìn nàng, "Lại gặp mặt rồi."

Ngụy Nhiễm im lặng, hơi quỳ gối thi lễ.

"Xem ra là ta quá rầy công chúa rồi." Nhìn thấy phản ứng bình thản của nàng, Thụ Hà dịu dàng nói.

"Thật có lỗi, chỉ là tâm trạng ta không tốt, không muốn nói chuyện." Ngụy Nhiễm thành thật trả lời.

Thụ Hà cao giọng mà cười.

"Công chúa vẫn thẳng thắn như vậy." Hần nói.

Ngụy Nhiễm kinh ngạc nhìn phía hần, không rõ ý tứ của hần.

"Chúng ta đã từng gặp nhau." Thụ Hà cười, "Công chúa còn nhớ rõ năm đó phụ thân công chúa từng đóng quân ở Đông Bắc, Ngã Vương thúc mang

theo ta đi quý phù bái phỏng, còn ở đó một thời gian."

Trong đầu Ngự Nhiễm thoáng qua ấn tượng mơ hồ, lại thật sự không nhớ ra: "Ta không nhớ được, hình như khi đó ta mới sáu tuổi."

"Ừ, ta mười hai, lớn hơn nàng nhiều, trong phủ tướng quân cũng có phiến rừng phong, khi ta ở tại nhà nàng mỗi ngày đều sẽ đi vào trong đó luyện kiếm..."

Ngày đó, hắn nghe thấy tiếng bước chân linh hoạt, còn có tiếng chuông trong trẻo.

Lúc hắn cố ý lấy kiếm chỉ vào người đi tới, hắn thấy một tiểu cô nương mặc áo lông tuyết mở to mắt nhìn thẳng vào hắn nói: "Ta không nhìn lên, ta cảm thấy khi người múa kiếm rất đẹp mắt, cho nên đi tới xem thôi."

Trên eo nàng đeo một cái chuông tinh xảo.

Không biết vì sao, sau này bên lỗ tai hắn luôn vọng lại tiếng chuông nhẹ nhàng này, một chút rồi lại một chút.

Ngự Nhiễm nghe hắn nói giây phút gặp gỡ bất ngờ kia, có chút ngượng ngùng mỉm cười: "Ta thật sự không nhớ rõ, thật có lỗi."

"Không sao." Thư Hà mỉm cười, đôi mắt màu hổ phách chăm chú nhìn nàng, "Có đôi khi thời gian ở chung rất ít, nhưng lại nhớ rất lâu, mà có đôi khi cho dù ở chung mấy năm, cũng khó lấy được thân thiết."

Ngự Nhiễm nghe những lời hắn nói, bỗng có chút buồn bã... quan hệ giữa nàng và Dung Thanh, giống như về sau hắn nói.

"Nếu ta cầu hôn nàng, nàng nguyện ý hay không?" Thư Hà nhẹ giọng mở miệng.

Ngự Nhiễm ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hắn.

"Ta thích nàng, Ngự Nhiễm." Thư Hà cười nhìn nàng, "Không biết vì sao, rất thích."

Chú thích bài thơ Trường tương tư - Đặng Túc

Trường tương tư kỳ 1

Nhất trùng sơn,

Lưỡng trùng sơn,

Sơn viễn thiên cao yên thủy hàn,

Tương tư phong điệp đần.

Cúc hoa khai,

Cúc hoa tàn,

Tái nhận cao phi nhân vị hoàn,

Nhất liêm phong nguyệt nhân.

dịch:

Một rặng non

Hai rặng non

Non xa trời thăm nước mây buồn

Ôi rừng phong ủa đỏ

Cúc khi nở

Cúc khi tàn

Nhận đã về mà chàng chẳng lại

Bên rèm gió trắng xuông

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 84: Ngoại truyện - Yêu hận tuy thừa (4)

Nhìn gương mặt tuần láng của Thư Hà, trong lúc nhất thời Ngụy Nhiễm không biết đáp lại như thế nào.

"Ta biết là ta đường đột, nhưng ta muốn biểu đạt tâm tình chân thật của ta, quả thật, nếu ta cực lực tranh thủ hai nước liên hôn, nhất định có thể đạt được mong muốn." Thư Hà mỉm cười chăm chú nhìn nàng. "Mà ta nghĩ phương thức biểu đạt chân thành với nữ tử ta yêu thích tha thiết đó là cầu hôn với nàng, hơn nữa ta muốn tôn trọng ý nguyện của nàng."

Lời nói thành khẩn mà thẳng thắn vô tư của hấn, Ngụy Nhiễm không khỏi có chút cảm động.

Kim lòng không đầu đưa tay xoa bụng, trong mắt nàng xuất hiện nụ cười cay đắng: "Nhưng mà, thậm chí chúng ta không biết đối phương, ta đã hoàn toàn quên mất trí nhớ về huynh khi còn bé, mà ta trong ấn tượng huynh cũng chỉ là vẻ mặt của một tiểu cô nương, sao huynh có thể xác định hiện tại ta vẫn là người trong lòng huynh?"

"Ta không biết hiện tại công chúa biến thành bộ dáng gì nữa, nhưng tâm tình của ta không đổi, ta nguyện ý đánh cược." Thư Hà cười nhạt một tiếng. "Ta đã thấy không ít nữ nhân... Tin tưởng ta, công chúa không giống như vậy, đối với ta mà nói công chúa không phải người không đáng xem trọng, mà là ta nguyện ý lựa chọn làm bạn cả đời, nếu ta đã chọn, như vậy ta cũng chấp nhận hết."

Ngụy Nhiễm im lặng, ngẩng đầu chăm chú nhìn hấn: "Ta tò mò, thân phận hoàng tử tôn quý, đối với những nữ nhân "không đáng xem trọng" kia, huynh sẽ như thế nào?"

"Xem tình huống, gặp dịp thì chơi, qua loa cho xong, hoặc là, bày ra gương mặt lạnh lùng mà chống đỡ."

"Vậy sao?" Ngụy Nhiễm khẽ cười, con mắt khẽ tối, "Nếu ta nói, ngày đó là ta lừa gạt huynh, thật ra trong lòng ta có người thì sao?"

"Ta đoán, ý của công chúa là, công chúa có người trong lòng, chỉ là y không xem trọng công chúa." Thư Hà vẫn ôn hòa như trước, lại sắc bén chọc thủng tâm tư của nàng.

Sắc mặt Ngụy Nhiễm trắng nhợt, khiếp sợ nhìn hấn.

Trong ánh mắt tràn đầy màu đỏ, y tươi cười trầm tĩnh, đai lưng giương nhẹ, nhưng cặp xinh đẹp kia lại sâu không lường được.

"Mặc kệ y là ai." Hấn chậm rãi lên tiếng, khoe môi gọi lên độ cong mê người mà tự tin, "Ta chỉ hy vọng công chúa cho ta một cơ hội."

"Cho ta một cơ hội... Để ta giúp công chúa quên y." Trước khi rời đi, Thư Hà nhìn nàng sững sờ, tao nhã cúi người, khẽ hôn lên môi nàng.

Ngụy Nhiễm cả kinh lui về sau một bước, hấn lại mỉm cười xoay người, dần dần đi xa.

Hoàng hôn dần dần sau, thẳng đến khi hơi lạnh đánh úp lại, Ngụy Nhiễm mới tỉnh lại từ trong cơn mộng lung, bước đi về phía trước.

- - Cho ta một cơ hội... để ta giúp công chúa quên y.

Giọng nói của Thư Hà quanh quẩn ở bên tai, nàng nâng tay chạm nhẹ vào môi, chỉ cảm thấy nổi lòng như tê dại

"Thế nào, vẫn còn chưa thỏa mãn?" Có người cười lạnh một tiếng, trào phúng nói.

Giọng nói quen thuộc làm cả người nàng chấn động, bước chân nhất thời dừng lại.

"Hóa ra hấn với ngươi có một mối tình thâm thiết như thế, thật sự cảm động." Dung Thanh chậm rãi đi về phía nàng, một thân áo bào đen thâm trầm như đêm

"Huynh đã nghe thấy hết tất cả?" Ngụy Nhiễm nhìn y rồi rầm

"Khó có được lúc ta rất muốn tới tìm ngươi, không nghĩ tới lại may mắn xem được câu chuyện tình cảm động." Y nâng tay nhẹ nhàng lướt qua trán tròn bóng của nàng, lông mày xinh xắn, mắt hoảng loạn bất an.

Ngụy Nhiễm không khỏi lui về phía sau, mỗi một cái đụng chạm của y, đều có thể khiêu khích thân thể nàng làm cho nàng run rẩy.

"Nàng lại bắt đầu trốn ta, Nhiễm Nhi, thực không ngoan." Y mỉm cười, trong mắt lại lạnh lẽo, ngón tay thon dài dừng ở trên môi nàng, vuốt qua lại, "Nói này, bị hấn hôn qua phải không? Như thế nào, cảm giác như hoa? Có gì khác biệt với nụ hôn của ta không?"

Nguy Nhiễm hung hăng cắn môi, trong mắt chưa xót không chịu nổi.

Ngay sau đó, y nâng cằm của nàng, môi mỏng hạ xuống, nhưng nàng quật cường hơi nhếch môi, cự tuyệt xâm chiếm của y. Trong con ngươi đen đầy lửa giận, y lãnh khốc cắn môi nàng, nàng bị đau há ra, y thừa dịp đi vào, làm cản công chiếm mỗi một chỗ tươi ngọt của nàng, mùi máu tươi tràn đầy từng miệng, làm nàng sắp nôn mửa, nhưng y như khát máu chặt chẽ chiếm lấy hô hấp của nàng, không cho nàng có chút cơ hội trốn tránh.

Bàn tay to nhào nặng trước ngực mềm mại, nàng khiếp sợ trừng mắt to, hai tay đè vào lồng ngực cứng rắn của y: "Không nên ở chỗ này!"

Y cười lạnh lùng, không chút nào để ý tới nàng phí công kháng cự, tiếp tục côi bỏ trôi buộc trên người hai người.

Trên đồng lá Phong đỏ như lửa, nàng dần dần lơ lửng, làn da trắng như tuyết, mũi hoặc tầm mắt của y.

"Cầu xin huynh... Sẽ có người thấy..." Nàng nhìn con ngươi đen đầy lửa nóng của y, rung rung cầu xin.

"Người sợ cái gì? Sợ người ta thấy ngươi dâm loạn với huynh trưởng, đã sớm là tàn hoa bại liễu?" Y cúi đầu cắn xuống vô số đóa hoa ở trên cổ và trước ngực nàng, "Nếu Thư Hà thấy bộ dạng hiện tại của ngươi, hẳn còn có thể một lòng muốn cưới ngươi sao? Nếu Dung Trạm thấy bộ dạng của muội muội hẳn yêu mến lúc này đây, hẳn còn có thể cầu xin với Mẫu phi để bà ngăn cản phụ hoàng đồng ý liên hôn ư?"

"Nam nhân bằng lòng nhảy vào nước sôi lửa bỏng cho ngươi cũng không ít nhì." Y hung mãnh xâm nhập vào thân thể của nàng, chạy nước rút nghiền răng nghiền lợi, "Đáng tiếc, có thể chiếm được ngươi cũng chỉ có ta... Nhiễm Nhi, ngươi đừng hòng rời khỏi ta!"

Y không khống chế được sức lực làm nàng sợ hãi, nàng nỗ lực chống đỡ thân thể muốn chạy trốn thoát công kích của y, nhưng y chặt chẽ vây nàng ở trong ngực, buộc nàng thừa nhận xâm chiếm như gió bão mưa rào.

"Dừng lại..." Trong vui sướng mang theo đau đớn, cảm giác đáng sợ như vậy thổi quét qua người nàng, nàng bắt lấy hai tay y, nước mắt liên miên bắt tuyệt bật ra khỏi hốc mắt: "Ta đau quá..."

"Người đau?" Y cười nhạt, không chút nào dừng lại sự tra tấn với nàng, "Nỗi đau của ngươi có thể so với nỗi của Lưu Ly ngày đó ư? So được với nỗi đau trong lòng ta ư?"

Ánh mắt của nàng lướt qua đầu vai y... Ngàn vạn nhánh lá Phong lạnh lẽo, che phủ cả màn trời xanh thẳm, đẹp làm người ta ghê tởm, mà dung nhan gần ngay đó, lại lãnh khốc tàn nhẫn như vậy.

Uyển Nhi nói, có lẽ nên thử tâm ý của huynh ấy... Giờ phút này nàng lại xác định một lần nữa, trong lòng y hoàn toàn không có nàng, y không nỗ, chỉ luôn có Lưu Ly.

Gió say chưa tới để tỉnh táo thì chuyện đã đến bước hạn vô duyên như ở trần gian... Thôi... Nàng cũng mệt mỏi rồi, mệt đến không còn sức lực đấu tranh với y, buồn cười đi cầu xin thật lòng thật dạ của y... Nàng thống khổ nhắm hai mắt lại, muốn phong kín tất cả các cảm giác, mặc y chà đạp lên thân thể nàng.

Chỉ là, không có cách nào ngăn được nước mắt rơi

Đau đớn dưới thân dần dần tăng lên, nàng chưa xót mà cười, có lẽ cứ chết trong đau đớn như vậy cũng là giải thoát.

Sắc mặt nàng tái nhợt, làm Dung Thanh thấy có chút kinh hãi, nụ cười thê lương của nàng, dường như có loại quyết tuyệt mất hết can đảm, nhìn nàng cau chặt mi, y cảm giác được không thích hợp.

Con ngươi đen nhìn lại dưới thân, ở trên tầng tầng lá Phong đỏ, máu giữa hai chân trắng như tuyết của nàng, hung hăng chiếm lấy hô hấp của y, làm cho gương mặt luôn lạnh lùng lại biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Ngoại truyện - Yêu hận tuy thừa (5)

"Như thế nào?" Dung Thanh nhìn về phía nam tử mặc y phục màu trắng đứng trước giường.

"Nàng mang thai, suýt chút nữa sinh non." Tuyên Dương xoay người dùng ánh mắt phức tạp nhìn. "Vẫn nên thương hoa tiếc ngọc chút ít cho thỏa đáng."

Dung Thanh cứng đờ cả người: "Huynh nói cái gì?"

"Nàng mang thai." Tuyên Dương thần nhiên nói, nhìn sắc mặt nam tử mặc y phục màu trắng trước mắt, "Đứa nhỏ giữ hay không giữ, toàn bộ dựa vào một câu nói của huynh, nhân lúc nàng còn hôn mê vẫn nên quyết định đi."

Dung Thanh không nói gì, chỉ kinh ngạc nhìn người nằm ở trên giường.

Tuyên Dương nhìn gương mặt căng cứng bên cạnh, khóe miệng không khỏi nâng lên: "Ta thấy vẫn nên bỏ đứa bé này đi, giữ lại sẽ phiền toái, không chỉ làm hại tiền đồ của huynh, hơn nữa cũng ngăn cản liên hôn hai nước."

Mắt thấy sắc mặt Dung Thanh càng âm trầm, hần lại đổ thêm dầu vào lửa đang cháy: "Lại nói, huynh cũng không phải thật tâm - "

"Câm miệng." Dung Thanh lạnh lùng nghiêng răng.

Ý cười bên miệng Tuyên Dương càng đậm - có thể thấy được Hiền vương gia - người từ trước đến nay luôn thông dong trầm ổn mát trăn trĩnh, cũng là hiện tượng lạ ngàn năm khó gặp.

Nàng mang thai đứa nhỏ của y... Con người đen không tiếng động nhìn chăm chú vào dung nhan tái nhợt, Dung Thanh chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, thêm vài phần chua xót, vài phần đau đớn.

Y hận nàng.

Một phần hận này, đã thâm nhập vào xương cốt vào tâm hồn, xoay quanh ở trong lòng y nhiều năm. Mỗi lần hận gặp nàng, tất cả những chuyện kia luôn hiện lên trước mắt, ngoại trừ giận lây sang nàng, y tìm không thấy phương thức giải thoát khác.

Không phải không nhìn thấy thống khổ và thương tâm trong mắt nàng, còn có... tình cảm dịu dàng, từ nhỏ y cũng cảm giác được nàng không muốn xa rời y, khi đó trong mắt y chỉ có Lưu Ly, đối với dây dưa của một tiểu cô nương chỉ cảm thấy phiền chán, rồi sau đó đến khi Lưu Ly gặp họa, cảm giác của y với nàng hoảng toàn bị hận thù thay thế.

Trước mắt, tình thế trong triều nghiêm trọng, y không thể gây chuyện trong lúc này, trách nhiệm y gánh trên lưng, không chỉ có dã tâm của chính mình, còn có tiền đồ và vận mệnh của y vô số quan lại ủng hộ, phá đứa bé trong bụng nàng, y có thể vô tư xem như không có chuyện gì, nhưng mà nàng... Nếu Thụ Hà cố ý liên hôn, y cũng không hoàn toàn nắm chắc có thể ngăn cản.

Y nên sáng khoái nghe theo ý kiến của Tuyên Dương, nhưng giờ phút này y lại cảm thấy khó khăn không có từ nào có thể diễn tả được.

Tuyên Dương tự nhiên uống trà, chậm rãi chờ, tự tại thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ.

"Nhị ca..." Ngụy Nhiễm trong con hôn mê bỗng nhiên nhú mày khẽ gọi, khóe mắt có một giọt lệ yên lặng chảy xuống, "Đừng bỏ lại muội..."

"Nhiễm - -" Y kim lòng không đầu đáp lại, mới mở miệng mới phát hiện trong cổ họng như nghẹn, âm thanh bỗng dưng nghẹn ở cổ họng, thật lâu sau, không có biện pháp bật ra thành tiếng.

"Nhị ca, đừng bỏ lại muội."

Cho dù ở trong mộng, nàng cũng sợ hãi bất lực như vậy, quyến luyến y như vậy.

Trong ngực có cảm giác sụp đổ, nháy mắt lan tràn xâm nhập tới toàn thân y, một tiếng này của nàng, đánh nát từng lớp áo giáp bảo vệ trái tim y, y hoảng hốt lung tung đứng lên, lại cảm thấy bản thân bước vào trong cái bẫy đã bố trí nhiều năm, nó tới mau như vậy, làm y hoàn toàn không kịp chống cự, lui không thể lui, chỉ có thể từng bước từng bước đi vào.

"Quyết định thế nào?" Tuyên Dương nhìn sắc mặt y không tốt thân nhiên mở miệng.

"Giữ lại." Dung Thanh nhanh chóng phun ra hai chữ, bước nhanh ra khỏi phòng, bộ dạng lại có chút chạy trốn chết.

Vào đêm nổi lên gió to, đèn lồng xa lung lay như muốn tắt, lóe ra những tia sáng bất định, giống như lòng nàng lúc này.

"Trời lạnh như vậy, muội cũng không biết yêu thương bản thân mình." Dung Uyển bảo cung nữ bên cạnh đưa áo choàng lông chồn tới, dốc sức phủ ở đầu vai Ngụy Nhiễm.

"Muội không lạnh." Ngụy Nhiễm khẽ cười, trong mắt có chút ướt át, "Sao tỷ lại tới đây, không phải nói đêm nay muốn gặp người trong lòng sao?"

"Y có việc." Dung Uyển chu môi lên, "Cũng không biết bận rộn cả ngày gì với nhị ca nữa."

Ánh mắt Ngụy Nhiễm âm u, không nói chuyện - từ sau ngày Dung Thanh đưa nàng rời khỏi rừng Phong, cũng không đi tìm nàng nữa.

Dung Uyển hỏi Tuyên Dương, hần nói hần vẫn chưa nói cho Dung Thanh biết chuyện nàng mang thai, bởi vì hần cảm thấy việc này nên để nàng quyết định xử lý thế nào.

Cho nên, Dung Thanh vẫn còn chưa biết nàng mang thai đứa nhỏ của y.

Nhưng mà chuyện cho tới bây giờ, nàng cũng đã cùng đường rồi.

"Uyển Nhi, tỷ nói xem, muội phải làm gì đây?" Nàng ra về thoải mái mở miệng, nở nụ cười nhưng nước mắt vẫn chảy ra.

"Nói cho nhị ca biết." Dung Uyển cắn răng oán hận nói, "Dựa vào cái gì phải để một mình muội chịu tất cả chuyện này chứ?"

Ngụy Nhiễm nhìn nàng ấy, trong lòng đau đớn.

Nếu y biết, y sẽ quyết định như thế nào? Y hận nàng như vậy, làm sao có thể để nàng mang thai cốt nhục của y chứ? Càng đáng sợ hơn, nếu chuyện đùa nhỏ tiết lộ ra ngoài, hậu quả nàng cũng không dám tưởng tượng.

Tiếng bước chân dần dần truyền đến, đèn đuốc tung bay trong hành lang dài, nàng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đi về phía nàng.

Y mặc cẩm bào màu thiên thanh (màu xanh da trời), dáng người cao lớn, ánh sáng đèn lồng lúc sáng lúc tối chiếu xuống trên gương mặt y, nàng bỗng cảm thấy, chuyện này như đã trải qua mấy đời.

"Nhị ca." Dung Uyển gọi một tiếng, sắc mặt không tốt.

Nàng cũng gọi y nhị ca, lại rũ mắt xuống không nhìn y.

"Uyển Nhi, huynh muốn một mình nói chuyện với nàng ấy." Y mở miệng nói với Dung Uyển.

Dung Uyển lo lắng liếc nhìn hai người bọn họ, tương đối lo lắng phần nộ rồi đi.

"Bên ngoài gió lớn, vào đi thôi." Y chậm rãi nói, trong giọng nói không nghe ra cảm xúc gì.

Đội cung nữ bưng bánh trà lên, y giương tay phát phát tay đuổi hết ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, yên tĩnh đến mức cũng có thể nghe thấy hô hấp của hai người, Ngụy Nhiễm vẫn cúi đầu, lại cảm giác ánh mắt của y như vô ý hay cố ý quét đi quét lại, trong lòng nàng không yên.

"Thân thể tốt lên chưa?" Y đột nhiên lên tiếng.

"Không có việc gì rồi." Nàng đáp.

Dường như không vui vì nàng bình tĩnh, y hơi nhíu mày, ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm vào gương mặt cố tình trốn tránh của nàng.

"Rất xin lỗi." Y nói.

Ngụy Nhiễm ngẩng đầu nhìn phía y, trong mắt tràn đầy kinh ngạc - đây là lần đầu tiên y xin lỗi nàng, y sao thế? Ngực đau đớn, hóa thành nước mắt.

Nàng luôn không đoán được suy nghĩ của y.

Ngay cả một lần lại một lần bị y thương hại, nhưng y chưa từng nhận lỗi với nàng như vậy.

"Nàng luôn khóc." Giọng nói của y mơ hồ lạnh nhạt, "Những năm gần đây, nàng chưa bao giờ từng cười với ta, ở cùng với ta, nàng rất đau khổ sao?"

Câu hỏi của y, làm nàng sửng sốt.

"Trả lời ta, Nhiễm Nhi." Ngay lúc nàng đang không hiểu gì, y đã đi đến trước mặt nàng, nhẹ nâng khuôn mặt nàng lên, ánh mắt thâm thúy nhìn nàng.

"Nhị ca..." Ngực nàng cuộn cuộn không thốt nên lời.

Ở cùng với y, đau khổ sao? Nàng hỏi mình. Sau đó, nàng nhẹ nhàng mà vô cùng xót xa nở nụ cười.

"Ta không cười, là vì cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ thấy chàng nở nụ cười." Nàng chậm rãi mở miệng, "Chàng đã sớm biết tâm ý của ta, tại sao nhiều lần muốn làm ta khó chịu?"

Y không nói, chăm chú nhìn nàng.

"Nhị ca, ta mang thai rồi." Nàng cúi đầu, nước mắt không tiếng động rơi xuống đất.

"Ta biết." Thật lâu sau, y nhẹ giọng đáp.

Nàng khiếp sợ trừng mắt to nhìn y, cả người run rẩy: "Chàng đã sớm biết?"

Im lặng của y chứng minh suy đoán của nàng.

Nhiều ngày trôi qua như vậy y vẫn tránh không gặp là có ý gì? Trong lòng chua chát, nàng bỗng có chút hiểu suy nghĩ của y - có lẽ y đang đợi chính nàng giải quyết phiền toái này?

"Ta biết nên làm cái gì bây giờ." Nàng tự giấu cười.

"Nàng vẫn rất có chủ ý." Y lạnh lùng nói.

"Đứa nhỏ này là có ngoài ý muốn, ta hiểu rõ chàng không hoan nghênh nó chào đời." Bị thái độ lạnh lùng của y làm tổn thương, nàng nhìn nước mắt xuống quật cường mở miệng, "Bởi vì cho tới bây giờ ta cũng không phải là người chàng muốn, nếu đổi lại là Luru Ly tỷ mang thai, nhất định chàng sẽ rất vui vẻ nhỉ?"

Nếu là Luru Ly mang thai đứa nhỏ của y, sao y có thể thờ ơ như vậy?

Nghe thấy bất bình chỉ trích của nàng, nhất thời sắc mặt y âm trầm.

"Nàng ấy đã chết rồi." Y lạnh lùng nói, phát tay áo đứng dậy đi ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Ngoại truyện - Yêu hận tuy thừa (6)

Trời trong xanh mây trắng, lá vàng, sắc thu gọn sóng, khói xanh lượn lờ trên mặt nước lạnh lẽo.

Bích vân thiên, Hoàng diệp địa. Thu sắc liên ba, Ba thượng hàn yên thủy. Sơn ám tà dương thiên tiếp thủy. Phung thảo vô tình, Cánh tại tà dương ngoại. (Đây là 7 câu đầu bài thơ Tô mặc gia của Phạm Trọng Yên)

Nguy Nhiễm đứng ở trước cửa sổ nhìn đám cung nhân dọn dẹp lá Ngô Đồng trong viện, yên tĩnh giống như những linh hồn. Có thơm vô tình, đầu thế so sánh được với người vô tình?

"Xin hỏi công chúa đã suy nghĩ kỹ chưa?" Phía sau vang lên một giọng nói trong trẻo.

Bóng dáng mảnh mai khẽ run lên, Nguy Nhiễm xoay người, nhìn về phía nữ tử có dung mạo tương tự nàng, nàng ấy đang dốc lòng kiểm tra thuốc được nấu trong ấm sắc thuốc, mặc đơn giản một bộ y phục màu trắng, thoát nhìn thanh nhã xinh đẹp không nói lên lời.

"Thuốc đã nấu xong rồi?" Sắc mặt Nguy Nhiễm tái nhợt mở miệng hỏi, cảm thấy tay chân lạnh lẽo.

"Thuốc đã nấu xong." Vị Văn chậm rãi nói, ánh mắt sắc bén đón nhận vẻ mặt không yên của nàng. "Nhưng không biết ngài có uống không."

Không được đáp lại tình yêu sẽ làm người ta tuyệt vọng, cảm giác đau đớn cùng cực như vậy Vị Văn cũng hiểu rất rõ, chỉ là người ngoài cuộc tình tảo người trong cuộc u mê, ngày đại diện sẵn sẵn ấy khi Dung Thanh nghĩ nhầm Vị Văn là Nguy Nhiễm, loại tư thế phần đầu quên mình cứu giúp và cái ôm chặt chẽ như nắm mà có lại bên eo nàng làm nàng ấn tượng rất sâu - có lẽ, nói là vô tình nhưng lại có tình.

"Đồ ra đi." Nguy Nhiễm đau đớn nhắm mắt lại, khăn lụa trên tay bị giầy xéo đến không còn đáng về ban đầu

Vị Văn không tiếp tục nói, chỉ đổ thuốc, lọc cặn, đưa tới trước người nàng, mặt không biểu cảm nhìn nàng run rẩy nhận lấy.

Vị Văn cảm thấy có loại đau đớn đồng bệnh tương liên, nhưng mà chỉ có bản thân người đó mới có thể giải quyết mấu chốt trong lòng mình.

Nguy Nhiễm nhìn chén thuốc màu nâu sẫm, trên mặt chén thuốc hiện lên một đôi mắt đau đớn... Nàng đã bao lâu rồi không cười? Nếu có thể, thậm chí nàng hi vọng đây là một chén nước Vong Xuyên, sau khi uống hết sẽ không tiếp tục liên quan đến nhau, mặc dù y tiếp tục dây dưa, nàng cũng không thương tổn không đau đớn.

Chén thuốc vừa đến bên môi, một chương đã đánh tới, tiếng cái bát vỡ vang lên, đồng thời cũng vang lên một giọng nói giận dữ: "Nàng đang làm gì?"

Nguy Nhiễm khiếp sợ nhìn gương mặt phẫn nộ trước mặt - vì sao y lại xuất hiện ở nơi này? Vì sao y muốn ngăn cản nàng? Nàng lựa chọn buông tha cho đứa nhỏ, không phải để làm hài lòng y sao?

"Chàng cảm thấy thế nào?" Nàng nhẹ nhàng lên tiếng, nước mắt lại không tốt bưng lên, "Đây là chuyện của mình ta..."

"Nàng dám! Người cũng dám!" Dung Thanh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nàng, vẻ mặt vừa vội vừa giận.

Nguy Nhiễm sợ sệt, y rất ít khi nhón nhác như vậy... Chẳng lẽ, thật ra y quan tâm đến đứa bé này... Cũng quan tâm đến nàng?

Cúi đầu, nàng cười chua xót, xóa đi suy nghĩ buồn cười này.

Gia yến tối hôm trước, Thư Hà cũng đáp ứng lời mời đến dự, khi hấn đưa ra đề nghị liên hôn trước mặt phụ hoàng, trước mặt tất cả mọi người trong hoàng gia cùng với các quan lại trong triều, Dung Uyển lo lắng nói không muốn nàng - người muội muội này sớm thành thân như vậy, nếu không trong cung không có người theo bên người, tam ca Dung Trạng thì đưa ánh mắt xin lỗi không đồng ý, chỉ có y, nam nhân nàng rất để ý này, từ đầu tới đuôi chỉ tự uống rượu, đến nhìn cũng lười nhìn nàng lấy một cái... Nếu có tình cảm với nàng, sao y lại có thể thờ ơ đến mức như thế chứ?

Nàng đã thật sự nhìn thấu, trái tim bị thương, mới quyết định buông tay.

Nhưng giờ phút này, y lại xuất hiện ở trước mặt nàng ngăn cản quyết tâm khó khăn lắm nàng mới quyết định được, rốt cuộc đang làm gì vậy?

Nàng dờ dẫm nghe y chuyển dời tức giận lên trên người Vị Văn, nghe Vị Văn bình tĩnh đối thoại với y.

Nàng nghe thấy được, Vị Văn nói y trọng tình trọng nghĩa.

Nàng có chút muốn cười, y là trọng tình trọng nghĩa, nhưng tình và nghĩa của y, cho tới bây giờ cũng khinh thường đặt ở trên người nàng.

Nàng cảm thấy ủ rũ không có sức sống, không muốn lại thấy y, nghe thấy giọng nói của y, vì thế, nàng lẳng lặng xoay người, không hề để ý tới đối thoại của bọn họ, từng bước một đi vào bên trong phòng.

Y muốn thế nào, đều theo y là được rồi.

Dù sao, từ ngày Lưu Ly chết đi, cuộc sống của nàng đã sớm mặc cho chúa tể y đùa giỡn rồi.

Năm bảy tuổi ấy, cha đưa nàng và mẫu thân nàng, còn có Lưu Ly biểu tỷ cùng nhau đến tòa thành bọn họ đóng quân.

Trên đường mẫu thân nói cho nàng biết, qua không lâu nữa, giang sơn sẽ đổi chủ, nàng không hiểu câu đó có ý gì, nhưng nàng biết, nàng sẽ đến gặp phụ thân, cho nên rất cao hứng.

Cuối cùng nàng nhìn thấy phụ thân, y và một bá bá cao lớn đứng chung một chỗ, phía sau có rất nhiều binh lính mặc khôi giáp, thoát nhìn rất uy phong.

Nàng cao hứng chạy về phía y, Lưu Ly sợ nàng té ngã nên cũng chạy theo nàng, sau đó nàng thật sự mất mặt và phải cục đá nhỏ ngã xuống đất, người nâng nàng dậy, là một thiếu niên xấp xỉ tuổi Lưu Ly tỷ, nàng sững sờ nhìn y, y mỉm cười hỏi, có đau hay không?

Dáng vẻ y cười lên nhìn đẹp như vậy, đẹp đến nỗi nàng quên nói chuyện, Lưu Ly thay nàng nói cảm ơn.

Y lại mỉm cười, lúc này đây cũng nhìn về phía Lưu Ly, không phải nàng.

Đoạn ký ức ngày xưa lặp lại liên tục ở trong mơ, Ngụy Nhiễm vẫn cảm giác được bị thương.

Cảnh tượng cuối cùng vẫn là nụ cười của y, mà nàng lại cảm thấy có gì đó uồn ứ chảy ra khỏi đôi mắt đang nhắm chặt của nàng.

Sau đó, có một bàn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên má nàng.

Nàng mở mắt ra, hai mắt đầm lệ mông lung trông thấy một dung nhan quen thuộc, Dung Thanh nhìn nàng, ánh mắt phức tạp.

"Mới một lát mà nàng ngủ rồi." Y nói.

Nàng im lặng, chỉ nhớ rõ khi y nói chuyện với Vị Văn, nàng nản lòng thoái chí đi vào trong phòng lên giường, rồi thật sự ngủ thiếp đi.

"Nghe nói nữ nhân mang thai mà khóc nhiều sẽ thấy mệt mỏi." Y còn nói.

Nàng cắn môi, không hy vọng xa vời trong giọng điệu của y có thành phần lo lắng.

"Nhìn ta, không được cúi đầu." Không lấy được câu trả lời, y vẫn có chút giận, không vui ra lệnh.

"Ta chỉ mệt mỏi." Nàng ngẩng đầu, ánh mắt không có tiêu cự, giống như thẳng tắp xuyên qua y, dừng ở một nơi xa không biết tên.

Y nhíu mày, ánh mắt tối sầm.

"Vì sao không cần đưa nhó?" Y hỏi, giọng nói khàn khàn.

"Ta nghĩ chàng đến để khen biểu hiện hôm nay của ta." Nàng cười tự giễu, con mắt sáng lẳng lặng nhìn y.

"Đừng nói với ta như vậy." Y nhíu chặt mày, lại ra lệnh một lần nữa.

"Vậy huynh muốn nghe ta nói chuyện thế nào?" Nàng cười, dứt khoát mặc kệ tất cả: "Chàng nói xem, nhị ca, chàng muốn thế nào ta sẽ làm như thế ấy."

"Ta không muốn tranh hơn thua với nàng." Ngực y phập phồng, ngọn lửa trong con ngươi đen nhảy loạn lên, nhưng vẫn bị y đè xuống: "Cho tới bây giờ,

ta đều chưa từng nói không muốn con của chúng ta."

Nguy Nhiễm sững sờ.

Con của chúng ta.

Của chúng ta... Ba chữ kia êm tai như thế, giống như độc được được lấy ra từ quả ngọt nhất do bông hoa đẹp nhất kết thành.

Nhưng cuối cùng vẫn là kết quả uống rượu độc mà thôi.

Đúng vậy, cho tới bây giờ y cũng chưa từng nói không cần đứa nhỏ, cũng như chính y chưa bao giờ nói y muốn nàng.

"Hóa ra chàng thích đứa nhỏ như vậy." Nàng cười yếu ớt, "Chàng cưới thêm thê thiếp, sẽ có rất nhiều người nguyện ý sinh cho chàng."

"Nàng vì ta mà lo lắng như thế thật sự là chu đáo." Y lạnh lùng nhìn nàng, có chút kỳ quái nói.

"Nhưng mà nhị ca, cho dù chàng muốn đứa nhỏ, ta cũng không thể để bụng lớn đi hòa thân." Nàng lạnh nhạt nói.

"Nàng—" Y tức giận nhìn nàng, giống bị hung hăng đánh một bạt tai, "Nàng muốn gả cho Thư Hà?"

"Đúng thì sao..." Lời nói bị môi của y che lại, y lấy nụ hôn cực lâu dài mà cực nóng cướp lấy tất cả khiêu khích và lên án của nàng.

"Muốn gả cho hán, nàng nằm mơ đi." Y nhìn nàng kinh hoàng bất an, khàn khàn lên tiếng.

Chú thích bài:

Tô mặc giả

Bích vân thiên,

Hoàng điệp địa.

Thu sắc liên ba,

Ba thượng hàn yên thủy.

Son ám tà dương thiên tiếp thủy.

Phương thảo vô tình,

Cánh tại tà dương ngoại.

Âm hương hồn,

Truy lữ tứ,

Dạ dạ trừ phi hảo mộng lưu nhân thủy.

Minh nguyệt lâu cao hữu độc ý.

Từ nhập sâu trường,

Hoá tác tương tư lệ.

Dịch nghĩa

Trời đầy mây biếc,

Đất phủ là vàng.

Cảnh sắc mùa thu lẫn với nước hồ,

Trên sóng là khói lạnh màu biếc.

Trời chiều phủ bóng núi non, trời xanh nối tiếp với mặt nước.

Cỏ thơm không hiểu nỗi lòng người,

Lại mọc tới tận nơi cuối chân trời.

Nỗi nhớ nhà rầu rĩ,

Tìm theo nỗi lòng đất khách,

Hằng đêm chỉ khi mộng đẹp (về quê) mới có thể ngủ được.

Trăng sáng, lầu cao, người vẫn lẻ bóng tựa trông.

Rượu vào trong dạ sầu,

Hoá thành giọt lệ nhớ nhung.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Ngoại truyện - Yêu hận tuy thừa (7)

"Công chúa, cây mai này đã kết nụ hoa rồi." Cung nữ vui vẻ chỉ vào nhiều chỗ trắng trên cành cây.

Ngụy Nhiễm nhìn cây mai đứng sừng sững cô đơn bên hồ, nói khẽ: "Các người lui ra đi, ta muốn một mình yên tĩnh một chút."

Khi còn bé trong phủ đã từng có mấy gốc cây mai, khi mùa đông đến, vô cùng rực rỡ trong băng tuyết ngập tràn.

Nàng nhớ được khi đó Dung Thanh luôn hái xuống một nhánh đẹp nhất, đưa cho Lưu Ly. Từ thế y bay lên hái nhánh mai xuống, vô cùng đẹp mắt.

Mới đầu Lưu Ly sẽ hỏi nàng, có thích hoa mai hay không, tỷ ấy có thể hái mấy đóa cho nàng, Ngụy Nhiễm nhìn nhánh hoa mai thơm tho đi vào lòng người trong tay tỷ ấy, lúc đầu nói không thích.

Sau đó, Lưu Ly sẽ không hỏi nàng nữa.

Mà hàng năm nàng đều lặng lẽ đứng ở một bên, nhìn Dung Thanh hái mai hiến giai nhân.

Chỉ là vào lúc đêm khuya yên tĩnh, nàng sẽ lén lút chuyển ghế dựa đứng dưới tàng cây, hái xuống một đóa, sau đó dốc lòng ép cánh hoa vào trong quyển sách.

Gốc cây mai duy nhất trước mắt này, là nàng tự tay gieo xuống.

Nàng nhớ được ngày nàng gieo giống cây xuống, nàng mang Dung Thanh đến xem, lúc đó sắc mặt y thay đổi, y rất tức giận... Nhưng cho dù không hài lòng, y vẫn để lại gốc cây mai này.

Nàng nghĩ, là y nhớ tới Lưu Ly, cho nên mới có phản ứng lớn như thế.

Y sẽ vĩnh viễn không biết, nàng hi vọng cỡ nào y có thể hái mai một lần cho nàng, cho dù là một đóa cũng tốt.

Hoa mai chịu lạnh rất tốt, thường đơm hoa khi qua năm.

Năm nay hoa nở, nàng sẽ không được nhìn thấy, khi đó có lẽ nàng đang ở tha hương.

Ngay tại hôm qua, phụ hoàng đã ban bố chiếu thư hòa thân, từ đây, chuyện cũ đã thành bụi bặm, biến mất ở trong bầu trời này.

Về phần đứa nhỏ trong bụng, nàng đã lại xin Ngụy Văn giúp đỡ, quyết ý tới nay kết thúc tất cả.

Nằm mơ nhiều năm như thế, rốt cuộc cũng phải đến lúc tỉnh lại.

Đôi mắt như làn nước lặng lẽ nhìn nụ hoa sắp nở trên cây mai, nàng cẩn thận thăm dò di chuyển đưa tay bẻ lấy cành mai xinh đẹp này.

Sương làm trên gạch đá trơn trượt, khi nàng bẻ lấy nhánh mai, chân trượt, mắt trọng tâm thân thể thẳng tắp rơi xuống mặt nước!

Khi thân thể nàng rơi xuống hồ nước, trán của nàng nặng nề đụng phải tảng đá ngầm trên bờ, máu xuất hiện ở trong hồ nước, đau nhức làm ý thức của nàng dần dần tan rã, hồ nước lạnh như băng càng không ngừng dẫm mạnh truyền vào miệng mũi nàng, đoạt đi hô hấp và tính mạng của nàng...

Vào đêm hạ mưa to, bầu trời đen như mực.

Trong tâm cung yên tĩnh khác thường, đèn đuốc lộ ra bất an, bên trong phòng sáng rực, làm nổi bật sắc mặt tái nhợt của người nằm trên giường.

Đó là một loại trắng bệch không còn sinh khí, mà trong băng gạc trên trán nàng lộ ra màu máu, lại làm cho người ta kinh hãi.

Khi Dung Thanh bước nhanh vào trong phòng, thấy Ngụy Nhiễm như vậy.

Bước chân cách giường vài bước chợt dừng lại, y nhìn nàng nằm ở trên giường, bỗng nhiên không dám đi tới phía trước, cả trái tim trong ngực nhảy lên kịch liệt, hơi thở nghẹn lại, y nắm tay khẽ mở miệng: "Nàng thế nào rồi?"

Vị Văn ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn y: "Luôn hôn mê, không tỉnh lại."

Tuyên Dương đi theo Dung Thanh vào đi ra phía trước, cẩn thận thăm hỏi tình huống của Ngụy Nhiễm, thật lâu sau hơi nhếch môi đứng lên, giữa lòng mờ nhú lại nhìn Dung Thanh.

Nhìn thấy vẻ mặt của hắn, sắc mặt Dung Thanh nhất thời biến đổi.

Tiêu quý phi nhìn không được roi lệ nói: "Ngày hôm qua còn êm đẹp, tại sao có thể như vậy?"

"Khi ta cứu nàng lên, trong tay nàng còn nắm chặt cành mai." Thư Hà vẫn đứng trước giường chậm rãi nói, "Có lẽ nàng hái mai mới không cần thận roi xuống nước."

"Hoa mai này còn chưa nở, hái nó làm gì chứ." Dung Uyển đã sớm khóc đỏ mắt, vừa tức vừa lo, "Nô tỳ khôn nạn kia, chỉ một người mà cũng không trông được!"

- - Khi ta cứu nàng, trong tay nàng còn nắm chặt cành mai.

- - Có lẽ nàng hái mai mới không cần thận roi xuống nước.

Lời Thư Hà nói, hung hăng đánh vào tim Dung Thanh, đau đớn mãnh liệt, lan tràn đến khắp toàn thân, làm y gần như đứng không vững.

Người khác không rõ ý đồ nàng hái mai nhưng y biết.

Sau khi biết được, y giống như bị vật gì nhọn đâm vào tim, một chút lại một chút làm đau đớn trái tim y, vẻ mặt của y càng tái nhợt.

"Việc đã đến nước này, trách cứ cung nhân cũng không làm nên chuyện gì." Thư Hà ngồi xuống ở bên giường, nhẹ nhàng mà nắm tay Ngụy Nhiễm, ngẩng đầu ánh mắt kiên định, "Hoàng thượng, Quý phi nương nương, Nhiễm Nhi là thê tử chưa xuất giá của ta, ta nhất định sẽ dốc lòng chăm sóc, đến khi nàng tỉnh lại."

"Hiện tại cũng chỉ có thể xem vận mệnh của các người mà thôi." Hoàng thượng không khỏi thở dài, xoay người nhìn về phía mọi người, "Đều trở về đi, để Nhiễm Nhi tĩnh dưỡng cho tốt."

Biểu cảm Dung Thanh cứng ngắc nhìn chằm chằm chỗ bàn tay Thư Hà nắm tay ngón tay nàng, toàn thân đều cứng ngắc.

- - Nhiễm Nhi là thê tử chưa xuất giá của ta.

Y phải dùng tất cả sức lực, mới có thể kiềm chế không tiến lên trước kéo Thư Hà cách xa nàng, mới có thể kiềm chế bản thân không đi lên vuốt ve dung nhan tái nhợt kia.

Phần nộ và chua xót cắn nuốt tri giác của y, làm trái tim vốn đã đau đến nứt ra hoàn toàn vỡ nát, nàng nằm ở nơi đó, cách y gần như vậy, chỉ cần đi lên phía trước đưa tay là có thể chạm được, nhưng y lại chỉ có thể đứng ở chỗ này, cái gì cũng không thể làm.

"Nhị ca, đi thôi." Dung Uyển giữ chặt cánh tay y, trong mắt mang theo hận ý.

Y kéo tay nàng ấy, nhìn người giường người một lát, xoay người bước nhanh rời đi.

Đèn lồng lay động trong hành lang dài, gió mạnh mang theo nước mưa làm ướt mặt y, y từng bước một rời khỏi tâm cung đèn đuốc sáng trưng kia.

Đã từng, chỉ có y cách nàng gần nhất, mà hiện tại, đến tư cách ở lại nhìn nàng y cũng không có.

"Tình hình của nàng không lạc quan." Tuyên Dương sau lưng y lạnh nhạt mở miệng.

Bước chân chợt dừng lại, cảm xúc nhẩn nại rất lâu nháy mắt bùng nổ, y một phen tóm lấy Tuyên Dương, tàn nhẫn nói: "Huynh phải chữa khỏi cho nàng."

Tuyên Dương nhìn y, thấy rõ tất cả trong con ngươi đen luôn bình tĩnh kia, giờ phút này ẩn chứa yếu ớt và sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: Ngoại truyện - Yêu hận tuy thừa (8)

Mấy ngày liên tiếp mưa to không ngừng, gió lạnh rì rào.

Trong đêm khuya, mưa ngừng rơi, vạn vật yên tĩnh không tiếng động.

Bóng dáng hôn mê nhiều ngày trên giường cuối cùng nhỏ ra một ngum hơi thở ấm áp, nhưng vẫn không tỉnh lại.

Bóng tường thành dưới ngọn đèn dầu bao trùm, tiếng chuông bi thương cắt qua bóng đêm nặng nề, tiếng vọng vang xa.

Trước giường, một bóng dáng tuần tú đứng rất lâu ở đó.

"Đây là lựa chọn của nàng sao, Ngụy Nhiễm?" Thụ Hà nhìn gương mặt tái nhợt thì thầm, trong mắt lộ ra vẻ đau đớn kịch liệt.

Mùa thu năm 24 Gia Hựu, ngũ công chúa vô ý rơi vào hồ tổn thương đến đầu, không trị được bỏ mình, trong cung đại tang, cả nước chia buồn.

Trong không khí, có mùi hoa nhàn nhạt.

Trong trẻo nhưng lạnh lùng, vắng vẻ, như hương mai vào năm kia.

Có đau hay không?

Giọng nói trầm thấp vẫn còn vang ở bên tai, thiếu niên trong trí nhớ, tươi cười ấm áp, ánh mắt như nước.

Từ đây về sau trong năm tháng dài đằng đẵng, bóng dáng của y vĩnh viễn vây khốn trong ánh mắt của nàng.

Nếu có thể, nàng nguyện ý trả giá tất cả đến hóa giải thù hận và đau đớn trong lòng y, chỉ là ở trong mắt y, nàng không là gì cả.

Nhiễm Nhi.

Nàng giống như nghe thấy y đang khẽ gọi nàng.

Nhiễm Nhi, nàng nhanh tỉnh lại.

Không.

Nàng sợ hãi lui ra phía sau, muốn lui về càng sâu trong bóng đêm, như vậy nàng sẽ cảm thấy an toàn.

Nàng đứng tĩnh lại, nàng sẽ không lại thấy gương mặt lạnh lùng của y.

Cho tới bây giờ, ta đều chưa từng nói không muốn con của chúng ta.

Y nói dối, nàng đừng tin y.

Nhiễm Nhi.

Đây là nàng nợ ta.

Ta hận nàng.

Cho dù xuống Địa ngục, ta cũng muốn nàng theo cùng ta.

Nàng từng bước một lui ra phía sau, rời xa chỗ ánh sáng mờ hồ kia, tình nguyện tiến vào vực sâu không đáy.

Dù sao, nàng đã sớm vạn kiếp bất phục.

Nhưng mà, có người gắt gao nắm tay nàng, không chịu buông ra.

Nhiễm Nhi.

Giọng nói của y run rẩy như thế.

Nàng mau tỉnh lại.

Không có khả năng là y, giọng nói bất lực như vậy, làm sao có thể là y được?

Nhiễm Nhi, hoa mai đã nở rồi.

Nhiễm Nhi, nàng thích hoa mai ư?

Nàng không thích.

Bởi vì, không phải hái cho nàng.

Nhiễm Nhi.

Nhiễm Nhi...

Giọng nói dần dần mơ hồ, như cánh hoa bị gió mưa thổi rơi, ào ào rơi xuống đất, lặng yên lặng.

"Vì sao nàng vẫn bất tỉnh?" Nam nhân ngồi trước giường vẫn không có biện pháp nào bình tĩnh được.

"Vốn được tính rất nặng, hơn nữa nàng bị thương yếu ớt, lại có thai trong người, khi nào thì tỉnh lại rất khó nói, chúng ta chỉ có thể kiên nhẫn chờ." Vị Văn nhìn y nói, "Nhưng tốt nhất ngài đừng nên thường xuyên chạy tới nơi này, lộ ra dấu vết gì sẽ như kiếm củi ba năm thiêu một giờ."

Dung Thanh nhìn gương mặt luôn ngủ say kia, ánh mắt ảm đạm.

Y nhớ tới khi nàng niên thiếu, lúu rú, chuyện nói không hết, những câu nhảm chán, tự vui vẻ.

Khi đó y không biết thế nào mà nàng luôn có thể cười đến đáng yêu như vậy, không tìm không phổi, thậm chí làm y nhìn thấy mà có chút phiền chán.

Càng về sau, trong đôi mắt xinh đẹp kia nhìn y luôn mang theo giạt mình.

Không phải y không phát hiện ra mỗi lần khi bản thân xoay người, trong mắt nàng đều luôn lộ ra bi thương và cô đơn.

Chỉ là y không quên được Lưu Ly, nữ tử ôn nhu trong sáng kia, là chút tươi đẹp trong cõi lòng tràn đầy vết thương của y.

Nhưng trước mắt, khi nàng lẳng lặng nằm ở nơi đó, không nói chuyện, không mỉm cười, cũng không yên lặng nhìn chăm chú y... Trong lòng y, dần dần hoang vu mà sợ hãi.

Nếu, nàng vĩnh viễn không tỉnh lại.

Nghĩ tới khả năng này... Y nhắm hai mắt lại, chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều giống bị xiết chặt, đánh nát.

Đau đớn như vậy, không ít hơn lúc Lưu Ly rời khỏi y.

Nhị ca.

Y nhớ tới nàng nhìn y, ngọt ngào, e lệ mỉm cười.

Ta không cười, là vì cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ thấy chàng nở nụ cười, trong mắt nàng tràn đầy nước mắt nhìn y... Chàng đã sớm biết tâm ý của ta.

Nàng khổ sở như vậy, đau khổ như vậy, đều là do một tay y tạo thành.

Nhưng vì sao, y không cảm nhận được khoái cảm khi báo thù?

Mà thù hận chính nàng gánh vác dần dần héo rũ.

"Nàng tỉnh lại cho ta!" Y nhìn khuôn mặt tái nhợt kia, rốt cuộc không thể nhìn được nữa gằm nhẹ, "Nàng đang trả thù ta sao? Nói cho nàng biết, vô dụng thôi! Nếu nàng không chịu tỉnh lại, ta sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho nàng, ta vĩnh viễn hận nàng!"

Nàng im hơi lặng tiếng như trước, giống như đang đắm chìm trong giấc mơ nơi phương xa, không cảm nhận được cũng như không nghe được tính hết của y, linh hồn của nàng đã lùi đến một nơi không có biện pháp nào có thể chạm đến, ở nơi đó, y cũng không có biện pháp nào thương hại nàng, nàng cũng không cần lại cầu xin sự yêu thương của y, hay sợ hãi ánh mắt của y.

"Nàng mở mắt ra nhìn ta!" Y không khống chế được giữ chặt bả vai nhỏ bé và yếu ớt của nàng, lý trí gần sắp hỏng rồi, "Nàng đang định làm gì thế hả? Ngươi Nhiễm, nàng cũng sẽ chỉ lấy loại phương thức đáng thương này uy hiếp ta! Nàng nhìn ta đi, ta ra lệnh cho nàng tỉnh lại!"

"Ngài điên rồi!" Vị Văn muốn bước lên ngăn y lại, lại bị cái đánh sắc bén của y bức lui, ngã về phía sau vài bước, tiến vào trong một cái ôm ấm áp.

"Tuyên Dương." Nàng nhíu mày nhìn người tới, biểu cảm hơi căm mà bất đắc dĩ.

Tuyên Dương đỡ cho nàng ổn định, sắc mặt ngưng trọng đi về phía Dung Thanh.

Tay hắn vừa để vào vai Dung Thanh, đã phải chào đón thêm một cú đánh nữa, hắn không chút nào nhường, hai người đứng lên đấu nhau.

"Huynh bình tĩnh một chút!" Tuyên Dương lạnh lùng lên tiếng, một quyền đánh Dung Thanh lao đảo, hắn xuống tay không lưu tình, ván cửa rất nặng bị Dung Thanh đụng phải nứt ra.

Dung Thanh đứng tại chỗ, hai tay suy sụp rũ xuống, y nhìn người không còn sinh khí trên giường, trong ánh mắt dâng lên chua xót, nghẹn ngào nói với Tuyên Dương và Vị Văn: "Phiền toái chăm sóc nàng ấy cho tốt."

Sau đó, y nặng nề bước rời đi.

Tuyết năm nay tới rất sớm.

Trời chiều, mang theo tư thế quyết tuyệt, chậm rãi ngã xuống phía chân trời.

Con quạ yếu ớt bay qua, chết đi rồi mới hận trao ai? Bão tuyết cuộn cuộn thổi qua phiêu hương các, gió nhẹ lướt qua mang theo nỗi niềm của nhánh hoa, trái tim này xem như đã biến thành tro bụi.

Lò sưởi sinh hương, tiếng đàn lạnh lẽo tắt nghẽn.

Dung Thanh đứng ở ngoài cửa, cách rèm châu nhìn bóng dáng gầy yếu trong phòng.

Nàng tỉnh, rồi cuộc tỉnh lại.

Chợt nghe tin tức này, y ngựa không dừng vó chạy tới, ở chỗ cách nàng vài bước, không dám lại đi phía trước.

Y có chút sợ hãi, tất cả như ở trong mơ, tỉnh khỏi giấc mơ, nàng vẫn chưa trở lại bên cạnh y.

Y nên nói với nàng câu đầu tiên nào đây? Đột nhiên, y tâm loạn như ma, không đứng mực.

Nghe được nàng thở nhẹ một tiếng, là dây đàn đột nhiên bị đứt, cắt vào tay nàng.

Rốt cuộc y kìm nén không được, vén rèm chạy tới bên người nàng, bắt được tay nàng, nâng lên xem, sau đó dùng tơ lụa cẩn thận băng bó cho nàng.

"Nhị ca..." Nàng khiếp sợ nhìn y, cả người cứng ngắc.

Y giương mắt, con ngươi đen chăm chú nhìn nàng, ánh mắt như nước.

"Cây mai trong cung nở hoa rồi." Y chậm rãi nói, từ trong tay áo lấy ra một nhánh mai, đặt lên bàn, "Ta thấy, liền thuận tay hái một nhánh cho nàng."

Ngụy Nhiễm nhìn nhánh hoa đẹp đẽ kia, ánh mắt khẽ run lên một cái, cuối cùng lại cúi đầu, nói khẽ: "Nhị ca nhớ nhầm rồi, ta không thích hoa mai."

Lợi dụng thương thế của nàng sắp xếp nàng giả chết, y đã phạm vào tội khi quân. Hiện tại nàng chỉ sẽ liên lụy đến tiền đồ và an nguy của y.

Theo trong ánh mắt y, nàng đã nhìn ra những tình ý y chưa từng nói ra, nhưng mà, nàng đã không dám nữa rồi, cũng muốn không nói.

"Nàng nói cái gì?" Y hỏi, giọng nói rất nhẹ, rất ôn nhu.

"Ta không thích hoa mai..."

"Nàng nói dối." Y bá đạo lên tiếng, lấy nụ hôn cực nóng mạnh mẽ che lời nói dối của nàng, cũng ngăn trở nước mắt tràn ra khỏi khóe mắt nàng.

Ngụy Nhiễm gắt gao bắt lấy vạt áo của y, cảm thấy lòng đau như cắt... Vì sao bọn họ lại lâm vào tình cảnh này?

Ôm ấp của y hung hăng vây nàng, không cho nàng lùi bước, không cho nàng trốn tránh, nhưng nàng vẫn liều mạng đẩy y.

"Nhị ca... Giống như cây đàn này... nếu một dây đàn trong đó không cẩn thận bị đứt, cho dù sau đó có sửa tốt đi chăng nữa vẫn không thể tấu ra làn điệu tuyệt diệu và hài hòa như lúc đầu nữa." Hai mắt nàng đầm lệ mông lung, nói lời trái lương tâm, "Sợi dây trong lòng ta, đã chặt đứt..."

Trả lời nàng, là bị y một chương đánh bay cây đàn kia, vờ vụn trên mặt đất, tư thế quyết tuyệt như vậy, giống như quyết tâm của y.

"Nhớ kỹ, Nhiễm Nhi." Y nhìn nàng khẽ cười, khẩu khí trầm thấp dị thường, lại cất giấu lạnh lùng, "Ai cũng đừng nghĩ sẽ mang nàng rời khỏi ta được."

Chương 89: Ngoại truyện - Yêu hận tuy thừa (9)

Đẩy cửa sổ ra, bên ngoài là rừng cây trắng xóa như bông tuyết.

Bên sườn núi hoa Hạnh không có cây mai, trong phòng nàng lại luôn có mùi hương mờ ám.

Ngụy Nhiễm cúi đầu nhìn nhánh hoa mai thơm trong bình, trong lòng nửa là chua xót nửa là ngọt ngào.

"Đang nghĩ cái gì?" Giọng nói trầm thấp truyền đến, y xoay người, Dung Thanh đứng ở cửa mở miệng, đôi mắt như sao, lông mày như kiếm, bóng người đứng thẳng lạnh nhạt.

Nàng lắc đầu, rũ mắt, cảm giác được y chậm rãi tới gần nàng.

"Bên ngoài lạnh lẽo, sao còn mở cửa sổ ra?" Y kéo cửa sổ lại, trong giọng nói thân thiết mang ý không vui.

Lúc thu cánh tay trắng kiến vè, lại thuận thế ôm eo của nàng, khóa nàng chặt chẽ vào trong lòng y.

"Nhớ ta không?" Y chôn ở trên cổ nàng, ngửi nhận mùi thơm trên người nàng, giọng nói có chút mơ hồ.

Mặt nàng có chút đỏ lên, không trả lời, có chút không quen y ôn nhu vô cùng thân thiết như vậy.

Trên da thịt truyền đến một chút đau đớn không nặng không nhẹ, cũng là y trừng phạt sự im lặng của nàng.

"Nhị ca." Nàng khẽ gọi, có chút bất lực cắn môi.

"Trả lời ta." Y chuyển thành khẽ hôn, chọc người nào đó cứng ngắc.

"Không có." Nàng bị buộc không thể lui, chỉ lạnh nhạt đáp.

"Nàng lại bắt đầu nói dối, Nhiễm Nhi, đó là một thói quen xấu..." Giọng điệu y trầm nhẹ, ngón tay dài nâng một luồng tóc mảnh buông rơi trên vai nàng, chậm rãi chơi đùa ở trong tay, cung chiều cảm nhận xúc cảm trơn mịn như tơ lụa thượng hạng này, "Ta nhìn nàng lớn lên, trong lòng nàng nghĩ cái gì, làm sao có thể lừa gạt được ta?"

Thật sự là một người bá đạo... Y đã biết, y cần gì phải truy hỏi tâm tình của nàng? Luôn như thế này, nàng ở ngoài sáng, y ở trong tối, thấy không rõ người kia luôn là nàng.

Y ngồi xuống trên nhuyễn tháp, lại vẫn ôm lấy nàng không chịu buông tay.

"Ta đi chuẩn bị cho chàng ly trà nóng, được không?" Nàng có chút không được tự nhiên.

"Được." Y gật đầu.

Phân phó nha đầu đi ngâm trà, lại chuẩn bị điểm tâm, nàng suy nghĩ, lấy hộp cờ.

Khi trở lại trong phòng, đã thấy y dựa vào trên nhuyễn tháp, dường như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Nhẹ bước đi tới, y vẫn không mở mắt ra, từ trước đến nay tính cảnh giác của y rất cao, như vậy là đang ngủ.

Nàng lặng lẽ đứng ở bên cạnh y, chăm chú nhìn gương mặt tuấn tú mà hơi lộ vẻ mệt mỏi của y.

Người trước mắt, y là Hiền vương rất được phụ hoàng coi trọng, quan lại trong triều kính sợ, mà nàng lại thấy y cô độc, vất vả và đau đớn.

Trước mắt phụ hoàng chậm rãi già đi, chuyện lớn nhỏ trong triều đại từ từ giao cho ba huynh đệ y làm, phía sau triều vụ phức tạp, cũng có nhiều lực được tranh giành quyền thế với nhau.

Y bận như vậy, lại vẫn sẽ bắt chợt tới thăm nàng, mặc kệ chuyện lộ ra dấu vết, sẽ gây ra cho y bao nhiêu phiền toái.

Nhìn không được vờn tay, muốn xóa tan vết nhăn giữa lông mày của y.

"Tiểu thư." Ngay khi nàng còn chưa kịp ra dấu im lặng, nha hoàn đã lên tiếng.

Đội trà và điểm tâm được bung tới trên bàn nhỏ, y đã bị đánh thức, lười biếng mở hai tròng mắt: "Sao ta lại ngủ?"

Nàng nâng lên ly trà đưa cho y: "Có lẽ là do mệt?"

"Đêm qua ngủ trễ." Y lạnh nhạt nói, uống một ngụm trà, hoạt động gân cốt, nhìn thấy nàng vì y chọn điểm tâm, không khỏi mỉm cười: "Sao ta cảm thấy đã ở cùng nàng trong phòng này hơn nửa đời người rồi nhỉ?"

Ngụy Nhiễm nghe vậy, ngực nhất thời đau nhức.

Nếu có thể, nàng cũng hi vọng như thế.

"Nhiễm Nhi." Y nhìn nàng, giọng nói khàn khàn, "Nàng có biết, có mấy lời, ngay cả ta không nói ra khỏi miệng nhưng đã nói ở trong lòng từ lâu rồi... Nàng có nghe thấy không?"

Nàng chấn động cả người, lại dùng hết tất cả sức lực ép cho nước mắt chảy ngược vào trong, không nói một lời.

Nàng rất muốn nàng có thể nghe thấy, nếu như là trước kia, nhất định nàng sẽ như không có chuyện gì đáp lại, nhưng hôm nay, nàng không dám.

Ánh mắt y phức tạp lảng lạng ngóng nhìn nàng, cũng không lại ép hỏi.

Mặt trời chậm rãi lặn, ánh sáng trắng sắp hết dần dần nhiễm lên màu đen.

Trong tuyết, vài người nâng nhuyễn kiệu chậm rãi mà đến.

Đứng ở trước cửa sổ, Ngụy Nhiễm không khỏi lo lắng - bình thường y đều cười ngạo, là thân thể không khoẻ ư?

"Tiểu thư, có khách tới." Chỉ chớp lát sau, nha hoàn đi vào thông báo, vẻ mặt có chút không yên, "Nô tỳ tưởng nhị gia, kết quả không phải..."

Trong lòng Ngụy Nhiễm run lên, hít sâu một hơi, đi theo nàng đến phòng trước.

Trên chiếc ghế làm từ gỗ lim khắc hoa, ngồi một bóng dáng quen thuộc, làm nàng cứng ngắc toàn thân.

"Quả nhiên là con, Nhiễm Nhi." Giọng nói của Tiêu quý phi còn lạnh hơn cả tuyết ngoài trời, bà ấy chỉ dẫn theo cung nữ bên người tiến vào, những người còn lại đều đợi ở bên ngoài.

Ngụy Nhiễm run lên, cổ họng khẽ nghẹn lại: "Mẫu phi."

"Trong mắt con còn có mẫu phi và phụ hoàng không?" Tiêu quý phi tức giận đến không nhẹ, đè lại ngực giận dữ mắng mỏ.

"Thực xin lỗi..." Ngụy Nhiễm quỳ xuống trước người bà ấy, nước mắt rớt xuống, "Nữ nhi tự biết nghiệp chướng nặng nề, nữ nhi nguyện ý gánh vác tất cả tội, chỉ cầu mẫu phi và phụ hoàng đừng trách tội nữ ca!"

Nàng đã sớm dự liệu sẽ có một ngày này, nhưng không ngờ nhanh như vậy.

"Con còn không biết xấu hổ nhắc tới nó!" Tiêu quý phi giận không kềm được, "Các con đang làm chuyện hồ đồ đấy có biết không! Cho dù không cùng chung huyết thống, đó cũng là chuyện vụng trộm! Bây giờ còn làm ra chuyện giả chết nữa, đây là tội khi quân, vốn phụ hoàng con đã mang bệnh trong người, vì con mà bị thương không chịu nổi, các con còn đâm một dao vào ngực ông ấy nữa!"

"Mẫu phi." Ngụy Nhiễm xấu hổ ray rức không chịu nổi, khóc không thành tiếng, "Là con không kìm lòng được... Con và nhị ca cũng là bất đắc dĩ..."

"Không kìm lòng được? Bất đắc dĩ?" Tiêu quý phi cười khổ, "Con cũng biết làm như vậy sẽ có hậu quả gì không? Không phải mẫu phi ta ích kỷ, con và đứa nhỏ trong bụng sẽ hại chết Dung Thanh."

"Hơn nữa, vốn con đã có hôn ước với Thư Hà, là vương phi nước Bắc Dã, nếu chuyện này lộ ra ngoài, sẽ ảnh hưởng lớn như thế nào tới ngoại giao hai nước?"

Từng chữ từng chữ của bà ấy đánh vào trọng điểm, làm cho Ngụy Nhiễm dù đã rất hiểu rõ trong lòng, cũng không dám đối mặt với sự thật hoàn toàn mở ra này.

"Nhiễm Nhi, con phải hiểu, ta không thể trơ mắt nhìn nhị ca con lâm vào nguy hiểm." Về mặt Tiêu quý phi phức tạp, nhìn chăm chăm nàng chậm rãi mở miệng, "Con có biết nó là một người có năng lực hơn người không?"

Trong lòng Ngụy Nhiễm nhất thời lạnh lẽo, làm cả người nàng lạnh như băng, nàng ngẩng đầu, đôi mắt như làn nước lẳng lẳng nhìn Tiêu quý phi: "Chỉ cần là vì nhị ca... Mẫu phi muốn con làm gì con đều nguyện ý."

Tại thời điểm này, đôi mắt trong suốt rõ ràng của nàng làm Tiêu quý phi chưa xót, bà ấy nhắm mắt, nắm chặt khăn lụa trong tay, hít một hơi thật sâu nói: "Nhiễm Nhi, hi vọng con không hận ta."

Nguy Nhiễm mỉm cười, nước mắt trào ra: "Con sẽ không, mẫu phi."

Tiêu quý phi nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt dừng ở bụng hơi gồ lên của nàng, ánh mắt dần dần phiếm hồng, sau đó đột ngột đứng lên, bước nhanh ra bên ngoài

Cung nữ kia mở gói đồ trong tay, đưa tới trước mặt Nguy Nhiễm.

Là một mảnh vải dài màu trắng được đặt phía trên mảnh vải màu đỏ.

Cung nữ lặng yên đẩy ra, Nguy Nhiễm đưa tay khẽ vuốt mảnh vải trắng dài này, rung rung không tiếng động nở nụ cười.

Từ sinh khiết thoát, Dữ tử thành thuyết. Chấp tử chi thủ, Dữ tử giai lão.

(*Đây là bài thơ Kịch cổ 4 - Khổng Tử: Chết sống hay xa cách, Đã cùng nàng thành lời thề ước. Ta nắm tay nàng, (Hẹn ước) sẽ sống chung với nhau đến tuổi già.

Nhưng mà sinh ly tử biệt, quả thật hoàn toàn không có cách nào do chúng ta điều khiển. Nhưng người trong lòng lại nói, sinh tử không chia cách, buồn cười mà đáng thương.

Cuối cùng vẫn là hữu duyên vô phận.

Nhưng mà, nàng vẫn cảm thấy đáng

-- Nàng có biết, có mấy lời, mặc dù ta không nói ra khỏi miệng nhưng đã nói ở trong lòng từ lâu rồi... Nàng nghe thấy không?

Hối hận là không trả lời chàng câu hỏi kia, nàng nghe thấy. Cho dù bởi vì đoạn cảm tình mà thương hại nhau, nhận hết dầy vò, nàng vẫn nghe thấy được giọng nói trong lòng y, từ trốn tránh, mơ hồ... Đến rõ ràng, kiên định.

Khổ sở là, là nàng giống như Lưu Ly, lại mang đến cho y cô độc và đau xót, lại không có cách nào ở chung một chỗ với y, đội đũa nhỏ của bọn họ đi tới thế giới này.

Tha thứ cho ta, nhị ca.

Từ khi đặt người ở trong lòng ta, ta chưa bao giờ được chính thức yên bình.

Hiện tại, rốt cuộc ta có thể yên giấc mãi mãi được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Ngoại truyện - Yêu hận tuy thừa (10)

Lại một mùa đông tới.

Tuyết rơi mấy ngày liền, như bông liễu bay theo gió ngày xuân, xoay quanh ở bờ hồ kết thành những giọt băng ở trên cây Liễu.

"Chủ tử, ngài vừa mới tiến cung, lạ nước lạ cái, cẩn thận lạc đường." Trên mặt hồ kết băng dày, có người lo lắng khẽ gọi.

"Không có việc gì đâu, tuyết rơi đẹp như vậy, không đi ra ngoài xem sẽ rất đáng tiếc." Nói chuyện, là nữ tử trẻ tuổi mặc áo khoác trắng, mắt ngọc mảy ngài, trên má tuyết trắng bởi vì rét lạnh mà hơi đỏ lên, lại có vẻ phá lệ xinh đẹp động lòng người.

"Chủ tử đừng đi xa, nô tỳ trở về lấy túi sưởi tay cho ngài." Cung nữ nói, "Trời lạnh như vậy, bị lạnh sẽ không tốt lắm."

"Ừ." Nữ tử gật đầu, bản thân tiếp tục đi về phía trước.

"A, trên bờ này đều trồng Dương Liễu, vì sao chỉ riêng nơi này có gốc cây mai?" Nàng ấy nhìn gốc mai duy nhất trong trời băng đất tuyết, không khỏi kinh ngạc.

"Mai tu tôn tuyết tam phân bạch, Tuyết khước thâu mai nhất đoạn hương*...." Nàng ấy ngửi mùi hương thoang thoảng xông vào mũi, kiểm chân lên, muốn hái nhánh hoa mai mà bản thân nhìn trúng.

(Đây là 2 câu cuối trong bài thơ Tuyết mai kỳ 1 - Lư Mai Pha. Dịch: Mai thua tuyết ấy vài phân trắng, Tuyết hẳn nhường mai mấy bậc hương. Theo

thivien.net)

Cố gắng thế nào vẫn không hái được.

Nàng ấy có chút ảo não, lại nâng đầu lên, lại thấy bông tuyết rơi xuống, cành mai run rẩy, đóa hoa nở rộ ở trong tay một người.

Ánh mắt của nàng theo bàn tay to có lực kia nhìn lên, ổng tay áo thêu hoa văn, bả vai cao ngất... Một đường hướng lên trên, dừng lại trên dung nhan tao nhã tuấn tú kia.

"Nàng thích?" Người nọ mở miệng, giọng nói nhàn nhạt, trầm thấp êm tai.

Nàng ấy gật đầu.

"Cho nàng." Người nọ đưa cành mai cho nàng ấy.

"Cảm ơn." Nàng ấy nói, vốn định tự báo tên họ, hỏi lại thân phận của y, lại cảm thấy không ổn, vì thế chỉ cảm ơn.

Người nọ cũng không có ý tứ muốn tiếp tục nói chuyện với nàng ấy, chỉ nhìn cây mai này, lâm vào trong trầm tư.

Nàng ấy âm thầm đánh giá y – mặc áo bào màu đen, áo khoác lông chồn màu đen, ở trong trời đất phủ tuyết trắng này bóng dáng y có vẻ thâm trầm, cô đơn.

Nàng ấy không hình dung ra được loại cảm giác này... Trên thân nam nhân này có khí thế cường đại, như không gian tự uy, bề ngoài lạnh lùng, mạnh mẽ không biểu lộ ra như nàng ấy.

"Chủ tử." Cung nữ từ xa chạy tới, nhét một túi sưỡi tay vào trong lòng nàng ấy, "Ngài để nô tỳ tìm rất khổ sở."

Thoáng nhìn nam tử đứng ở một bên, sắc mặt cung nữ đột nhiên đại biến, lập tức quỳ xuống: "Nữ tỳ không biết hoàng thượng ở đây, thỉnh hoàng thượng thứ tội!"

Nàng ấy giật mình trong lòng, hai chân không khỏi mềm nhũn: "Tú nữ Dương Nhiễm khấu kiến hoàng thượng, dân nữ là nữ nhi của Dương Bình Văn Công bộ thị lang, không biết mặt rồng, mạo phạm hoàng thượng."

"Đứng lên đi." Hoàng đế lạnh nhạt nói, xoay người nhìn nàng ấy, "Nàng nói... Nàng tên gì?"

"Bẩm hoàng thượng, dân nữ tên là Dương Nhiễm, Dương trong cây gỗ, Nhiễm trong thông thả."

"Ồ, tên rất hay." Y nói khẽ, dường như vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Dương Nhiễm cố lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn lên dung nhan xuất sắc kia, trong lòng có chút rung động, giống như có gì đó đang rục rịch ngóc đầu dậy.

Trong con ngươi đen thâm thúy kia, cất giấu những điều khó đoán, làm cho người ta nhìn không được muốn đi gần xem, lại không biết tới gần y thế nào.

Người nam nhân trước mắt này, là cửu ngũ chí tôn được người trong thiên hạ ngưỡng mộ, lại như một câu đố sâu xa huyền bí.

Nàng ấy nhìn không được suy nghĩ, có thể có người đoán được đáp án? Nhưng ai có thể chân chính tới gần được y?

Nàng ấy đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn, trên mặt nóng lên, nhưng mà nàng ấy hiểu được cảm giác của mình... Đó là một loại kích động, phá kén mà ra, như thiêu thân lao đầu vào lửa.

"Hoàng thượng!" Có người chạy vội tới.

"Có chuyện gì mà la to như thế." Y nhíu mày lại, trách cứ tiểu thái giám chạy đến bên cạnh.

Tiểu thái giám liếc nhìn Dương Nhiễm, tiến đến bên lỗ tai y nói vài câu.

"Sao lại bị bệnh?" Y nhất thời lạnh mặt, tức giận nói, "Một đám phế vật, chăm sóc người như thế đấy hả!"

Nói xong, y đã phát tay áo bước nhanh rời đi.

Dương Nhiễm nhìn bóng lưng cao lớn dần dần rời đi, có chút buồn bã thất vọng.

Nàng ấy cảm giác được, y là vì một người tức giận rời đi, người kia... Có lẽ là tần phi rất được sủng ái nào đó trong cung.

Nắm chặt túi sưỡi trong tay, trong đôi mắt như làn nước, chậm rãi lộ ra ánh sáng sáng ngời mà hiểu thấu.

Ngủ mê man, chỉ cảm thấy trong cổ họng giống như bị lửa thiêu.

Nàng từ từ nhắm hai mắt, khẽ rên rì: "Nước..."

Xúc cảm dịu dàng phủ lên môi nàng, sau đó, làn nước lạnh từ giữa răng tràn vào trong cổ họng, ngực nhất thời dễ chịu, nàng muốn càng nhiều hơn, nhưng trong miệng lại xuất hiện cảm giác cực nóng, làm nàng khó thở - trong đầu nhất thời thoáng hiện cái gì đó, nàng hoảng sợ cắn một cái, mở mắt ra.

Mùi máu tươi truyền vào trong miệng, nàng nhìn dung nhan quen thuộc trước mắt, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

"Nàng cũng thật hung dữ, Nhiễm Nhi." Người nọ lấy mu bàn tay lau đi vết máu trên môi, dờ khóc dờ cười nhìn nàng, "Thiên hạ này cũng chỉ có nàng dám cắn trâm."

"Ta cho rằng không phải chàng..." Ngụy Nhiễm vừa xấu hổ vừa áy náy nhìn y.

"Không phải trâm, vậy thì ai?" Y lạnh lùng nói, con ngươi đen nhiễm lên không vui - còn có ai dám động đến nữ nhân của y?

Nàng nháy mắt: "Thực xin lỗi, hoàng thượng..."

"Phạm phải lỗi rồi." Ngón tay thon dài giữ chặt môi nàng, "Nàng nói không thích gọi trâm là hoàng thượng."

Nàng buồn bực mím môi, đã thế y còn lái nhái tự xưng là "trâm".

"Lại đang nghĩ gì?" Dường như y nhìn thấu nàng bất mãn.

"Gọi hoàng huynh cũng rất kỳ quái." Nàng than nhẹ, cho nên, trên cơ bản nàng tránh gọi y.

"Trâm thích nhất nghe nàng gọi nhị ca." Môi mỏng nâng lên một độ cong tùy ý, y mỉm cười chăm chú nhìn nàng, "Nhất là sau chuyện đó."

Vốn bởi vì phát sốt hai gò má đã đỏ nay càng đỏ hơn, nàng cúi đầu, kháng nghị y ái muội giấu cợt.

"Còn chưa hết nóng." Vươn tay dò xét độ ẩm trên trán nàng, y có chút trách cứ, "Có thai rồi, mà cũng không biết chăm sóc bản thân."

"Không có việc gì." Nàng kéo tay y xuống, mặc cho bàn tay ấm áp của y dịu dàng ôm nàng.

"Lần này, trâm sẽ không để con của chúng ta gặp chuyện không may." Tay y nắm chặt như vậy, gần như làm đau nàng, "Đau đớn ruột gan đứt từng khúc kia, trâm không muốn chịu lần thứ hai, cũng sẽ không thể cho nàng bị bất cứ tổn thương gì."

Bạn đang đọc truyện *Vị Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Ngoại truyện - Yêu hận tuy thừa (11)

Sáng sớm, không khí âm u nhân nhật di động ở trong phòng.

Nàng yên tĩnh ngủ ở trong lòng y, tay để ở y ngực, tư thế không muốn xa rời cũng không dây dưa.

Gương mặt tinh tế tỉ mỉ, mềm mại phong tình này, y nhìn hoài không chán.

Kìm lòng không đậu đưa tay, xoa bụng hơi gồ lên của nàng... Một loại cảm giác kỳ lạ, theo đầu ngón tay chậm rãi truyền vào trong lòng.

Chỗ sâu trong ngực, có ấm áp, cũng có đau đớn khó có thể quên được.

Y nhớ tới ngày nào đó, mảnh vải trắng giặt giữa không trung, nét mặt nàng không có chút máu nằm ở trong lòng Tuyên Dương, đến nay vẫn có cảm giác khó có thể hô hấp.

Y chưa bao giờ chịu đau đớn như vậy, chỉ cảm thấy bản thân trong nháy mắt già đi trăm ngàn tuổi, cả người cứng ngắc đứng ở nơi đó nhìn nàng, dường như chỉ cần một động tác nhỏ cũng có thể làm y tan thành bột phấn.

Cuối cùng, bọn họ vẫn mất đi đứa nhỏ đầu tiên.

Nhìn dưới thân nàng chảy ra máu tươi, lần đầu tiên y cảm thấy ghét bản thân.

Y vẫn cho rằng mọi chuyện đã nằm trong lòng bàn tay, khó khăn thế nào cũng có thể giải quyết dễ dàng, y cũng rất tin cho dù phạm phải tội khi quân, y vẫn có thể bảo vệ nàng an toàn.

Đối với tình cảm hai người, y cũng kiểu ngạo tự phụ, khi Dung Trạm nhìn nàng đến thất thần, y vẫn cười, chỉ là nếu trong tình yêu được rót vào nọc độc ghen ghét căm hận, sẽ trở thành vũ khí đáng sợ cỡ nào, mà y hi sinh người vô tội nhất trong tranh đấu quyền thế và tranh đoạt tình yêu.

Nhưng mà nàng luôn nguyện vì y hi sinh tất cả, cho dù là kết thúc sinh mệnh của chính mình.

Sau đó, lần đầu buông y tha cho lý trí, không để ý tiền đồ và an nguy của bản thân tình tội với mẫu phi và hoàng thượng... Trong thời gian canh giữ Hoàng Lăng, y từ vương vị hiển hách trên vạn người rơi xuống thành đối tượng bị quan lại trong triều tranh nhau né tránh nhưng y cũng không hối hận.

Khi mùa xuân chậm rãi đến, nàng đến đây, xuất hiện ở trong tầm mắt của y, ở phía cuối con đường bằng đá không có bóng người, chậm rãi đi tới.

Một khắc kia, y biết tất cả bản thân làm đều đáng giá.

Đại ca chết trong bấy tam đệ Dung Trạm thiết kế, khi nhận được tin tức của Hàn Vị Văn y đuổi tới Câu Hoan Nhan, đêm đó ánh lửa tận trời, thiêu hủy tất cả máu tanh thành tro tàn.

Vận mệnh trên người như thế, có một số người hao tổn tâm cơ nhưng vẫn công dã tràng (công toi, tan như bọt xà phòng), khi y quyết tâm bỏ xuống tất cả những gì y đã từng khát vọng lại lấy tư thế bị thương bất đắc dĩ rơi vào tay y.

Y muốn đào tẩu, nhưng nhìn bóng lưng già nua của hoàng thượng, còn có ánh mắt buồn bã của mẫu phi, y không bước đi được.

Mà nàng nhìn y mỉm cười nói, nhị ca, không sao cả, thiếp luôn ở chỗ này.

Mỗi lần y quay đầu, nàng luôn sau lưng y, ở trong hồi ức, nói cười riu rít, vẫn như lúc trước.

Trên cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

"Hoàng thượng, nên đi lâm triều rồi."

Y cẩn thận mặc y phục đứng dậy, e sợ đánh thức nàng.

Khi đi ra khỏi cửa, không nhận được lại quay đầu liếc mắt nhìn, trên môi y nở nụ cười khổ.

Y có thiên hạ, có trăm vạn hùng binh, rừng vàng biển bạc, nhưng ở trước mặt nàng, y lại nghèo rớt mồng tơi, cái gì cũng không cho nàng được.

Nửa đêm nghe thấy âm thanh tuyết rơi.

Âm thanh tuyết rơi vào trên cửa sổ, gió gào thét mà qua. Trong lòng có cảm giác ấm áp không hiểu, nỗ lực suy nghĩ, muốn bắt được, sau này mới phát hiện tận cùng mạnh mẽ là ngón tay thon dài của y, cực nóng, có lực, xuyên qua tóc nàng, mòn trổ mặt nàng.

Còn có ôm ấp chặt chẽ, tiếng tim đập của y.

Cho rất nhiều đêm ôm ấp nhau, dây dưa, thế giới ở bên cạnh bọn họ lẳng lặng trôi qua. Mà khi trời sáng, y mặc y phục đứng dậy, nhẹ nhàng hôn lên mi nàng, y sẽ yên lặng chăm chú nhìn dung nhan ngủ say, hô hấp bình tĩnh, chỉ khi y rời đi nàng mới chậm rãi mở mắt ra, nhìn y biến mất sau cánh cửa kia.

Thỉnh thoảng có thời gian y không đến, trong đêm dài đốt đèn, một người đọc sách đến đêm dài, mệt mỏi, rồi đi ngủ.

Không phải nàng không thấy ánh mắt yêu thương đau lòng của y.

Chỉ là cuộc sống như vậy đối với nàng mà nói đã tốt lắm rồi, ngày qua ngày, năm qua năm, ở trong sân hẻo lánh này, đàn một khúc thanh bình, nhìn đứa nhỏ của bọn họ chậm rãi trưởng thành, mà bọn họ dần dần già đi. Thỉnh thoảng y sẽ oán giận với nàng, những phi tần trong hậu cung tranh giành tình cảm như thế nào, còn náo loạn đến trước mặt Thái hậu và y, còn dò hỏi tình huống của nàng, làm y thấy phiền không thôi.

Y xuất cung số lần hơn, dần dần cũng truyền ra chuyện Hoàng đế sắp xếp ở biệt viện một nữ nhân.

Nghe nói nàng kia có chút giống với công chúa đã qua đời, có thể là Ngụy đại phu người đã mất tích trong viện thái y... Không thể phủ nhận là, nàng rất được sủng ái.

Nàng nghe đủ loại phiên bản, luôn buồn cười, cười đến chộc giãi y, y sẽ oán hận trừng mắt nàng nói, nàng làm như chuyện không liên quan đến mình vậy, những nữ nhân kia vì ghen với nàng mà làm phiền trẫm.

Đứa nhỏ sinh ra lúc vào hè.

Y bỏ lại văn võ bá quan trong lúc lâm triều cưỡi ngựa chạy vội đến, dưới tia nắng ban mai tự tay ôm đứa bé quấn trong tã lót đến ngồi ở đầu giường, ôn nhu lau nước mắt trong mắt nàng, trên dung nhan vẫn luôn thâm trầm kia, xuất hiện nụ cười rực rỡ hơn cả ánh mặt trời, giống như gặp khi con bé, y nâng nàng dậy, mỉm cười hỏi nàng có đau hay không.

Hỏi y, có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?

Y đáp, đợi đến khi đứa nhỏ trưởng thành, y có thể chấp tay nhường thiên hạ này, mang theo nàng từ đây hành tẩu thiên nhai, xem sông núi khắp nơi.

- - Nhiệm Nhi, cả đời này tâm nguyện lớn nhất của ta, không phải là làm huynh muội với nàng, cũng không phải là hoàng đế có nàng và các phi tần khác, mà là làm một đôi phu thê bình thường, làm cho nàng không âu lo không đau đớn, hạnh phúc vui vẻ.

Rất nhiều năm sau, khi bọn họ giục ngựa rong ruổi trên thảo nguyên, y khẽ nói ở bên tai nàng,

Mà nàng quay đầu nhìn y, cười tươi như hoa.

Năm tháng như nước trôi, lẳng lặng chảy xuôi, cho dù thời gian yên lặng ‘chạm khắc’ lên dung nhan hai người, nàng trong lòng ta, vẫn như lúc ban đầu, làm ta quyến luyến cả đời, không hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.